NORA ROBERTS

WRITING AS

J. D. ROBB

LEGĂTURI FATALE

BIBLIOTECA ALEPH

J. D. ROBB

(Nora Roberts)

LEGĂTURI FATALE

[In the Death #32]

Editura LIDER
2010

ISBN: 978-973-629-265-1

Strangers in Death
Copyright © 2008 by J.D. Robb
Toate drepturile asupra acestei ediții
în limba română aparțin Editurii LIDER

Păcatul are o mulțime de unelte, însă minciuna e mănușa care se potrivește tuturor.

Oliver Wendell Holmes

O persoană nu se poate afla în două locuri în același timp.

Proverb din secolul al XVII-lea

1

O crimă nu e rezultatul unui fanatism ori al unei predispoziții. Nu se înscrie într-un sistem anume. Prin felul ei vesel, fatal și profund judicios, crima nu mai ține cont de rasă, crez, sex ori statut social. Stând în dormitorul somptuos al recent decedatului Thomas A. Anders, locotenentul de poliție Eve Dallas reflecta asupra acestui aspect.

Chiar cu o seară în urmă închisese un caz de omucidere în care victima era o femeie de douăzeci de ani care fusese maltratată, bătută și, în final, aruncată de la una din ferestrele locuinței ei de la etajul nouă.

O clădire cu apartamente care se închiriau cu săptămâna, cugetă Eve. Logodnicul femeii pretindea că el dormea în timp ce ea decedase, deși acest deces mirosea de departe a act sexual petrecut acum ceva vreme, într-o zonă la fel de putredă, cu iz de mâncare chinezească cât se poate de proastă. Dar apartamentul lui Anders? Dormitorul lui, situat în Park Avenue, mirosea a lalele în nuanțe pastelate, a avere curată și a cadavru. Moartea îl surprinsese în așternuturile luxoase ale patului masiv, cu saltea de mătase. În vreme ce moartea Tishei Brown survenise pe o saltea plină de pete aruncată pe podeaua unei case mizere. Faptul că se izbise violent de pavaj era un detaliu în plus.

Ideea era că, se gândi Eve, indiferent cine ai fi, indiferent de sex, rasă sau de nivelul taxelor fiscale, moartea nu ținea cont de nimic.

Era de peste doisprezece ani polițist în NYPSD[1] și văzuse foarte multe situații de felul acesta.

Era abia ora 7 a dimineții, iar ea era singură cu cadavrul. Îi trimisese pe primii ofițeri care sosiseră la fața locului să stea la parter cu menajera care apelase la 911. Cu palmele și cizmele protejate, se plimba în cerc într-un capăt al încăperii, în vreme ce reportofonul înregistra datele necesare.

— Victima a fost identificată ca fiind Thomas Aurelius Anders, locuind la această adresă. Bărbat, caucazian, vârsta șaizeci și unu de ani. Victima este căsătorită. Ni s-a raportat că soția este plecată din oraș, lucru constatat de Greta Horowitz, menajera care a descoperit cadavrul la ora șase, după care a apelat la 911, la ora 6:12, cu aproximație.

Eve înclină capul într-o parte. Părul scurt, în nuanțe castanii, îi încadra fața alcătuită din unghiuri și linii blânde. Ochii, ceva mai deschiși la culoare decât părul, erau cei ai unui polițist, pătrunzători, cinici și distanți, în vreme ce studiau cadavrul așezat în patul acela mare și elegant.

— Anders avea reputația unui om căruia îi plăcea să stea singur acasă. Există și două intrări destinate servitorilor, dar se pare că acestea erau încuiate. În urma examinării atente, nu s-a constatat o intrare prin efracție, în scopul jafului, și nici urme de luptă corp la corp.

Înaintând pe picioarele-i lungi, ea traversă încăperea spre pat. Trupul ei zvelt era înveșmântat într-o pereche de pantaloni roșii, o cămașă din bumbac și o haină lungă din piele, neagră. În spatele ei, deasupra unui șemineu pe gaz, unde flăcările licăreau într-un amestec vesel de roșu și auriu, se deschise brusc un monitor.

---

[1] Acronim pentru ***New York Police and Security Department*** (structură imaginară din seria „In Death" de J.D. Robb).

„Bună dimineața, domnule Anders!”

Strângând din ochi, Eve se întoarse cu fața spre ecran. Vocea feminină ce se auzea din interiorul computerului o izbi prin voioșia ei, iar răsăritul acela de soare care invadase ecranul n-ar fi fost, în mod evident, alegerea ei în privința setării funcției de „trezire”.

E ora 7:15, suntem într-o zi de marți, 18 martie 2060. La ora zece a.m. aveți întâlnire, la club, cu Edmond Luce.

În vreme ce computerul îi reamintea vesel lui Anders ce meniu comandase pentru micul dejun, Eva își zise: *Tom, în dimineața asta nu mai ai cum să mănânci omleta din albuș*.

În partea opusă a camerei, un mini AutoChef, cu finisaje strălucitoare din aramă, țăcăni de două ori la rând.

„Cafeaua ta e gata! Să ai o zi bună!”

— Nu va avea o zi chiar atât de bună, murmură Eve.

Monitorul clipi de două ori, afișând pe ecran cele mai importante titluri ale știrilor zilei, sub forma unor afișe pe care le susținea o femeie ceva mai puțin nesuferită decât vocea computerului. Eva închise aparatul.

Tăblia patului era din alamă strălucitoare, la fel ca și brațele sale. Încheieturile mâinilor lui Anders erau legate cu șnururi din catifea neagră, iar picioarele erau și ele legate cu alte două șnururi de același fel, prinse apoi de tăblia identică de la capătul opus al patului. Avea ochii ieșiți din orbite și gura întredeschisă, ca și cum și el s-ar fi minunat că se afla într-o asemenea postură.

Pe masa aflată lângă pat se găseau câteva jucării sexuale. O sondă anală, un vibrator, inelușe pentru penis, loțiuni strălucitoare pentru stimularea erecției, lubrifianți. Suspecții obișnuiți, își zise Eve. Aplecându-se, studie și adulmecă toracele îngust și dezvelit al lui Anders. Kiwi, gândi ea, înclinând capul ca să poată citi etichetele sticluțelor, în mod cert kiwi. Aroma era persistentă. Ca și cum ar fi

observat încă un amănunt, trase pilota ce acoperea talia lui Anders. De sub ea se iviră trei inele-neon (care probabil că străluceau în întuneric), înfipte în penisul aflat în erecție, una impresionantă.

— Nu-i rea pentru un mort.

Eve deschise încet sertarul noptierei. Așa cum bănuise, înăuntru se afla un pachet economic cu un potențator erectil, Stay-Up.

— Un produs pe cinste, n-am ce zice.

Vru să deschidă trusa de teren cu care venise, dar se opri în secunda în care sesiză zgomot de pași apropiindu-se. Recunoscu tocurile cizmelor ce aparțineau partenerei ei. Chiar dacă primăvara sosise calendaristic, în New York lucrul acesta părea a fi doar o mare minciună. Ca pentru a întări ideea cu pricina, detectivul Delia Peabody își făcu apariția, purtând o haină enormă, și pufoasă, în nuanțe purpurii, și o eșarfă lungă cu dungi, ce părea înfășurată de trei ori în jurul gâtului.

Între șapca trasă bine pe urechi și eșarfă nu i se zăreau decât ochii și vârful nasului.

— Nu-s decât cinci afurisite de grade afară, auzi o voce care putea fi a lui Peabody, răzbătând prin straturile eșarfei.

— Știu.

— Din pricina vântului rece, cum spuneau, ai zice că-s minus zece grade.

— Am auzit.

— E martie, mai sunt doar trei zile până intrăm în primăvară, ce naiba. Nu-i corect.

— Ia-te de ei.

— De cine?

— De *aceia* care au pomenit că afară sunt minus zece grade. Ți-e și mai frig și te-ai enervat și mai tare fiindcă ei aveau oarece ezitări. Scoate-ți o parte din porcăriile astea. Arăți ridicol.

— Mi-au înghețat până și dinții.

Dar Peabody începu să dea la o parte straturile înfășurate în jurul trupului său solid. Eșarfa, haina, mănușile. Eve se miră că reușise să pășească ducând cu ea asemenea greutate. Imediat ce-și scoase șapca, părul ei negru se risipi cu un foșnet ușor pe ceafă, încadrându-i perfect chipul pătrățos. Vârful nasului, înghețat, avea încă o culoare rozalie.

— Polițistul de la ușă zicea că, după toate aparențele, moartea individului s-ar fi datorat unui joc sexual cu final nefericit.

— Tot ce-i posibil. Soția e plecată din oraș.

— Ce băiat obraznic.

Terminând cu dezbrăcatul, Peabody își puse trusa cu instrumente pe marginea patului. Se uită o clipă spre noptieră.

— Un băiat cât se poate de rău.

— Hai să facem verificarea identității, dă-mi TOD-ul.

Eve examină brațul moale.

— Se pare că își făcuse de curând manichiura. Unghiile sunt tăiate, curate, fără pielițe și colțuri.

Ea înclină capul.

— Nici urmă de zgârieturi, de vânătăi, de traume, în afara urmei de pe gât. Și…

Ea ridică din nou plapuma.

Ochii căprui-închis ai lui Peabody se măriră.

— Ei drăcie!

— Mda, o erecție completă. Cred că o casă ca asta beneficiază de un sistem de securitate performant, așa că va trebui să-l verificăm. Are și doi androizi domestici, mai târziu o să ascultăm înregistrările. Fii atentă la toate astea: internet, net de buzunar, memoratoare, baze de date, agende. Tom nu era singur. Doar nu s-a legat singur în felul acesta.

— *Cherchez la femme*. E în limba franceză…

— Știu asta. Ar putea fi și *Căutați*… mă rog, cum s-o spune „*bărbat*" în franceză.

— O. Da.

— Ocupă-te tu de cadavru, îi ordonă Eve. Eu o să cercetez încăperea.

Dacă te luai după multele ornamentații aurii, după acele zorzoane lucioase, era vorba de o încăpere foarte specială. În afara patului mare în care, după toate aparențele, decedase Anders, se mai aflau acolo o sofa, niște scaune mari fără spătar și un set întreg de fotolii-pat, care ofereau tot atâtea spații de odihnă. În afară de AutoChef, dormitorul mai avea în dotare un frigider din alamă, un bar și o combină stereo. Dormitoarele celor doi, al soțului și al soției, aveau cadă cu hidromasaj, cabină de duș, uscător, dotări audio-video pentru clipele de relaxare și centre de comunicație, cu dimensiuni și dotări impresionante. În apropiere se aflau dulapuri cu două-trei niveluri, alăturate unor dressinguri.

Eve se întrebă cum de le mai trebuia și restul casei.

Tocmai ea vorbea. A locui cu Roarke însemna să locuiești într-un spațiu care putea găzdui un mic orășel, cu toate dotările și amenajările pe care banii ți le pot oferi. El avea mult mai mult gust, slavă Cerului, decât familia Anders. Nu era sigură că ar fi fost în stare să se îndrăgostească de el și cu atât mai puțin să se mărite cu el, dacă el ar fi ales să trăiască înconjurat de atâtea incrustații aurite, aplicații strălucitoare, mătăsuri și Dumnezeu mai știe ce.

Dar lăsând la o parte faptul că în spațiul respectiv erau aglomerate multe lucruri, fiecare se afla la locul său, decise ea. La prima vedere, nimic nu părea răscolit, mutat. În fiecare dulap descoperi un seif, conceput astfel încât să poată fi găsit de un puști de zece ani cu ochii cârpiți de murdărie. Verificase alibiul soției în privința seifurilor, dar nu părea să fi fost vorba de furt ori furt și spargere.

Revenind în dormitorul matrimonial, se uită din nou cu atenție de jur împrejur.

— Se certifică faptul că amprentele îi aparțin lui Anders, Thomas A., care locuiește la această adresă, zise Peabody, pentru început. Tăietura îmi spune că a decedat la ora 3:32. Asta înseamnă că era cam târziu sau cam devreme pentru „joaca de-a balansul".

— Dacă victima a intrat în dormitor în deplinătatea facultăților sale mintale, atunci unde-i sunt hainele?

Peabody se întoarse spre șefa ei, țuguindu-și buzele.

— Având în vedere că ești măritată cu cel mai atrăgător bărbat din oraș, nu cred că mai e nevoie să-ți precizez că atunci când te joci de-a prizonierul, așa cum vedem aici, trebuie să te dezbraci.

— În plus, partenerii se dezbracă unul pe celălalt. Dacă au intrat împreună în dormitor, punctă Eve, dacă au venit aici gândindu-se să se joace, atunci e posibil ca el să se fi dezbrăcat, după care să-și fi agățat pe umeraș hainele și să-și fi aruncat boxerii la rufe murdare? Dacă ai de gând să folosești așa ceva, arătă către jucăriile acelea sexuale, nu te prea gândești la ordine. Tragi de haine, le botești, le scoți la repezeală… le arunci pe podea. Chiar dacă e o „joacă" bine cunoscută cu o târfuliță, nu-ți arunci pur și simplu hainele pe spătarul scaunului?

— Eu îmi așez hainele pe umeraș. Uneori.

Peabody înălță din umeri. Își lăsă capul într-o parte, studie încă o dată locul cu pricina, după care își dădu la o parte absentă șuvițele de pe obraz.

— Însă ai dreptate, chiar așa procedez când am de gând să trec la fapte cu McNab, sau când el are de gând să sară asupra mea, cuprins de pasiune. Aici totul pare de-o ordine desăvârșită și, în afară de asta, când urcam, am avut ocazia să arunc o privire prin restul casei. Se pare că victima noastră era un maniac al curățeniei.

— Posibil. Poate că ucigașul a intrat în vreme ce el dormea. Ora trei a dimineții, surpriză totală. După care, lucrurile au scăpat cumva de sub control, accidental sau în mod intenționat. Ucigașul intră în casă, e foarte posibil ca victima sau vreun alt membru al familiei să-l fi cunoscut pe criminal. Nimic nu indică faptul că s-a pătruns prin efracție și să nu uităm de sistemul de securitate performant. Poate că și asta făcea parte din joc. Să vină după ce el adormea. Să-l surprindă. Să-l trezească. Să-l lege. Să-l aranjeze. Să folosească jucărelele și loțiunile.

— Și să meargă prea departe.

Eve clătină din cap.

— Au mers până unde a vrut unul dintre ei. Asfixierea de tip erotic nu pare a fi mobilul decesului.

— Dar…

Peabody mai cercetă o dată cadavrul, întreaga încăpere, dorindu-și să observe exact ce băgase de seamă Eve.

— De ce?

— Dacă totul a fost doar de dragul jocului și acesta a avut un rezultat nefericit, atunci cum de a lăsat ucigașul frânghia strâns înnodată de gâtul lui Anders? Fie și un accident, totuși, nu încerci s-o desfaci, nu încerci să-l reanimezi când observi că se îneacă, că tresaltă convulsiv?

— Poate că fiind captivați de moment… OK, e sugrumat, dar dacă totul s-a petrecut foarte repede, iar ea sau el, ce-o fi fost, a intrat în panică…

— Oricum, avem un cadavru, deci avem un caz penal. Să vedem dacă cei de la medicină legală vor considera că a fost vorba de un accident. O s-o interogăm pe menajeră, dar acum hai să-i lăsăm pe cei de la amprentare să-și facă treaba.

Greta Horowitz era o femeie cu o constituție solidă, cu o față lungă, rectangulară, cu o mimică nefirească, aprecie Eve. Ea le oferi cafeaua într-o bucătărie mare, decorată în nuanțe de argintiu și negru, servind-o cu o mână sigură, în vreme ce în privirea ei nu licări nici măcar o lacrimă. Acel puternic accent german, privirea directă a ochilor cu iris albastru și constituția valkiriană o făceau pe Eve să considere că Greta era capabilă să facă față oricărei situații.

— De când lucrați aici, doamnă Horowitz?

— Se împlinesc nouă ani de când lucrez în această casă și de când am sosit în această țară.

— Ați venit în SUA din…

— Berlin.

— Cum ați ajuns să lucrați pentru familia Anders?

— Prin intermediul unei agenții. Vreți să aflați cum de am ajuns aici și care a fost motivul. E foarte simplu. După asta putem discuta și despre lucrurile importante. Soțul meu a lucrat în armată. A fost ucis acum doisprezece ani. Nu am avut copii. M-am calificat ca menajeră și am semnat un contract cu o agenție din Germania. La un moment dat, mi-am dorit să vin aici. O soție de militar călătorește mult, dar nu văzusem niciodată New Yorkul. Am depus o cerere pentru postul acesta și după mai multe interviuri, cu ajutorul internetului, am fost angajată.

— Vă mulțumesc. Înainte de a trece la chestiunile importante, știți cumva de ce familia Anders a solicitat în mod expres o menajeră din Germania?

— Eu sunt administrator.

— Administrator.

— Bunica domnului Anders a fost nemțoaică, iar el a avut, în copilărie, o dădacă de origine germană.

— În regulă. La ce oră ați sosit azi-dimineață?

— La șase. Fix. Eu sosesc aici la șase fix în fiecare zi, cu excepția duminicii, care este ziua mea liberă. Plec la ora 16:00, în afară de marți și joi, când plec la ora 13:00. Îmi pot schimba programul, bineînțeles, dar numai dacă sunt anunțată din vreme.

— Și azi când ați sosit aici, la șase fix, ce ați făcut? Mai exact?

Greta făcu o ușoară grimasă. De vină putea fi umorul.

— Mai exact, mi-am scos haina, pălăria, fularul și mănușile, după care le-am așezat în dulap. După aceea, am pus în funcțiune camerele video care sunt montate în interior. Domnul Anders le scotea din funcțiune în fiecare seară, înainte de culcare. Nu-i plăcea să se simtă supravegheat, nici măcar atunci când era singur acasă. Așa că prima mea obligație, când intram în casă, era să pornesc camerele de supraveghere. După ce am procedat întocmai, am venit aici, am deschis televizorul pentru știri, cum fac de obicei, după care am verificat sistemul de comunicație. Angajatorii mei lasă de obicei comanda pentru micul dejun cu o seară înainte. Preferă să-l pregătesc eu, în loc să apeleze la AutoChef. Domnul Anders a comandat câteva felii de pepene, omletă cu mărar, două felii de pâine prăjită din făină de grâu, unse cu unt și cu marmeladă de portocale. Cafeaua, o bea cu lapte și îndulcită cu o singură linguriță de zahăr, și un pahar cu suc de roșii.

— Știți la ce oră a făcut comanda?

— Da, la 22:17.

— Prin urmare, v-ați apucat să pregătiți micul dejun?

— Nu. Domnul Anders a solicitat ca micul dejun să-i fie servit astăzi la 8:15. Următoarea mea sarcină dimineața era să pun în funcțiune cei doi androizi domestici, care sunt scoși din funcție în fiecare seară, înainte ca domnul și doamna Anders să se retragă la culcare, după care să le comunic programul zilei respective. Sunt păstrați în camera sistemului de securitate, chiar aici.

Ea făcu semn în direcția respectivă.

— M-am ocupat de ei, dar la un moment dat, am luat seama la monitoarele sistemului de securitate, cele pentru interior. Am văzut că ușa de la dormitorul domnului Anders era deschisă. Domnul Anders nu-și lasă niciodată ușa deschisă la dormitor. Dacă e înăuntru, sau când iese din dormitor, închide ușa întotdeauna. Când sunt solicitată să intru acolo, trebuie să las întotdeauna ușa întredeschisă, după care o închid când plec. La fel procedează și servitorii.

— De ce?

— Nu e treaba mea să întreb.

E treaba mea, își zise Eve.

— Ați observat că ușa era deschisă, dar nu ați luat seama la cadavrul din pat?

— Camera video surprinde doar partea unde sunt așezate canapelele. Domnul Anders a programat-o astfel.

— Poate că era un soi de fobie, nu?

— Posibil. Tot ce știu e că era un om foarte discret.

— Deci ușa de la dormitorul său era deschisă.

— Timp de nouă ani, continuă Greta, nu a fost nici măcar o dată deschisă dimineața, când soseam eu la lucru, cu excepția cazului în care angajatorii mei nu erau acasă. Mi-am făcut griji, așa că m-am dus la etaj fără să setez androizii. Când am ajuns în dreptul dormitorului, am observat că focul ardea în cămin. Domnul Anders nu permite să rămână aprins în timp ce se odihnește sau când nu se află în încăpere. Îngrijorarea mea a crescut, așa că am pășit înăuntru. L-am văzut imediat. M-am dus lângă pat și mi-am dat seama că nu mai am cum să-i vin în ajutor. Am coborât în fugă scara și am telefonat imediat la 911.

— De ce ați coborât?

Greta părea bulversată.

— Păi, din câte știu, din cărți, casete și tot felul de jocuri, nu trebuia să ating nimic din ce se afla în încăpere. Am procedat greșit?

— Nu, e corect. Ați procedat foarte corect.

— Perfect.

Greta clătină scurt din cap, ca pentru a se autofelicita.

— Apoi am luat legătura cu doamna Anders și am așteptat sosirea poliției. Au sosit după cinci sau șase minute, am condus la etaj pe cei doi ofițeri, după care unul dintre ei m-a însoțit în bucătărie și a stat cu mine până la sosirea dumneavoastră.

— Vă mulțumesc pentru toate detaliile oferite. Puteți să-mi spuneți cine cunoaște codurile sistemului de securitate?

— Doamna, domnul Anders și cu mine. Ele se schimbă la fiecare zece zile.

— Nu mai are nimeni codurile respective? Un prieten, un alt angajat, o rudă?

Greta clătină cu hotărâre din cap.

— Nu mai are nimeni codurile.

— Doamna Anders nu e acasă.

— Nu. A plecat vineri, pentru o săptămână, în Santa Lucia, împreună cu niște prietene. E vorba de o călătorie pe care o fac o dată pe an, deși nu merg întotdeauna la aceeași destinație.

— Ați luat legătura cu ea.

— Da.

Greta se răsuci ușor.

— După aceea, când mi s-a limpezit mintea, mi-am dat seama că ar fi trebuit să mai aștept, că trebuia să aștept ca poliția să o contacteze pe doamna Anders. Dar… e vorba de patronii mei.

— Cum ați luat legătura cu ea?

— Prin intermediul administrației stațiunii. Când pleacă în vacanță, își închide adesea *pocket 'link*-ul.

— Și cum a reacționat?

— I-am spus că a avut loc un accident, că domnul Anders a murit. La început, cred că nu m-a crezut și nici nu a înțeles despre ce era vorba. Am fost nevoită să repet de două ori și mi-am dat seama că, având în vedere circumstanțele, nu puteam să-i spun despre ce accident era vorba. A spus că se întoarce imediat acasă.

— În regulă, Greta. Te înțelegi bine cu familia Anders?

— Sunt niște patroni foarte buni, foarte onești, foarte corecți.

— Dar ei doi, cum se înțelegeau? Nu e vorba de bârfă, precizează Eva, ghicind perfect gândul Gretei. E foarte cinstit și foarte „corect" ca dumneata să-mi spui tot ceea ce m-ar putea ajuta să descopăr ce anume i s-a întâmplat domnului Anders.

— Mie mi se părea că sunt extrem de mulțumiți, că au o poziție socială excelentă. Impresia mea a fost că se plac unul pe altul și că le place viața pe care o duc.

După cum arăta dormitorul, nu s-ar fi zis că se plăceau unul pe altul, cugetă Eve.

— Aveau cumva și relații extraconjugale?

— Adică sexuale, la asta vă referiți? Nu aș putea spune. Eu mă ocup de casă. În această casă, nu am observat nimic care să mă facă să cred că unul dintre ei, ori amândoi, ar avea o relație extraconjugală.

— Credeți că cineva i-a vrut moartea?

— Nu.

Greta se retrase încet câțiva pași.

— Eu credeam, mi-am imaginat, că cineva a intrat în casă ca să fure, că domnul Anders a fost ucis de un hoț.

— Vi s-a părut că lipsește ceva?

— Nu. Nu. Dar nu m-am uitat cu atenție.

— V-aș ruga să o faceți acum. O să vă însoțească unul dintre polițiști.

Se uită spre Peabody care tocmai intra în bucătărie.

— Peabody, adu-l te rog aici pe unul dintre ofițeri. Vreau ca doamna Horowitz să fie escortată în timp ce va cerceta întreaga casă. După aceea sunteți liberă, îi spuse Eve Gretei. Dar în cazul în care plecați, lăsați datele de contact, unde puteți fi găsită, ori mie, ori colegei mele.

— Prefer să rămân până sosește doamna Anders, dacă îmi dați voie. Poate are nevoie de mine.

— În ordine atunci.

Eve se ridică, dând de înțeles că primul interogatoriu se încheiase.

— Vă mulțumesc pentru cooperare.

După plecarea Gretei, Eve se îndreptă spre încăperea aflată chiar lângă bucătărie. Înăuntru, doi androizi, care nu erau puși în funcțiune, stăteau în picioare. Un bărbat și o femeie, amândoi în uniformă și având o înfățișare demnă, cel puțin în aparență. Ecranele sistemului de securitate despre care vorbise Greta erau aranjate pe unul din pereți și, exact cum declarase și ea, din dormitorul matrimonial nu se vedea decât zona în care se aflau canapelele.

— Dallas?

— Hmm?

— Sistemul de securitate a fost întrerupt la 2:28 și repornit la 3:26.

Eve se întoarse spre Peabody, încruntându-se.

— Adică a fost repornit înaintea TOD-ului?

— Mda. Toate discurile de securitate din ultimele douăzeci și patru de ore, înainte ca sistemul de securitate să fie închis, au dispărut.

— Chestia asta mă șochează, oare de ce? Să-i chemăm pe cei de la departamentul de informatică, să vedem dacă ei vor reuși să descopere ceva. Deci vizitatorul nocturn al lui Anders l-a lăsat

spânzurat acolo, dar în viață. Ei, atunci, nu mai miroase deloc a „joc sexual cu final nefericit".

— Nu, recunoscu Peabody. Seamănă a crimă.

Eve scoase din buzunar comunicatorul în momentul în care acesta emise un semnal sonor.

— Dallas.

— A sosit doamna Anders. Să o aduc la dumneavoastră?

— Adu-o, te rog, în bucătărie.

Eve închise aparatul.

— Ei, să vedem ce are de declarat văduva.

Întorcându-se cu fața spre monitoare, Eve urmări cum Ava Anders pătrunde pe ușa din față, haina de culoarea nisipului fluturând lejer în urma ei, îmbrăcând un trup subțire, învești mântat într-un costum bleumarin-închis. Părul, blond-deschis, era strâns la spate, dând la iveală un chip tăiat în unghiuri drepte și cu pomeți înalți. La urechi atârnau două perle mari, iar ochelarii de soare cu sticlă fumurie îi ascundeau privirea în vreme ce ea traversa holul vast placat cu marmură, îndreptându-se spre arcadele bogat ornamentale, încălțată într-o pereche de cizme lucioase cu toc înalt, având la dreapta ei polițistul în uniformă.

Eve reveni în bucătărie, luând loc din nou la măsuța în culori strălucitoare, cu o secundă înainte ca Ava să intre în încăpere.

— Dumneata te ocupi de caz?

Arătă cu degetul spre Eve.

— Tu te ocupi de caz? Întreb ca să pricep ce se întâmplă? Cine dracu' ești?

— Locotenent Dallas, NYPSD. Departamentul Omucideri.

— Omucideri? Cum adică, Omucideri?

Își scoase ochelarii, dând la iveală ochii de un albastru intens ca și costumul, după care-i aruncă pe tejghea.

— Greta mi-a spus că e vorba de un accident. Că Tommy a avut un accident. Unde e soțul meu? Unde e Greta?

Eve se ridică în picioare.

— Doamnă Anders, îmi pare rău, dar trebuie să vă anunț că soțul dumneavoastră a fost ucis astăzi de dimineață.

Ava rămase locului, încruntându-se, respirând întretăiat.

— Ucis. Greta spunea… dar eu mi-am imaginat.

Se sprijini de tejghea, după care înaintă încet în direcția unui scaun.

— Cum? A… a alunecat, a căzut? I s-a făcut rău sau…

Cel mai bine e să lovești repede și eficient, cugetă Eve.

— A fost strangulat chiar în patul lui.

Ava ridică palma, presându-și-o peste buze. După aceea o ridică pe cealaltă, punând-o deasupra.

— Regret, dar trebuie să vă pun câteva întrebări.

— Tommy unde e?

— În momentul acesta, ne ocupăm de el, doamnă Anders.

Peabody veni mai aproape, oferindu-i un pahar cu apă.

Ea luă paharul cu apă, dar când mâna începu să-i tremure, îl cuprinse cu amândouă.

— A dat cineva o spargere? Nu prea îmi dau seama cum ar fi reușit. Avem sistem de securitate, unul chiar performant. De cincisprezece ani. Locuim în casa asta de cincisprezece ani. Și nu a avut loc nicio spargere.

— Nu există indicii că ar fi avut loc o spargere.

— Nu pricep.

— Persoana care l-a omorât pe soțul dumneavoastră fie cunoștea codul de acces, fie i s-a dat voie să intre în casă.

— Imposibil.

Ava dădu din mâna, vrând să alunge rapid ideea.

— Codul nu e cunoscut decât de trei persoane: de mine, de Tommy și de Greta. Doar nu vreți să sugerați că Greta…

— Nu, nu.

Doar o interogase intensiv pe doamna administrator.

— Nu a fost vorba de o spargere, doamnă Anders. Deocamdată, nu am găsit indicii că s-ar fi furat ceva din casă sau că lucrurile ar fi fost deranjate de la locul lor.

Ava își puse palma între sâni, acolo unde se odihnea cuminte un șirag de perle ce aruncau o lumină aparte.

— Dumneavoastră vreți să spuneți că Tommy a dat voie unor persoane să intre înăuntru, după care l-au ucis. Dar e ilogic.

— Doamnă Anders, soțul dumneavoastră avea o aventură, fie ea de ordin sexual sau sentimental?

Ea se răsuci cât ai clipi. Mai întâi fața și apoi corpul.

— În clipa asta nu vreau să abordez acest subiect. Acum nu pot. Soțul meu e mort.

— Dacă știți cine ar fi putut intra în casă, reușind să ajungă în dormitor, în vreme ce dumneavoastră erați plecată din țară, ne-ați putea spune cine v-a ucis soțul și de ce a făcut un asemenea gest.

— Nu știu. Nu știu. Și nici nu mă pot gândi la așa ceva.

Întreaga ei furie se revărsă asupra lui Eve.

— Vreau să mă lăsați în pace. Vreau să plecați din casa mea.

— Imposibil. Până nu lămurim situația, casa asta este locul de desfășurare a anchetei. Scena crimei e chiar dormitorul soțului dumneavoastră. Deocamdată, vă sugerez să vă căutați o altă locuință, rămânând, în același timp, la dispoziția noastră. Dacă vreți, încheiem mai târziu această discuție.

— Vreau să-l văd pe soțul meu. Pe Tommy.

— O să facem tot posibilul să-l vedeți cât de curând. Vreți să anunțăm pe cineva în numele dumneavoastră?

— Nu.

Ava privi spre fereastra în care băteau razele soarelui.

— Nu vreau pe nimeni. În clipa asta, nu vreau pe nimeni.

Eve se urcă la volan, în timp ce Peabody se trânti lângă ea.

— Neplăcută situație, comentă Peabody. Tu bei un suc cu aromă tropicală și stai întinsă la soare, iar în secunda următoare soțul tău e ucis.

— Știa că el avea o aventură. Știa ceva despre povestea asta.

— Probabil că se află întotdeauna. Adică soțul sau soția descoperă înșelătoria. Și cred că de foarte multe ori refuză să creadă, pretind că nu e ceva serios, astfel încât nu mai iau seama la ce se petrece.

— Ai plânge după McNab, dacă te-ar înșela?

Peabody făcu o grimasă.

— Ei, dacă l-aș ucide cu mâna mea, atunci mi-aș plânge singură de milă, fiindcă tu m-ai aresta. Și asta ar fi într-adevăr ceva trist. E foarte simplu de verificat dacă Ava era plecată din țară atunci când Anders a fost ucis.

— Mda, te rog să verifici. Și o să-i verificăm și situația financiară. Au o grămadă de bănet. Poate că ea a șters-o, dar a angajat pe cineva să ducă treaba la bun sfârșit. Poate a plătit-o chiar pe târfulița lui.

— Doamne, oare ar fi posibil?

— Va trebui să-i verificăm prietenii, partenerii de afaceri, amicii cu care juca golf…

— Golf?

— În dimineața asta, avea programată o partidă de golf cu Edmond Luce. Poate reușim să aflăm cu cine juca celelalte „partide" când soția lui era plecată de acasă cu prietenele ei.

— Ție nu ți-ar surâde chestia asta? Să pleci în voiaj cu câteva prietene?

— Nu.

— Fii serioasă, Dallas.

Simpla idee înveseli brusc tonul lui Peabody.

— Să pleci undeva cu un grup de prietene, să bei o grămadă de vin ori alte băuturi simpatice, să te plimbi de colo colo, să faci tratamente cosmetice, să mergi la SPA, să stai întinsă la soare, pe plajă sau să trăncănești despre tot felul de chestii aproape toată noaptea.

Eve îi aruncă o privire rapidă.

— Mai bine mă târăsc goală pușcă peste cioburi de sticlă.

— Ei bine, eu cred că ar trebui s-o facem pe viitor. Eu, tu, Mavis, poate vine și Nadine sau Louise. Și Trina, care să se ocupe de coafurile noastre…

— Dacă Trina are de gând să participe la acest coșmar cu aer mistic, atunci prefer să o târăsc pe ea în pielea goală pe cioburi de sticlă. Asta ar însemna că se umple paharul.

— Ce te-ai mai distra, mormăi Peabody.

— Da, probabil. Poate că acum zece-doisprezece ani mi-ar fi părut rău să o supun unui asemenea tratament, dar acum m-aș distra pe cinste.

Dându-se bătută, Peabody oftă semnificativ, își scoase computerul și începu să caute datele de care aveau nevoie.

2

Era interesant, dar nu și surprinzător că birourile centrale ale firmei Anders Worldwide, cu sediul în New York, erau găzduite de o clădire îngustă având forma unui turn, vopsit în negru, acesta aflându-se chiar pe Fifth Avenue. Firmele lui Roarke, filialele din New York ale lui Roarke Enterprises, își aveau sediul central în același loc, ocupând fiecare centimetru al acelui turn îngust.

— Vrei să ne oprim ca să vezi dacă…

— Nu.

Peabody își dădu ochii peste cap, privind în ceafa lui Eve, în vreme ce pășeau împreună în holul acela imens și strălucitor aflat la intrare, plin de șiruri nesfârșite de flori, nenumărate afișe cinematografice și magazine aglomerate.

— Mă gândeam că dacă tot ne aflăm aici…

— Și de ce ne aflăm noi aici, Peabody? Și dacă îți mai dai ochii peste cap în spatele meu, mă întorc și ți-i scot de îndată cu un baston.

— Nu ai un baston.

— Uite, acolo sunt trei. Mă duc și iau unul.

Peabody oftă.

— Suntem aici ca să investigăm o crimă.

— Și credem că Roarke l-a omorât pe Anders?

— Nu.

Eve se opri la cei care asigurau paza, legitimându-se la ofițerul de serviciu. Acesta surâse larg.

— Locotenent Dallas. Puteți urca.

— Nu merg sus. Anders Worldwide.

El bătu cu degetul în monitorul computerului.

— Etajele 21, 22. Recepția e la etajul 21. Vreți să vă anunț sosirea?

— Nu, mulțumesc.

Eve chemă liftul, urcară, după care îl programară pentru etajul 21.

— Crezi că Roarke îl cunoștea pe Anders?

— Probabil.

— Poate că ne-ar fi de folos.

— Poate.

Eve ajunsese să se împace cu ideea că Roarke cunoștea foarte mulți oameni.

— Informația pe care am găsit-o spune că Anders are o avere estimată la o jumătate de miliard de dolari, avere care include și acțiunile sale la compania Anders Worldwide.

Vârându-și degetele mari de la mână în buzunare, ea se lovi peste coapse.

— Astea sunt niște motive grozave ca să comiți o crimă. Și sexul, cred că ai priceput deja. Lăcomia, gelozia, averea, răzbunarea.

— Tipul ăsta practic a incitat la crimă.

Eve rânji.

— Hai să vedem.

Adoptă iar o mimică sobră, după care păși dincolo de ușile liftului.

În spatele unei tejghele lungi de culoare roșie, se găseau cele trei recepționiste, cu șepci pe cap, care păreau foarte ocupate. Chiar și așa, cea din mijloc, o brunetă cu pielea măslinie, le întâmpină cu un surâs amabil.

— Bună dimineața! Vă pot ajuta cu ceva?

— Vreau să stau de vorbă cu directorul.

— La ce departament doriți să… Ah!

Se opri, clipind des spre insigna lui Eve, atunci când aceasta o trânti pe blatul alunecos al tejghelei.

— La toate. Cine e mai-marele după Thomas A. Anders?

— Nu sunt decât de o săptămână la firma aceasta. Nu știu cum ar trebui să procedez. Frankie!

— Ce-i, Syl?

Bărbatul aflat la stânga ei se uită scurt spre ele, fixându-și apoi privirea asupra insignei.

— Vă pot ajuta cu ceva, ah…

— Locotenent. Trebuie să discut cu adjunctul domnului Thomas Anders, sau, mă rog, cu cel care acum ocupă cea mai înaltă poziție în firma sa.

— Cred că acesta ar fi domnul Forrest. Benedict Forrest. Acum e într-o ședință, dar…

— Nu mai e.

— Da, așa e. Dați-mi, dacă se poate, o secundă, ca să-l contactez pe administratorul lui. O să coboare și apoi vă va conduce la domnul Forrest.

— Pot să urc acolo și singură. Spune-i administratorului să-l scoată pe Forrest din ședință.

Eve se urcă iar în lift, dând din umeri.

— Ce m-am distrat.

— Ai fost o scorpie drăgălașă.

— În asta a constat distracția.

După ce Eve coborî iar din lift, o femeie subțirică-subțirică, cocoțată pe niște tocuri la fel de înalte și subțiri, apăru din spatele unei uși din sticlă și se îndreptă repede spre ele.

— A, doamnelor polițist! Dacă sunteți drăguțe să mă urmați.

— Sunteți administratorul?

— Nu, eu sunt AA. Adică asistenta administratorului. O să vă conduc în biroul domnului Walsh.

— Care este, probabil, asistentul administrativ și nu asistentul administratorului.

— Oare se descurcă cineva cum se cuvine când e vorba să traduci în alte limbi funcțiile cu pricina?

— Oh, domnul Walsh îl va anunța pe domnul Forrest că ați sosit. Se pare că cei de la recepție nu au înțeles prea bine tema discuției pe care urmează să o aveți cu dânsul.

— Da, se pare că nu.

AA-ul deschise gura, vrând probabil să adauge ceva, dar o închise imediat la loc. Străbătură șirul labirintic de birouri și despărțituri, după care făcură o întoarcere de 45 de grade într-un spațiu folosit cu mare eficiență ce aparținea, numele persoanei era gravat pe o plăcuță din onix, postată în apropierea ușii, lui Leopold Walsh.

Își desfășură activitatea la o masă lungă, susținută de niște suporturi subțiri și negre, pe care erau așezate utilitățile obișnuite: un computer, unitatea ce conținea baza de date și sistemul de comunicații, alături de alte câteva obiecte de mici dimensiuni. Pe o masă alăturată se aflau un fax și un alt computer. O a treia masă reprezenta zona în care se serveau răcoritoare și dispunea de un aparat AutoChef și un frigider.

Pentru vizitatori erau disponibile trei scaune, de un alb imaculat și fără spătar, aranjate unul lângă altul.

Singura pată de culoare era o plantă spectaculoasă cu flori roșii, așezată pe pervazul ferestrei din mijloc, încadrată de alte două, cu dimensiuni la fel de generoase.

Accesoriile, cugetă ea, sunt păstrate probabil, la fel ca și documentele, în dulapurile încastrate ordonat în perete.

Una peste alta, ea prefera spațiul mic, aglomerat și decorat într-un stil alambicat al biroului ei aflat în sediul central.

— Dacă sunteți amabile să luați loc, domnul Walsh va…

AA-ul privi cu evidentă ușurare spre ușa biroului, luminându-se la față.

— Domnule Walsh.

— Mulțumesc, Delly.

El păși înăuntru. Un bărbat cu o statură impozantă, cu pielea ciocolatie, purtând un costum în dungi. Părul său forma un soi de claie în centrul țestei, lăsând descoperit un chip impresionant, tăiat în unghiuri ascuțite. Doi ochi duși în fundul capului, de culoarea cafelei tari și gustoase, se uitară rapid și cercetător la Peabody, după care mult mai atent la Eve.

— Leopold Walsh. Locotenent…

— Dallas.

Ca o formalitate, Eve se prezentă din nou, scoțând legitimația.

— Iar doamna e detectiv Peabody. Am venit să stăm de vorbă cu domnul Benedict Forrest.

— Da, mi s-a comunicat.

El îi înapoie legitimația.

— După cum ați aflat, domnul Forrest se află într-o ședință.

— O ședință la nivel înalt.

— Poate că ar fi bine să-mi comunicați mie despre ce este vorba.

— Poate că ar fi bine să-i comunic domnului Forrest despre ce e vorba.

El căuta să înalțe un zid de apărare, Eve își dădea seama de asta. Și nu avea cum să-l învinovățească, fiindcă și ea ar fi procedat la fel.

— Domnul Forrest…

Se întrerupse, după care ridică brațul, în vreme ce în aparatul din urechea sa se aprinse un led albastru.

— Da, domnule. Desigur. Domnul Forrest, reluă el fraza, vă poate primi. Pe aici, vă rog.

Biroul lui Benedict Forrest era foarte aproape de cel al administratorului său, dar extrem de departe ca stil. În încăperea cu

pricina, spațiul de lucru conținea doar ceea ce era necesar și eficient, laolaltă cu ceea ce socotea Eve a fi jucăriile unui băiețel, o minge de baseball pe un piedestal, un joc de golf, câteva trofee, un jucător de fotbal-jucărie confecționat din burete. Pe perete erau atârnate fotografii și postere cu vedete din lumea sportului.

Fotoliile erau adânci, din piele și foarte confortabile.

Forrest părea cu trei centimetri mai scund decât administratorul său. Purta o cămașă descheiată la guler, niște pantaloni *casual* și niște pantofi cu talpă de crep, foarte la modă. Părea o fire prietenoasă, pe care o cunoști dintr-o privire, judecând după părul nearanjat de nuanța nisipului, după zâmbetul vesel și după privirea senină a ochilor săi căprui.

— Ați așteptat. Îmi pare rău. Am avut multe de pus la punct. Ben Forrest.

Traversă încăperea în timp ce vorbea, întinzând mâna spre ea. Eve îi strânse mâna, cercetându-l în vreme ce el dădea mâna cu Peabody.

— Locotenent Dallas, detectiv Peabody.

— Luați loc. Cu ce vă servesc? Cafea, apă minerală, o băutură tonică?

— Nimic, mulțumim. Am venit să vorbim despre Thomas Anders.

Pe fața expresivă a lui Forrest se întipări o clipă buna dispoziție.

— Nu-mi spuneți că unchiul Tommy a dat de belea.

— Unchiul?

— Fratele mamei. Vă rog, luați loc.

El făcu semn spre fotoliu, după care se trânti pe unul dintre ele.

— E chiar mai mult de atât, el m-a crescut după ce a murit mama.

— Cum a murit?

— Mâncată de un rechin.

Intrigată, Eve se așeză.

— Într-adevăr?

El zâmbi.

— Mda, chiar așa. Aveam șase ani și nu mi-o amintesc prea bine, așa că pentru mine e mai mult un eveniment interesant decât tragic. Făcea scufundări pe coasta Madagascarului. Ei, care e treaba cu unchiul meu?

Trebuie să fii tare, cugetă Eve.

— Îmi pare rău, dar trebuie să vă anunț că domnul Anders a fost ucis azi-dimineață.

Veselia se transformă de îndată într-un șoc de nedescris, care alungă ca prin farmec culoarea sănătoasă din obrajii lui.

— Poftim? Ucis? Cum? Sunteți sigură? Ia stați puțin.

El se ridică, scoțându-și link-ul din buzunar.

— Domnule Forrest, noi venim de la locuința domnului Anders și a văduvei lui.

— Dar… diseară trebuia să ne vedem la meciul celor de la Knicks. Am… am jucat golf duminica trecută. El…

— Ben.

Leopold traversă camera, luă link-ul din mâna lui Ben, îi puse palma pe umăr, așezându-l încet pe scaun.

— Îmi pare rău, foarte rău. O să anulez restul întâlnirilor.

Se îndreptă spre unul din dulapuri, bătând cu degetul în ușa acestuia. După ce aceasta se deschise, luă de acolo o sticlă cu apă rece și îi scoase dopul.

— Bea puțină apă.

Asemenea unui cățeluș, Ben se supuse. Eve nu avu nicio obiecție în momentul în care Leopold se postă în spatele lui, ca un soi de bodyguard.

— Cum s-a întâmplat?

— A fost strangulat.

— E nedrept.

Ben clătină încet din cap.

— Nu se poate una ca asta.

— Cunoașteți pe cineva care ar fi dorit să-i facă rău?

— Nu. Nu.

— Unde erați azi-dimineață, între unu și patru?

— Iisuse. Acasă. În pat.

— Singur?

— Nu. Cu… o prietenă.

El își frecă obrajii cu sticla rece.

— Gatch Brooks. A fost cu mine toată noaptea. Ne-am trezit pe la șase. Am plecat împreună la serviciu. Ea a plecat… am plecat amândoi pe la opt. Puteți să verificați. Nu i-am făcut niciun rău unchiului Tommy. Mi-a fost ca un tată.

— Erați apropiați. Cum ați descrie relația dintre domnul Anders și soția sa?

— Grozavă. Bună. Ava… Spuneați că ați discutat cu ea. Că i-ați spus. Dumnezeule! Leopold, fă-mi rost de un număr de telefon din stațiune. Trebuie să…

— E acasă acum, domnule Forrest, interveni Peabody.

— Ea… Ah, s-a întors acasă. S-a întors acasă după ce i-ați dat vestea…

Ben își apăsă palmele pe ochi.

— Nu mai pot judeca limpede. Trebuie să mă duc s-o văd pe Ava. Trebuie să… Dar el unde e? E acasă sau…

— A fost dus la morgă.

Nu se sfiește să plângă, observă Eve. Lasă lacrimile în voia lor.

— Dumneavoastră, familia dumneavoastră, vă puteți pregăti de înmormântare imediat ce vom termina de examinat cadavrul.

— Bine.

Acum își presa podul palmelor pe pleoape, după care se aplecă, cuprinzându-și genunchii.

— Bine.

— Cu cine întreținea unchiul dumneavoastră relații sexuale?

— Hmmm.

Ochii lui Ben, deja roșii, se înălțară, privind spre Eve.

— Ei, Iisuse, cu Ava. Adică erau căsătoriți, ce Dumnezeu.

— O relație în afara căsătoriei.

— Nu avea pe nimeni.

Dincolo de suferință se ghiceau ofensa și furia, care readuseră culoare în obrajii lui Ben.

— E o acuzație gravă. Nu-i era infidel. Nu era un afemeiat. Nu știți ce fel de om era. Credea în onestitate, în fair-play, îi plăcea să câștige, dar jucând cinstit.

— Cine avea de câștigat de pe urma morții sale?

— Nimeni, răspunse Ben. Moartea lui ne afectează pe toți. Adică, vreți să spuneți din punct de vedere financiar. Eu, Ava.

El oftă lung.

— Habar nu am cum au fost aranjate toate aceste aspecte. Probabil că va fi vorba de niște organizații caritabile, probabil că și Greta va primi ceva, administratorul casei. Dar partea la care vă refereați ne va reveni nouă, mie și Avei. Trebuie să mă duc acolo.

Chiar în secunda în care se pregăti să se ridice, link-ul, care se afla și acum în posesia lui Leopold, scoase un semnal sonor. După ce aruncă o privire pe ecran, Leopold i-l oferi.

— Doamna Anders.

Ben luă link-ul întorcându-se apoi cu spatele.

— Discuție privată, ordonă el. Ava, Doamne, tocmai am aflat… Știu. Știu. E în ordine. Da, poliția e aici. Da, vin imediat. Eu…

Vocea i se frânse, după care deveni din nou puternică.

— Vin cât pot de repede.

După ce transmisia se întrerupse, Ben se întoarse cu fața spre Eve. Arata pur și simplu desfigurat.

— Are nevoie de familia ei. Trebuie să mă duc acolo.

— Trebuie să cercetăm biroul domnului Anders, îi spuse Eve. Avem nevoie de acces la toată aparatura sa electronică.

— În regulă. Da, e în regulă. Trebuie să plec. Leo, ajută-i tu.

Eve aşteptă până ce începu să coboare cu liftul.

E ciudat, nu, că biroul lui Anders, la fel ca al nepotului său, pare să aparţină unui om obişnuit, ba, într-un fel, unui om al cavernelor, cu toate trofeele alea şi echipamentele de sport împrăştiate peste tot. Niciun obiect lăcuit, elegant sau ieşit din comun. Pe nicăieri nu regăseşti atmosfera de acasă.

Ei bine, se ocupă cu vânzarea de echipament sportiv. Iar în majoritatea cazurilor, decorarea locuinţelor reflectă mai mult gustul femeii decât al bărbatului. Sau predomină gustul, preferinţa unuia dintre parteneri.

Se gândi la ea şi la Roarke. Când venea vorba de decorare, ea nu dădea nici doi bani pe ideea cu pricina, recunoscu în sinea ei. Cu toate astea, acasă avea amenajat un birou, aranjat într-un anume fel, faţă de restul casei, un birou care se potrivea, să spunem, unui stil ce-i era caracteristic.

— Acasă la el nu părea un om al cavernelor, comentă ea, ridicând din umeri. Ce impresie ţi-a lăsat Forrest, Peabody?

— Forrest poate cu uşurinţă să câştige premiul pentru „actorul secolului", asta dacă nu cumva a fost realmente şocat când l-ai anunţat de moartea unchiului său, ceea ce înseamnă că emoţia lui a fost sinceră şi profundă. Nu părea defel fals. Eu, una, îl cred.

— Da, părea destul de sincer. Trebuie să-i verificăm alibiul. Dacă Anders i-a fost ca un tată lui Forrest, de pe vremea când el avea doar şase ani, atunci înseamnă că au trecut aproape douăzeci şi cinci de ani de atunci. Ciudat e că Ava spunea mai devreme că nu au avut copii.

— Nici măcar nu a pomenit de el, și oricum nu trebuia să-l sune la patru ore distanță după ce ea a fost anunțată de doamna administrator. Poate că e un anunț de fațadă, speculă Eve, ori poate că de vină au fost doar șocul și confuzia. Forrest pare a fi un tip de treabă, tipul omului drăguț și sufletist. Acum va fi și bogat, pe deasupra.

— O să-l verific imediat. Nu ai vorbit de el ca despre un bărbat cu adevărat drăguț, adăugă Peabody, în timp ce porniră spre garajul subteran. El era o fire sportivă deschisă. Dar administratorul?

Peabody șuieră printre dinți:

— Aț âț ător.

— Sigur, dacă ai fi bărbat.

— Ce?

— Homosexual, Peabody.

— Ah! De ce?

— Tot ce-i posibil.

Dând iar din umeri, Eve se rezemă de perete.

— Oricum, s-a îndrăgostit rău de tot de șeful lui.

— Nu am observat chestia asta. Chiar deloc.

— Pentru că erai prea ocupată să te aprinzi. Eu practic m-am simțit îngropată sub vibrațiile iubirii neîmpărtășite. Aț âț ătorul Leopold a rămas în așteptare, până când Forrest urma să cedeze. Greu, probabil.

— Poate că e vorba de o iubire nedorită?

Eve clătină din cap.

— Forrest habar nu are. Nici nu a observat tresărirea lui Leopold în secunda când el a pomenit că a dormit alături de alibiul său. Să-l verificăm și pe aț âț ător.

Împinse peretele, iar ușile se deschiseră.

— Dragostea te împinge la gesturi stranii.

Da, așa este, gândi ea o clipă mai târziu, când îl zări pe Roarke, care stătea rezemat cu nepăsare de vehiculul ei polițienesc, achiziționat în funcție de buget. Înalt, zvelt, cu o claie deasă de păr negru care încadra un chip dăruit de zei, îndreptând spre ea ochii aceia albaștri ucigători. Era ridicol, își zise ea, să simți arsura aceea în stomac datorită unei simple priviri, dar nu mai ridicol decât acel bărbat care era proprietarul unei mari părți din universul cunoscut, stând pur și simplu în fața unui computer, instalat în garajul unei parcări. Își vârî computerul în buzunar și zâmbi.

— Locotenente. Bună, Peabody.

— Nu trebuia să fii sus, cumpărând Alaska?

— Am cumpărat-o săptămâna trecută. Am auzit că poliția a sosit pe neașteptate în clădire. Oare ce-ar mai trebui să fac pentru NYPSD?

O, da, vocea lui era la fel de mortală, amintind de dealurile înverzite ale Irlandei. În plus, ar fi trebuit să știe că auzise. Lui Roarke nu-i scăpa nimic.

— De data asta nu are legătură cu tine, din moment ce ai alibi pentru orele cu pricina.

— Unul destul de solid, remarcă Peabody, tocmai te culcai cu șefa.

Observând privirea de gheață a lui Eve, Peabody schimbă macazul:

— Ziceam și eu, nimic mai mult.

Roarke îi zâmbi.

— Iar șefa s-a trezit devreme și a dispărut cât ai clipi fiindcă trebuia să fie la datorie.

Se uită din nou la Eve.

— Ia zi, cine a murit?

— Thomas A. Anders, de la Anders Worldwide.

Zâmbetul lui dispăru.

— A murit? Ce păcat!

— Îl cunoșteai?

— Oarecum. Mi-ar fi plăcut să-l fi cunoscut mai bine. Înseamnă că ai fost sus, la birourile lui… ai stat de vorbă cu Ben… Ben Forrest.

— Ai nota zece. Cât de bine îl cunoști pe Forrest?

— Din vedere. E un tip obișnuit. Agreabil și mai deștept decât l-ar crede mulți alții.

— Dar văduva?

Roarke își lăsă capul într-o parte.

— Se pare că ne aflăm, până la urmă, în mijlocul unui interogatoriu. Ar fi trebuit să urcați la mine și atunci totul s-ar fi desfășurat într-un ambient mult mai agreabil.

— Trebuie să ajung la morgă.

— Oare câți bărbați sunt însurați cu femei care dau replica aceasta în mod frecvent, mă întreb. Bine.

Se uită la computerul său de la încheietura mâinii.

— Ei, uite, ca un făcut, am și eu niște treburi de rezolvat în centrul orașului. Ai putea să mă duci cu mașina până acolo și să mă chestionezi fără pic de milă până vom ajunge la destinație.

Ideea nu era rea deloc. Eve deblocă mașina, anulând codul.

— Poți să mergi până la morgă, după care te descurci cum poți.

— O, întreb din nou, câți oameni sunt așa de binecuvântați ca mine?

Deschise portiera pentru Peabody, dar ea îi făcu semn că nu era nevoie.

— Mă urc în spate. Oricum, am niște treburi de rezolvat.

— Verifică mai întâi alibiul lui Forrest, îi ordonă Eve, după care luă în primire volanul.

— Cum a murit Anders? o întrebă Roarke.

— Mai întâi vreau să aud părerile tale. Despre victimă, despre soția lui, despre toate persoanele care ne-ar fi de folos.

— Anders cred că e a doua generație care conduce compania, pe care a preluat-o de la tatăl lui, care se pare că a murit acum un an și ceva. Sau poate că mai demult. O companie solidă, cu produse de calitate la un preț foarte bun.

— Momentan, nu afacerile mă interesează, spuse Eve, în timp ce traversa garajul. Nu acum.

— Toate au legătură între ele. După părerea mea, a dus o viață liniștită. Niște împătimiți ai sportului, atât el, cât și Ben, ceea ce se potrivește foarte bine cu faptul că produc și vând echipament sportiv. Îi plăcea în mod deosebit golful și o mulțime de alte sporturi care au legătură cu lovirea unei mingi. Am înțeles că adesea prefera să-și conducă afacerea mai degrabă de pe un spațiu verde decât dintr-un birou. Părerea mea e că își făcea cu plăcere treaba și era foarte priceput.

Eve se strecură în trafic, tăind calea unui maxibus, după care își continuă în viteză drumul prin oraș.

— Despre soția lui ce poți să-mi spui?

— O femeie atractivă, un bun orator. A, da, implicată în câteva acțiuni caritabile, dacă țin minte bine. Familia Anders sponsorizează taberele școlare pentru copiii defavorizați. Se pare ca ea e în căutare de fonduri. Nu știu dacă i-am văzut împreună la diverse evenimente mai mult de cinci ori, să spunem, dar el avea reputația unui om care evită ieșirile în societate… la fel ca și alții.

Ea îi aruncă o privire.

— Am priceput ideea. Ce părere ai despre relația celor doi?

— Greu de spus, din moment ce nu eram amici. Mie mi s-a părut că alcătuiesc o echipă, fiind, în aparență, un cuplu plin de afecțiune.

— Zvonuri că el ar fi înșelat-o?

Roarke ridică din sprâncene.

— Din câte știu eu, nu, cu toate că nu știu să-mi fi ajuns la ureche o asemenea informație. E vorba de un cinism instinctiv al polițistului sau tu chiar crezi că-i era infidel nevestei?

— În momentul decesului, soția nu se afla în oraș. Am verificat deja. Menajera lui Anders, mă rog, administratorul, se corectă Eve, l-a găsit azi-dimineață, la șase. Gol pușcă, cu mâinile și picioarele legate cu șnururi din catifea neagră. Dintr-acelea care se vând pe la shopuri. Avea un alt șnur asemănător înfășurat în jurul gâtului, părând să facă parte din dotarea unui joc erotic care a sfârșit prost. Pe noptieră se aflau diferite jucărele și ustensile destinate partidelor sexuale. Și în momentul în care am demarat investigația, erecția lui era una destul de impresionantă. Nu existau semne că s-ar fi intrat în casă prin efracție, ori că ar fi avut loc o confruntare, iar corpul nu avea alte semne care să justifice vreo traumă sau urme de violență.

Roarke tăcu o vreme.

— Oamenii au secrete și pasiuni pe care le țin departe de ochii lumii. Cu toate astea, nu mi l-aș fi imaginat un astfel de om. O, sunt niște detalii picante pe care cei din media le vor savura. Asta va crea dificultăți familiei.

— Îți vine în minte numele unei persoane care ar fi vrut să-i facă una ca asta, să-i întindă o capcană, astfel ca mass media să aibă după ce saliva?

— În ce scop? Dacă îți închipui că l-a ucis vreun adversar, să știi că asta nu ar fi distrus și nici nu ar fi prejudiciat compania. Iar un scandal de asemenea proporții? Nu ar fi afectat, considerabil, vânzarea de acțiuni. Ba dimpotrivă, le-ar fi dat un impuls, pentru o perioadă. Oamenii sunt niște creaturi ciudate. Unul ar putea zice: Am nevoie de niște adidași noi. Cred că am să-i cumpăr de la unul care a murit cu penisul în erecție.

— Dacă el a avut succes, vor avea și ei.

— Exact.

— Acesta ar putea fi un slogan pe cinste.

— Alibiul lui Forrest se confirmă, zise Peabody de pe bancheta din spate. I-am însărcinat pe cei de la informatică să trimită o echipă la locul faptei. Alta se va ocupa de transportul electronicelor lui Anders, cele pe care le avea la birou. Primul raport verifică acum datele pe care le-am găsit. Sistemul de securitate s-a oprit la ora 2:28 și s-a redeschis la ora 3:36.

— Probabil că era computerizat.

Eve se uită o clipă la Roarke.

— Ca să evite alarma automată, ar fi trebuit să aibă parola codurilor.

— Mai sunt și alte modalități. Mereu există alte căi.

— Dacă nu e ceva premeditat, nu ai nevoie de variante ajutătoare. Dacă Tom plănuise o mică distracție, nu era nevoie să închidă sistemul de securitate. Soția lui era plecată din țară, ba chiar pentru mai multe zile. Așa că el ori le-a dat voie să intre, ori le-a comunicat parola codului. Dar în felul acesta? E prea elaborat. Mult prea grijuliu.

— Și are o doză de răutate, adăugă Roarke. Da, mereu există diverse căi, o mulțime, pentru a ucide un om. Cine ar alege o astfel de moarte? În împrejurări atât de intime, care-i „pătează" familia?

— Vom afla. Prima oprire.

Eve opri vehiculul în fața intrării, ocupând două locuri de parcare.

— Peabody, de chestiunea asta mă ocup eu. Tu du-te la sediul central și reia verificările. Vezi dacă poți să dai de partenerul de golf al victimei și, după aceea, fă-i o verificare. Iar informaticienii să verifice ce fel de telecomandă foloseau. După aia să verificăm și care a fost ieri programul victimei.

Ignorând furia claxoanelor ce zbârnâiau în jur, ea se întoarse spre Roarke.

— Drumul tău se oprește aici, partenere.

El privi prin geam spre morgă.

— Sper că peste foarte multă vreme. Baftă, Peabody, îi zise el, coborând din mașină și alăturându-i-se lui Eve pe trotuar. Aș putea face și eu cercetări. Avem cunoștințe comune, oameni care făceau afaceri cu el.

— Da, ai putea.

Gândindu-se la acest aspect, Eve își vârî mâinile în buzunare, dând, cu surprindere, peste o pereche de mănuși.

— Cred că deja s-a aflat, așa că nu faci nici un rău. Chiar ai treabă în centru?

— Da. Dar și dacă n-aș avea, tot ar merita drumul.

Ea îi aruncă genul acela de privire care te îngheață și te răscolește în același timp.

— Discuțiile legate de crimă merită efortul?

— Ca mod de a-ți petrece timpul liber, nu. Dar asta da, ar merita.

O apucă de braț, ea ar fi trebuit să bage de seamă, și buzele lui le acoperiră pe ale ei. Căldura aceea instantanee explodă în adâncul ei, la fel cum se întâmpla și cu înghețul și frigul din timpul iernii. Puterea instantanee, acționând asemenea unei lovituri, o făcu să alunece în spate, pe călcâie, întrebându-se dacă nu cumva prin vârful degetelor nu se iviseră deja niște raze, ca ale soarelui.

El îi prinse bărbia în palme și îi zâmbi.

— Da, a meritat, fără doar și poate.

— Termină.

— Bravo vouă.

Își îndreptară amândoi privirea în direcția unui vagabond care dormise ghemuit lângă o ușă. Femeia, sau cel puțin așa o considera Eve, cu toate că straturile acelea succesive de veșminte în care era înfășurată îi aminteau de un salvamontist, ridică un deget și le zâmbi.

Eve îl lovi cu degetul în bărbie pe Roarke pentru a-i da de înțeles că nu ar trebui să repete gestul.

— Hai, acum pleacă.

— Să știi că a meritat pe bune drumul ăsta. Succes, locotenente.

El o porni pe trotuar, iar ea o luă grăbită spre intrarea în morgă. Dar în clipa când, neputându-se abține, se uită în urma lui, îl văzu oprindu-se și aplecându-se ca să poate discuta cu cerșetoarea aceea. Curioasă, se opri o secundă privindu-l în continuare, și nu fu surprinsă să observe că se căuta prin buzunare, scoțând ceva de acolo și apoi plecând mai departe.

Bani, își zise ea, probabil mai mult decât reușea femeia aceea să obțină într-o săptămână întreagă. Mai mult ca sigur că ea o să-și cumpere băutură, în loc să-și închirieze o cameră, ca să nu mai stea în frig, gândi Eve. Și el știa asta, și totuși…

Și totuși, își zise ea, fericită că iubește un bărbat care își risipea astfel banii, tot i-a fost milă de ea. Cu gândul acesta în minte, păși în clădirea aceea în care moartea era un oaspete nelipsit.

3

Într-o încăpere placată cu gresie și garnisită cu oțel strălucitor, medicul-șef Morris stătea aplecat cu stil și fără teamă asupra cadavrului lui Thomas Anders. Avea o cămașă roșie cu dungi în tonuri aurii, acestea reflectându-se în halatul acela strâmt ce se zărea de sub barba lungă și închisă la culoare. Chipul inteligent cu ochi migdalați și cu trăsături ferme era acoperit pe jumătate de ochelarii enormi, în timp ce degetele lui îndemânatice scoteau ficatul, de care Anders și așa nu mai avea nevoie de acum încolo.

Tocmai așeza organul pe un cântar în clipa când îi surâse lui Eve în semn de bun venit.

— Un călător ajunge la o fermă, căutând adăpost peste noapte.

— De ce?

Morris bâțâi degetul plin de sânge.

— Fermierul îi spuse călătorului că-l poate găzdui în camera fiicei sale, cu condiția să nu se atingă de ea. Călătorul e de acord, intră în dormitor și, pe întuneric, se strecoară lângă fiica fermierului. Și, bineînțeles, își încalcă cuvântul. Dis-de-dimineață, simțindu-se vinovat, călătorul se oferă să-i plătească fermierului pentru ospitalitate, dar fermierul îi respinge oferta. Călătorul speră că nu a deranjat-o peste noapte pe fiica fermierului. „Nu prea cred, îi răspunse fermierul, din moment ce mâine o vom îngropa."

Eve chicoti înfundat.

— Umor negru pervers.

— Specialitatea casei. Și mi se pare potrivit, având în vedere circumstanțele.

El arătă spre erecția proeminentă a lui Anders.

— Mda, ce părere ai despre asta?

— Trist și de invidiat în același timp. Vreau să verific dacă a fost vorba de otravă, dar în cazul în care decedatul tău nu reprezintă o minune în lumea medicală, atunci trebuie să presupunem că s-au folosit niște medicamente care să ajute la mărirea penisului. Apoi, după ce a ajuns la mărimea maximă, inelușele au fost plasate strategic, mărind astfel rezerva de sânge acumulată în penis.

— Doamne, Morris, eu sunt doar polițist. Mă bulversezi cu toți termenii ăștia medicali.

El râse, tăind apoi o secțiune din ficat.

— Avem des ocazia să vedem penisuri în erecție la persoane decedate, mai ales când e vorba de cele strangulate ori spânzurate, pentru că sângele din trunchi încearcă să respecte legea gravitației, astfel că o ia în jos. Țesutul erectil se umple cu sânge și se umflă. Dar imediat ce cadavrul e mișcat din poziția inițială, la fel cum s-a întâmplat și cu amicul nostru, aici de față, sângele se disipează.

— Da, oamenii au avut ocazia să vadă că bărbații aveau o mândrie de cocoșel când erau spânzurați într-un loc public, așa că ce și-au zis ei: Hei, dacă mă sufoc în timpul actului sexual, s-ar putea să devin „tare ca lemnul". Niște tâmpiți, zău așa.

— La capitolul ăsta nu prea am cum să te contrazic, mai ales că noi doi am văzut oameni care au decedat în condițiile cele mai stupide. Ei, în concluzie, câteva cuvinte despre cel mai recent oaspete al nostru. Fie că a fost vorba de un act sexual cu partener sau de autoerotism, asfixierea duce la scăderea cantității de oxigen, astfel că se mărește numărul endorfinelor, iar plăcerea sexuală devine, la rându-i, mult mai mare. Ea e responsabilă pentru un

număr considerabil de decese anual, dar pentru multe decese care, în mod oficial, sunt considerate sinucideri.

— În cazul acesta nu a fost vorba de o sinucidere.

— Da, așa este.

Morris se uită în jos la Anders.

— Cred că a durat între cincisprezece și douăzeci de minute până la momentul morții, sufocându-se cu încetul. Cu toate astea, nu sunt urme de vânătăi pe gambe sau la încheietura mâinii. Oricum ar fi fost poziționată frânghia, un om care se sufocă treptat luptă, se zbate și chiar dacă șnurul de catifea se strânge și mai tare sau nu, oricum se observă niște urme. Chiar și aici.

El făcu un semn cu degetul, după care îi oferi și lui Eve o pereche de ochelari prevăzută cu microscop.

— Uite, aici s-a strâns materialul, a intrat în piele, i-a tăiat porția de oxigen, dar nu există nicio dovadă că el s-a zbătut, că s-a încordat, că s-a răsucit. Vânătaia aceea e aproape uniformă.

— Deci a stat acolo, nemișcat, până și-a dat duhul.

— În esență, da. Chiar dacă cineva vrea să moară cu tot dinadinsul, trupul luptă.

— Cât se poate de exact și asta. Doar dacă…

— Nu ar fi avut cum. Cât va dura testul pentru toxicitate?

— Lucrez deja la asta. Dar, momentan, îți pot arăta ceva. Ia privește aici.

Ea se aplecă deasupra lui Anders, căutând cu privirea o vânătaie sub urechea dreaptă, dând imediat cu ochii de ea. Urma abia vizibilă și circulară era aproape acoperită de alte vânătăi.

— Înțepătura și apăsarea unei seringi.

— Da, draga mea elevă inteligentă. E un loc destul de straniu în care să-ți injectezi singur vreun tratament, mai ales pentru un dreptaci, așa cum era el.

Scoțându-și ochelarii, Eve reveni cu gândul în dormitorul lui Anders.

— Ucigașul intră în dormitor, se îndreaptă spre pat. Luându-și măsuri de precauție, pășind fără zgomot, cu cizmele scoase, ca să nu facă zgomot. Oricum, în jur sunt multe covorașe groase. Îl tranchilizează pe Anders în timp ce doarme. Repede și curat. Tipul precis nu a mai dormit din secunda aceea, dar chiar dacă s-o fi trezit, un tranchilizant eficient l-a toropit în câteva secunde. După aceea îl legi, pui la cale tot scenariul și apoi pleci, lăsându-l acolo să moară. Scoți dischetele sistemului de securitate. Ai închis deja sistemul, dar iei dischetele. Ori ești pervers, ori ne crezi suficient de idioți, încât toată povestea asta să ne dea pe spate și să ne ducă la concluzia că a fost un simplu accident.

— Nu suntem incredibil de idioți.

— Oricum, individul a murit.

Eve făcu câțiva pași, printre computere și bare de oțel, după care se întoarse.

— Dacă te duci să-i faci felul unuia, atunci de ce te limitezi la a-i administra un tranchilizant? De ce să nu-i injectezi o doză care să-l trimită la ceruri? Fie, nu-i tai gâtul și nici nu-i aplici o bătaie soră cu moartea, folosind o bâtă, fiindcă ai în minte un plan anume ori, poate, preferi niște metode mai pasive. Dar de ce să elaborezi un asemenea scenariu și să întârzii decesul când o doză letală de barbiturice ori de otravă ar fi rezolvat foarte simplu problema?

— Pentru că era o chestiune mult mai personală.

Ea aprobă, apreciind un asemenea mod de gândire și zâmbi cu satisfacție.

— Ei, vezi? Nu suntem deloc incredibil de proști. Morris, vreau cât mai repede proba toxicologică.

— Cât mai repede.

Când intră în departamentul Omucideri din sediul central al poliției, Eve o văzu pe Peabody bând ceva dintr-o cană mare cât Oceanul Indian, în timp ce lucra la dosarul ei. Asta îi reaminti lui Eve faptul că ea nu băuse cafea nici măcar pe sfertul acelei cantități. Îi făcu semn partenerei sale, arătând cu degetul mare spre biroul său, după care, întorcându-se, aproape că se prăvăli peste unul dintre subalternii ei.

— Dă-te la o parte, Baxter.

— O secundă numai.

— Atunci dă-i drumul.

I-o luă înainte, intrând în biroul său dotat cu o fereastră strâmtă, cu un birou uzat și cu un scaun pentru oaspeți cu tapițeria înfundată. Porni imediat AutoCheful, programându-l să prepare o cafea.

Sorbind prima înghițitură, ea îl studie pe Baxter pe deasupra cești. Era un bărbat subțire, priceput și, în plus, suficient de inteligent pentru a avea răbdare ca ea să înghită o porție de cofeină.

— Ce e?

— Cazul de care m-am ocupat acum două luni a rămas pe loc.

— Reamintește-mi despre ce e vorba.

— Tipul cu gâtul și „odoarele" tăiate într-un apartament închiriat în Avenue D.

— Mda.

Se gândi o clipă la dosarele lucrate de ea.

— A reieșit că e vorba de o femeie pe care nu și-o amintește nimeni, nimeni nu poate să spună dacă femeia locuise sau nu la adresa aceea.

— Femeia de serviciu, și folosesc termenul într-un sens larg, l-a găsit a doua zi de dimineață. Ned Custer, 38 de ani, a lucrat ca administrator la o clădire de birouri din centrul orașului. Avea soție și doi copii.

— *Cherchez la femme*, rosti Eve, gândindu-se la comentariul lui Peabody.

— Chiar am căutat-o pe blestemata asta de femeie. Dar nu am găsit nimic. Nimeni nu-și aducea aminte de ea, decât foarte vag. Am făcut săpături, am dat de barul acela, ca să nu-i spunem altfel, unde s-au cuplat. Dar în afara descrierii că era o roșcată care-ți dădea de înțeles că era pregătită pentru acțiune, nimeni nu a reușit să precizeze mare lucru. Tipul era un jucător. Un pic cam arogant cu amicii și cu asociații. Era un infidel notoriu, umblând prin baruri și prin cluburi cel puțin de două ori pe săptămână, de obicei plătind ceea ce „consuma". Puștiul și cu mine, continuă el, referindu-se la partenerul său de lucru, ofițerul Troy Trueheart, ne-am petrecut multe ore făcând tot felul de săpături și investigații. Dallas, ne-am împotmolit. Ancheta nu duce nicăieri.

— Și nevastă-sa? Ea știa că el călca strâmb?

— Mda.

Baxter oftă amar.

— Nu mi-a fost greu s-o determin să coopereze. Și să admită că se certau destul de des. O mai bătea din când în când. A spus și asta, iar vecinii au confirmat.

— Poate că ar fi meritat să-i taie bijuteria cu mânuța ei.

— Da, da, femeile adoră întotdeauna bijuteriile. Cu toate astea, nu a făcut-o. Văzând că el nu se întoarce acasă nici la miezul nopții, a încercat să ia legătura cu el pe link, i-a tot dat mesaje. TOD-ul arăta ora 1:13, iar noi am văzut cum l-a contactat din nou de la computerul de acasă la 1:15, dându-i încă un mesaj la ora 1:40. Enervată și plângând, departe de Avenue D. Îi este mai bine fără el, după părerea mea. Dar nu îmi place că a murit un om.

— Mai verifică o dată barul acela, vorbește cu prostituatele de acolo sau care lucrează în barurile din apropiere. Dar mijloacele de transport?

— Nici un taxi nu a lăsat clienți în dreptul clădirii aceleia și nici pe camerele de supraveghere ale metroului nu am descoperit nimic. Credem că ei au mers pe jos, așa că de-aia nu am găsit nimic la bar.

— Ia-o de la capăt, mai fă un tur, fii mai drastic. Oare era implicat în ceva mai periculos decât veșnica sa infidelitate?

— N-a reieșit nimic de felul acesta. Era un măgar care consuma băuturi ieftine și-și pierdea vremea cu tot felul de târfulițe, chiar dacă acasă îl așteptau o nevastă și doi copii drăgălași. Adevărul e, Dallas, că e vorba de o crimă cu sânge rece. I s-a tăiat beregata.

Baxter își duse mâna la gât, făcând semnul specific.

— Pe la spate. După care nemernicul cade, dar e tot în viață, după cum au precizat legiștii, moment în care ea îi taie penisul. Probabil că s-a umplut toată de sânge, dar nu am găsit niciun strop, nici afară, în fața ușii, nici în fața ferestrei, nici pe scara de incendiu.

— A curățat după ce a terminat treaba.

— N-am găsit urme în chiuvetă, în cadă, în scurgere sau pe conductele de apă. S-ar părea că a venit pregătită. Ca și cum ar fi premeditat absolut tot. Am vorbit cu femeile cu care se știa că avusese de-a face, care era posibil să-l fi detestat, dar nu am aflat nimic.

— Mai încearcă. Când am ocazia, mă uit și eu puțin prin dosar. O privire proaspătă nu strică.

— Ți-aș fi recunoscător.

După ce el plecă, Eve se îndreptă spre biroul ei. Primise opt mesaje pe link. Știa că o mare parte aparținea presei. Un bogătaș care crapă în propria lui locuință e o știre care, la început e doar un râuleț, după care se transformă într-un fluviu, dar detaliile vor avea un impact nimicitor, era sigură de asta. Nici un deget nu ar fi fost în stare să acopere gaura, când lichidul care se scurge e atât de apetisant.

— Totul e în ordine? întrebă Peabody din pragul ușii.

— Mda.

— Baxter voia să-ți vorbească despre cazul de pe Avenue D? Trueheart mi-a povestit și mie câte ceva, continuă Peabody. Nu se leagă nimic.

— O să mai dea o tură, să mai verifice o dată. Tu ce informații îmi aduci?

— Despre mama lui Benedict Forrest, care într-adevăr a fost mâncată de un șarpe, sau, mă rog, a mușcat-o în mai multe locuri. La vremea aceea el avea șase ani, locuia la New York, fiind îngrijit de o dădacă și de mai mulți servitori. Mama lui, din câte am înțeles, era într-adevăr o femeie tare energică. A întreprins tot soiul de activități care-ți pot pune viața în pericol. Potrivit TOD-ului, avea 35 de ani, a divorțat de două ori, a avut un singur copil. Când ea a murit, Anders a solicitat custodia și posibilitatea de a fi tutorele copilului și, cum tatăl biologic nu a contestat acest lucru, drepturile i-au fost acordate.

— Cu cât l-a plătit Anders? Pe tatăl biologic?

— Se pare că i-a dat cinci milioane. Bărbatul respectiv își petrece majoritatea timpului făcând excursii în cele mai atrăgătoare locuri ale Europei, pe copil nu l-a vizitat de la divorț, patru ani de zile, plus o perioadă înainte de decesul mamei. De atunci s-a mai recăsătorit de trei ori, iar în prezent locuiește în sudul Franței. Nu pare a fi implicat în povestea asta.

— Care a fost participația financiară a mamei în cadrul firmei?

— Nici una. A preluat o sumă frumușică de la tatăl de împrumut. Și a fost suficient de deșteaptă, ori de răzbunătoare, astfel încât nici asigurarea, nici bunurile să nu poate fi atinse de tată, care nu putea obține nici măcar un penny din banii copilului, în cazul decesului ei, chiar dacă-l înfia. Așa că Anders a luat băiatul, l-a îngrijit, l-a educat și l-a ținut în casa lui pe banii proprii.

Făcând o pauză, Peabody se uită o clipă pe notițele sale.

— Forrest a primit o sumă considerabilă la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani, după aceea, încă una la douăzeci și cinci de ani și o alta la treizeci. Are o licență MBA obținută la Harvard, unde a jucat și baseball și lacrosse. A reușit să urce spre vârful piramidei, astfel că Anders l-a propulsat din funcția de director, avută la început, în cea actuală de director executiv-șef.

— Cazier?

— Nu. Ia amenzi regulat pentru depășirea vitezei și o mulțime pentru parcare neregulamentară, dar sunt achitate la zi.

Eve se lăsă pe spate, rotindu-se cu scaunul de la birou.

— Spune-mi ce ai aflat despre soția lui.

— Ava Montgomery Anders se afla într-adevăr într-un hotel din Santa Lucia în clipa în care a fost anunțată că acasă au apărut probleme. A plecat de acolo după ce a primit vestea. Nu există dovezi care să ateste că ar fi părăsit insula mai devreme. S-a născut în Portland, Oregon, în 2008, și a făcut mereu parte din clasa de mijloc. În 2032 a mai fost măritată cu un bărbat pe nume Dirk Bronson, de care a divorțat în 2035. Nu a avut copii. A obținut o diplomă în business și relații publice la Brown, prin intermediul unei burse, folosindu-se de această specializare pentru a accede la unul dintre posturile companiei Anders Worldwide, filiala din Chicago, acolo unde s-a mutat după divorț. În 2041, s-a transferat la un birou din New York al companiei. În ‘44, ea și Anders s-au căsătorit. În prezent e Ambasadorul Bunăvoinței în cadrul companiei, fiind director la Everybody Plays, o organizație care ține de Anders Worldwide și care se ocupă cu furnizarea de facilități, antrenament și echipamente pentru copii. Și mai deține și funcția de președinte în cadrul firmei Drepturile mamelor, care oferă seminare educaționale, workshopuri, oportunități de comunicare prin internet și multe alte facilități pentru mamele care lucrează la

Everybody Plays. Nici ea nu are cazier și, în plus, deține o avere de zece milioane.

Peabody lăsă carnetul jos.

— Aș putea să-ți dau și datele referitoare la Greta Horowitz, dar tot ce ne-a comunicat s-a dovedit a fi real. Trebuia să mă apuc să-l verific pe Leopold Walsh, dar tocmai mă duceam să-mi iau ceva de mâncare. Pot să-ți iau și ție ceva.

Peabody zâmbi larg.

— Ce zici de un sandvici bun?

— Ce zici dacă am afla unde sunt unele rapoarte și de ce dracu' nu se află pe biroul meu? Vreau…

Se opri. Computerul îi semnala un mesaj.

— Morris ne trimite un document, murmură ea.

— Și în timp ce tu te ocupi de medicul nostru legist, eu mă duc să aduc ceva de papa.

— Computer, afișează documentul, copiază-l în fișier și apoi printează-l.

Cerere preluată. Procesez…

În timp ce computerul rezolva sarcina, Eve studie raportul toxicologic.

— Iisuse, Tommy, tu chiar nu ai avut nicio șansă.

În vreme ce documentul era printat, ea programă computerul să caute niște documente preliminare și fiindcă link-ul ei sună de câteva ori, răspunse cu gândul aiurea.

— Dallas.

— Nu scrii, nu dai telefon.

— Nadine.

Eve nu se sinchisi să se blesteme, privind în ochii verzi ai reporterului care se ocupa de știrile *fierbinți*. Faptul că erau prietene

făcea ca totul să fie mai ușor sau mai greu, în funcție de circumstanțe.

— O, Doamne, mi-ar plăcea să mai stăm de vorbă, dar tocmai mă duc să iau prânzul. Și poate îmi fac și manichiura.

— Ce haioasă ești. Tocmai ai dat de-o bombă, Dallas, genul acela pe care nouă ne place s-o punem cap de afiș la emisiunea *Now*. Mâine-seară. Tu vei fi în prim-plan, zece minute.

— Ah, îmi pare rău, dar mâine-seară trebuie să fiu cu ochii pe o partidă de pocher. Altfel…

— Uciderea lui Thomas Anders e o știre de prima pagină, Dallas.

— Noi nu am anunțat că e vorba de o crimă.

— Eu am aflat cu totul altceva. Că a fost strangulat, în patul lui și că a fost bătut. Atunci dacă nu a fost vorba de o crimă, a decedat din cauza unor jocuri sexuale care au sfârșit prost?

Deci râuleț devenise deja un fluviu, își zise Eve.

— Tu știi, Nadine.

— Ei, mi-am încercat și eu norocul. Era un tip de treabă, Dallas. Aș vrea să obțin niște informații corecte.

— L-ai cunoscut?

— Am scris câteva articole despre el, soția lui, cu nepotul. Nu înseamnă că l-am cunoscut bine, dar ce-am putut să descopăr mi-a plăcut. Tabloidele, și alții din presă, vor bate șaua pe tema asta sexuală, știi bine. Nu pot evita una ca asta, dar vreau să obțin mult mai mult. Așa că dă-mi o mână de ajutor.

— De data asta nu am cum. Dar te pun în legătură cu Peabody. Să nu te pui rău cu ea ori să periclitezi ancheta. În plus, are și ea nevoie de o porție mai mare de publicitate în media. Așa că tu îi vei fi de ajutor.

— S-a făcut. O să-i rog pe angajații mei să ia legătura cu ea, dar spune-i tu că am nevoie de ea aici, la ora cinci, la mine la studio.

— Nadine, rezumă în cinci cuvinte sau chiar în mai puține relația dintre Anders și soția lui și Anders și nepotul său.

— Cu soția, o relație afectuoasă, de care era foarte mândru. Cu nepotul lui, la fel, ori poate și mai și. Mi-aduc aminte că l-am întrebat pe Anders care crede că e cea mai mare realizare a vieții lui. El a rotit spre mine o fotografie pe care o avea pe birou, una în care era nepotul său. „Deja vă uitați la ea", mi-a răspuns. Eu am desăvârșit-o.

— Mulțam, îi zise Eve, uitându-se apoi spre Peabody care avea brațele pline de pachete cu mâncare.

— Am luat clătite cu aromă de curcan, chipsuri cu soia și crochete vegetale condimentate. Și o cutie de pepsi.

Eve urmări cum Peabody așază pachetele pe biroul ei, organizând ce mai era pe acolo ca să facă loc.

— Ce pui la cale, Peabody?

— Să pun la cale? Doar mă asigur că nu o să uiți să mănânci. Tu mereu uiți chestia asta, de aia ești slăbuță ca un șarpe. Nu-i de mirare că arăți grozav.

Peabody ridică privirea, îndreptând-o aiurea, așezând între timp furculița de plastic și șervețelele pe birou. După care respirația îi deveni sacadată. Eve n-o slăbea deloc din priviri.

— Da, bine, bine, poate că speram că, dacă nu ai fi așa prinsă, ocupată cu un caz atât de dificil, atunci poate că inima aia a ta generoasă ar găsi o clipă…

— Lasă vrăjeala.

— Vreau să plec mai devreme, să am o oră doar pentru mine. Eu și McNab avem întâlnire.

— Voi doi locuiți împreună.

— Mdaaa, vezi tu, chiar ăsta-i baiu'.

Peabody își trase mai aproape scaunul pentru oaspeți, își alese o clătită și mușcă din ea.

— Ne-am dat seama că această coabitare distruge romantismul. Trebuie să existe scânteia. Așa că am instituit „Întâlnirea de la orele serii". Azi e prima întâlnire de felul ăsta, așa că aș vrea tare mult să ajung acasă la vreme ca să mă pregătesc. Știi tu, ceva special. Să-i fac praf biluțele.

— Dacă vrei să-i faci praf biluțele, și recunosc că și eu vreau adesea același lucru, ar trebui să rămâneți acasă.

— Dallas.

— Ei, daaa, da. Pleacă cu o oră mai devreme, du-te și aranjează-te, și fă-l praf.

— Mersi. O să ne ducem la clubul acela, zise Peabody, gesticulând cu un chips cu soia, pe care-l ținea între degete, băgându-l mai apoi în gură și ronțăindu-l. Ne ducem să ascultăm muzică, să dansăm și alte chestii dintr-astea. Chiar vreau să arăt superbine, așa că pe bune am nevoie de ora asta.

— Perfect. O vei recupera mâine. Trebuie să te prezinți la studioul lui Nadine, la Canal 75, la ora 17.

— Cuuumm? făcu Peabody, mestecând crocheta vegetariană.

— O să-ți ia un interviu despre cazul Anders, așa că ar fi bine să fii…

— Mie? Cum? În direct?

Se înecă, respiră șuierat, în vreme ce ochii ei se măriră, apoi sorbi repede din cutia de pepsi dietetic.

— Nu.

— O să fii acolo din partea departamentului, a secției noastre, așa că ai grijă ce faci.

— Dar… Oamenii se uită la *Now*. Practic, la emisiunea asta se uită toată lumea. Eu nu pot…

— S-o dai în bară. Chiar așa.

Era o răutate, era o înțepătură, dar Eve trebuia să recunoască cum că reacția lui Peabody făcea ca curcanul ăla să pară aproape gustos.

— Nadine are respect pentru poliție, pentru procese și anchete, dar, în fond, tot reporter rămâne. E șireată și abilă. Să nu uiți asta. O să-i relatezi doar ceea ce-ți voi permite eu, restul las pe seama instinctului și a emoțiilor tale, dar dacă te presează, și precis are să insiste, ca să-i oferi detalii despre anchetă, te retragi. Informații standard, nu sunt de acord cu informațiile la liber.

Ușor verzuie în secunda următoare, Peabody își apăsă palma pe burtă.

— Cred că mi se face rău.

— Dacă te pune naiba și verși pe biroul meu, îți arunc trupșorul pe fereastră. Nu va mai trebui să-ți faci griji pentru că vei apărea la TV.

— Nu poți să participi tu? Tu ești obișnuită.

— Nu, nu pot, și, în plus, trebuie să te obișnuiești și tu.

— Habar nu am cu ce să mă îmbrac.

— O, Iisuse, bunule, ce mult ai mai suferit.

Eve își apăsă degetele pe tâmpla care pulsa.

— Fereastra, Peabody. Capu' îl arunc primul.

— N-ai tu cum să mă vârî prin porcăria aia de fereastră strâmtă!

— Ia hai să vedem.

— Bine, bine, bine. Oricum în secunda asta capul meu e zăpăcit.

— Limpezește-l. Avem de dezbătut niște chestiuni mult mai importante decât întâlnirea ta la ceas de seară ori debutul la TV. Victima a fost tranchilizată de două ori.

— Cum… cine? Ia stai.

Închizând ochii, Peabody trase de câteva ori aer în piept.

— Anders. OK, mi-am revenit. Anders a fost injectat cu tranchilizante?

— Seringă sub presiune.

Eve bătu cu degetul în laterala gâtului ei.

— O cantitate mare de barbiturice, care ar fi putut dărâma și un cal. Au fost găsite și urme de somnifer, unul standard. Ancheta preliminară arată că a fost digerat cu trei sau patru ore înainte de analiza cu TOD. Combinația l-a scos din circuit. Ucigașul putea să-i facă și operație pe creier, că Anders n-ar fi simțit nici măcar un gâdilat.

— Dar de ce nu i-a injectat o doză fatală? De ce tot spectacolul ăsta?

— Bună întrebare. În plus, acesta e unul din motivele pentru care nu te-am aruncat în cap pe fereastră. Crima și spectacolul erau la fel de importante. Dispreț? Răzbunare? O iubită părăsită care a vrut să i-o plătească? E ceva pus la cale cu inteligență sau opera unui nebun?

Peabody se gândi la toate acestea, mâncând un chips.

— Dacă vrei să reiasă ceea ce părea, o moarte accidentală, datorată asfixierii de natură erotică, atunci nu-l umpli cu barbiturice. Da, un tranchilizant ușor, ca să-l amețești în timp ce tu pregătești șnururile acelea... După aceea, aștepți o vreme, pregătești totul, lăsând ca tranchilizantul să-și facă puțin efectul. Dacă te străduiești atât, înseamnă că vrei să-l vezi cum suferă. Dacă tot vrei să sufere, atunci de ce-l faci praf ca să nu mai simtă nimic?

— Întrebările astea sunt și mai bune. Te depășești. Am să trimit dosarul și doctoriței Mira. Vreau să-i cunosc părerea și analiza asupra cazului. Poate că ucigașul a supralicitat cantitatea de barbiturice. Luase și o supradoză de pilule pentru intensificarea erecției. Pare o răzbunare de natură intimă, dar să verificăm și alte crime asemănătoare. Să vedem și alte povești în care s-au folosit șnururi și tranchilizante. Și după aceea, facem o verificare din punct de vedere financiar. Forrest și văduva sunt cei care vor profita cel mai mult sub acest aspect. Par să posede conturi grase, dar cine n-ar dori mai mult? Și să vedem dacă găsim iubiți actuali sau mai vechi.

Tipul nu s-a căsătorit până la patruzeci de ani, așa că nu cred că a rostit faimosul „da" până ce nu a respins alte câteva posibile oferte.

— O să-i pun pe informaticieni să facă o nouă verificare, ca să vedem dacă descoperim ceva.

— Vreau copiile tuturor convorbirilor victimei cu soția și nepotul său. Să facă o reverificare a link-urilor de la biroul lui.

— Locotenente?

Trueheart, ajutorul cel tânăr și arătos al lui Baxter, bătu ușor cu degetul în tocul ușii.

— Regret că trebuie să vă întrerup de la masă, dar a sosit un domn pe nume Edmond Luce. Vrea să stea de vorbă cu dumneavoastră în legătură cu cazul Anders. Pare destul de nervos și are un aer… extrem de britanic.

Eve aruncă restul de clătită în farfuria lui Peabody, iar pe a ei o aruncă la coșul de gunoi reciclabil.

— Un minut și apoi poți să-l trimiți înăuntru.

— Da, șefa.

— Vezi ce faci cu mâncarea asta, Peabody, apoi vorbește cu informaticienii și mergi cu proba la laborator, dacă tot ești în zonă. Vreau un raport care să conțină toate medicamentele și întăritoarele sexuale care au fost găsite la locul crimei.

— Mă apuc de treabă.

Adunând mâncarea rămasă, Peabody ieși din birou.

— Computer, găsește-mi o biografie standard a lui Edmond Luce, din Marea Britanie, care a avut o relație personală ori posibil de afaceri cu Thomas A. Anders de la Anders Worldwide. Doar afișează.

Am înțeles. Procesez…

Așteptând, Eve îi trimise documentul lui Charlotte Mira, făcându-i un mic rezumat. Doctorița era cel mai bun psiholog al departamentului.

Sarcină îndeplinită. Datele afișate pe ecran.

Eve îl cercetă rapid, căutând rezumatul documentului. Luce, născut la Londra, avea șaptezeci și șase de ani, lucra la Anders Worldwilde ca CEO, la filiala din Marea Britanie. Educație la Oxford, deține case în Londra și New York. Însurat, a divorțat de trei ori, trei copii. Unul din prima căsătorie.

— Copiază datele în fișier, ordonă ea, auzind zgomot de pași care se apropiau. Închide afișarea.

Cerere preluată. Sarcină îndeplinită.

Se întoarse cu fața spre ușă, acolo unde se oprise un bărbat cu înfățișarea unui urs zburlit, cu o chică de păr precum argintul de calitate. În ochii lui aproape negri se zărea, parcă, o furie ce stătea să izbucnească.

Purta o pereche de pantaloni kaki, cu dunga suficient de bine călcată încât să te taie până la sânge, și un pulover bleumarin cu un decolteu în V de sub care se zărea cămașa.

Vestimentație specifică pentru un meci de golf, o ținută de mare clasă, decise Eve. Anders ratase ora ceaiului.

— Sunteți locotenent Dallas?

— Da. Domnule Luce, cu ce vă pot fi de folos?

— Ați putea să-mi spuneți, de exemplu, de ce mânjiți reputația unui om cumsecade? De ce răspândiți minciunile astea scandaloase și mizere despre Tommy? Omul a murit, ce Dumnezeu, și nu se mai poate apăra de tot acest scandal sordid.

— Domnule Luce, vă pot asigura că eu nu am oferit, momentan, o declarație, oficială ori neoficială, presei în legătură cu anchetarea

decesului domnului Anders. Și nici nu am autorizat pe nimeni să facă asta.

— Atunci, de ce dracu' a ajuns deja pe toate canalele TV?

Eve se rezemă de spătarul scaunului.

— Eu nu sunt responsabilă pentru anchetele apărute în mass-media sau pentru ceea ce ei aleg să transmită live. Desigur, ceea ce spun ei e posibil să mă calce pe nervi, dar nu e responsabilitatea mea. Pierderea suferită a fost ceva șocant, la care nu v-ați așteptat, așa că o să las deoparte faptul că ați dat buzna în biroul meu, spumegând de furie. Dar dacă tot ați comis fapta, acum luați loc, vă rog. Am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— N-aveți decât să vi le băgați în…

— Aveți grijă, zise Eve, cu o voce suficient de dură încât Luce să facă o pauză, s-o fixeze cu privirea aceea furioasă.

— Și, ce-o să faceți? Mă veți aresta?

Eve se balansa în scaun, aparent cu nepăsare.

— Mie, una, îmi place verbul a reține. V-ar plăcea, domnule Luce, dacă ați fi reținut de poliția din New York pentru că ați refuzat să răspundeți întrebărilor legate de anchetarea unui asasinat? Mi-ar plăcea să vă rețin până la sosirea avocatului dumneavoastră. În caz contrar, luați loc și calmați-vă. Cred că dumneavoastră și domnul Anders erați mai mult decât parteneri de afaceri. Da, puteți fi supărat, trist, surprins de moartea sa, dacă e vorba doar despre asta. Și puteți fi de asemenea șocat și surprins, fascinat sau furios față de atenția acordată cazului de mass-media. Dar furia și durerea au conotații mai mult de natură personală. Deci e cea de-a doua și ultima scenă pe care mi-o faceți. Am fost suficient de clară?

El se răsuci pe călcâie, făcând câțiva pași, dar spre fereastră, nu spre ușă. Ea nu comentă nimic, iar el rămase acolo, cu spatele la ea.

— Cum aș putea să mă calmez? Tommy… am fost prieteni aproape cincizeci de ani. E nașul copilului meu. Eu l-am susținut

când s-a însurat cu Ava. El era fratele meu mai mic, chiar dacă nu și din punct de vedere biologic.

— Îmi pare foarte rău, domnule Luce, pentru pierderea suferită.

Ei se întoarse și o privi atent.

— De câte ori ați spus asta unor străini?

— De prea multe ori. Una peste alta, de prea multe ori. Dar asta nu înseamnă că nu o spun cu sinceritate.

El se întoarse din nou, punându-și palmele pe pleoape.

— De dimineață trebuia să jucăm o partidă de golf. La clubul lui Tommy, la nouă. El nu întârzia de obicei, dar eu nu m-aș fi gândit la ceva rău, dacă s-ar fi întâmplat să o facă. Traficul era groaznic, așa că stăteam de vorbă cu o cunoștință. Am sporovăit o vreme, până când cineva ne-a întrerupt, întrebându-mă dacă vreau să contramandez sau să reprogramez întâlnirea de la ora ceaiului.

— Ați încercat să-l contactați?

— Da, pe telefonul mobil - chiar pe mobilul personal, dar mi-a răspuns căsuța vocală. Așa că am dat telefon acasă.

Acum se așează pe scaun, cu umerii largi încovoiați.

— Greta, administratorul-șef al casei, mi-a spus că a avut loc un accident. Mi-a spus că Tommy era…

— Când l-ați întâlnit ultima oară?

— Acum trei săptămâni. Ava și el au făcut o călătorie de câteva zile la Londra. Tommy și cu mine am avut o întâlnire scurtă, după care am mers cu toții la teatru. Am jucat golf la mine la club, și nevestele noastre s-au dus la cumpărături, sau ceva de genul ăsta. Poate la coafor. Nu mai țin minte.

— Și când ați sosit la New York?

— Ieri după-amiază. Eu și soția am sosit în jurul orei două. Fiul nostru, finul lui Tommy, lucrează la filiala din N.Y. Am luat masa cu Harry și cu familia lui. Tocmai și-au reamenajat casa și, desigur, au vrut să ne-o arate. E chiar frumoasă, nora noastră…

Se opri brusc, ridicând din nou privirea spre Eve.

— Habar nu am de ce vă povestesc toate astea.

— Când ați vorbit ultima dată cu domnul Anders?

— Când mă aflam în avion. Am confirmat data partidei de golf. Ultimele cuvinte pe care i le-am spus au fost:

— Pregătește-te, Tommy. O să te fac praf.

Se înroși la față, cu ochii plini de lacrimi. Câteva minute, respiră greu, dar se strădui să-și revină.

— De ce spuneți grozăviile acelea despre el? Nu e de ajuns că a murit, că omul ăsta atât de bun nu mai e?

— Nu, nu e, și asta până ce nu aflăm de ce a murit. Asta e responsabilitatea mea. Cine îi dorea răul?

— Nu știu. Da, ca afacerist, putea fi dur, dar nu a fost niciodată nedrept. Dar era cu ochii pe competitori, așa e, fiind o fire competitivă. Dar juca cinstit. Credea în regulile după care juca.

— Dar în viața personală? Și acolo respecta regulile?

Fața lui mare se înroși iar, însă de furie.

— Nu o să iau în considerare insinuarea dumneavoastră.

— Eu nu insinuez nimic. Evident că ați aflat amănunte despre felul în care a murit. Dacă știți cumva cine avea acces în locuința sa, în dormitorul lui, am nevoie de un nume. Sau de mai multe, dacă e cazul.

El se aplecă spre ea, cu furia unui leu.

— Tommy nu era în stare s-o înșele pe Ava. De fapt, pe nimeni.

— Mulți oameni se implică în aventuri, în relații de ordin sexual extraconjugale. Și foarte mulți nu consideră asta ca pe o infidelitate.

Ea ridică din umeri.

— Sex, nimic mai mult. Fără a face rău nimănui.

Buzele lui deveniră o linie subțire, în semn de dispreț.

— Poate că dumneavoastră vă puteți ghida existența după asemenea standarde. Tommy nu ar fi fost în stare de așa ceva.

— Atunci cine ar fi vrut să credem că ar fi putut?

— Chiar nu știu. Chiar dacă cineva a avut asemenea resentimente față de el, dacă l-a amenințat cineva, el mie nu mi-a spus nimic.

— V-ar fi mărturisit?

— Sper că da.

— După știința dumneavoastră, a concediat, a respins pe cineva?

— Când spuneți a „respins", vă referiți la o propunere de ordin sexual.

Luce râse scurt.

— Nu-mi imaginez că o femeie s-ar fi apropiat de Tommy în maniera asta. Dar cred că… Era un om hotărât, atrăgător în felul lui, bogat. Cred. Dar nici de așa ceva nu mi-a pomenit vreodată. Sigur, e posibil să nu fi spus nimic ca să nu-și facă partenera de râs și să nu se expună la tot felul de glume. Fiindcă l-aș fi tachinat, recunoscu Luce, fără milă. Cât despre concedieri, cele mai multe au fost în rândul supervizorilor și șefilor de departamente. Eu nu știu să fi existat vreo concediere în masă, cel puțin nu recent. Ben ar avea mai multă experiență la capitolul acesta.

— Puteți să-mi spuneți cine ar avea cel mai mare beneficiu financiar?

— Pot și o voi face fiindcă aici nu-i vorba de bani. Ceea ce i-au făcut… nu poate avea de-a face cu banii. Ava și Ben vor primi partea ce li se cuvine din companie. Ben va primi cea mai mare parte, așa cum a primit și Tommy după decesul tatălui său. Ava va primi casa din New York, proprietatea din Hamptons, căsuța din Paris și uzufructul de pe terenuri, în cazul în care acestea nu au fost date altora. Ben va moșteni iahtul lui Tommy, unele lucruri de folosință personală, colecțiile de golf de la cluburi, în afară de un set mai vechi, pe care mi l-a lăsat mic în mod expres. Va mai primi și o casă situată pe coasta Carolinei de Sud, plus casa din centrul

Londrei. Vor împărți în mod egal portofoliul lui de acțiuni și orice alte dividende și profituri cuvenite.

— Cunoașteți detaliile.

— Da, le cunosc. Am fost de față la întocmirea documentelor, iar el a insistat ca eu să fiu primul care le citește. Dacă nu citești, nu semnezi, așa gândea Tommy. Locotenente, azi am fost să-i vizitez pe Ava și pe Ben… după… credeți-mă pe cuvânt, amândoi suferă profund. Tommy era iubit. A fost un om iubit.

4

Pentru a-și acorda sieși satisfacție, Eve mai făcu o vizită familiei Anders, în drum spre casă. Traficul era infernal, exact cum precizase și Luce, dar ei nici că-i păsa. Opririle, repornirile, blocajele îi acordau timp de gândire. Țiuitul puternic al claxoanelor, degetul mijlociu ridicat și scos ocazional pe geamul portierei, urletul sau chipurile disperate ale celorlalți participanți la trafic îi aminteau, toate, de ce iubea atât de mult orașul New York, chiar și atunci când era învăluit în înghețul unei ierni fără sfârșit.

Vânzători ambulanți cu cărucioare, îmbrăcați precum niște exploratori arctici, trebăluiau cu degetele înmănușate deasupra grilurilor fumegânde, în vreme ce fumul, dacă deschidea geamul și-l adulmeca, avea miros de castane, de hotdog cu soia și de ulei.

Panourile publicitare animate, care fuseseră afișate întreaga iarnă, prezentau locații tropicale, în care fotomodele apetisante făceau surf, ori înfățișau familii vesele și fericite ce o impresionau pe Eve, la fel ca și micile castele de nisip, care te înfiorau prin măiestria și frumusețea lor.

O MERIȚI! - așa suna sloganul bătăios.

După părerea lui Eve, oamenii nu prea primeau ce ar fi meritat.

Cu siguranță că Thomas nu primise ce merita ultima dată când se dusese la culcare, în patul lui, iar datoria ei era aceea ca el să primească ceea ce merita acum, după deces. Adică să i se facă dreptate. Poate că era într-adevăr o întruchipare a decenței, așa cum

îl descriau prietenul și familia lui, ori, dacă nu, era un pervers sexual, așa cum încercase să-l prezinte ucigașul. Sau, mai degrabă, fusese câte puțin din amândouă.

Însă, oriunde s-ar fi situat el pe scara umanității, trebuia să i facă dreptate.

Ea ochi un loc de parcare și se strecură pe strada pe jumătate blocată care ducea, perpendicular, spre reședința Anders. Cum vântul îi biciuia fiecare centimetru de piele, nu pricepea cum de Peabody era atât de încântată de ideea de a se aranja și a ieși în oraș din nou. Odată ajunsă acasă, n-aș mai ieși de la căldură, nici să-mi cadă cineva în genunchi, își zise Eve.

După ce coborî din mașină, verifică din nou sistemul de securitate. În formă de palmă, notă ea, cu cheie, cu funcție de recunoaștere a vocii, dotate cu camere video de scanare a întregului perimetru. Niște dotări standard pentru un sistem de securitate de înaltă clasă. Iar codul, își reaminti că se schimba la fiecare zece zile. Nu existau semne că fusese agresat din exterior.

Când se deschise ușa, Greta era deja de partea cealaltă.

— E trecut de ora treisprezece, comentă Eve.

Greta își reveni într-o clipă.

— Da. Da, e ziua în care lucrez, de obicei, jumătate de normă. Domnul Forrest m-a întrebat dacă aș putea face în așa fel încât să lucrez în cursul după-amiezii, poate chiar și seara. Doamna Anders are nevoie de mine.

— Bănuiesc că e acasă.

— Da. Ea și domnul Forrest se află în salonaș. Dacă ați fi drăguță să așteptați aici, doamnă locotenent. Am să-i anunț că sunteți aici.

— Perfect. Greta, cine a mai fost azi în vizită?

— Mulți polițiști.

— În afară de ei.

— Doamna și domnul Edmond Luce. Domnul Plowder și domnul Bride-West, prieteni de-ai doamnei Anders, care au călătorit împreună cu ea în Santa Lucia cum era de așteptat, și-au scurtat călătoria, pentru a fi alături de ea. Au fost și multe telefoane în care ni s-au transmis condoleanțe, desigur. Iar domnul Ben, domnul Forrest și cu mine am fost cei care le-am preluat. Au vrut să intre pe proprietate și câțiva reporteri, ori să ia legătura cu familia. Au fost fie alungați, fie refuzați.

— În privința lor ați procedat corect. Așa să faceți și de acum încolo. Aștept aici.

Greta traversă holul spațios, trecând apoi pe sub o arcadă. Rămasă singură, Eve parcurse scara cu privirea. Dormitorul conjugal și o parte din etaj aveau să fie sigilate. Acolo urma să intre doar un membru al familiei, însoțit de un polițist, nimeni neavând voie să locuiască în niciuna dintre camerele alăturate acestora, până ce Eve nu avea să declare ancheta ca încheiată. Se întrebă cum de văduva nu alesese să locuiască la niște prieteni, ori la un hotel nu atât de faimos până la momentul cu pricina.

Ben trecu pe sub arcadă, îndreptându-se apoi spre ea. Tristețea se lipise de el, își zise Eve, precum uleiul și ar fi putut păta pe oricine s-ar fi apropiat de el. Dacă durerea ar fi putut lua o înfățișare anume, cugetă Eve, atunci el ar fi fost alegerea ideală.

— Doamnă locotenent. E absolut necesar? Ava e… trece printr-un moment foarte greu.

— Înțeleg că e un moment extrem de neplăcut. Din nefericire, polițiștii vor mai fi prezenți aici o bună bucată de vreme, iar în unele zone ale casei accesul va fi strict interzis. Poate că ar fi bine dacă ați încerca să o convingeți pe doamna Anders să stea câteva zile la niște prieteni.

— Asta și fac. Deși, într-un fel, ea simte că plecând, îl trădează, ca să spunem așa. Brigit, una dintre prietene, i-a oferit apartamentul ei

pentru oaspeți, în care poate locui atât cât este nevoie. Cred că sunt gata s-o conving să accepte. Au sunat de la… morgă. Ne-au comunicat că deocamdată nu-l putem lua.

— Mai durează.

— Am putea merge să-l vedem. Adică, mă gândeam, dacă ea e pregătită, atunci, cu cât mai repede cu atât mai bine.

— Cred că aveți dreptate.

— Atunci o duc eu. Are nevoie să… Amândoi avem nevoie să…

El se opri, clătinând din cap.

— Știți, puteți să-mi spuneți, în caz că ați aflat.

— E mult prea devreme, domnule Forrest. Urmăm cu atenție toți pașii pe care îi presupune derularea anchetei.

— Pare că nu se mai sfârșește. Știu că nu au trecut decât câteva ore, dar e ca și cum s-au scurs zile în șir. Scuze.

Își frecă ochii obosiți.

— M-am tot gândit de unde vă cunosc. Parcă vă știu de undeva, dar nu-mi pot da seama. De dimineață, pur și simplu, nu eram în stare să raționez. Dar mi-am dat seama de unde vă știu. Sunteți polițista lui Roarke.

— Cei de la NYPSD v-ar spune că lucrez acolo.

— Nu am vrut să…

— E în ordine.

— Adică se presupune că sunteți cel mai bun angajat al lor, asta am vrut să spun. Dumneavoastră ați rezolvat cazul Cove și l-ați prins pe maniacul ăla care le mutila și le sechestra pe bietele femei. Veți descoperi și cine l-a ucis pe unchiul Tommy. Momentan, trebuie să depășim această mare durere. Nu o să vă dați bătută.

— Nu obișnuiesc să mă dau bătută.

Eva privi peste umărul lui, fiindcă Ava tocmai pășea în hol.

— Nu putem fi lăsați în pace câteva ore? Nu putem să fim și noi singuri câteva ceasuri? Chiar trebuie să fiți aici permanent?

— Ava.

El se grăbi spre ea, cuprinzând-o, în clipa în care ea se lăsă neputincioasă în brațele sale.

— Poliția nu-și face decât datoria. Trebuie să-i lăsăm să-și facă meseria.

— Își bat joc de el. I-au transformat moartea într-o șaradă.

— Ba nu.

Ben o mângâie pe spate.

— Gata, calmează-te.

— Du-mă la Brigit, Ben. Du-mă departe de locul ăsta. Nu mai suport. Nu mai suport să stau aici.

— De acord. Așa o să fac.

Se uită la Eve, care făcu semn că avea de gând să urce la etaj. El aprobă, luând-o pe Ava de acolo.

Cu toate că ar fi preferat ca în clipa aceea să nu mai fie nimeni acasă, Eve reveni lângă ușa de la intrare. Își imagină întunericul, calitatea acestuia la lumina ciudată a beculețelor albăstrui ale sistemului de securitate. Un ucigaș eficient ar fi protejat totul: părul, mâinile, încălțările. Protecție dublă, care să anihileze sunetul produs de pantofii sau cizmele sale.

Se dusese direct la etaj, își zise ea. Trecuse la treabă, la ceea ce era important, decise ea, în timp ce urca scara. Fără scârțâieli, fără trosnituri, notă ea. O construcție solidă. Direct spre dormitorul matrimonial, fără a se opri și în altă parte. Ușa acestuia fusese probabil închisă, așa ca și acum. Dar totuși neîncuiată, cugetă ea, folosindu-se de un aparat pentru a decoda sigiliul poliției.

Puse mâna pe clanță, deschizând ușa cu ușurință. Din nou fără nici cel mai mic zgomot. Jaluzele trase la ferestre, pentru a exista intimitate, își aminti ea, deasupra lor fiind trase draperiile grele dintr-un material închis la culoare. Lui Tommy îi plăcea să doarmă ca și cum s-ar fi aflat într-o peșteră.

Un întuneric ca smoala. Așa trebuie să fi fost. Nici cei care cunoșteau foarte bine aranjamentul acestei încăperi nu și-ar fi putut da seama care era poziția victimei în pat la momentul acela. Ar fi fost suficient și un bec cu lumină slabă, cugetă ea. O lumină cât de mică, pentru a-ți arăta drumul.

Fiindcă nu-și dorea să fie deranjată, închise și apoi încuie ușa în urma ei.

— Aprinde lumina, ordonă ea, după care aranjă interiorul camerei ca și cum aceasta ar fi fost pregătită pentru sosirea criminalului. Când reveni iar la ușă, ordonă: Stinge lumina, apoi aprinse o lanternă mică, pe care o folosi pentru a înainta, de-a curmezișul camerei, spre pat.

Mai întâi seringa. Fă-l praf. O să se foiască? O să simtă înțepătura aceea mică prin piele? Numără până la zece, nu o să dureze mult, numără până la zece, încet și regulat.

La ce te gândești? Ai emoții, ți-e teamă? Nu, nu poate fi vorba de furie. El e deja la mâna ta, ai observat, deci furia nu-și are rostul.

Aprinde lumina. Nu-i nevoie să acționezi pe întuneric.

— Luminile aprinse, focul la fel, ordonă Eve.

Tu ai adus șnururile de catifea sau le avea el păstrate pe aici, pe undeva?

Tu le-ai adus. Ca să fii sigur că-ți iese, să nu o dai în bară tocmai acum. Trebuia să ai totul la îndemână.

Era deja dezbrăcat sau i-ai scos tu hainele? Dacă te-ai ocupat chiar tu de asta, atunci unde ai dus pijamaua? Ai luat-o cu tine, ca pe un trofeu?

Mai întâi încheieturile mâinilor. Îi simți respirația, respirația grea și întretăiată care-ți mângâie pielea în vreme ce îi legi brațele? Sunt neputincioase, atârnă greu, ca la mort. El e deja neputincios, dar tu trebuie să pui la cale un adevărat scenariu. Mai întâi mâinile.

Apoi gleznele.

După aceea aranjezi jucăriile sexuale.

E vremea să-i mai aplici o doză. Vrei să devină tare ca lemnul. După aceea îi strecori și-i fixezi inelele pe penis. Ce simți în timp ce-l mângâi, știind că el nu poate reacționa în niciun fel? Încântare sau dezgust? Sau nici una, nici alta? A venit vremea pentru pasul următor?

Ți-a luat timp să aranjezi totul. Timp și efort. Acum, ca să închei, trebuie să stai în pat cu moartea.

Eve așeză un genunchi pe pat. Nu era destul de sus, decise ea, trăgându-se mai sus, până ce îngenunche lângă locul în care bănuia că fusese așezat trupul lui Anders, imaginându-și cum strângea ultimul șnur de catifea, legându-l strâns în jurul gâtului. Capul era greu. Securizezi cel de-ai doilea nod, iar capul cade în piept. Aproape că el a făcut treaba în locul tău.

Ea se dădu jos din pat, îndreptând orice posibilă cută. Studiază bine felul în care a acționat, cugetă ea, mai verifică o dată lista. Oare cum respira? Respira altfel deja? Oare se trimiteau deja semnale de alarmă creierului, dar trupul său nu mai era în stare să reacționeze?

Ai strâns totul, lanterna, seringa, și apoi ai ieșit din cameră. Ai lăsat ușa deschisă.

Spre deosebire de ucigaș, Eve o închise și o încuie. Când coborî la parter, analizând în continuare comportamentul criminalului, dădu cu ochii de Greta care stătea pe scaun în hol, cu coloana țeapănă precum un băț.

— Domnul Forrest m-a rugat să rămân, în caz că veți avea nevoie de ceva. A plecat s-o ducă pe doamna Anders acasă la doamna Plowder.

— Nu. Am rezolvat tot ce aveam nevoie. Poți pleca acasă.

— Da, ar fi cazul să mă duc acasă.

Ea își așeză pe braț uniforma de serviciu.

— Greta, ce purta domnul Anders la culcare?

— Poftim?

— În dulapul său există mai multe pijamale. Dumneata supraveghezi și rufele care trebuie duse la spălat, nu?

— Eu… Da, desigur. Domnul Anders obișnuia să poarte pijamale dintr-un material foarte fin. În fiecare zi alta. Proaspăt călcată. Dar fără a fi apretată.

— Câte pijamale avea?

— La ultima numărătoare, care a avut loc, de fapt, lunea trecută, domnul Anders deținea zece pijamale din bumbac.

— Zece. Domnul Anders obișnuia să ia somnifere?

— Nu am de unde știi. Regret. Le-am cumpărat din când în când, așa cum mă duc la piață ori prin magazine. Dar nu pot spune dacă domnul sau doamna Anders foloseau somnifere sau dacă le utilizau adesea.

— OK. Mi-ai fost de mare ajutor.

Greta își așează cu grijă pe cap o pălărie gri.

— Asta e menirea mea, să fiu de folos.

După ce ușa se închise în urma Gretei, Eve rămase locului, așteptând ca atmosfera din jur să se liniștească. Tăcere, senzație de gol. Răsucindu-se pe călcâie, traversă holul, luând-o apoi pe coridorul din stânga. Camere, își zise ea, cu cât cineva are mai mulți bani, cu atât are nevoie de mai multe încăperi pentru a-și depozita lucrurile pe care își cheltuie gologanii.

Și cu cât ai mai mulți bani, mai multe camere și mai multe lucruri, cu atât sistemul de securitate e unul mai performant, ca să nu intre hoții și să te lase fără nimic.

Camera unde se găsea sistemul de securitate se afla imediat lângă bucătărie, dar ușa era încuiată, fiind necesară o cheie sau o telecomandă pentru decodare. Eve se folosi de aparatul său și o deschise. Înăuntru se aflau monitoarele care asigurau securizarea în interiorul casei, dar și cele pentru securizarea exterioară. Toate

monitoarele erau în clipa aceea funcționale. Gândindu-se că securizarea putea fi o clipă întreruptă, atâta timp când în casă se afla un polițist, ea căută codul pe care i-l dăduseră informaticienii și îl introduse. Discheta care asigura securizarea exterioară fu ejectată de aparat.

Ea o reintroduse imediat acolo, privind la fișierul gol al dischetei.

Le încarci, zise ea. Acoperi toate contingentele. Ieși afară, încui ușa. De ce? Ca să fie totul în ordine?

Reveni lângă ușa de la intrare, privind încă o dată în jur. Ieșind afară, încuie a doua oară, resigilând ușa. După care se uită la computerul de la încheietura mâinii. Lăsând la o parte cele trei minute în care stătuse de vorbă cu Greta, momentul în care ieșise și intrase în casă, reactivarea durase mai puțin de patruzeci de minute. Adăugând apoi momentele în care ucigașul îl dezbrăcase pe Anders de pijamaua sa fină, se adunau, lejer, cincizeci și cinci de minute.

Nu era un timp suficient pentru a aranja și sistemul de securitate aflat în încăperea aceea specială, anulând codul. Nu când era vorba de o casă atât de mare. Nu fusese un timp suficient pentru a aranja totul în dormitor. Ucigașul știa ce fel de spațiu va găsi acolo. Nu știa doar unde era situat dormitorul stăpânului acelei case, ci și locul în care se aflau dischetele sistemului de securitate.

A închis ușa încăperii care adăpostea sistemul de securitate, se gândi ea, în timp ce se îndrepta spre mașină, dar a lăsat ușa deschisă la dormitor. A stins lumina, dar focul l-a lăsat aprins.

În mașină, ea ordonă ca aparatul de producere a căldurii să funcționeze la maximum, după care scoase carnețelul pentru a și face câteva notițe, atâta vreme cât acestea erau încă proaspete în mintea ei. Și, cu doar nouăzeci de minute în plus față de ora la care schimbul ei se încheia de obicei, se avântă în trafic, pornind spre propria locuință.

Că tot vorbeam de un număr ridicol de mare de camere, își zise ea, după ce trecu de porțile mari din fier forjat, înaintând apoi pe alee. Nimeni nu-i ținea lumânarea (indiferent ce ar fi însemnat chestia asta) lui Roarke. Clădirea era o construcție impunătoare, din piatră, care se înălța spre cer și parcă deasupra întregului oraș, în vreme ce ferestrele erau luminate puternic, iar stelele reci se aflau undeva sus, deasupra capului. Acum vreo doi ani, nu și-ar fi imaginat în vecii vecilor că ar fi putut să locuiască într-un loc atât de… spectaculos, și cu atât mai puțin că va avea parte de un trai atât de confortabil.

Dar chiar așa se întâmplase. Iar parcarea automobilului în fața acestei frumuseți de piatră de dimensiuni apreciabile, faptul că-și lăsa mașina de poliție chiar în față, iar majordomul, Summerset, avea să-și bată joc de ea, reprezenta unul din momentele favorite ale zilei. A fiecărei zile.

Coborî din automobilul ei îngrămădit, luând-o apoi la fugă prin aerul rece, și intrând în casa aceea caldă și plină de lumină.

El era acolo, desigur. Spionând-o. Bărbatul acela, numai piele și os, îmbrăcat într-un costum negru, uniforma casei, iritând-o, așa cum te irită câteva fire de nisip intrate în pantof.

— Doamnă locotenent, i se adresă el, pe un ton care-i gâdilă neplăcut ceafa, așa cum se întâmplă când îți hârșii unghiile de o bucată de lemn. Ați întârziat, ca de obicei.

— Tu ești la fel de urât ca de-obicei. Dar m-am învățat să accept orice.

În timp ce ea se dezbrăca de haină, Galahad, motanul, se frecă încă puțin de gamba subțire a lui Summerset, după care păși ușor în direcția lui Eve. Aruncându-și haina pe stâlpul scării spiralate, se aplecă, scărpinând în grabă pisicul în spatele urechilor. Terminând și cu această operațiune, urcă la etaj, cu Galahad pe urmele ei.

În dormitor, Roarke era doar în pantaloni, ținând în mână un pulover negru.

— Ei, asta înseamnă să pici la țanc. Poate că n-ar trebui să mi-l pun.

Flutură o secundă puloverul.

— Și să vezi ce repede te dezbrac și pe tine până la talie.

Mijind ochii, ea îndreptă un deget spre el.

— De când ai ajuns acasă?

— De vreo zece minute, cred.

— Ei, vezi. Vezi! Cum de eu sunt în întârziere, potrivit Maiestății Sale Slăbănogul, iar tu, care ai sosit cu doar câteva minute mai devreme, nu ai parte de mârâiala lui.

— Dar de unde știi că nu am avut parte?

— Pentru că știu. Ai avut?

— Nu, nu am avut. Dar eu am trimis un mesaj în care am anunțat că voi întârzia.

Ea bombăni.

— Să mă pupi.

El zâmbi.

— Vino aici și repetă ce-ai zis.

— N-am timp să mă hârjonesc cu tine acum. Am niște notițe de pus în ordine.

Își scoase tocul armei, agățându-l apoi de spătarul scaunului.

— Media a anunțat public felul în care a decedat Anders. Trebuie să încerc să acopăr măcar câteva găuri.

— Și eu am dat o declarație.

— Ce-ai dat? O declarație? Ce fel? De ce? De ce nu mi-ai dat de veste înainte să…

— Îl cunosc pe omul acela, în plus birourile centrale ale firmei lui sunt găzduite în clădirea mea. Știu cum se dă o declarație, Eve. Aveam ceva experiență înainte ca noi doi să ne cunoaștem.

— Corect. Corect.

Își masă porțiunea dintre sprâncene.

— Altul e baiul. Povestea asta pute.

— A ce?

— A crimă cu premeditare. Cred…

Ea răsuci degetul în aer.

— Până când îmi dau seama despre ce este vorba.

— Ai putea, el îi imită amuzat gestul, să faci asta cu mine.

— Bănuiesc, însă, că mă poți călări mai încolo, deocamdată hai să mâncăm ceva la tine în birou.

— Mi-ar fi de folos.

Ea îl studie în timp ce-și îmbrăca puloverul. Păcat că era nevoie să-l îmbrace.

— Oare ar trebui să ne dăm întâlnire?

— Cu cine?

— Să ne întâlnim noi doi.

El îi aruncă o privire care era în același timp amuzată, fermecătoare și ușor ironică. Ea nu reușea să înțeleagă cum îi reușea așa ceva.

— Adică să te scot undeva în oraș, să participăm la ceva, după care să te conduc până în fața intrării și să te sărut lung, în semn de noapte bună?

— Nu.

Ea se încruntă.

— Noi doi nu am făcut niciodată asta.

— Știam eu că am uitat ceva.

El își vârî vârful degetului în gropița din bărbia ei.

— Să te invit să ieși cu mine, scumpa mea Eve?

— Hei, mă întrebam și eu cum ar fi. Peabody a adus la suprafață ideea asta, întrebându-mă dacă îi dau voie să plece cu o oră mai

devreme, ca să se aranjeze, pentru că ea și McNab au întâlnire astă-seară, ca să nu piardă scânteia și savoarea relației lor.

— Ce drăguț. Oare tu te întrebi dacă relația noastră și-a pierdut savoarea și suculența?

El îl luă mâna, ducând-o la buze.

— Nu. Ea nu știa cum de acest gest voit romantic reușea să-i provoace furnicături de-a lungul brațului. Mă întreb doar dacă ar mai fi cazul să facem asemenea lucruri din moment ce suntem căsătoriți de ceva ani. Iar tu îți petreci multe seri muncind.

— Ne place să muncim, nu-i așa?

— Mda, ne place.

Se lipi de el, îi prinse părul în mâini, aplecându-i buzele deasupra buzelor ei. Încercă să pună în acel sărut foarte multă pasiune, măcar atât putea face, și simți în stomac furnicăturile care urcaseră de-a lungul brațului. Ea încheie sărutul cu un bobârnac dat la repezeală.

— Suculența o lăsam pentru mai târziu, decise ea.

Își puse o secundă palmele pe obraji, după care se retrase.

— În plus, mie nu mi-au plăcut niciodată genul acesta de întâlniri.

Revenind în biroul ei, savurară împreună o sticlă de vin și o porție de plăcintă cu pui pregătită la cuptor, o plăcintă care se dovedi de-a dreptul perfectă. Summerset o călca pe nervi, dar omul acela chiar știa să gătească.

În timpul mesei, reanaliză faptele și impresiile, după care i le relată și lui Roarke.

— Deci, pe de-o parte, ai un individ care, la aproape șaizeci de ani, se pare că-și înșela nevasta, căruia-i plăcea joaca în pătuț și, când lucrurile au ieșit rău, partenera de joacă a luat-o la picior. Dar varianta asta nu se potrivește.

— Fiindcă el era drogat.

— Da, asta-i partea cea mai importantă, dar lucrurile nu se opresc aici. Chiar dacă a fost vorba de un accident, iar femeia era o

prostituată experimentată, tot ar fi trebuit să încerce să-l resusciteze. Adică, în ultimă instanță, încerci să-i scoți acele șnururi. Și mai e vorba și despre pijama.

— Da?

— Greta, care m-a speriat, când am găsit-o la parter, ca un paznic nazist, spune că victima purta pijama. La numărătoare au ieșit doar nouă pijamale. Prin urmare, unde e cea de-a zecea? Asta mă face să presupun că ucigașul a luat-o eu el, ori ca trofeu, ori pentru a o arunca undeva, departe de locul crimei. Dacă tot știa că va avea musafiri, putea să se dezbrace singur or să-i dea voie partenerei să-l dezbrace, aruncând apoi pijamaua în șifonier, unde erau și celelalte. Dacă era îmbrăcat cu ea și totul nu a fost decât un accident, atunci de ce să iei pijamaua cu tine și apoi să o rupi la fugă? Nu are logică.

— Poate că ucigașul a considerat că putea constitui o probă ADN sau că se vor găsi pe ea alte urme, folosite ca dovezi incriminatorii.

— Nu s-au găsit niciun fel de amprente în încăpere. Nu pare logic. Probabil că ucigașul a folosit niște materiale de protecție. Trebuie că așa a fost. Singurele amprente găsite îi aparțineau lui Anders, soției și doamnei administrator. Iar firele de păr găsite în pat tot lui îi aparțineau.

— Dacă lăsăm asta puțin deoparte, și ne gândim ceva mai mult la ceea ce știam eu despre Anders, ciudățenii de ale sale, unii ar miza pe ideea de viol. Poate că era unul dintre bărbații căruia îi plăcea să se lase posedat, forțat, în stare de inconștiență. Ca un soi de supunere finală.

— Oamenii au tot felul de perversiuni, comentă Eve. Dar, și așa stând lucrurile, ce om în toate mințile se supune la un asemenea tratament dacă nu are încredere în partenerul cu care face sex? Și despre ce încredere poate fi vorba, dacă partenera sau partenerul te lasă să te sufoci și să mori? Era încă viu în momentul în care sistemul de securitate a fost dezafectat. Nu pricep. Pe de altă parte…

Se opri pentru a lua încă o bucățică de plăcintă.

— Reversul medaliei e aspectul de premeditare a acestei crime. Poate fi vorba de cineva care era deja în casă sau care a avut acces la setările sistemului de securitate. Ucigașul știa unde se află dormitorul lui Anders, unde se află încăperea care adăpostește sistemul de securitate și știa foarte bine cum se manevrează acesta. Am calculat timpul, și nu era vreme pentru ezitări și descoperiri la fața locului.

Îi povesti lui Roarke pas cu pas cum procedase.

— El a murit. Nu contează cum a fost transmis spectacolul dacă misiunea a fost dusă la îndeplinire.

— Mda.

Ea aprobă, gesticulând cu furculița.

— Și cu ce m-am ales? Cu un nepot devotat, cu o soție iubitoare, cu amici săritori, cu o administratoare extrem de eficientă. Cineva ascunde ceva. Persoana știa că el va fi singur în casă în seara cu pricina. Dar trebuia să se asigure că lucrurile vor sta astfel. Prin urmare… studiez cu mai multă atenție partea financiară să vedem dacă Anders își plătea obligațiile financiare, să vedem dacă subvenționa Bondage Weekly. Trebuie să verific dacă soția și nepotul aveau probleme financiare. Jocuri, afaceri ilegale. Pariuri sportive pe sume mari, cântări ea situația. Poate că Ben a scăpat situația sub control.

— E vorba de un gest comis cu sânge rece, mizerabil, nu vrei doar să-l ucizi, ci să-i aduci prejudicii după moarte, pătându-i reputația. Dar în povestea asta lipsește ceva. Atunci unde e scânteia? Dacă ești răzbunător, atunci înseamnă că la mijloc există ură sau furie. Dacă ești atât de stăpânit încât poți să-ți domolești aceste sentimente, atunci cum de nu te poți stăpâni îndeajuns încât să pui la punct toate detaliile? I-ai făcut prima injecție, deja nu mai poate reacționa. Vrei să-l umilești, dar nu-i adresezi nici măcar un cuvânt. Sunteți

doar voi doi în casă, deci ar fi suficientă o singură doză dintr-un tranchilizant ușor, pentru a-l putea lega după bunul plac. Nu vrei să afle și el motivul, nu ai nimic să-i spui, nu vrei ca el să știe? Deci, ăsta ar fi cel de-al treilea aspect. Disimularea. Ucigașului nu-i păsa dacă punerea în scenă se petrecea la vedere sau nu. Nu avea nici un mesaj pentru Anders. Dar aici lipsește ceva. Dacă poți face totul public, captivând audiența, de ce să mai pui la cale tot show-ul acesta? Ce câștigi? Care-i ideea, fir-ar să fie?

— Nu cred că a fost Ben.

— Nu pare stilul lui Ben. Asta nu înseamnă că Ben nu ar avea niciun amestec.

Privindu-l fix, ea bău rapid vinul din pahar.

— Ai vrea să semnezi niște documente, ca expert-consultant civil și să cercetezi conturile bancare?

— Ador aceste momente.

— Tu te ocupi de soție. Eu mă ocup de Ben. După aceea poate ne ocupăm de Anders.

— Sarcinile astea, întotdeauna atât de incitante. Am și eu una pentru tine. Tu speli vasele. Eu pregătesc cafeaua.

Era greu să-l contrazică, mai ales că ideea pregătirii plăcintei fusese a lui. Ea strânse vasele, apoi le vârî în micuța mașină de spălat vase aflată în bucătăria cu care era dotat biroul său, după care reveni la masă, descoperind că el o cerceta atent.

— Ce s-a întâmplat?

— Treburi îngrozitor de domestice, nu? Momentul acesta. Spălatul vaselor, prepararea cafelei, noi doi în bucătărie, după ce am mâncat.

Eve se uită spre locul unde Galahad se juca cu mingea, sperând la câteva secunde de atenție.

— De fapt, suntem trei.

— A, da. Micuța noastră familie.

Întinzând brațul, îi atinse cu degetele vârful șuvițelor rebele.

— Un moment plăcut între orele de serviciu și agitația de la orele serii. Mi se pare că trăiesc, de fapt, pentru clipe ca acestea.

Inima ei se topi pur și simplu.

— Mereu m-am întrebat cum de te mulțumești doar cu asemenea clipe.

El își coborî buzele peste ale ei, încet și tandru.

— N-ar trebui.

Motanul sări prin spațiul care-i despărțea, ridică un picior în aer, după care începu să-și spele partea dorsală. Pufnind în râs, Roarke clătină din cap.

— Și uite așa se încheie momentul cu pricina. Cafeaua ta, locotenente. După care îi înmâna cana cu cafea.

Ea se așeză la biroul său, așteptând să se facă liniște, iar Roarke se duse în biroul de alături. Pentru ea rămânea un miracol, ceva de necrezut faptul că el o iubea. Că o iubea în ciuda a tot și a toate. În lumea asta mare, plină de atâtea mizerii, și după atâta suferință, se găsiseră unul pe altul. El avea dreptate, bineînțeles. Asta însemna mai mult decât suficient.

— Computer, rosti ea pentru început, ordonând o nouă căutare pentru situația financiară a familiei Anders.

Bogătașii erau niște firi complicate, se gândi Eve. Au tot soiul de buzunărașe în care-și bagă bunurile. Acțiuni, bonusuri, fonduri de garantare, beneficiază de amânarea taxelor, de scutiri de taxe, de bani lichizi, fac prospecțiuni. Pe termen lung, pe termen scurt. Diviziuni, conexiuni și subsidii.

Dar dincolo de toate astea, și bogații își achită facturile și cumpără hârtie igienică.

Cercetă atent toate acele documente, căutând posibila legătură a victimei cu o iubită sau cu diverse CI, companioni închiriați, precum

și o eventuală administrare de medicamente sau potențatoare sexuale.

— Eve.

— Da?

Ea își mută privirea de la mulțimea datelor afișate pe peretele-monitor.

— Eu abia dacă am început. E imposibil ca tu să fi găsit deja ceva. E aiurea.

— Ba chiar am găsit ceva și nu cred că o să-ți placă.

— Ce anume?

— E vorba de situația financiară a Avei Anders. E vorba de niște plăți efectuate de două ori pe lună. Timp de un an și jumătate.

— Pentru ce?

Ochii ei se îngustară.

— Către cine?

— Către Charles Monroe.

— Charles.

Mirată că nu luase în calcul variantele tangențiale, Eve își trecu mâna prin păr.

— Nemernicul dracului. Asta era problema, asta era marea bubă când îți făceai prieteni. Veneau din spate și-ți aplicau un picior în dos. Ea varsă de două ori pe lună o sumă de bani în contul unei agenții de CI?

— Unii ar zice că varsă bani în contul unui partener cu care joacă bridge.

— Și acesta trebuia să fie tocmai Charles, fir-ar să fie.

Ea se lăsă în scaun, încercând să asimileze informația.

— Cum de o femeie care pretinde că-și iubește soțul trebuie să verse bani în contul unei persoane care deține o asemenea agenție, obligată sau nu, din două în două săptămâni?

— Ei, nu poți fi atât de naivă. Știi bine că ar putea fi o mulțime de motive.

— Posibil, posibil, dar eu vreau să știu doar motivele ei.

Se ridică, gândindu-se că, până la urmă, va fi obligată să iasă din acest cuibușor cald.

— Așa că mă duc să-l întreb care sunt acestea.

— Acum? Eve, e trecut de zece.

— Agențiile de tipul acesta au program flexibil.

— E foarte posibil să fie plecat la un client.

— Sau să fie acolo, stând de vorbă cu un client.

— Dacă îi dai mai întâi un apel…

— Vreau să-l iau pe nepregătite.

Ea avea dreptate.

— Atunci te însoțesc.

5

Era înăuntru cu o clientă sau o fi cumva cu Louise? Roarke păși în liftul aflat în elegantul vestibul al clădirii în care se afla apartamentul lui Charles.

Eve ridică din umeri.

— Nu s-ar zice că ea nu știe cu ce se ocupă. Cu toate că își dădea foarte bine seama ce simțea delicata și deșteaptă dr. Dimatto pentru Charles, dar și de sentimentele lui pentru ea, tot nu reușea să priceapă cum de Louise se acomodase atât de repede cu „profesia" lui.

— Cum de n-o deranjează? Pe bune, chiar nu o deranjează. Are o relație serioasă cu un tip care-și câștigă viața întreținând relații sexuale cu diverse femei, dar se pare că ei nici nu-i pasă de asta.

— Eu m-am însurat cu o polițistă. Toți acceptă anumite lucruri până la un anumit nivel. El era un CI când s-au cunoscut, așa cum ea era doctor, și încă un doctor care lucrează în zonele periculoase ale orașului.

Ea îi surâse la fel de relaxat.

— Deci dacă eu aș fi lucrat ca CI când ne-am cunoscut, nu ți-ar fi păsat dacă aparțineam și altor domni. Din punct de vedere profesional.

— Deloc, din moment ce ție ți-aș fi dat un șut în dos, să te duci unde vezi cu ochii, iar pe ei toți i-aș fi ucis. Dar, mă rog, așa aș fi înțeles eu să acționez.

— Da.

Măgulită, ea îl lovi cu vârful degetului în piept.

— Da, modul acesta de a acționa mi se pare logic.

— De-aia ne potrivim, Eve, scumpo, și de aceea niciunul dintre noi nu s-ar potrivi cu Louise sau cu Charles. Și dacă Louise e aici, ai vrea să o scot pentru câteva clipe undeva? întrebă el după ce se deschiseră ușile.

— Să vedem mai întâi ce găsim la fața locului.

— Și dacă are cumva un client, deși cred că tratează doar cu dame, mi-ar plăcea s-o scot undeva în timp ce-ți faci treaba.

— Sigur, nicio problemă. Ține minte chestia aia cu nivelul de suportabilitate și cât de mult ne potrivim noi doi și, desigur, că ți-ar plăcea grozav de tare să ai testiculele înfășurate în jurul gâtului.

El îi înconjură talia cu brațul, îmbrățișând-o.

— Între noi e iubire adevărată, nu?

— Iubire și flori zi de zi.

Ea apăsă soneria apartamentului lui Charles. În mai puțin de un minut, văzu cum becul sistemului de securitate se aprinde, iar ea se uită rapid în obiectivul camerei video. Lumina deveni verde și rămase astfel, iar ușa apartamentului se deschise.

— Ce surpriză plăcută. Roarke. Locotenentul cel amabil.

Se retrase din ușă în semn de bun venit. Charles Monroe avea frumusețea aceea vivace a unei vedete, o strălucire urbană, cu toate că era îmbrăcat cu o pereche lejeră de pantaloni și cu un pulover. Apartamentul său, zugrăvit în culori tari, decorat cu opere de artă îndrăznețe și plin de pernițe moi și adânci, reflecta stilul său ușor sofisticat și dragostea pentru confort. Se auzeau acordurile a ceea ce Eve presupuse că era jazz.

— Cu ce vă servesc? Vin? Cafea irlandeză? Aruncă o privire prin încăpere, parcă vrând să vadă dacă ceva de acolo nu era așezat la locul său. Doamne, se știe că aici e atât de frig.

— Nu, mulțumim. Ești singur, Charles?

— Da. Louise e plecată cu minifurgoneta. Pe vremea asta, e mult mai greu să mergi pe străzi.

— În seara asta nu ai clienți?

În ochii lui apăru ceva, dar zâmbetul îi rămase la fel de relaxat.

— De fapt, am anulat o întâlnire. Așa că mă bucur mult să revăd doi prieteni. Luați loc.

— E vorba de o anchetă polițienească.

— Presimțeam că e vorba despre asta.

— Despre o clientă de-a ta, Ava Anders.

— I s-a întâmplat ceva?

În glas se ghicea o urmă de preocupare și o oarecare alarmare.

— Ea nu…

— Nu, ea nu, dar soțul ei da.

Eve înclină capul într-o parte.

Încă de azi-dimineață, știrea a apărut peste tot în presă. Nu ai aflat?

— Nu.

El închise ochii preț de o clipă.

— Nu, nu am aflat. Astăzi am fost ocupat și… am avut multe pe cap. Nu mi-am întors ochii spre ecran și nici nu am citit vreun raport. Thomas Anders a murit? Dacă sunteți aici, înseamnă că a fost ucis? Doar nu credeți că Ava e vinovată.

— Haideți să punem lucrurile în ordine. Ava e clienta ta.

— Ți-a spus ea asta?

— Starea conturilor ei ne-a dat de înțeles acest fapt.

— Ei, dacă ai aflat deja, confirm, e clienta mea.

— Și ce fel de servicii îi oferi?

— Dallas, știi că nu pot să comunic asta. Știi că e vorba de confidențialitatea dintre mine și client. Nu pot da astfel de amănunte fără consimțământul ei. Luați loc, vă rog.

Vocea lui era prevenitoare.

— Mă duc să aduc ceva de băut. Aveți o anume preferință?

— Nu, mulțumim, Charles.

Roarke o conduse pe Eve până în dreptul unui scaun, în vreme ce Charles se îndreptă spre un bar îngust.

— Cum a fost omorât?

— În pat. O înscenare ca totul să pară un accident, survenit în urma asfixierii în timpul unui joc erotic.

— Oooo, Iisuse.

Charles puse puțină gheață într-un pahar, după care turnă și whisky.

— Ava…

— Nu era acasă, încheie Eve propoziția, așteptând ca el să soarbă prima înghițitură. Nu pare să te surprindă, felul cum a murit, faptul că soția sa nu era acasă. Pentru că Avei nu-i plăceau jocurile erotice sau pentru că se pricepea prea bine ca să dea greș?

— Întrebați-o pe ea. Mă pui într-o poziție delicată, Dallas.

— Tu în câte poziții delicate ai pus-o pe Ava?

El râse scurt și amuzat, iar crisparea întipărită pe chip dispăru.

— Și despre acest aspect tot pe ea trebuie să o întrebi.

— Atunci să o luăm altfel. Cum de a devenit clienta ta?

— Printr-o recomandare.

Luându-și paharul cu whisky, se apropie de ei, după care se așeză pe scaun.

— Și să nu vă așteptați să vă spun cine mi-a recomandat-o, că nu o voi face. Nu fără să am consimțământul. Dallas, reputația mea se bazează pe încredere și pe consimțământ.

Eve se lăsă în scaun, dezbătând fațetele problemei.

— Se spune, deși e o chestiune controversată, că ești un expert al relațiilor interumane.

Când el râse iar, scuturând din cap, Eve ridică brațele.

— Cum? Faci comerț cu relații intime. Mi-ai spus odată că nu-i vorba doar despre sex, ci de o relație în toată regula, pe care clientul o plătește.

— În mare parte așa este.

Pe chipul lui apăru iar îngrijorarea.

— Charles, n-aș vrea să mă amestec, îl întrerupse Roarke, da ca prieten vreau să te întreb dacă tu și Louise vă înțelegeți bine.

— Da, mulțam. Eu și Louise ne înțelegem foarte bine.

— Acum, după ce am lămurit acest aspect, zise Eve, hai să trecem la următorul punct. La modul ipotetic, de ce și-ar dori o doamnă, în înțelesul extins al termenului, care are un mariaj fericit, să apeleze la o agenție de CI? Și de ce ar face-o cu regularitate?

— E o situație ipotetică.

Charles mișcă din cap, aprobator.

— Poate fi vorba de o femeie care are anumite nevoi, dorințe, ba chiar fantezii pe care nu le poate satisface în patul conjugal.

— De ce?

În clipa aceea el oftă lung.

— E posibil ca femeia respectivă să nu îndrăznească să caute acel tip de satisfacții alături de soțul ei, ori poate că soțul nu vrea sau nu e capabil să i le ofere. Poate că satisfăcându-și aceste dorințe cu un profesionist, fără riscuri și în mod confidențial, reușește să ofere partenerului de viață mult mai multă fericire. Nu în orice mariaj, oricât de satisfăcător ar fi, ambii parteneri au parte de satisfacții emoționale și de ordin sexual.

— În cazul acesta, rămân împreună doar ca să discute la cină?

— Da, ar putea fi la modul acesta, simplist, dar, de obicei, lucrurile sunt mult mai complexe. Realitatea e că sexul, un anume tip de act sexual, reprezintă doar una dintre componentele relației. Nu pot intra în detalii, Dallas. Nu fără a avea consimțământul Avei. Dacă îl obții, atunci mai stăm de vorbă cu plăcere.

— Bine. E suficient. Să nu o contactezi tu, Charles. Dacă încearcă să ia legătura, te-aș ruga să te eschivezi până când voi reuși eu să discut cu ea.

— Bine. Pot s-o fac.

— Bine.

Eve se ridică.

— Păstrăm legătura. Transmite-i salutări lui Louise.

— Desigur.

El se ridică, aplecându-se și sărutând-o pe Eve pe obraz.

— Nu înțeleg. Nu înțeleg.

Eve se uita încruntată prin parbriz, în vreme ce Roarke se afla la volan, mergând spre casă.

— Știu că are dreptate, că a spus adevărul, dar tot nu pot pricepe.

— Mai exact, ce anume nu pricepi?

— Cum poți avea o relație extraconjugală, fără să-ți pese de ceilalți? Atunci de ce te mai căsătorești?

— Pentru bani, pentru a avea un partener, din obișnuință, pentru a obține un statut social și pentru a te simți în siguranță.

— Rahat, rahat, rahat.

— Ar trebui să ai păreri mai precise.

— Și cum rămâne cu celălalt aspect, că nu poate avea satisfacții depline în cuplu? Bine, e adevărat, aud chestia asta în fiecare zi, mai ales după ce el o ucide pe ea sau viceversa, dar e o mare idioțenie.

Din pricina nervilor se foi în scaun.

— Dacă relația ta sexuală nu are scântei, asta nu înseamnă că te duci și cauți bucurii în altă parte.

— Uneori scânteia schimbă frecvența unuia dintre parteneri.

— În regulă. Bine. Să zicem că vreau să schimb frecvența, că îmi doresc ca tu să-ți sugi degetul mare al mâinii și să-mi zici „mămico” în timp ce eu te călăresc de zor.

Ea îl privi din profil.

— Ce ai zice?

— Cred că aș propune un compromis rezonabil, adică aș vrea să sug în altă parte, preferabil o regiune cu mult mai intimă, numindute, în același timp, după cum ți-e voia. Dacă tot e vorba de scânteie, atunci ar fi cazul de câteva schimbări.

— Ei, vezi.

Ea îl pocni peste umăr.

— Îmi convine.

— Eu sper să nu-ți convină, dar vom vedea.

— Nu.

Ea râse înfundat.

— Adică îmi convine să văd că ești de acord să modificăm câte ceva, chiar dacă ideea mea cea nouă e oarecum ciudată.

— Să nu uiți chestia asta când am să-mi doresc să te leg cu chiloțeii și să-ți ung trupul cu sos de zmeură.

Ea îl privi iar dintr-o parte.

— Pentru toate există un început?

— Tot ce se poate.

Omul acesta, cugetă ea, continua să o surprindă.

— Să ne întoarcem unde am rămas. Eu nu văd cum un mariaj ar mai fi la fel de solid în momentul în care unul dintre parteneri se implică într-o altă relație. Și lăsând la o parte latura profesionistă, relația cu clientul are caracter intim.

Ea cugetă la cele spuse, întorcând ideea pe toate fețele, în vreme ce Roarke trecu cu mașina dincolo de porți.

— Să zicem, de exemplu, că te măriți cu un individ și el se dovedește că e gay. Atunci chiar că ai dat de belea. Dar poate că alegi să rămâi cu el din motivele enumerate de tine, bani, obișnuință și multe altele. Și, ca refulare, apelezi și la un profesionist. Dar ce e asta, mariaj sau aranjament?

— La dragoste nu te gândești? Privești lucrurile dintr-o perspectivă mult prea îngustă. Așa ți-e obiceiul.

Ei nu i se părea o perspectivă limitată. I se părea justă.

— Mariajul reprezintă un angajament. Așa mi-ai vorbit tu, printre altele, despre căsătorie. Dacă unul încalcă o parte a acestui angajament, se va distruge, automat, și restul.

— Chiar dacă ambii parteneri ar fi de acord cu asta?

— Nu știu.

Ea coborî din mașină.

— Dar sunt interesată să aflu ce explicație are Ava Anders în privința asta.

Ajunși înăuntru, urcară împreună la etaj.

— După părerea mea, zise Roarke, dacă ar fi vrut să nu se afle despre plățile ei către Charles, ar fi achitat cash. Și pentru că tot am pomenit de Charles, ți s-a părut tulburat? Chiar înainte de a-i comunica motivul vizitei noastre?

— Ușor tulburat. Poate că apăruseră mici probleme în paradis, cu toate că el a declarat că totul e perfect.

— Ar fi păcat. Ei doi se potrivesc foarte bine.

În clipa în care ea vru să se îndrepte repede spre birou, el o apucă de mână, trăgând-o în direcția opusă.

— Cum? Am de lucru.

— Mereu avem de lucru. Dar acum e aproape miezul nopții și tu ai avut parte de o zi tare lungă.

— Vreau doar să…

— Și eu la fel. Cred că am să comand și niște sos de zmeură.

— Haiosule. Asta ești, un haios. Hei, nu-mi trebuie decât o oră ca să…

— Eu am alte planuri cu tine în ora care urmează.

Luând-o în direcția opusă, o trase spre dormitor.

— Uite compromisul. Modificarea… de care vorbeai.

Desfăcu cureaua tocului armei, pe care ea și-o fixase la loc înainte să plece de acasă.

— Poate nu am chef.

— Atunci…

El coborî un deget de-a lungul gâtului ei, descheind primul nasture de la cămașă.

— Înseamnă că te vei plictisi. Aprinde focul. Deschise cel de-al doilea nasture, în vreme ce flăcările se înălțară vesele în cămin. Stinge lumina, comandă el.

Continuă s-o conducă cu spatele spre platforma pe care se afla patul imens, privind-o adânc în ochi în secunda în care tocul armei și cămașa alunecară pe podea.

— Pășește, o avertiză el când ajunse la marginea platformei, încă o dată.

După care o împinse ușor, iar ea căzu cu fața în sus pe pat.

— Cred că o să stau întinsă, primind ceea ce-mi vei oferi.

— N-ai decât.

El îi ridică piciorul și îi scoase cizma.

— Să nu te superi dacă nu o să fiu de acord.

— Sigur că nu.

Scoase și cea de-a doua cizmă. Își plimbă palmele de-a lungul picioarelor ei, zâmbind în momentul în care ajunse la zona dintre coapse, urcând spre talia pantalonilor, îi scoase pantalonii și-i lăsă să alunece pe podea.

Eve căscă prefăcut, punându-și mâna la gură.

— Scuze.

El ridică din sprâncene. Nici o altă femeie, își zise el, nu reușea să-l amuze, să-l provoace și să-i aprindă simțurile așa cum făcea ea. După aceea, își scoase și el cămașa, o aruncă deoparte, după care se așeză pe marginea patului pentru a-și scoate, la rândul său, cizmele.

În spatele lui ea scoase, prefăcându-se din nou, niște sunete vădit exagerate, imitând sforăitul, astfel că el se întoarse spre ea și o ciupi.

— Ah, iertare. Sforăiam?

El se ridică în picioare, își descheie pantalonii după care îi dezbrăcă.

— Tu culcă-te, zise el, strecurându-se în pat și apoi deasupra ei. Nu o să dureze mult.

Ea începu să râdă, iar sunetul deveni gâtuit în momentul în care el îi mușcă unul dintre sâni prin materialul bluzei.

— Bine.

Ea își drese glasul și răgușeala.

— Cred că pot să-ți acord câteva minute.

— Ei, apreciez gestul.

El îi prinse sfârcul între dinți, posedându-l pe deplin, în vreme ce degetul alunecă de-a lungul părții interioare a coapsei, ridicându-se apoi spre marginea topului de bumbac.

O auzi cum inspiră adânc, îi simți încordarea mușchilor, însoțită de un gâfâit ușor în clipa în care el își strecură palma ușor pe sub material. Ațâțând-o și lăsând-o apoi în așteptare, mângâind-o provocator, simți cum inima ei o pornise deja la galop, în timp ce gura lui o poseda cu lăcomie. Încordarea, gluma și voința se transformară în dorință sub apăsarea trupului său.

Gura lui o descoperi pe a ei, o captivă, mângâind-o mereu și mereu, până când trupul ei începu să tremure. După care se retrase, rostogolindu-se pe spate.

— Ei, cred că a fost de-ajuns.

Întreg trupul ei se revoltă disperat, negând afirmația lui. Ea se ridică, așezându-se apoi, călare, deasupra lui. El era tare ca fierul, iar chipul lui radia de zâmbet și amuzament.

— Haios mai ești, zise ea din nou.

Încrucișându-și brațele, trase de marginile topului și apoi îl dezbrăcă.

— Poți să-ți pui palmele la treabă, amice.

— Dacă insiști.

El îi cuprinse sânii în palme, mângâindu-i sfârcurile cu degetele mari. Eve îi luă capul între mâini și apoi, aplecându-se mult, își lipi buzele de gura lui. Ce gust avea! Adora gustul pielii lui, al buzelor lui, simțind că nu s-ar fi săturat niciodată de el. Felul în care buzele lor se potriveau, gâdilatul limbii lui. Ar fi putut petrece ore și zile în șir luându-i în posesie doar gura, captivată de magia pe care o descoperea de fiecare dată acolo.

Respirând sacadat și înfierbântată din creștet până în tălpi, sări într-o parte, așezându-se pe spate.

— Cred că așa e suficient.

Rămaseră timp de câteva clipe întinși pe spate, după care întoarseră capul unul spre celălalt, zâmbind larg. Imediat după aceea se aruncară unul în brațele celuilalt, cu fervoare.

Ea râse, gâfâi, oftă prelung și chicoti. Veselia deplină și dramul de nebunie adăugă culoare și îndrăzneală pasiunii adânci de care se lăsară cuprinși. Palmele lui alunecau cu repeziciune pe trupul ei, iar buzele ei erau lacome. Înlănțuiți, se mișcară în același ritm pe patul acela uriaș, în vreme ce prin fereastra de deasupra capetelor lor se zărea strălucirea rece a stelelor ivite deja pe bolta cerului.

El o posedă din nou, iar ea scoase un strigăt de plăcere. Momentele acestea, cugetă el, înlănțuirea trupurilor lor, spiritul de aventură pe care îl nășteau aceste clipe ale contopirii, îl încântau peste măsură, ca de fiecare dată. Îi ajutau să meargă mai departe. Chiar și în secunda când o poseda, atunci când pasiunea și dorința îl loveau și îl cuprindeau ca un val uriaș, bucuria imensă a acelor senzații, a gesturilor fiecăruia se scurgea prin el ca un elixir. Ea era pentru el fericirea pe care o căutase o viață întreagă.

Ochii ei, strălucind la lumina focului, se oglindiră mai departe în privirea lui, iar ea zâmbi ghiduș. Când trecură împreună peste limita scânteietoare a punctului culminant, el simți cum inima i se frânge.

Sub el, toropită, cu inima bubuindu-i încă la fel de puternic, ea oftă lung.

— Ei, da, acum în mod sigur e suficient.

A doua zi de dimineață, ea înghiți la repezeală câteva guri de cafea, pentru a-și pune creierul din nou la treabă, reușind, în sfârșit, să se îmbrace. Roarke, gata îmbrăcat, în plină formă cum îi era obiceiul, fapt care o irita, se uita rapid peste ultimele rapoarte, sorbindu-și, în același timp, cafeaua în zona aceea a dormitorului unde se aflau masa și scaunele.

— Dacă te interesează, să știi că azi va fi mai cald.

Gândindu-se la asta, ea își încheie cămașa albă.

— În dimineața asta o să lucrez acasă. O s-o rog pe Peabody să vină aici. De aici putem pleca mai ușor la casa în care locuiește Ava în acest moment. Cunoști o anume Brigit Plowder?

— O doamnă din lumea bună, căsătorită cu Peter Plowder, arhitect. Familia ei construiește cu precădere poduri și tuneluri. Ea e filantroapă respectată. Întotdeauna a sprijinit financiar cauzele nobile. Acolo s-a mutat văduva?

— Mda.

Eve ieși din dressing, așezându-se pe pat ca să-și încalțe cizmele. După care miji ochii, văzând expresia de nemulțumire de pe chipul lui Roarke.

— Ce-i? E o jachetă, nimic mai mult. O prăpădită de geacă. Nu-mi pasă dacă se potrivește sau nu cu pantalonii.

— Păcat, fiindcă se potrivește al dracului de bine. Mă gândeam că ai o înfățișare de profesionist stilat, ceea ce e probabil un accident fericit.

— Profesionist stilat.

Ea mârâi, întinzându-se să fure o feliuță de pepene din farfuria lui.

— Trebuie să-mi pun la treabă dosul de profesionist stilat.

— Stai și mănâncă.

— O să-mi iau un sandvici sau altceva la mine în birou. Trebuie să cercetez repede documentele acelea financiare, din moment ce azi-noapte cineva a intervenit în orarul meu de lucru.

— Ar trebui să mă arestezi.

— Amice, asta se subînțelege.

Se aplecă să-l sărute.

— Mai târziu. O, era să uit. Peabody apare în seara asta la emisiunea *Now*.

— Da? Cred că e… el se gândi la Peabody, îngrozită.

— Mda. O să-i treacă.

În birou, se ocupă de verificarea conturilor. Își aduse aminte de sandvici dar uită de el din nou. Când auzi țăcănitul cizmelor de iarnă ale lui Peabody, se frecă la ochii deja încețoșați.

— Ia vino-ncoace.

Peabody se opri brusc, clipind.

— Unde?

— Să vezi afurisitele astea de rapoarte financiare. Uită-te și tu peste ele vreo cincisprezece minute și pe urmă mergem să ne întâlnim cu Ava.

— În regulă.

Peabody își agăță rucsacul de spătarul scaunului lui Eve.

— Ce-ai acolo?

— O ținută. Pentru diseară. Dacă vărs ceva pe mine sau dacă mă îmbrac cumva aiurea. Lui McNab i-a plăcut, dar el poartă aproape tot timpul Day-Glo, așa că…

Peabody scoase din rucsac ținuta cu pricina, dând la iveală un costum roșu-carmin cu nasturi mici de argint, postați în partea din față.

— Ce spui? Pare potrivit?

— De ce mă întrebi pe mine?

— Nu știu. Chiar nu știu.

Cu nervii întinși la maximum, Peabody își aranjă o clipă părul.

— În plus, părul îmi stă azi ca naiba. O să se ocupe ei de el, nu? Ei se ocupă de obicei de look. Nadine a angajat-o pe Trina ca să se ocupe de coafură și de make-up, așa că…

Peabody se opri, făcând o grimasă.

— Tu arăți de milioane azi. Pe bune.

Eve scutură din cap. Pantaloni gri, cămașă albă și, peste tocul armei de la șold, o geacă bleumarin. Unde era partea aceea de „milioane”?

— Dacă am terminat, în sfârșit, consultațiile în legătură cu ultimele tendințe ale modei, poate că te uiți și tu o secundă pe afurisitele alea de conturi.

— Bine. Despre cercei ce părere ai?

Eve aruncă o privire spre biluțele mici de argint.

— Adică despre cum îți stau la ureche ori despre faptul că am să ți-i smulg de acolo și o să ți-i înfig în nas?

— Bine, zise iar Peabody, mișcându-se lângă birou.

— Computerul nu a găsit nimic neobișnuit, în afara documentelor pe care le găsești la cercetările standard, îi spuse Eve. Mă mai uit o dată, după care am de gând să i le pasez lui Roarke. Aseară, în zece minute, a descoperit ceva interesant legat de văduvă.

— Are fler.

— A descoperit ceva legat de Charles.

Peabody își înălță rapid capul.

— Charles al nostru?

— Ei, într-un fel. Ava a fost clientul CI-ului nostru favorit, timp de un an și jumătate, vărsându-i bani în cont de două ori pe lună.

— La naiba. Va trebui să-l interogăm.

— Am trecut aseară pe la el. Cum era de așteptat, se codește să ofere detalii. Avem nevoie de mărturia Avei ca să lămurim situația. Dar el mi-a spus că a fost vorba de o recomandare.

— Dacă își făcea de cap cu un profesionist, înseamnă că avea motive.

— Tot ce se poate. Buba e că nu a încercat s-o ascundă sau cel puțin nu foarte bine. Făcea plăți direct din contul ei personal. Fără să-și ia măsuri de precauție.

Reflectând la cele spuse, Peabody se jucă cu cercelușul care se bălăngănea la urechea ei.

— Deci, nu s-a gândit să ascundă aceste plăți. Soțul le descoperă, se ceartă, se despart. Și ea îl ucide, comițând o crimă cu conotații sexuale.

— Ea era plecată din țară.

— Așa e. Atunci a angajat un expert?

— Ar fi fost un plan prea complicat. Un deranj mult prea mare, își zise Eve. Numai dacă nu l-a angajat, dar a apelat la cineva care să acționeze conform propriilor ei instrucțiuni.

— Precum Crime Comise Conform Fanteziilor dumneavoastră.

— Ca să facă bani, oamenii sunt în stare de orice. O să-i analizez situația financiară și pe urmă îi pasez documentele și lui Roarke. Dar, până acum, nu mi-a atras nimic atenția în mod deosebit. N-au avut loc retrageri de numerar suspecte și nici nu s-au făcut plăți care să nu aibă justificare. Ea făcu câțiva pași. O femeie atrăgătoare. Are

stil și putere. E genul de femeie care ar fi putut convinge un iubit, unul suficient de idiot, să comită fapta mârșavă în locul ei.

— Păi, în cazul ăsta trebuie să presupunem că avea un amant, punctă Peabody, și atunci de ce îi mai plătea lui Charles 1000 de dolari pe lună?

— Exact, în concluzie…

Eve se întoarse spre ea.

— Dar de unde știi tu că tariful lui Charles e de 500 de dolari pe ședință?

— Aaaaa.

Peabody își trecu mână prin păr, trăgând apoi de nasturii argintii de la jacheta costumului.

— Să zicem că, din curiozitate, m-am uitat la tarifele lui pe vremea, când aveam un soi de relație.

— Ah! Ei, sunt de acord că o femeie care poate obține totul pe gratis ar considera ciudat să achite 1000 de dolari pe lună pentru două porții de… senzații tari. Ia vezi ce poți să mai găsești.

Mutându-se ceva mai încolo, scoase link-ul din buzunar, pentru a programa o întâlnire cu Mira și pentru a amâna un interogatoriu.

— Doamnele mele. Roarke li se adresă din ușa biroului său, care se afla alături. Peabody, ești răvășitoare.

— Chiar așa? Ea aproape că țipă. Adică vrei să spui că aș da bine pe micul ecran? Că pot să am încredere să mă prezint așa în fața publicului, al cărui slujbaș sunt?

— Sigur. Culoarea te prinde de minune.

— Iisuse, murmură Eve printre dinți, primind o privire galeșă de la soțul ei.

— Doriți micul dejun? rosti el.

Peabody observă că Eve se încruntă. După care Roarke înalță din sprâncene, privind-o calm, cu ochii săi minunați. Locotenentul își dădu ochii peste cap, dar se îndreptă spre bucătărie.

— Voi doi nu aveți nevoie de cuvinte.

Sprijinindu-și bărbia în pumn, Peabody oftă.

— Vă înțelegeți din priviri.

— Da, uneori e mai la îndemână. Cum a fost întâlnirea de aseară?

— Magică. Pe bune. În mare parte fiindcă amândoi am convenit că ne plac cluburile zgomotoase și aglomerate, în loc să alegem ceva mai spațios și mai sofisticat. Dar e bine să încerci și ceva nou.

— Nu mai socializa cu partenera mea, strigă Eve din bucătărie.

— Ah, conturile, mormăi Peabody.

— Ai dreptate.

Ca din întâmplare, Roarke se duse până acolo, privind în fugă la datele afișate pe ecran. Îi făcu lui Peabody cu ochiul, iar pulsul ei se acceleră simțitor, după care își continuă drumul spre bucătărie, acolo unde soția lui mușca zgomotos dintr-un sandvici ceva mai mare.

— Micul dejun, mormăi ea.

— Se vede. Nu vrei să mă uit eu peste documentele acelea? Aș rezolva treaba mult mai repede decât tine sau decât Peabody, așa că voi ați avea timp să treceți la încolțirea suspecților.

Ea se încruntă, mușcând din baghetă.

— Dar trebuie s-o faci ca la carte. Fără chestii neînregistrate sau hacking ilegal.

— Subestimezi talentul unui om cinstit.

— Mda. Dar eu mă refer la tine.

Ea rânji, mușcând din nou.

— Aș economisi timp și mi-ar fi de mare ajutor, dacă ți-ai rezerva câteva clipe între schemele pe care le alcătuiești pentru a domina financiar întreaga planetă.

— Mă apuc de treabă. Acum.

Îi luă o firimitură din colțul gurii, după care o sărută.

— Du-te, păzește lumea și salveaz-o.

— Că bine zici. Să mergem, Peabody, strigă ea în drum spre ușa de la intrare.

— Nici nu am început…

— Se ocupă consultantul civil. Hai să-i dăm câteva bobârnace văduvei îndurerate.

— Oooo, va fi mult mai distractiv.

Peabody sări de pe scaun, luându-și rucsacul cu haine. Și pentru că Eve nu mai avea cum s-o audă, se întoarse spre Roarke, care tocmai ieșea din bucătărie.

— Îți plac cerceii mei?

El veni mai aproape pentru a-i privi mai atent.

— Sunt încântători.

— Dar…

— Tocmai potriviți pentru un profesionist, un detectiv talentat și intuitiv care lucrează în poliție. O să te descurci de minune, exact așa cum și arăți.

— Mulțumesc. Ea își luă repede haina, fularul și pălăria.

— Eu…

— Peabody! Mișcă-ți fundul ăla afurisit încoace!

— Trebuie să plec, încheie Peabody propoziția, auzind țipătul lui Eve și luându-i urma. După care o zbughi repede.

Luându-și cu el cana de cafea proaspăt preparată, Roarke se așeză la biroul lui Eve. Am vreo douăzeci de minute la dispoziție, cugetă el.

— Ia să vedem noi ce avem aici.

6

Apartamentul familiei Plowder se afla într-o clădire veche și elegantă situată în Upper East Side. Clădirea aceea liniștită din cărămidă roz-deschis beneficia de o intrare sub forma unui portic, cu uși largi din sticlă, pregătind cu fast intrarea într-un vestibul din marmură lucioasă. Portarul, îmbrăcat într-o uniformă albastră cu argintiu, stătea de pază, în caz că cei care treceau trebuiau alungați din cine știe ce motiv.

Eve observă că el o privi cu un ochi critic, dând de înțeles că nu prea agrea polițiștii, în clipa în care parcă mașina pe colț, în locul special amenajat din care nu lipsea mocheta. E adevărat că mâncase bine la micul dejun, dar nu iar fi stricat să guste și o bucățică de portar.

El traversă cu pași mari mocheta roșie care decora parcarea, clătinând din cap.

— Polițiștii nu știu niciodată să parcheze în mod civilizat, comentă el. Unde lucrați?

Ea schimbă ritmul, dar și tonul.

— Dumneata ești bodyguardul de serviciu.

— Am fost. După treizeci de ani, m-am pensionat. Cumnatul meu este proprietarul clădirii.

El arătă spre intrare, înclinând capul.

— Am încercat să joc golf, să pescuiesc și să-mi înnebunesc nevasta. Rânji. Slujba asta e mult mai bună și mai bănoasă decât

meseria de bodyguard. Dallas, strigă el, îndreptând un deget spre ea. Doamnă locotenent Eve.

— Da, corect.

— Trebuia să-mi dau seama mai devreme. Cred că am mai ruginit și eu. N-am auzit să fi fost cineva omorât aici.

— Deocamdată.

Zâmbiră amândoi, ca doi colegi.

— Șefii dumitale au un oaspete cu care vreau să stau de vorbă. Ava Anders.

— Hmmm. Soțul ei a fost ucis ieri. Nu știam că ea este aici. Probabil a sosit după ce am ieșit eu din tură. Ea și soțul veneau uneori aici. Ea mai des ca el, dar el părea mai prietenos.

— Doamna Anders ți s-a părut a fi o fire neprietenoasă?

— Nu. Mi s-a părut că e genul acela de om care nu ia seama la persoana care deschide o ușă, fiindcă i se pare normal să i-o deschidă cineva. Adică, o fire puțin arogantă, dar nicidecum o scorpie. El însă, obișnuia să se oprească, când intra sau ieșea, să te întrebe ceva, de exemplu despre un meci, ceva, indiferent despre ce meci ar fi fost vorba. Mi-a părut rău când am aflat că a murit. Trebuie să sun la etaj. Dacă nu o fac, pot să-mi pierd slujba.

— Nici o problemă. Unde ai lucrat?

— În ultimii zece ani la 128. La Cold Case Unit.

— Grea slujbă. Cei „reci" te pot bântui.

— Mda, aveți dreptate. El scoase mănușa și-i întinse mâna.

— Frank O'Malley, fost polițist anchetator.

— Încântată de cunoștință, domnule polițist.

— Detectiv Delia Peabody, îi zise Peabody, când îi strânse mâna. Când am lucrat la patrulare, la 128, am cunoscut un ofițer. Hannison.

— Îl cunosc. E OK.

În holul de la intrare, unde se simțea o răcoare plăcută, Frank porni un monitor intercom.

— Apartamentul familiei Plowder, ordonă el, apoi așteptă ca pe ecranul acela, la început albastru, să apară o imagine, - imagine care înfățișa o doamnă cu păr scurt și castaniu.

— 'Neața, Agnes.

— Frank.

— Locotenent Dallas și detectiv Peabody sunt aici în hol. Ar dori să stea de vorbă cu doamna Anders.

— Înțeleg. Așteaptă o clipă, Frank. Era secretara familiei Plowder, Agnes Morelli. E o femeie de treabă.

— Dar familia Plowder?

— Par niște oameni sobri. Dar nu fără suflet. Ți se adresează pe numele mic, dacă au vreme, se interesează de familia ta. Nu sunt zgârciți.

O clipă mai târziu, Agnes își făcu din nou apariția pe ecran.

— Poți să le trimiți sus, Frank. Intrarea de la salonul de la nivelul 1.

— Da. Mulțumesc, Agnes. Liftul nr. 1, îi comunică el lui Eve. În partea estică, la etajul 39. O să vă ducă chiar la salonașul situat la primul nivel. Dețin un spațiu imens. Trei etaje, cu vedere spre râu.

— Îți mulțumesc pentru ajutor, domnule detectiv.

Ascensorul cu pereți argintii găzduia și o băncuță lungă, pe care o puteai folosi în caz că oboseai, tot urcând și coborând. Dar din moment ce călătoria dură mai puțin de trei secunde, Eve nu considera că obiectul acela era de prea mare utilitate.

Ușile se deschiseră direct într-o încăpere decorată în culori pale și frumoase, oferind o priveliște spectaculoasă asupra râului, care se zărea prin ușile de sticlă și prin ferestrele mari care acopereau un perete întreg. Agnes le aștepta, îmbrăcată într-un costum negru, sobru, căruia un trandafir prins la rever îi oferea un farmec aparte.

— Bună dimineața, numele meu e Agnes și sunt secretara personală a familiei Plowder. Dacă sunteți drăguțe să-mi arătați și

mie o legitimație sau un alt act de identitate. Avem încredere în Frank, așa este, dar…

— Nu-i nicio problemă.

Eve scoase legitimația, iar Peabody îi urmă exemplul.

— Mulțumesc. Vă rog, intrați. Doamna Anders o să coboare imediat. Pot să vă ofer ceva de băut? Cafea?

Eve intenționa să refuze rapid, dar se gândi că servirea cafelei în salonaș ar crea, într-un fel, acea atmosferă de intimitate feminină, care ar fi putut să le fie de folos.

— Cafeaua ar fi o alegere tocmai potrivită. Neagră pentru mine. Partenera mea o preferă pe cea obișnuită.

— Simțiți-vă ca acasă. Mă întorc îndată.

De cum rămaseră singure, Peabody făcu ochii mari.

— Ce mai priveliște! Terasa lor e mai mare decât apartamentul meu.

— Dar precis că la tine acasă e ceva mai cald ca pe terasa asta.

— Da, aici ai dreptate.

Dar nefiind în stare să se abțină, Peabody privi de jur împrejur și dincolo de pereții de sticlă.

— E unul din acele locuri care îți dă senzația că plutești. Eu nu prea mă pricep la capitolul acesta. Ar trebui să mă raportez la centrul meu de greutate, adică la dos.

— Cred că e genul acela de loc unde păsările vin în zbor, lovesc și-și lasă creierii lipiți de ferestre.

— Ooooo, asta da imagine, n-am ce spune.

Peabody făcu, prevăzătoare, câțiva pași mai în spate.

— Și totuși, de aici ai o imagine panoramică a orașului. Nu vrei să vii să vezi?

— Văd foarte bine și de aici.

După părerea lui Eve, locurile foarte înalte trebuiau lăsate doar în grija păsărilor. Oricum, ea era interesată în special de cei care locuiau acolo, nu de priveliștea oferită.

Un minut mai târziu, Ava își făcu, în sfârșit, apariția. Veșmintele negre ale văduvei dovedeau o eleganță aparte, o cămașă cu guler înalt, o pereche de pataloni-pană și cu o pereche de pantofi cu toc înalt. Părul era ridicat deasupra cefei, bine strâns la spate, descoperindu-i în totalitate chipul obosit și ochii încercănați. Lângă ea, ținând-o de mijloc, în semn de sprijin, se afla Brigit Plowder, cu o înfățișare de om îndrăzneț, care făcea față provocărilor. Avea aproape 1,70 metri înălțime și o siluetă subțire învesmântată într-un pulover în tonuri gri și un pantalon asortat. Părul, o claie de un alb pur, punea în evidență ochii de un verde șfichiuitor și sprâncenele perfect arcuite care îi încadrau.

— Am să lămuresc lucrurile de la bun început.

Vocea răgușită, dar puternică a lui Brigit s-ar fi potrivit mult mai bine unei femei de două ori mai înaltă decât ea.

— E scandalos.

— Da, sunt de acord. Crima e întotdeauna un fapt scandalos.

În ochii aceia pătrunzători apăru imediat o scânteie. Poate că era un mod de a aproba afirmația ei.

— Doamnă locotenent, știu foarte bine că aceasta vă este meseria, și din câte am auzit despre dumneavoastră și doamna aici de față, gesticulă ea, arătând spre Peabody, sunteți adevărate profesioniste. E admirabil. Dar, faptul că o hărțuiești pe Ava într-un moment ca acesta denotă lipsă de sensibilitate și compasiune.

— E în ordine, Bridge.

— Ba nu. Nu ne puteți acorda câteva zile, doar câteva zile, în care să îl plângem pe cel dispărut?

— Asta ar însemna ca ucigașul lui Thomas să poată avea, la rându-i, alte câteva zile la dispoziție.

Își întoarse privirea din nou spre Ava.

— Ne cerem iertare că vă tulburăm într-un asemenea moment, doamnă Anders. Dar face parte din desfășurarea anchetei.

— Nu văd de ce…

— Doamnă Plowder, eu lucrez la Omucideri și orice coleg de acolo v-ar putea spune că timpul se scurge în favoarea ucigașului. Cu cât trece timpul, cu atât e mai greu să-l prinzi, și dacă e din ce în ce mai greu să-i iei urma, atunci criminalul își vede liniștit de drum. Și dacă se întâmplă una ca asta, eu mă enervez rău de tot. Dacă vreți să învinuiți pe cineva pentru faptul că mă aflu acum aici, atunci dați vina pe ucigaș. Acum, cu cât vă plângeți mai mult, cu atât vom fi obligate să vă reținem mai mult.

Bărbia lui Brigit se înălță brusc, după care se lăsă într-o parte, în momentul în care ea înclină capul.

— Aveți perfectă dreptate. Nu-mi place deloc povestea asta, dar aveți dreptate. Ava, să ne așezăm. Îmi cer scuze, doamnă locotenent, doamnă detectiv, continuă ea, conducând-o pe Ava la canapeaua albastru-închis pe care erau ordonate multe pernuțe. Nu obișnuiesc să fiu nepoliticoasă cu invitații, nici chiar cu oaspeții nepoftiți. Nu prea sunt în apele mele azi. De fapt, niciunul din noi nu e. Vă rog, luați loc.

În vreme ce Eve și Peabody se așezară în fotoliile mari, Agnes intră, aducând cu ea tava așezată pe un gheridon[2].

— Ava, pentru tine am pregătit un ceai de mușețel. Cred că e mult mai indicat decât cafeaua.

— Mulțumesc, Agnes.

Ava luă ceașca, privind fix înăuntrul ei.

— O să am grijă să-l și bea de data asta, declară Brigit.

— Mulțumesc.

---

[2] Măsuță rotundă cu unul sau cu trei picioare.

Eve acceptă cafeaua oferită de Agnes.

— Dacă tot sunteți aici, doamnă Plowder, ne puteți spune când ați început să plănuiți această călătorie alături de doamna Anders?

— Călătorie? Aaa. Pare că au trecut ani de atunci. Noi plecăm împreună în fiecare an. Ava, Sasha, Sasha Bride-West, și cu mine. O săptămână petrecută într-o regiune cu climă caldă, pentru a ne reveni, la sfârșitul iernii.

— Dar în cazul ultimei călătorii? Când ați început să faceți planuri? Să stabiliți perioada, destinația?

— Ooo… acum trei luni. Cam în ce perioadă? adăugă ea, întorcându-se spre Agnes.

— De fapt, se împlinesc aproape patru luni. Eu am făcut rezervările, în noiembrie, înainte de Ziua Recunoștinței.

— Agnes știe tot, își amintește absolut tot, adăugă Brigit, iar Eve realiză că avea dreptate. Surâsul ei fu de-a dreptul încântător.

— Am avut o zi superbă.

Glasul Avei era înecat în lacrimi.

— Luni a fost o zi minunată. Am luat prânzul pe terasă. Am băut mimosas - șampanie cu suc de portocale. Nu-i așa, am băut mimosas și ne-am îmbătat puțin, nu-i așa? La micul dejun, îți amintești. Bridge?

— Da, scumpo, îmi amintesc.

— Am râs ca niște proaste. Totul era atât de distractiv. Și după aceea, mai târziu, mult mai târziu, când l-am sunat pe Tommy, am scurtat foarte tare convorbirea. Aveam programată o ședință de masaj, chiar acolo pe terasă, acolo unde ne îmbătaserăm puțin la micul dejun. Așa că am scurtat cânt am putut convorbirea noastră. O să vorbim mai încolo, Tommy, așa i-am spus. Te sun mai târziu. Acum vreau să fac masaj. Asta i-am spus ultima dată, fiindcă, mai târziu, nu am mai avut cum să vorbim.

— Draga mea.

Brigit mângâie ușor obrazul Avei cu vârful degetelor.

— Nu face asta.

— Eu nu mă pricep la chestia asta, cum că nu mai poți da de urma ucigașului; tot ce știu e că Tommy a murit. L-am văzut cu ochii mei, când Ben m-a dus sus să-l văd. L-am văzut mort pe Tommy.

— Doamnă Anders.

Peabody încercă să continue dialogul.

— Știm foarte bine că treceți printr-un moment cumplit. Noi ne aflăm aici ca să vă ajutăm. Tocmai v-ați pierdut soțul. Nu vreți să aflați de ce? Nu vreți să aflați cine a comis crima?

— Nu știu.

Ava ridică privirea, îndreptând ochii aceia plini de lacrimi către Peabody.

— Da, ar trebui. Știu că ar trebui să aflu. Dar pe el tot nu-l mai învie nimeni.

— El și-ar fi dorit ca dumneavoastră să aflați adevărul. Sunteți soția sa. Aveți anumite informații și s-ar putea să nu vă dați seama acum cât sunt de importante, de relevante. De aceea ne aflăm aici. Ca să aflăm adevărul.

— Agenda soțului dumneavoastră, rosti Eve pentru început. El însuși nota viitoarele întâlniri?

— În agendă? Da.

— La fel proceda cu sistemul din dormitor, cu programul de trezire și cu celelalte. El le-a programat?

— Da.

Ava se îndreptă în scaun.

— Îi plăcea foarte mult chestia asta, să audă cu ce trebuie să-și înceapă ziua, să i se reamintească ce a comandat pentru micul dejun.

— Bănuiesc că vă trezeați cam la aceeași oră.

— Ei, dacă el avea vreo întâlnire la orele dimineții, iar eu nu aveam, foloseam apărătoare pentru urechi. Și o rugam pe Greta să mă trezească.

— Foloseați și somnifere?

— Aaa, ocazional.

Ea flutură din mână.

— Din când în când.

— Dar el?

— Din când în când. Toată lumea le folosește, nu?

— El avea niște tabieturi pe care le respecta cu strictețe. Ușa de la dormitor era mereu închisă, camerele de securitate care supravegheau interiorul erau întotdeauna închise în timpul nopții, iar în zona patului, în dormitor, nu erau montate camere de supraveghere.

— Da, intimitatea era foarte importantă pentru el.

— Chiar și atunci când se afla într-un hotel, interveni Brigit. Am călătorit adesea împreună. Tommy îi cerea menajerei să închidă ușile la dormitor și, ca să fie sigur că va proceda astfel, dădea fiecăreia bacșișuri grase.

— A avut mare grijă ca sistemul de securitate de acasă să fie în perfectă stare, comentă Eve.

— S-a asigurat că acesta va fi verificat și evaluat la fiecare sfert de oră.

Ava luă ceașca de ceai și sorbi din ea.

— Și îl *upgrada* ori de câte ori era necesar. Nu era vorba doar de ideea de securitate, cu toate că aceasta era prioritară. Lui Tommy îi plăceau… jucăriile, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

— Da.

— Îi plăceau la nebunie sunetele, fluierăturile. Îi plăcea să se joace.

Iar următoarele întrebări aveau să se refere în mod special la joc.

— Doamnă Plowder, eu și colega mea am vrea să discutăm cu doamna Anders între patru ochi.

— Ah, nu poate rămâne și Brigit?

Ava dădu s-o apuce de mână pe amica ei.

— Mă simt mult mai bine știind-o pe ea aici.

— E vorba de câteva întrebări delicate. După încheierea dialogului, le puteți împărtăși și doamnei Plowder, asta va fi alegerea dumneavoastră. Vă rog să ne scuzați câteva clipe, doamnă Plowder, doamnă Morelli.

— Noi o să fim la etaj.

Brigit o bătu pe Ava pe braț.

— Dacă ai nevoie de mine, e suficient să strigi.

După plecarea prietenei ei Ava lasă ceașca cu ceai deoparte, împreunându-și palmele în poală.

— Are legătură cu postura în care l-ați găsit pe Tommy. Brigit știe deja. Toată lumea știe.

— Soțul dumneavoastră avea o relație extraconjugală?

— Nu.

— Soțul dumneavoastră aflase că ați apelat la un profesionist, pe care-l plăteați de două ori pe lună, lucrul acesta durând de un an și jumătate?

Pomeții proeminenți ai Avei păreau să-i iasă brusc prin piele. Buzele începură a-i tremura, chiar dacă ea le strânse cât de tare putu. Când se întinse să-și ia din nou ceașca, mâinile îi tremurau.

— Mdaaa. Da. Bine. Știți ce va spune lumea despre el, despre noi, dacă chestia asta devine publică?

— Data trecută ați pretins că aveați o căsnicie fericită și solidă.

— Și chiar a fost. Ăsta-i adevărul.

— Și totuși ați apelat la un profesionist în ale sexului, pentru a fi fericită.

Ava închise ochii și expiră prelung. Când îi deschise, aceștia erau duri și plini de furie.

— Vă credeți foarte deștepte, nu? Veniți aici și mă judecați potrivit propriile voastre standarde, potrivit moralei voastre, corectă sau nu.

— Eu nu vă judec, vă întreb.

— Ba da, ne judecați, pe mine și pe Tommy. Iar Brigit, dacă ar afla, ar face la fel. E persoana cea mai generoasă și mai sufletistă pe care am cunoscut-o, dar, în privința asta, nu m-ar înțelege. N-ar înțelege în veci așa ceva.

— Faceți-mă pe mine să înțeleg.

— Tommy și cu mine ne iubeam. Ne bucuram unul de compania celuilalt. Eram devotați unul altuia. Obișnuia să spună că el mă face să râd, iar eu îl fac să gândească. Aveam o căsnicie solidă și extrem de împlinită. Dar acum doi ani, sau poate mai mult, a simțit că vrea o relație sexuală ceva mai complexă.

Ea bău o înghițitură zdravănă de ceai. Rușinea sau fierbințeala băuturii îi înroși pomeții.

— Nu ne-am purtat niciodată ca niște copii. Când ne-am căsătorit, eram oameni maturi, experimentați. Soțul meu voia mai mult… voia să existe variație în raporturile noastre sexuale, iar eu am vrut să-i satisfac această dorință. Dar nu-mi conveneau unele din…

Ea strânse cu putere din buze.

— Pe scurt, nu puteam să-i ofer ceea ce-și dorea din punct de vedere sexual. Lucrul acesta începuse deja să ne erodeze relația, să distrugă fundația relației noastre. O simțeam amândoi. De ce să fi permis ca acest aspect să distrugă restul? întrebă ea. Genul acela de act sexual nu era mai important decât noi, decât ceea ce însemnam noi unul pentru celălalt. Aveam să obținem ce doream din altă parte, și cu asta basta. Aveam să apelăm la profesioniști, fără a-i implica în relația noastră, fără a-i aduce acasă.

— Amândoi ați căzut de acord în privința asta?

Ava își feri privirea.

— Eu da. În ultimele luni, bănuiam… am bănuit că era posibil ca Tommy să fi adus femei acasă în lipsa mea. Am găsit obiecte de lenjerie intimă în măsuța mea de toaletă, lenjeria unei alte femei pe care probabil Greta a luat-o la spălat și apoi a așezat-o la loc, crezând că îmi aparținea. Mi-au dispărut și câteva parfumuri. Mărunțișuri.

— I-ați reproșat toate aceste lucruri?

— Nu. Da, recunosc, m-am simțit ofensată. Ofensată și dezamăgită. Pe deasupra, eram furioasă. M-am decis să plec în călătorie cu prietenele mele și acolo să reflectez asupra acestui aspect și să decid ce avea să urmeze. A lăsat pe cineva să intre în casă, și uite că acum e mort.

Își frământă palmele în poală.

— Sunt atât de furioasă pe el, atât de furioasă că a murit și m-a lăsat cu toate problemele astea pe cap.

— Știți care erau numele agențiilor care angajau acele experte în sex la care apela?

— Nu. Am fost de acord să nu abordăm între noi acest subiect. Era ceva în afara căsniciei noastre. Nu avea legătură cu noi.

— Dar plățile pe care le-ați făcut către Charles Monroe proveneau dintr-un cont curent pe care-l putea verifica și soțul dumneavoastră.

Ea râse slab.

— Tommy nu-mi verifica niciodată contul personal.

— Dar dumneavoastră pe al său?

Ea se înroși din nou la față.

— Da, l-am verificat. În clipa în care am suspectat că aduce alte femei acasă, l-am verificat. Dar nu am găsit nimic. Nu știu ce aș fi făcut dacă descopeream ceva.

— Cum ați ajuns să-l alegeți pe Charles Monroe?

— Mi l-a recomandat prietena mea Sasha. Ea cunoaște întreaga poveste. Spre deosebire de Brigit, e un om extrem de deschis. E chiar puțin nebunatică, așa ar spune unii. Mi-a spus că e calm, discret și foarte talentat. Când l-am întâlnit prima dată, eram nespus de emoționată și tulburată. El a știut să mă liniștească cu mare ușurință.

— El a fost singurul profesionist cu care ați încheiat un contract?

— Da. Îl apreciam, am avut încredere în el. Întâlnirile cu el erau, într-un fel, o terapie.

— O să-i permiteți domnului Monroe să stea de vorbă cu noi despre relația dumneavoastră?

— O, Doamne.

Ava își apăsă palma peste față.

— Cred că mândria și intimitatea, discreția nu-și mai au rostul în acest moment. Da, sunt de acord să stea de vorbă cu dumneavoastră, în schimb, aș vrea să-mi promiteți că povestea asta, pe cât posibil, nu va ajunge la îndemâna mass-mediei.

— Aveți cuvântul meu de onoare.

— Trebuie să-i povestesc și lui Bridge, murmură Ava. O să fie foarte dezamăgită.

— Doamna Plowder mi-a făcut impresia unei femei… rezistente, zise Peabody, iar Ava surâse preț de o clipă.

— Da, aveți dreptate. E o femeie puternică. Rezistentă. Oare în povestea asta am vreo vină? Sunt responsabilă pentru ceva anume? Poate că dacă mă dovedeam mai deschisă, mai flexibilă în privința dorințelor sale, Tommy ar fi fost și acum în viață, nu? Îmi tot pun întrebarea asta.

— Ucigașul e responsabil de moartea lui, doamnă Anders.

— Acesta e răspunsul.

Eve se ridică de la locul ei.

— Vă mulțumim pentru cooperare și pentru timpul acordat.

Când ajunseră din nou în liftul acela placat cu oțel, Peabody clătină din cap.

— Ce povară grea… pe lângă suferință, să te mai simți și vinovată. Se tot întreabă dacă moartea lui are de-a face cu întâlnirile ei amoroase cu un profesionist ori pentru că el a întrecut măsura. Din moment ce el a decedat, ea are să se oprească la prima variantă.

Eve scoase un: Hmm. Când ajunseră în hol, luă din geantă o carte de vizită.

— Vă mulțumim, domnule detectiv.

Îi întinse mai întâi mâna, după care îi oferi lui Frank și cartea sa de vizită.

— Dacă observi ceva suspect, ai aici numerele la care mă poți contacta.

— Sigur.

El vârî cartea de vizită în buzunar.

— Mult noroc, doamnă locotenent. Doamnă detectiv…

— Mda, replică Eve, îndreptându-se rapid către mașină. O să avem nevoie.

Se urcă la volan.

— Se pare că victima noastră a virat brusc în altă direcție… după cât?… după douăzeci de ani de căsnicie.

— Se mai întâmplă, nu? Divorțuri la tot pasul, la fel și adulterele. De aceea agențiile astea au un succes nebun.

— Ai dreptate.

Eve bătu cu vârful degetului în volan.

— Căsnicia e un pariu mizer de multe ori.

— Și acestea sunt vorbele unei femei măritate cu un bărbat de vis.

— Parcă adineauri spuneai că bărbații de vis pot să vireze brusc în altă direcție și să decidă că vor să facă nu mai știu ce sau să…

— Pe mine! Pe mine!

Peabody ridică mâna.

— Alege-mă pe mine!

— O, Peabody, să știi că de-abia aștept să mă culc cu tine. Asta mă va ține trează toată noaptea. Ideea e alta, ai o căsnicie care durează de douăzeci de ani și într-o seară vine partenerul tău acasă și zice: „Iubito, am cumpărat niște jucărele pentru cocoșel și o altă jucărică de vârât în anus. Ce-ar fi să le încercăm?"

— Da, ai fi șocată. Dar precis că a fost mult mai subtil.

— Poate că a testat-o, a încercat niște mișcări noi, a văzut că ea nu e receptivă, și de acolo au pornit toate. Da, mă rog, sunt și bărbați care pun accent pe chestiile astea. Omul e sănătos, arată bine. E un om de afaceri de succes, e bogat, are pe vinoncoa, și, în plus, nevastă-sa îl iubește peste poate. O casă mare, prieteni, un nepot care e ca și copilul lui și care o să-l moștenească. În plus, faptul că făcea parte din clasa de mijloc l-a îndemnat să facă același lucru ca mulți alții, astfel că a început să gândească, da, avea toate astea, totul era în regulă, dar oare ce-i lipsea? Și nu mai e nici atât de potent și nici atât de tânăr ca altădată, așa că trebuie să compenseze cumva. În loc să cumpere o mașină care să te lase cu gura căscată, își dorește ceva mai multă sălbăticie în pat. Dar nevasta e genul acela de om care te întreabă: Unde zici că vrei să-ți pui asta?

— Iar ea e obișnuită ca el să-și pună singur chestiile acelea acolo.

Eve aprobă.

— Da, am priceput. Ea e genul care zice: „Bine, tu poți să-ți înfigi chestia aia acolo, iar eu îmi voi găsi pe cineva care să-și pună singur jucăriile astea acolo, și cu asta suntem chit, OK?"

— Sunt mulți cei care aparțin așa-zisei Epoci a libertății, care cred în relațiile deschise. Fiecare își pune ce vrea, unde are chef și cu cine are chef. Dar privind lucrurile din punctul tău de vedere, la care recunosc că ader și eu, ideea e „Își pune jucăria unde vrea, dar chiar aici?".

Peabody arăta cu degetul spre geam.

— Acolo e ușa, nemernicule. Nici la ei nu a funcționat. El a întrecut măsura. Nu și-a ținut promisiunile făcute în momentul când s-au căsătorit, dar nici nu a știut să facă față acestei situații.

— Da, asta e ideea de bază, aprobă Eve. Ia legătura cu Charles. Spune-i că avem consimțământul clientului, așa că venim spre el.

Cea care le deschise ușa fu Louise, făcând-o pe Eve să încetinească ritmul pașilor. Părul ei blond era răvășit, iar ochii verzi erau ca după somn. Purta pantaloni de iarnă și o bluză cu mânecă lungă.

— Intrați. Charles se străduiește să încropească ceva pentru micul dejun. Eu am dormit, am avut o noapte lungă.

— Cum a fost acolo?

— Frig. Luați loc. Mă duc să văd dacă pot să vă aduc puțină cafea.

— E în regulă. Tocmai am băut.

— De parcă nu o să mai beți. Charles mi-a spus că vizita voastră are de-a face cu moartea lui Anders.

— Așa e.

— Și că soția lui Anders era clienta lui Charles.

— Mda.

— Un lucru pe care, desigur, nici voi, nici Charles nu-l puteți discuta cu mine.

Louise ridică din sprâncene.

— De ce să nu mă dau, mai bine, la o parte?

— Putem discuta în altă parte.

— Nu, nu e nicio problemă. Eu o să iau micul dejun în pat. Mă răsfăț.

Ea plecă la bucătărie, iar Peabody îi aruncă lui Eve o privire îngrijorată.

— Ah, ah.

— Da, cu ei se petrece ceva. Aseară și Charles era întors pe dos.

Louise reveni cu micul dejun, aranjat frumos pe o tavă de argint.

— Salutați-i pe Roarke și McNab din partea mea, spuse ea, după care se făcu nevăzută în dormitor.

Charles ieși din bucătărie, părând la fel de obosit și de stresat ca și iubita lui.

— Dallas. Peabody.

Veni ceva mai aproape.

— Deci aveți consimțământul ei.

— E înregistrat.

Eve scoase recorderul și porni înregistrarea.

— Bun. În concluzie.

El arătă către grupul de scaune, după are se așeză pe unul dintre ele.

— Ce vreți să știți?

— Cum te-a contactat Ava Anders?

— Prin intermediul link-ului. Am o linie specială.

— Cum ți s-a părut când v-ați întâlnit prima dată?

— Emoționată, nervoasă, dar încercând din greu să nu o arate. Așa mi s-a părut atunci.

— Unde a avut loc prima întâlnire?

— Aseară, după ce ați plecat, m-am gândit la asta. La hotelul Blackmore, în centru. E un loc aglomerat, exact așa cum își dorise ea. Ea a rezervat camera, după care m-a contactat pe mine ca să-mi comunice numărul acesteia. Astfel, puteam să mă duc direct sus, fără ca nimeni să ne vadă împreună.

— OK, asta e ciudat, dar ce anume își dorea?

— Inițial, să stăm de vorbă. A comandat cina, o sticlă de vin, în salonul apartamentului. Dacă îmi aduc aminte bine, am discutat despre literatură, despre meciuri, despre artă. Pentru unele cliente,

acest interludiu cu un CI seamănă foarte mult cu prima întâlnire dintre doi oameni care încearcă să se cunoască unul pe celălalt.

El aruncă o privire spre dormitor, acolo unde se presupunea că Louise savura în tihnă micul dejun.

— Și pe măsură ce vremea a trecut și ne-am cunoscut mai bine, am înțeles că pe soțul ei nu-l interesa literatura, ci sportul. Așa că la capitolul acesta i-am putut oferi multe.

— Vorbea despre soțul ei?

— Nu prea. Asta… îi strica buna dispoziție. Poate că pomenea, de obicei după… când stăteam de vorbă la un păhărel sau la cafea, când îmi povestea că se pregătește de o călătorie sau că organizează o cină festivă, chestii de genul acesta.

— Ce simțea pentru el? Precis ți-ai dat seama.

— Când povestea despre el, o făcea cu căldură sau pe un ton neutru, așa cum povestești despre cineva care e parte din viața ta. Îmi aduc aminte că o dată s-a dus la cumpărături înainte de întâlnirea noastră și după aceea mi-a arătat o cămașă pe care o cumpărase pentru el. A spus că va arăta extrem de chipeș îmbrăcat cu ea.

— Dar din punct de vedere sexual, cum se comporta?

— Îi plăcea să-i acorzi multă atenție. Îi plăcea să facă sex cu lumina stinsă sau să fie aprinse câteva lumânări, dar dacă ne întâlneam în timpul zilei, așa cum se întâmpla în majoritatea cazurilor, draperiile trebuiau să fie trase.

— Ai caracteriza-o ca o fire inhibată?

— Ca una tradiționalistă. Extrem de tradiționalistă. Și ușor introvertită. Așa cum am mai spus, îi plăcea să fie alintată. Era mai degrabă interesată să fie atinsă decât să atingă, să mângâie. Dar la ultimele noastre întâlniri, mi-am dat seama că ceva nu era în regulă. Era cu mintea în altă parte, surescitată. M-a întrebat dacă aduc

cliente acasă, cliente căsătorite. Și m-a întrebat dacă am cumva adresa unui profesionist care să meargă acasă la client.

— Și tu ce i-ai răspuns?

— Că eu accept să mă întâlnesc acasă cu cliente măritate doar dacă ambii soți sunt de acord cu această practică, dar că alți CI aplică alte politici în privința asta. Banii își spun cuvântul întotdeauna, replică el, zâmbind. În plus, nu e așa greu să găsești un CI, având la dispoziție numele și adresa. E ușor, dacă ai la dispoziție un număr considerabil de agenții, de persoane care lucrează pe cont propriu, la diferite niveluri.

— De la moartea soțului său, a încercat să ia legătura cu tine?

— Nu.

— Când e programată următoarea întâlnire?

— De miercuri într-o săptămână. Din moment ce se pregătea să plece în voiaj, a anulat ultimele întâlniri. La două, la hotel Blackmore.

— Bine. Dacă nu anulează ea întâlnirea, te rog să te duci.

El oftă prelung, iar Eve se încruntă.

— Ai ceva împotrivă?

— Nu. Nu, nimic. Îmi cer iertare, dar dacă vreți să continuăm discuția, o putem face mai târziu. De fapt, în scurt timp am programată o întâlnire.

— Perfect. Oricum, pentru moment, am terminat.

— Charles, zise Peabody, ridicându-se. S-a întâmplat ceva?

— Nu, nimic. Am multe pe cap. Ar trebui să luăm cina împreună, curând. Toți șase.

— Ar fi grozav. Știi bine că mă poți contacta oricând, dacă vrei să stăm de vorbă.

De data asta, când zâmbi, o făcu și cu privirea.

— Da, știu.

O prinse pe Peabody de bărbie, sărutând-o pe buze.

— Să-i transmiți lui McNab din partea mea că un bărbat norocos.

În loc să se urce direct în mașină, Peabody făcu câțiva pași pe trotuarul din fața casei lui Charles.

— De ce pare atât de îngrijorat? Zici că-l doare burta, nu ți se pare?

— Habar nu am, dar descrierea i se potrivește.

— Nu cred că are de-a face cu cazul anchetat de noi. Nu are legătură cu Anders. Dacă Charles ar ști ceva…

— Nu, nu cred că are legătură cu asasinatul. Am simțit că se petrece ceva cu el încă de aseară, înainte de a aborda subiectul Anders.

— Poate că nu se simte bine. Se vedea de la o poștă că era preocupat și cu gândul aiurea în timp ce discuta cu noi. Știu că CI-urile, mai ales cei de nivelul lui Charles, sunt verificați atent, dar dacă…

— Peabody, nu avem ce face. Iar dacă ar fi bolnav, cred că Louise ar fi la curent.

— Ai dreptate. Ai dreptate. Doar că… îl iubesc, știai? Nu în sensul acela special al noțiunii de dragoste… adică ca pe McNab, dar…

— Da, înțeleg. Și eu țin la el, într-un fel. Când e vorba de un amic, nu poți ști chiar totul despre el și nici nu-l poți ajuta ori de câte ori are un necaz. E destul de greu să afli că are vreun necaz, dar…

Ea se opri, mijind ochii.

— Ce e?

— Mă gândeam la un grup de prietene. Înainte de a mă întâlni cu Mira, avem vreme să trecem pe la una din membrele trioului care a băut mimosas la micul dejun. Hai să vedem ce are și Sasha de spus.

Sasha Bride-West nu era dispusă să spună prea multe. Era prea ocupată să mormăie și să se vaite în timpul exercițiilor impuse de un antrenor musculos, pe care ea îl prezentă drept Sven.

— Ava și Tommy se îndreptau spre prăpastie. Ați mai văzut mariaje în situația asta, nu-i așa? Sven, mă omori.

— Încă zece, războinice. Trebuie să lucrezi mușchii abdominali.

— Aș putea să cumpăr niște mușchiuleți prăjiți.

Dar când îl auzi sâsâind a negare, strânse din dinți și-și continuă exercițiile.

— Oricum, eu am avut parte de trei mariaje. Nu a fost un parcurs lin, ci dimpotrivă, multe momente neplăcute. În cazul Avei se pare că a fost exact invers. Dar când mi-a cerut să-i recomand un CI, dar să păstrez secretul, i-am recomandat pe cineva, băiatul ăsta e un geniu în pat, fiind și în alte privințe un bărbat pe cinste, și am păstrat totul secret.

Se prăbuși, gâfâind.

— Sven, dă-mi puțină apă, te rog!

Antrenorul îi oferi mai întâi un prosop, ca să-și tamponeze fața. Ea își șterse bine pielea bronzată de nuanța caramelului.

— Ați fost la curent cu evoluția situației?

— Adică dacă am întrebat-o cum se simte după?

Sasha bău apa cu lăcomie, se opri, după care bău iar.

— Sigur că am întrebat-o. Dar nu mi-a spus absolut nimic. Iar eu am tras concluzia că a fost cât se poate de bine.

Sven luă din mâna ei sticla aproape goală.

— Acum treci la cardio.

— Urăsc aparatul acesta. Hai să trecem direct la masaj.

— Sasha, spuse Sven sever, mârâind iar.

— Bine, bine, sadicule sexy.

Ea se ridică de pe podeaua sălii de gimnastică, îndreptându-se spre aparat.

— Sven, alege-mi imagini cu Parisul. Dacă tot o să mă cocoț, să fac pași și sprint, măcar să fie Parisul. Chiar după-amiază aveam de gând să-i fac o vizită, continuă Sasha, în vreme ce pe ecran apăru Arcul de Triumf din capitala Franței. Dar Bridge ține totul sub control, și oricum e mai pricepută decât mine când vine vorba de chestii de genul acesta. Atunci când Ava se pregătește pentru distracție, o călătorie, o beție în toată regula sau vreo negustorie pe post de terapie, mă alege pe mine. Dar când vine vorba de plâns, preferă umărul lui Brigit.

— Cum vi s-a părut Ava în această ultimă călătorie?

— OK. Perfect. Poate că la început părea puțin încordată și posomorâtă, dar pe urmă s-a calmat. Știți ceva, nu pot vorbi și lucra la drăcia asta în același timp, așa că puteți să-mi spuneți dacă interogatoriul s-a încheiat?

— Da, s-a încheiat. Mulțumim. Găsim singure drumul spre ieșire.

Când se întoarse cu spatele, Eve o auzi pe Sasha blestemând.

— Sven, ești un nemernic! Nici pe Champs- Élysées nu găsești dealuri ca astea.

7

Interogatoriile din dimineața aceea îi ofereau lui Eve multe informații la care trebuia să reflecteze. Dacă ar fi avut vreme, ar fi făcut exact asta, în biroul ei, cu picioarele încălțate în cizme cocoțate pe birou și cu ochii țintă la ecranul care înfățișa toate datele de până acum legate de asasinat. Dar discuția cu Mira era aur curat, și nu-și permitea să o rateze.

În vreme ce Peabody scria declarațiile și rapoartele, Eve intră grăbită în biroul lui Mira din oraș.

— Doamna doctor Mira o să întârzie puțin, o preveni bodyguardul palatului deghizat în administrator.

— Ce înseamnă puțin?

— Câteva minute.

Femeia zâmbi.

— Și dumneavoastră ați întârziat puțin, așa că nu va mai dura mult.

— Foarte bine.

Întorcându-se cu spatele, Eve se strâmbă, mormăind pentru sine: Și dumneavoastră ați întârziat puțin.

După care, scoțându-și link-ul din buzunar, își apelă cea mai veche prietenă, pe Mavis Freestone. Peste câteva secunde, pe ecran apăru un chip radiind de fericire, încadrat de o explozie de păr de nuanța levănțicii.

— Dallas! Ia ghici unde mergem acum? Eu și Belly Button?

— În iad, așezate într-un coșuleț de mână?

— Nu, la doctorul care are grijă de fetiță. Da, așa e! zise Mavis, emoționată. Ne-am spălat și ne-am făcut frumoase și acum ne ducem la doctor ca să se uite la fundulețul nostru sau la urechiușele acestei fetițe care face năzbâtii și la burtica noastră. Nu-i așa, frumusețe? Ia spune-i „bună" mătușii Dallas, obrăjori de zahăr. Salut-o.

Fața lui Mavis fu repede înlocuită de doi obraji rotofei (poate că și din pricina zahărului) ai bebelușei lui Mavis, cea cu ochi veseli și păr cârlionțat, pe care o născuse cu aproape două luni în urmă. Sub bărbie erau legate panglici colorate în roz, precum bomboanele, cârlionții atârnând până în dreptul bărbiei, deasupra căreia se zări un zâmbet larg.

— Hei, mătușica Dallas, salut-o pe frumușica nebunica.

— Ce mai faci, Belle? Mavis.

— Fă cu mânuța la revedere, grăsunica mea îți-bitzzi. Pa, pa, mătușica Dallas. Dă-i un cocoșel…

— Mavis!

— Ce-i?

— Mavis, ți-o spun spre binele tău. Termină cu nebuniile astea. Ai zice că te-ai tâmpit.

— Daaa, știu.

Ochii lui Mavis, purpurii în secunda aceea, se dădură peste cap.

— Da, mă aud, dar nu mă pot abține. E ca un drog. Parcă aș fi S. Hang.

Ea așeză link-ul pe ceva, iar pe ecran apărură culorile curcubeului, în care era pictată camera copilului. Eve o auzi pe Mavis fâțâindu-se și gângurind, presupunând că ea tocmai așeza copilul undeva.

— Gata. E atât de frumoasă. Și e atât de bună. Nu mai departe de azi-dimineață…

— Mavis.

— Scuze. Gata.

Mavis inspiră adânc, dându-și la o parte de pe ochi claia de păr movuliu.

— Mai târziu dau o raită pe la studio, ca să lucrez la noul meu album. O să am în preajma mea oameni maturi, artiști nebunatici și cu firi diferite. Asta o să mă ajute.

— Daaa, artiști nebunatici. Asta e soluția. Am și eu o întrebare.

— Dă-i bătaie.

— Dacă tu și Leonardo ați avea probleme în dormitor…

— Ia mușcă-ți limba, rupe-o în trei și înghite-o!

— Hei, ascultă-mă. Dacă ați avea, iar situația ar deveni groasă rău...

— Dacă am avea probleme în pătuț, n-ar fi așa „groase" cum spui tu.

— Ha, ha. Eu vorbesc serios. Dacă ar fi vorba de ceva grav, mi-ai povesti?

— Bineînțeles.

În ochii ei cu sclipiri violete apăru o ușoară îngrijorare.

— Tu și Roarke nu…

— Nu. Partea a doua întrebării. Dacă ai avea probleme, ai apela la un CI…

— O, nu poate fi unul de gheață? Adică doi, cu niște „mingiuțe" gigantice?

— Da, din gheață groasă și cu niște mingiuțe cât un mango. Dacă ai face-o, mi-ai povesti.

— Dallas, dacă mi-aș alege un profesionist, cred că n-ai avea cum să-mi ții gura închisă. Ceea ce precis ai vrea să faci, fiindcă nu ai vrea să afli cum îmi linge ciocolata fierbinte de pe…

— Sigur nu aș vrea.

— Dar cum ursulețul meu cel dulce și iubitor face asta deja, iar „mingiuțele” lui sunt mai mari decât un mango suculent, nu voi avea nevoie de un CI.

— Bine.

Eva se întoarse în clipa în care auzi ușa lui Mira. Privind atent într-acolo, opri link-ul.

— Mulțam. Vorbim mai încolo. Bună, Charles, ce mică e lumea.

Era ca și cum l-ar fi lovit cineva cu o cărămidă. El fu mai întâi șocat, apoi uimit, iar la sfârșit rușinat.

— Da, au mai afirmat și alții că New Yorkul e un oraș cam mic, reuși el să rostească. Cred că la asta se refereau. Eu doar… în fine.

— Eve.

Surâzând larg și cu căldură. Mira păși alături de Charles.

— Îmi pare rău că te-am făcut să aștepți. Intră. Charles, întotdeauna e o bucurie să te revăd.

— Mulțumesc, eu voi…

El dădu din mână, dar nu în stilul său obișnuit.

— Te las să-ți vezi de treburi.

Peste umăr, Eve observă cum el se îndepărtă rapid, în timp ce ea intră în biroul lui Mira.

— Despre ce e vorba?

— Ia loc. O să luăm câte-o ceașcă de ceai.

În timp ce Eve se încruntă, Mira se mișcă cu grația și eficiența ce o caracterizau, ocolind cele două scaune-cupă și îndreptându-se spre AutoChef pentru a comanda ceaiul cu aromă florală, ce părea să fi devenit laitmotivul vieții ei. Părul ei, de culoarea nisipului, încadra ordonat chipul pe care se citea întotdeauna o răbdare aparte, scoțând în evidență albastrul calm al ochilor. Costumul, azi în tonuri calde de auriu-deschis, dădea la iveală două picioare frumoase.

— Din moment ce ai o coafură impecabilă, bănuiesc că el nu a venit aici să-ți ofere o porție de pasiune.

Mira așează setul delicat de cești pe masa dintre scaune, râzând încântată.

— N-ar fi interesant? Oricum, eu nu am chef nici să confirm, nici să infirm.

Ea se așează, își încrucișă picioarele, privind-o atent pe Eve.

— Tu te enervezi pentru că doi dintre prietenii tăi au niște treburi de ordin personal pe care nu prea vor să ți le împărtășească.

— Nu sunt enervată. Iritată, decise Eve, poate că era puțin iritată. Văduva victimei e una din clientele lui Charles, de dimineață l-am interogat în legătură cu asta, așa că…

— O să-ți mărturisesc că discuția dintre mine și Charles nu a avut nimic de-a face cu ancheta ta. Cât despre anchetă…

— El are necazuri?

Privirea lui Mira căpătă un aer ceva mai blând.

— Nu, Charles nu are necazuri. În perioada asta e extrem de ocupat.

— Așa mi-a spus și el, zise Eve, lăsându-se pe unul dintre scaune. Oamenii muncesc mult prea mult.

— Da, e posibil.

— Aș putea afla dacă asta e cauza. La naiba, meseria mea e aceea de a afla adevărul.

— Dar nu o vei face, fiindcă tocmai ți-am spus că nu are probleme, iar tu nu te vei amesteca.

— Dacă oamenii ăștia nu s-ar intersecta cu diversele cercetări pe care le fac, nu le-aș acorda nici cea mai mică atenție.

Mira sorbi din ceai, dar, chiar dacă își ascunse zâmbetul, nu reuși să-și mascheze amuzamentul din priviri.

— Da, tu ai o viață mai aglomerată acum. Și ești mult mai fericită.

— Da, acum mă simt foarte bine. Ei, lasă asta.

Ea alungă cu o mișcare cele spuse.

— Charles a fost doar un băiat mare. Ai citit dosarul?

— Da. Mira luă o altă înghițitură de ceai, în timp ce, Eve o știa bine, își punea gândurile în ordine. În opinia mea, Anders își cunoștea ucigașul. Metoda folosită, scena crimei nu aveau doar un caracter personal, ci și unul intim. Sexual, desigur, dar sexul nu are neapărat un caracter intim. Dar, în urma analizei medico-legale, nu există dovezi fizice care să arate faptul că victima a întreținut relații sexuale cu ucigașul sau cu altă persoană în noaptea în care a fost ucis.

— Nu, doar că penisul lui era încă în erecție, una apreciabilă. Nicio urmă de fluide pe trup sau pe așternuturi. Niciun fir de păr, ci doar urme de piele, care aparțineau victimei.

— Dar scena a fost aranjată astfel încât să pară cu totul altceva, iar lucrul acesta e foarte important. E nevoie de timp ca să plănuiești și să aranjezi totul. Ucigașul a reflectat o vreme la planul lui. Aici nu e vorba de impuls, de pasiune. Un gest dramatic, oarecum teatral, dar într-un sens subliminal. Pare gestul unei femei. Deși ar putea fi vorba de un bărbat, obsedat de sex.

— Dacă era vorba despre un bărbat, ar fi aranjat altfel scena. Potrivit statisticilor referitoare la relațiile sexuale între persoane de același sex, acesta ar fi poziționat trupul victimei cu totul altfel.

Mira aprobă.

— Da, bine zis.

— Și cu toate că i-am spus lui Peabody să nu creadă că ar fi opera unei femei, mă bate gândul că dacă ar fi vorba de un bărbat, și dacă, din nou, ar fi întreținut relații sexuale, furia ar fi fost mult mai mare. Dacă Anders ar fi fost homosexual, s-ar fi ascuns de toată lumea. În plus, în interogatoriile pe care i le-am luat soției lui, ea a admis că au discutat, că s-au certat în legătură cu preferințele lui sexuale, dar s-a referit permanent la o femeie.

— Prin urmare o femeie-ucigaș, una care știe să-și țină în frâu instinctele, pentru a-și pune în aplicare planul, după ce l-a alcătuit. Una care a savurat ceea ce simbolizează el. Una care a crezut că are ori chiar a avut o relație intimă cu victima, relație care, cu siguranță, la un anumit moment a fost de ordin sexual. Una care crede că sexul înseamnă atât putere, cât și plăcere, ori impunerea unor anumitor tehnici.

— Cam asta e un CI, speculă Eve. Cineva care se lasă furat de poveste, ca un drogat… după care explodează.

— De aceea sunt atât de bine controlați și analizați înainte de a-și lua licența și chiar și după obținerea ei, ca să și-o păstreze.

— Înclini să crezi că e vorba de un profesionist?

— În mod sigur ar putea fi, fiindcă există date care indică atât intimitate, cât și păstrarea unei atitudini distante. Un profesionist își ține în frâu propriile sentimente și pasiuni, pentru a putea face față cererilor unui client. Natura sau durata relației sunt în totalitate decise de client.

— De aceea sunt plătiți, comentă Eve.

— Și cei mai de succes dintre ei reușesc să considere activitatea lor ca pe o profesie. Își fac meseria cu plăcere sau consideră că sunt un soi de funcționari publici. Dar în cazul acesta, victima era legată, era dezbrăcată. El era cel care cerea. Cel supus. Legatul e tot un simbol, demonstrând cine domină, cine deține controlul. Și pentru că vorbim de șnururi și alte accesorii de ordin sexual, zise Mira, sorbind din ceaiul ei floral. Da, a fost vorba de o crimă cu accente sexuale, dar nu de o partidă sexuală născută din furie sau răzbunare. Organele genitale nu au fost mutilate sau secționate, distruse, ci doar scoase în evidență.

— Da, o expresie foarte potrivită.

Mira surâse.

— Din câte am înțeles din datele trimise de tine, el insista ca ușa dormitorului să rămână mereu închisă, să aibă draperii de culoare închisă la ferestre și așa mai departe. Era un om retras, care ținea foarte tare la discreția din dormitor. Așa că, prin dezvăluirea spațiului său cel mai intim, a treburilor care îl privesc doar pe el, ucigașul îl pune în inferioritate, îl umilește chiar și după moarte. Și cu toate astea…

— Ea, din moment ce vom considera că e vorba de o „ea", mai întâi îi injectează tranchilizante până îl aduce aproape în stare de comă.

Nu voia ca el să simtă durerea sau teama. Nu voia să sufere. Și acesta era un element care o făcea pe Eve să nu înainteze în aflarea concluziilor.

— Ceva nu se potrivește.

— E o contradicție, sunt de acord. Dar oamenii pot fi contradictorii. Poate a fost un accident. Poate nu a calculat bine doza. Și înainte s-o spui tu, ți-o spun eu: nu, nu cred că a fost vorba de o apreciere greșită a dozei. Prea s-a pregătit amănunțit, ca să facă așa o greșeală gravă.

Eve rămase nemișcată o clipă, luă ceașca și bău o gură bună de ceai, înainte să-și amintească faptul că nu era vorba de cafea. Așeză ceașca la loc.

— Eu aș paria pe soție.

Intrigată, Mira lăsa capul într-o parte.

— Parcă s-a confirmat că soția sa era plecată din New York atunci când s-a comis crima.

— Da, așa este.

— Adică tu suspectezi că ea e cea care l-a angajat pe criminal?

— Nu am o dovadă care să susțină teoria asta. Chiar niciuna. În plus, încă mai încerc să înțeleg care a fost motivul pentru care a folosit un tranchilizant atât de puternic. De ce i-ar păsa unui ucigaș

plătit dacă victima suferă sau nu? Am să-l rog pe Roarke să mai verifice o dată starea financiară a doamnei Andres, să verifice dacă nu are cumva niște conturi ascunse, dar nu pare o lovitură dată astfel. Cel puțin nu de un profesionist.

— De ce ți-ar plăcea să pariezi pe soție?

— E o femeie deșteaptă. Care face planuri. Care are răspuns la absolut orice. Răspunsurile, reacțiile, chiar și cele întârziate, sunt perfecte, sunt cele corecte. Ca și cum le-ar studia cu atenție. Și poate că asta mă face să cred că e vorba de ea, dar nu prea reușesc să dau de cap aranjamentului despre care pretinde că exista între ea și victimă.

Ridicându-se ca să facă câțiva pași, Eve se învârti în jurul lui Mira, încercând să priceapă elementele de bază.

— Adică nu o crezi, concluzionă Mira. Ba mai mult, nu crezi că un cuplu căsătorit ar putea sau și-ar dori să ajungă la o înțelegere de felul acesta, mai ales la una de ordin sexual.

— În mod obiectiv, știu că oamenii ar putea și și-ar dori să facă asemenea aranjamente fiindcă știu bine că oamenii sunt capabili să distrugă absolut orice. Dar eu nu mușc momeala asta, chiar deloc… E ca o notă falsă, care se tot repetă de-a lungul unei melodii, și de fiecare dată mă deranjează. Nu știu dacă nu-mi place mie melodia aia sau e chiar o mare porcărie.

— Da, obiectivitatea e o caracteristică a meseriei tale, dar și instinctul la fel. Dacă nota ți se pare falsă, iar și iar, atunci trebuie să decizi tu însăți ce pui în locul ei.

— Hmmm. Dar ție cum ți se pare?

— Eu nu am avut de-a face în mod direct cu cazul, așa că s-ar putea să fie o diferență de percepție. Dar pot să spun că adesea cuplurile preferă asemenea aranjamente care par ciudate sau greșite pentru cineva care le privește sau care le ascultă din afară…

— Da, și eu tot revin la ideea asta. Destul de des oamenii se comportă cât se poate de straniu.

Trebuie să las lucrurile să fiarbă, se decise Eve, urcând rapid scara rulantă, care ducea spre departamentul Omucideri. Venise vremea să mai studieze o dată firul evenimentelor și dovezile, lăsând personalitatea fiecăruia și speculațiile să dospească puțin. Gândindu-se la asta, ea schimbă direcția pentru a da o raită la informaticieni. Va avea o discuție față în față cu șeful secției, vechiul ei partener, și poate că va reuși să privească dintr-un unghi nou dotările și funcționarea unui sistem de securitate. Trecu pe lângă doi polițiști care stăteau în dispozitivele lor și discutau despre baschet, ocoli o femeie nervoasă, cu fața pământie și cu brațele încrucișate la piept, după care se lovi brusc de câteva persoane.

Adulmecă aroma de colonie ieftină, de cafea la fel de proastă, în vreme ce se strecura printre ei, făcându-și loc cu umărul. Pentru că lifturile i se păruseră mereu cea mai proastă alegere, preferase scările rulante. Pe măsură ce se apropia de departamentul de informatică, atmosfera deveni cu totul alta. Polițiștii erau mult mai tineri, în haine trandy și cu body piercing-uri sofisticate. Mirosea a bomboane și a băuturi fine. Copiii ăștia, de familie bună, aveau link-uri de buzunar, de ureche, căști, la care vorbeau întruna, astfel încât zgomotul răzbătea până pe coridor, în vreme ce încăperea se transformase într-un adevărat infern.

Ea nu cunoștea vreun informatician care să stea nemișcat pentru mult timp. Ei săreau, dansau, țăcăneau cu degetele pe taste, se roteau. I se părea că ar fi înnebunit de-a binelea dacă ar fi lucrat acolo. Dar lui Feeney i se potrivea. Era suficient de în vârstă pentru a fi tatăl tuturor subalternilor lui, măiestria sa în materie de modă fiind aceea de a-și asorta șosetele, dar culoarea și gălăgia din departament i se potriveau la fel de bine ca și costumele șifonate.

În mod firesc.

Ea se îndreptă spre ușa deschisă a biroului acestuia. O explozie de sunete o făcu mai întâi să se oprească, după care să se apropie cu precauție. Feeney ședea la biroul lui. Părul lui de culoarea ghimbirului cu destule șuvițe sure era țepos și ridicat precum al unei pisici pe care o vâri în priză. Dedesubt, fața obosită era palidă și nemulțumită, dacă încercai să privești dincolo de nasul roșu, înfipt acolo precum un semafor.

Zgomotele acelea explozive se auziră din nou sub forma a trei strănuturi teribile, urmate de o horcăială, o suflare puternică a nasului și de o înjurătură în forță.

— Doamne, ce rău arăți.

El ridică spre ea ochii umflați. Cearcănele vineții păreau să coboare până la jumătatea obrazului.

— M-a prins o afurisită de răceală.

— Da, am auzit. Poate că ar fi cazul să stai în pat.

— Dacă stau în pat, se ia nevastă-mea de mine, că ea mi-a zis să port fularul și apărătoarele alea pentru urechi, de Crăciun. Ziceai că sunt doi șoareci roșii care ies din urechile mele. Și cine știe ce Dumnezeu mă mai pune să înghit.

El tuși, își suflă nasul și înjură. Eve se retrase câțiva pași.

— În afară de asta, a mai făcut și nu știu ce cursuri de medicină alternativă și i-a intrat în cap că spălăturile interne vindecă orice. Crezi că vreau așa ceva?

— Sincer, nu.

El suflă nasul cu putere.

— Vrei să facem o verificare a aparaturii electronice a lui Sanders.

— Anders.

Aproape că zărea microbii care dansau veseli în jurul lui, unindu-se fără nicio grijă.

— Feeney, tu chiar trebuie să te duci acasă.

— Hei, trec eu și peste asta. Am cumpărat soluții care se inhalează, descongestionante. Nu au niciun efect, dracu' să le ia, dar eu le-am luat. Dacă m-am pricopsit cu o tumoare pe creier, o rezolvă, nu-i bai. Dar dacă m-am pricopsit cu niște bieți germeni, nu sunt în stare să-i dea gata.

— Cu un nas care curge, dar…

— Intră, mă duc să aduc dosarul.

Eve îl studie cu atenție. El era cel care o formase, era mentorul ei, partenerul ei de drum lung. Era, într-un sens plenar, tatăl ei. Iar ea se gândea acum la toți microbii ăia ce se roteau nestingheriți prin biroul său.

— Ah, de fapt, trebuie să cobor, am uitat ceva.

— Durează doar un minut.

— Feeney, nu am de gând să intru acolo, nu fac un pas măcar fără să-mi pun o armură, ceva. Ești răcit rău de tot, ești contagios. Uite, reușesc să văd până și microbii care roiesc în jurul tău. Trebuie să te duci acasă.

El își lăsă capul în jos.

— Hai, copile, împușcă-mă, OK? Eu sunt prea slăbit ca s-o fac, nu pot să scot arma din dotare.

— La naiba.

Ea aruncă o privire peste umăr, observând că biroul lui McNab era gol. Da, își închipuise că așa va fi. Îndreptă un deget spre ființa care stătea cel mai aproape de ea, înfășurată într-un costum de culoarea bananei și purtând niște ghete purpurii.

— Căpitanul tău trebuie dus de urgență acasă. Acum. Ocupă-te. Cine e cel mai mare în grad după el?

— Uuuummm.

— Iisuse. Fă rost de transport. Vreau o mașină pregătită să-l ducă acasă și un polițist care să aștepte la ușa liftului care dă spre garaj, la parter, până ajung eu acolo. Dacă nu… cum te numești?

— Ummm, detectiv Letterman.

— Dacă nu, detectiv Letterman, vin aici și te jupoi ca pe banana cu care semeni. Ne-am înțeles?

— Da, șefa.

— Atunci mișcă-te!

Eve trase adânc aer în piept de câteva ori, după care își ținu respirația, ca și cum s-ar fi pregătit să se scufunde, apoi păși în zona periculoasă. Luă haina, pălăria și fularul lui Feeney.

— Haide, îmbracă-te.

— Vreau să mor la birou, se plânse el, nu în pat, ca moșnegii.

— O, Doamne, nu te mai purta ca un copilaș. Nu o să mori. Hai, pune haina pe tine. Să nu respiri în direcția mea. Pune-ți și pălăria. Ce naiba a fost în mintea ta de ai venit azi la birou?

El o privi cu ochii aceia ca de sticlă.

— Parcă ai fi femeia mea care mă cicălește și mă tachinează.

Jignită, ea îi așeză pălăria pe cap, trăgându-i-o peste urechi.

— Hei, ai grijă cum vorbești, amice, că te smotocesc de nu te vezi.

— Ei, da, așa e mult mai bine.

El se sprijini cu brațul de birou.

— Dallas, știi, până la urmă cred că sunt foarte bolnav.

— E cel mai inteligent lucru pe care l-ai afirmat de când am ajuns aici. Hai să mergem.

Îl luă de mijloc, conducându-l afară din birou. Când ajunseră în încăperea în care stăteau polițiștii, privirea ei aspră tăie oricăruia cheful de a pune întrebări sau de a face comentarii.

— Chemați-i pe cei de la serviciu de curățenie, le ordonă ea, trăgându-l pe Feeney spre ieșire. Să dezinfecteze biroul.

— Sanders, rosti Feeney fonfăit și buimac.

— Anders, îl corectă ea, chemând ascensorul.

— Telecomanda acționa silențios. Model obișnuit.

— Bine.

Când ușile liftului se deschiseră, cei dinăuntru îi aruncară o privire stranie lui Feeney. Protestele izbucniră imediat.

— Ori ne faceți loc, ori vă cărați de aici.

Oamenii se făcură mici și eliberară definitiv liftul, iar ea îl trase pe Feeney înăuntru.

— La parter, ordonă ea. Direcția garaj.

— Se închide și se deschide în același fel, continuă Feeney. S-a constatat că încuietorile au rămas intacte. Ori avea o copie, ori a știut codul. Se pare că nu există dovezi că ar fi existat o copie a telecomenzii. Cred că și lucrul ăsta s-a făcut cu mare discreție.

— În regulă.

Oare cât naiba mai dura până ajungeau la garaj? Oare cât de repede se înmulțeau microbii?

— Link-urile din casă par să fie în regulă. În raport vei găsi o listă a acestora.

— Mdaa.

— Și a celor de buzunar. Plus cele de la birou. Am verificat totul, retroactiv, dar nu am găsit nimic care să ne atragă atenția.

— Am înțeles, Feeney.

— Nici în computere nu am descoperit nimic.

El se bâțâi lângă Eve ca un bețiv.

— Avea cu milioanele, așa că mai durează. Cele personale nu ne-au arătat nimic important.

— Dar pe ale soției le-ați verificat?

— A cui soție?

— Lasă.

Când se deschise ușa, un polițist vânjos și cu privirea ageră se repezi în direcția lor. Letterman, își zise ea, va rămâne în viață.

— Căpitanul Feeney?

— El este. Unde ți-e vehiculul?

El arătă în direcția unei mașini vopsite în alb și negru.

— Dați-mi voie să vă ajut. Doamne, sărmanul, pare tare bolnav.

— Care e cea mai apropiată policlinică? întrebă ea, în vreme ce amândoi încercau să îl așeze pe bancheta din spate, pe care Feeney căzu imediat cu fața în jos.

— Există una între Broadway și Eighteen.

— Du-l acolo.

— Ah, Dallas, mormăi Feeney.

— Să stai cu el, zise Eve în continuare. O să iau legătura cu soția lui. După ce ajunge și ea acolo, dacă vrea să rămâi și tu, așa să faci.

— Da, șefa.

— Cum te numești?

— Klink.

— Să ai grijă de el, polițist Klink.

Ea trânti portiera și se retrase. Urmări cum Klink se îndepărta, ducându-l pe Feeney la clinică, și se întrebă dacă ar avea timp pentru o ședință de detoxifiere.

Se hotărî însă să se spele pe mâini, dar așa cum procedează medicii când se pregătesc de o intervenție chirurgicală. Încercă să o găsească pe soția lui Feeney, în timp ce se îndrepta spre secție pentru a reuși să dea de McNab. Intră în propriul spațiu de lucru și dădu imediat cu ochii de el.

Stătea cu spatele la ea, dar era, fără îndoială Ian McNab. Cine altcineva ar fi putut avea acea înfățișare piele și os, cu părul lung și blond care flutura pe spatele cămășii ce părea, coloristic, un caleidoscop? Și cine și-ar mai fi cocoțat dosul plat pe biroul colegei ei?

— McNab, ia-ți dosul acela prăpădit de pe biroul lui Peabody și vino în biroul meu.

Ea nu avu răbdare să verifice dacă el se supune. Nu se îndoia că o va face, la fel cum nu se îndoia că înainte de asta o va ciupi de obraz pe Peabody. La anumite momente nu era nevoie să fie martor.

În vreme ce ea își turna o cană de cafea, el intră grăbit în birou.

— Hei, Dallas, am trecut pe aici ca să…

— Cine e cel mai mare în grad după Feeney?

— Ah, cred că e… mda, cred că e vorba de sergent Reedway. De ce?

— Tocmai l-am trimis pe Feeney la clinică. E…

— Iisuse.

Ochii verzi-deschis ai lui McNab deveniră plini de îngrijorare.

— E chiar atât de grav?

— Destul de grav. Informează-l pe sergent că domnul căpitan e foarte bolnav. Dacă vrea și alte informații, să ia legătura cu mine.

— E vorba de o doamnă sergent Melodie Reedway.

— Un polițist pe nume Melodie. Parcă nu se potrivește.

Dădu din mână, pentru a alunga gândul. Dacă șefa ta nu are nimic împotrivă, aș vrea să fii principalul investigator-informatician în cazul Anders. Ești enervant, dar măcar știu de ce ești în stare.

El o privi, rânjind.

— Da, am lucrat la dosarul lui. Am venit să-ți comunic ultimele noutăți.

— Feeney m-a pus la curent, întrucâtva, în timp ce-l conduceam la mașină. Ai verificat și computerul soției?

— Ne-am concentrat atenția asupra situației victimei, aparatele fiind extrem de încărcate. Tipului îi plăceau UTD- urile, up-to-date, adică reînnoirea permanentă a programelor înregistrate, traduse el, observând că Eve se încruntă brusc. Dacă dorești, trec la verificarea aparaturii soției. Vrei să caut ceva anume?

— Da, ar fi frumos să vedem dacă a stat de vorbă cumva cu ucigașul. Știi deja particularitățile acestui caz, fiindcă ești anchetator. Simți când e ceva de văzut sau de auzit. Treci la treabă, McNab.

— Bine. Am să-i dau telefon doamnei Feeney, ca să o anunț.

— Am sunat-o deja. Dar ai putea să iei legătura cu Klink. E cu Feeney la clinică.

— Da. Hei, pare de necrezut că Peabody va fi invitată diseară la emisiunea *Now*. E îngrozită. Chiar adineauri am stat de vorbă cu ea, ca să o încurajez.

— E în regulă, dacă te limitezi doar la asta. Acum du-te la treabă și, în drum, ține-ți mâinile departe de colega mea.

Închise ușa în urma lui. După ce-și termină cafeaua, se așeză pe scaunul ei, cu cizmele cocoțate pe blatul biroului. După aceea, privi spre ecranul pe care erau afișatele datele actualului caz anchetat.

Thomas A. Anders, cugetă ea. Vârsta 61, un bărbat bogat, un om de afaceri de succes. Căsătorit, fără copii. Un unchi care și-a iubit foarte mult nepotul, unicul lui nepot, care urma să fie acum principalul lui succesor și moștenitor, îi plăceau sportul și electronica, jucăriile electronice și, potrivit soției, și partidele de sex picante. Prieten devotat. Subalterni loiali. Parteneri de golf cu care obișnuia să se întâlnească, parteneri de tenis, abonamente la meciurile care, de obicei, plac oricărui bărbat. Locuri la lojă.

Întorcându-se cu spatele la ecranul care prezenta datele de bază, ea le prelua pe computer, se mai uită o dată la fotografiile făcute la locul crimei, nu acelea de pe ecranul mare, după care studie lista pe care o alcătuise ea însăși cu obiectele de vestimentație ale victimei care se găseau în șifonier și în măsuța de toaletă.

Costume, desigur. Păreau să fie vreo douăsprezece. Două smochinguri. Cămăși, cravate. Da, da. Totul aranjat pe un perete al camerei. Peretele cel mai scurt. Iar de-a lungul celorlalți doi, se aflau hainele de stradă, cele sport, pantalonii de călătorie, puloverele. Și în sertare… ce văzuse oare după ce le deschisese?

Șosete, își aminti ea, punându-și mintea la contribuție. Niște pulovere lungi, din cașmir, lână merinos, alpaca. O mulțime de tricouri, bluze, cu mânecă scurtă sau cu mânecă lungă. Multe aveau

imprimate logouri sau embleme ale diverselor echipe. Ca un fel de brand personal. Duzini de șosete pentru sport. Boxeri pentru sport. Unii complet albi, alături de maiouri de aceeași culoare. Pijamale cu dungi.

— Interesant.

Mai adăugă câteva notițe.

După ce ciocăni de câteva ori, Peobody vârî capul înăuntru.

— Dallas, a venit Ben Forrest. Vrea să stea de vorbă cu tine.

Eve se gândi din nou la datele afișate, vrând să o roage pe Peabody să-l mai rețină câteva minute, dar se răzgândi.

— Spune-i să intre.

Termină de făcut adnotările, după care salvă fișierul. Când se auziră iar bătăi în ușă, ea rosti absent:

— Intră.

— Doamnă locotenent, v-aș fi recunoscător dacă…

Ea măsură atent chipul lui Ben. Observă că ochii aceia obosiți aveau pupilele dilatate și că frica încremenită acolo îi făcea să pară sticloși.

— Doamne, oh, Doamne.

— Îmi pare rău, domnule Forrest.

Ea se ridică, întorcând ecranul computerului în așa fel încât el să nu mai poată vedea fotografiile unchiului său.

— Nu mi-am dat seama. Haideți să le acoperim.

— ș… știu ce mi-ați povestit și ce s-a spus și în media. Despre condițiile în care a murit. Dar…

Eve își luă haina din cuier, aruncând-o peste ecranul acela mare.

— Luați loc, vă rog.

Ea îl împinse ușor pentru a-i testa reacția, după care îi oferi o sticlă cu apă.

— Cine ar fi fost în stare să-i facă așa ceva? Cine ar fi fost în stare să-l umilească în asemenea hal? Oare nu era suficient că l-a ucis?

În loc să bea din ea, Ben izbi cu sticla în propria palmă.

— Nu era suficient că i-a curmat viața?

— Cine ar fi avut interes să-l umilească în felul acesta?

Când ridică privirea spre Eve, în ochii lui se zări o furie oarbă.

— Nu știu. Vă jur pe ce am mai scump că nu știu. Dacă aș ști, dacă aș bănui măcar cine e persoana, un el sau o ea, v-aș spune. L-am iubit, doamnă locotenent Dallas.

— Vă cred. În plus, ați și călătorit adesea alături de el. În călătorii de afaceri sau de plăcere. Călătorii dedicate partidelor de golf sau altor evenimente sportive.

— Da. Cred că am călătorit cel puțin o dată pe lună.

— Ben, uită-te la mine, te cred că l-ai iubit și vreau să-ți spun că, în cazul în care păstrezi pentru tine o informație cu adevărat importantă, nu-l ajuți cu absolut nimic. Așa că înainte de a-mi oferi un răspuns, gândește-te bine. Când călătoreați împreună, el căuta compania unor femei, a făcut vreun aranjament, o profesionistă sau o femeie pur și simplu?

— Nu. Ia stați.

El ridică brațul, după care închise ochii, inspirând adânc de câteva ori.

— De obicei împărțeam un apartament de două camere. În felul acesta, eram aproape unul de altul. Dar nu aș putea să jur că de fiecare dată era sigur în dormitorul său sau că nu apela la cineva după ce eu mă duceam la culcare. Nu, nu aș putea jura așa ceva. Dar pot să jur, în schimb, că nu am văzut și nici nu am auzit nimic de felul acesta. Nu știu ca el să fi căutat vreodată compania unei femei. El mă lua pe mine la rost uneori, mă întreba de ce nu-mi găsesc o femeie împreună cu care să mă așez la casa mea. Locotenente, el avea deja un cămin. Dacă o să săpați în mizeria pe care a aruncat-o cine știe cine asupra lui, nu veți afla niciodată autorul. Fiindcă toată povestea asta nu-i decât o mare minciună.

— În regulă, Ben. Hai s-o luăm altfel. Voi călătoreați mult. Doar voi doi. Ați mers vreodată în localuri în care se făcea striptease, în sexy cluburi? O distracție de noapte, specifică bărbaților, nimic mai mult?

— Nu. Unchiul Tommy nu obișnuia să facă așa ceva, i-ar fi fost rușine să meargă cu mine în asemenea localuri. Mergeam la diverse meciuri, în baruri cu specific sportiv, chestii de genul acesta.

— Bun.

El aprobă, după care deșurubă dopul sticlei și începu să bea apă.

— Au sunat-o pe Ava și i-au comunicat că-l poate lua acasă. Eu mă ocup de toate aranjamentele pentru înhumare. Am vrut să vin până la dumneavoastră să văd dacă aveți noutăți. Cât de puține ar fi.

— Tot ce pot să-ți spun e că acest caz al unchiului tău e prioritatea mea numărul unu. O să aibă loc o ceremonie de comemorare?

— Mâine.

El mai bău o gură de apă.

— Nu vrem să mai așteptăm. Brigit îmi dă o mână de ajutor. El voia ceva simplu. Credea întotdeauna că simplitatea este cea mai bună alegere.

— Cine s-a ocupat de decorarea casei?

El râs e, surprins.

— Ava. Și, aveți dreptate, nu a făcut cele mai inspirate alegeri. Cu toate astea, unchiului Tommy i-a plăcut, deși numea locul acela „Palatul Avei".

— Pariez că da. În biroul lui a folosit un cu totul alt stil.

— Mda. Era un univers masculin. Așa îl numea.

— Lua somnifere?

— N… nu știu. Adică, o fi luat ocazional. Nu mi-aduc aminte să-mi fi vorbit despre asta, dar nici nu cred că ar fi abordat vreodată subiectul. Știu bine că îi plăcea ca ușa de la dormitor să fie închisă și

draperiile trase la ferestre atunci când se ducea la culcare. Zicea că doar astfel poți avea parte de un somn liniștit. În concluzie, cred că asta îl ajuta să doarmă, nu vreun somnifer.

— Perfect.

— Bun. Oricum, vă mulțumesc.

El se ridică în picioare, îndreptându-și privirea din nou spre panoul acela imens pe care Eve îl acoperise cu haina.

— Mă bucur că am văzut asta. Nu mă refer la imagini, fiindcă nu m-ar bucura în veci să văd asemenea lucruri. M-am bucurat văzând că studiați cu atenție cazul. Că vă uitați atent la fotografii, că indiferent unde întoarceți privirea, vedeți ce au fost în stare să-i facă, nemernicii. Sunt fericit să știu că ați vorbit serios. Că e prioritatea dumneavoastră.

Rămasă singură, Eve se întoarse cu fața spre panou. Dădu jos haina pe care o agăță de spătarul scaunului pe care se așezase oaspetele ei. După care privi atent în ochii Avei.

— Ești o mincinoasă, rosti Eve cu voce tare, iar eu o s-o dovedesc.

8

Eve verifică ea însăși transmisia, după care o mai verifică o dată. Indiscutabil, Greta Horowitz o contactase pe Ava Anders, apelul fiind inițiat din casa din New York și făcând legătura cu camera de hotel unde se cazase Ava, în Santa Lucia. Transmisia durase de la 6:14 la 6:17 a.m.

Închizând ochii, Eve mai ascultă o dată copia înregistrării pe care i-o trimiseseră cei de la Informatică. Ava blocase transmisia video, dar Eve proceda exact la fel atunci când apelul o prindea în pat. Ce păcat! Ar fi fost foarte bine dacă ar fi avut cum să-i vizualizeze chipul, să-i citească limbajul trupului. Cu toate astea, vocea avea tonalitatea potrivită, cu urcușurile și coborâșurile ei. Nemulțumirea celui trezit din somn, agitația, șocul și la sfârșit durerea. Fiecare notă interpretată perfect.

Și totuși…

— Computer, trimite la laborator o copie a acestei înregistrări, alături de cea a interogatoriului de astăzi. Transmite-i laborantului-șef Berenski că trebuie să le studieze cu atenție. Să se facă, cât mai curând posibil, o analiză a vocii și o verificare a acesteia. Să se verifice vocile de pe înregistrare, analizându-se dacă aparțin sau nu acelorași persoane, și dacă nu cumva una dintre ele a fost preînregistrată sau transmisă de la locația de la care s-a inițiat apelul. Locotenent Dallas Eve.

Adăugă numărul și numele fișierului.

Ar fi putut proceda așa, gândi Eve. Complicat, dar nu imposibil. O dublare a vocii, o transmisie preînregistrată. Informaticienii trebuiau să facă o verificare nouă, luând în calcul și posibilitatea aceasta. Dar dacă presupunerea se dovedea un eșec…

Ea cercetă mijloacele de transport private, încercând să vadă care era ruta cea mai rapidă de la New York la Santa Lucia. Rezultatele îi sporiră frustrarea.

Timpul era insuficient, recunoscu ea. Nu ar fi avut destul timp să se întoarcă de la locul crimei în Santa Lucia, să revină în camera de hotel și să răspundă la apelul cu pricina, chiar dacă Ava ar fi făcut totul ca la carte, cât mai rapid posibil. Elementele acestea de ordin fizic îi ofereau un alibi impecabil.

Analiză iar problema timpului, încercând să găsească o breșă. Link-ul ei emise un semnal sonor, transmițându-i să ia legătura cu comandantul.

Ca să ajungă mai repede, folosi ascensorul. O parte din drum o parcurse alături de câțiva polițiști, avocați și de un cățeluș cu urechile lungi.

— El e un martor care și-a exersat simțul olfactiv, îi spuse polițistul care stătea lângă cățel. Stăpânul lui zice că a fost tâlhărit în timp ce venea încoace însoțit de Abe. Pretinde că Abe îl va identifica pe tâlhar după miros. Polițistul ridică din umeri. Avem trei variante, la naiba.

— Mdaaa, baftă.

În timp ce se îndrepta spre biroul comandantului, Eve nu reușea să înțeleagă cum îl vor convinge pe procuror să depună plângere, bazându-se pe talentul olfactiv al cățelului.

— Intrați, doamnă locotenent.

Secretarul-șef îi făcu semn.

— Sunteți așteptată.

Comandantul Whitney stătea la biroul său, cu spatele spre priveliștea panoramică a orașului pe care îl servise și-l protejase aproape jumătate din existența sa. Trecerea anilor îi întunecase chipul, dar lui Eve i se păru că era un lucru meritoriu. Apăruseră adâncituri și riduri noi pe pielea lui tuciurie, amintindu-i de anii pe care îi trăise intens.

Avea părul tuns scurt, ca de obicei, deși ea bănuise mereu că soția lui ar fi preferat o altă tunsoare, cu toate că el nu se rușina defel de șuvițele cărunte. Ca constituție, se ținea bine și conducea departamentul cu o mână forte.

— Comandante, începu ea, după care se opri, în secunda în care bărbatul ce stătea pe fotoliul cu spătarul înalt, destinat musafirilor, se întoarse cu fața spre partea exterioară a biroului. Domnule Tibble.

Nu era vorba doar de comandant, reevaluă ea situația, ci și de șeful poliției.

— Locotenente.

Whitney arătă către fotoliul liber:

— Ia loc.

Ea se supuse, deși ar fi preferat să rămână în picioare, să-și prezinte raportul stând în picioare.

— Doamnă locotenent.

Tibble luă cuvântul, ridicându-se brusc de pe fotoliu, iar ea nu știa de ce, fiindcă dacă el ceruse această întrevedere, ea nu se afla în Turn.

— I-am cerut comandantului o întâlnire de câteva minute, la care să fii și dumneata de față. Discuția are legătură cu cazul Anders.

— Da, domnule.

El se așeză iar pe fotoliu. Un bărbat zvelt, căruia i se potriveau costumele de firmă și un scotch bun. La fel ca și Whitney, urcase pe scara ierarhică și, după cum își amintea ea, cu toate că acum era, în esență, un politician, nu reușise să renunțe la calitatea de polițist.

— Vă întreb întrucâtva într-un scop personal.

— L-ați cunoscut pe domnul Anders, domnule?

— Nu, nu l-am cunoscut. Soția mea o cunoaște pe văduva lui.

— Drăcia dracului, își zise Eve.

— Sunt amândouă membre în mai multe comitete. În orice caz, când soția mea a contactat-o pentru a-i prezenta condoleanțe, doamna Anders și-a exprimat îngrijorarea că tonul folosit de mass-media afectează nu numai reputația soțului ei, afacerile familiei, dar și toate acțiunile caritabile care au tangență cu Anders Worldwide. Așa că mă aflu în situația de a vă cere să stopați entuziasmul și curiozitatea celor din media.

— Cu tot respectul, domnule Tibble, cum credeți că aș putea face asta? Nu s-a declarat Cod Albastru și dacă am face-o în clipa asta, închizând gura mass-mediei, e ca și cum am hrăni și mai abitir fiara!

— De acord. Dar în momentul acesta le poți oferi un alt os de ros, dintr-o altă perspectivă a anchetei?

— Eu cred că circumstanțele în care a fost asasinată victima sunt o înscenare. Dar dacă le arunc osul ăsta, pun în pericol investigația și îl avertizez pe suspect în privința liniei pe care o urmează ancheta.

— Aveți un suspect?

— Da. Văduva.

Tibble oftă prelung, își frecă ceafa și ridică ochii în tavan.

— La naiba. Cum s-a…

El se opri.

— Iertare, Jack, acesta e domeniul tău.

— Locotenente, te rog să ne explici cum o femeie care se afla la mii de kilometri depărtare a ajuns, deodată, suspectul numărul unu?

— Nu avem confirmarea că la momentul respectiv se afla într-adevăr în Santa Lucia, domnule comandant. Transmisia inițiată de la reședința Anders nu a beneficiat și de înregistrare video. Am

trimis o copie a transmisiei plus o probă a vocii doamnei Anders la laborator, alături de o copie a interogatoriului desfășurat chiar azi-dimineață, solicitând ca vocile respective să fie comparate. Și chiar dacă se confirmă alibiul, ea rămâne implicată în respectivul asasinat. Minte, domnule comandant. Minte, repetă ea, cu fața la șeful poliției, i-a spus soției dumneavoastră că o îngrijorează atitudinea mass-mediei. Pentru că presa dă la iveală faptul că soțul său întreținea relații extraconjugale, participa la partide de sex extrem, care implicau folosirea de corzi, de eșarfe, dar văduva e singura care a confirmat, la interogatoriu, asemenea practici.

— E ceva discutabil, zise Whitney, e posibil ca soția să fie la curent cu practicile sexuale ale soțului, în timp ce ceilalți habar nu au de existența lor.

— Mda, așa e, și pe asta se bazează și ea. Dar face o mare greșeală, domnule comandant. Încă nu dețin o dovadă palpabilă, dar știu că nu are dreptate. Înscenarea aceea e total aiurea. E prea complicată, prea… aiuristică, zise ea, negăsind un termen mai potrivit. Autorul, oricine ar fi el, cunoștea bine casa, funcționarea sistemului de securitate și tabieturile lui Anders. Sunt și câteva mici greșeli, dar în cea mai mare parte, planul a fost unul perfect. Cel sau cea care l-a ucis a vrut să-l umilească, să-l lase „descoperit" în fața mass-mediei înnebunite, exact așa cum s-a și întâmplat. Doamna Anders e un expert în domeniul relațiilor publice. Dar știe bine că dacă-și va juca rolul la perfecție, după ce se va „stinge" batjocura la adresa ei, va ieși din poveste basma curată, strălucind ca un lingou de aur. Spre cine se va îndrepta simpatia, sprijinul, înțelegerea lumii întregi? Ea va fi victima, care-și va îndrepta umerii și-și va continua nestingherită viața.

— Vrei să spui că a făcut totul de dragul publicității? întrebă Whitney.

— Nu, domnule, dar este o parte a poveștii care o avantajează, iar ea conștientizează acest lucru și va găsi o cale prin care să tragă foloasele cuvenite. Fapta nu aparține unui străin, domnule comandant, nici unui ucigaș profesionist, și nu a fost vorba de un accident. Toate astea mă fac s-o suspectez pe Ava Anders.

— În cazul acesta dovedește-o, îi zise Whitney.

— Da, domnule. Roarke și un alt expert verifică situația ei financiară. Vom vedea dacă deține niște conturi ascunse.

— Dacă le-or putea găsi.

— Da, șefu', repetă ea. Am de gând s-o cercetez mai amănunțit pe doamna Anders, am să-i verific trecutul, am să-l interoghez pe primul ei soț, dar și pe ceilalți amici și asociați ai celor doi.

Ea se ridică în picioare.

— Apropo de mass-media, domnule Tibble, Peabody, colega mea, va apărea astă-seară la emisiunea *Now*. Nu aș putea vorbi în numele lui Nadine Furst, dar, din câte știu, cunoștea destul de bine victima și o simpatiza. Îi poartă respect.

— De ce participă Peabody și nu tu? întrebă Whitney.

— Pentru că, domnule comandant, trebuie să învețe și ea să facă față unei asemenea provocări. Iar Nadine ține mult la Peabody. Nu spun că nu va face „săpături" sau „presiuni" în timpul emisiunii, dar nu o va sfâșia de vie. Și, în opinia mea, domnule, Peabody se va descurca de minune.

— Și dacă o dă… în bară, doamnă locotenent? întrebă Tibble, zâmbind. În cazul acesta, te descurci singurică cu soția mea.

— Am notat. De fapt, cred că mi-ar fi de folos să stau de vorbă cu soția dumneavoastră, dacă nu aveți nimic împotrivă.

— De acord. Dar te avertizez. În momentul acesta, simte nevoia să o protejeze pe doamna Anders.

În timp ce se întorcea la birou, Eve încerca să găsească cea mai bună manieră de a o aborda pe soția șefului poliției, evaluând diverse variante. Cheia putea fi chiar diplomația, dar tocmai cheia asta părea că-i aluneca printre degete. Șmecheria era să interogheze o nevastă de polițist, soția șefului cel mare, fără a-i da de înțeles că o suspectează pe cea față de care ea era extrem de protectoare.

Trebuie s-o scoți la capăt, își zise Eve. De aceea o plăteau ca pe un soi de mediu.

— Hei, cucoană! Iuuuhu, cucoană!

Îi luă aproape un minut ca să-și dea seama cui îi aparținea vocea cu pricina. O piele de nuanța cafelei și niște ochi verzi scânteietori și jucăuși, alături de o claie de păr ondulat. Băiatul căra după el aceeași valiză jerpelită, aproape la fel de mare ca și insula Staten, pe care o târâse după el în decembrie, când îndesase în ea fularele furate, care, în realitate, nu erau din cașmir, valiză pe care o găsise lângă cadavrul unui acrobat de pe Broadway.

— Ți-am mai spus că nu-s o cucoană.

— Sunteți polițist. V-am luat urma și v-am așteptat aici, dar câțiva polițiști au vrut să mă alunge, cică ar fi trebuit să fiu la școală și alte mizerii de astea.

— Și de ce nu ești la școală etc. etc.?

— Fiindcă am treabă.

Arătă spre ea.

— Cu tine.

— Nu cumpăr nimic.

— Am un pont.

— Nu zău? Și eu am unul. Să nu te întinzi mai mult decât ți-e plapuma.

— De ce? Tu nu faci tot așa?

Nu era băiat prost, gândi ea.

— Bine, dă-i drumul, care-i pontul?

— Îți zic, dar mi-e cam sete.

Îi zâmbi la fel de larg ca în decembrie.

— Hei, amice, ți se pare că am față de fraier?

— Nu, arăți ca un polițist dat naibii din New York City. O știe toată lumea.

— Mda.

Poate că putea, totuși, să-i acorde câteva clipe care o costau o sticlă de pepsi.

— Uite cum facem. Vinde-mi pontul și, dacă-mi place, îți iau ceva de băut.

— Eu știu unde se petrece ceva suspect, unde găsești oameni cu caracter îndoielnic.

— Copile, tu ții morțiș să te afli în locurile unde se petrece ceva suspect, unde găsești oameni cu caracter îndoielnic.

El clătină din cap, dezgustat.

— Tu ești polițist sau nu?

— Asta am stabilit deja. Și chiar am treabă, dacă tot sunt polițist.

— Același tip, același loc, la aceeași oră. Zi de zi, timp de cinci săptămâni. Am văzut cu ochii mei. Poate că m-au văzut și ei, dar nu m-au luat în seamă, considerându-mă un copil.

Nu, își zise Eve, nu era defel prost. Majoritatea adulților nu-i iau în seamă pe copii.

— Dar ce făcea individul acela zi de zi, timp de cinci săptămâni, de te-a făcut să crezi că ar avea caracter îndoielnic și că ar face ceva necuvenit?

— A intrat acolo ducând cu el o pungă de cumpărături pe care abia o căra. Și peste doar câteva secunde, bum! Iese de acolo, dar cu o altă sacoșă. Și de data asta una mai ușoară.

Copilul își așeză mai bine rucsacul pe spate.

— Și unde zici tu că e vizuina asta?

Copilul se încruntă, unindu-și îngrijorat sprâncenele, precum un bătrânel.

— Nu-i vizuină. E un magazin. Te duc acolo. E un pont de nota zece. Ar trebui să-mi iau un suc de portocale.

— Ba o să-ți iei un șut în fund.

Dar ea scoase monedele, i le dădu, arătând cu degetul spre un Vending. În vreme ce el introducea în aparat una din ele, ea reflectă la cele spuse. Copilul era destul de isteț și probabil că văzuse într-adevăr ceea ce afirmase. Poate că magazinul acela era un spațiu, ori o vizuină, unde pasau de la unii la alții portofele, sacoșe sau orice altceva mai puteau șterpeli hoții de stradă de la turiștii și locuitorii din New York care-și lăsau buzunarele golite, în mod prostește.

Copilul își bău limonada acidulată.

— Hai să-i prindem asupra faptului.

— Spune-mi care e locația și o să trimit acolo un echipaj de poliție.

— Nooo. Trebuie să-ți arăt eu. Asta ne-a fost înțelegerea.

— Ce înțelegere? Nu am făcut niciun fel de înțelegere. Nu am timp de pierdut. Nu pot să stau și să aștept ca un hoț de buzunare să vină să-și deșerte punga.

Copilul o privea aspru și rece.

— În concluzie, nu ești un polițist chiar atât de bun.

Putea să-l potolească, era aproape sigură de asta. Dar o cam atinsese.

— Mare belea mai ești și tu.

Ea calculă apoi cât timp avea la dispoziție. Ciudat era că locul cu pricina se afla în Times Square, acolo unde avusese și ghinionul de a-l cunoaște pe puști. Ar fi putut da pe acolo în drum spre casă. Poate că își va lua de lucru și acasă, unde n-o va întrerupe nimeni din cinci în cinci minute.

— Așteaptă-mă aici. Dacă nu ești tot aici când mă întorc, te vânez ca pe un câine și te vâr în cușcă. Pricepi?

— Mergi cu mine să-ți arăt?

— Mda. Rămâi aici.

Se repezi în secție.

— Peabody, trebuie să rezolv ceva, semipersonal, iar după aceea, o să lucrez acasă.

— Dar… dar… eu trebuie să plec… în orice clipă!

— Da, așa să faci, copiază datele noi și trimite-le pe computerul meu de acasă.

— Dar…

Peabody o porni grăbită pe urmele lui Eve.

— Nu mergi și tu cu mine?

— Fii tare, Peabody. Eve luă dischetele și le vârî în geantă. Ai mai avut emisiuni live.

— Nu ca aceasta. Dallas, trebuie să vii cu mine. Nu mă pot duce singură. Eu o să…

— O, Doamne, cu cine am de-a face? Ia-l pe McNab.

Eve își luă repede haina.

— Și să n-o faci de oaie.

— Trebuia să zici: „Baftă!", strigă Peabody în urma lui Eve care ieșea rapid, aproape împiedicându-se.

— Dacă o faci de oaie, îți dau o baftă de n-o s-o poți duce.

— Dallas.

— Ce-i?

Se întoarse către Baxter aproape mârâind, după care își aminti.

— O, scuze. Ai găsit vreo pistă nouă?

— Nu. Tu ai…

— Nu, nu am avut ocazia să mă uit prin dosar. Dar o voi face cât de curând, Baxter.

Știa bine că durerea de cap va sosi și ea, din cauza unei iritări continue, care-i sfredelea zona de deasupra nasului, între sprâncene.

— Să mergem, copile, și dacă cumva mă minți, o să afli pe pielea ta de ce sunt considerată un polițist dat naibii.

În garaj, băiatul clătină din cap nemulțumit când dădu cu ochii de mașina ei. Se urcă înăuntru, înghesuindu-și pe genunchi valiza jerpelită, studie atent interiorul mașinii, întorcând apoi spre ea ochii aceia venusieni și verzi.

— Doamne, ce porcărie!

— Ai tu ceva mai bun?

— Eu nu am migrenă, dar mă pricep să recunosc un jaf. Cum de un polițist a-ntâia are așa o mașină?

— Zilnic îmi pun aceeași întrebare. Ai cumva un nume?

— Tu ai?

Eve avu o stranie senzație că el se amuza pe seama ei.

— Locotenent Dallas.

— Ce nume e ăsta, Locotenent?

— E un rang. E gradul meu.

— Eu nu am rang și nici mașină.

— Spune-mi cum te numești, puștiule, altfel aventura noastră ia sfârșit aici.

— Tiko.

— În regulă, Tiko. Unde mergem?

El făcu o mutră enigmatică sau cel puțin așa i se păru lui.

— Eve.

— Cred că trecem prin Times Square. Ea ieși din garaj, strecurându-se.

— Ce ai în valiză de data asta?

— Mi-am luat fulare de caşmir şi şepci, toate de aceeaşi culoare.

— Dar tu de ce eşti cu capul descoperit? Căldura îți bate în creştet, iar tu nu porţişapcă.

— Dar tu de ce nu ai nimic pe cap?

— Am vândut-o.

El rânji spre ea.

— Sunt un maniac al vânzărilor!

— Dacă tot ești un maniac al vânzărilor, Tiko, de ce nu mă duci la sediul central și să-mi spui totul despre ce se scapă din mână?

— Eu nu scap nimic.

Da, nu o faci, din moment ce ești un vagabond inteligent, gândi ea.

— Despre activitățile acelea suspecte, ilicite.

— Eu nu prea suport asemenea chestii. Eu fac afaceri. Unii fură portofele și alte mizerii și după aceea oamenii nu mai au bani să-mi cumpere fularele și șepcile, dar, cum se îndreaptă vremea, mă reprofilez pe eșarfe sută la sută din mătase și pe cravate.

Era logic, așa că Eve mișcă din cap aprobator.

— Bun, de ce nu i-ai relatat totul unui polițist din zonă?

— Dar de ce aș fi făcut-o când o cunosc pe cea mai bună polițistă din oraș?

Era greu să găsești o fisură în logica lui, hotărî Eve.

— Ai făcut săpături, Tiko?

— Mda, am făcut, nu-ți face griji. Poate că ar trebui să întorci pe Forty-fourth și să lași mașina acolo. Toată lumea o să-și dea seama că hârbul ăsta aparține unui polițist.

O atinsese din nou. Ea o porni, traversând perpendicular orașul. Poate că puștiul acela era de-a dreptul norocos, dar o coti pe o stradă suspendată între Seventh și Eighth.

— Ai arma la tine și tot tacâmu', nu? întrebă el, în vreme ce se strecurau spre partea de est a orașului, care ducea spre Broadway.

— Da, am arma la mine și tot tacâmu'. Locul ăsta e spre estul sau spre vestul Broadway-ului?

— Spre est. Eu am locul meu în partea de vest, adică de pe Fourty-second prima la dreapta și apoi o iei drept înainte pe Forty-seventh. Dar cred că cel mai bine e să ocolim Forty-fourth. Locul se

află între Forty-third și Forty-fourth, chiar pe Broadway. El trebuie să apară dintr-o clipă în alta.

— Păi, uite cum facem. Tu o iei înainte, te postezi la locul tău obișnuit. Eu vin mai pe urmă, îți studiez marfa. Tu dai cu ochii de tip și mi-l arăți, dar fără să faci semn cu degetul, ai priceput? Pe urmă mă ocup eu.

În ochii lui se citea emoția și încântarea.

— Ca și cum aș fi polițist sub acoperire.

— Mda, cam așa. Hai, șterge-o.

El își luă la spinare picioarele scurte, care bocăneau pe pavaj, în timp ce valiza se bălăngănea zdravăn. Eve își scoase comunicatorul și chemă doi polițiști. Când o porni spre Browdaway, Tiko își desfăcuse deja masa portabilă, așezând-o pe un trepied. Ba, mai mult, nu fu surprinsă să constate că el avea deja câțiva clienți.

Pe Broadway era aceeași atmosferă de petrecere, datorită luminițelor intermitente, a ecranelor imense și a panourilor de afișaj. Pe trotuare mișunau adolescenți, deplasându-se pe plăcuțe pe bază de aer, pe skateboarduri sau mărșăluind în bocancii aceia la modă, lucioși, cu talpă de crep, cu toc de șapte centimetri. La colțul străzilor, negustorii își vedeau la repezeală de afacerile lor, făcând comerț cu câini, cu covrigi, kebab, porții de cartofi sau de hașiș și tot soiul de băuturi răcoritoare.

Turiștii se zgâiau la culori, la blindajul insonor al aparatelor de filmat și la sex shop-urile unde vânzările să făceau cu aceeași rapiditate. Majoritatea turiștilor ar fi putut purta, după opinia lui Eve, un neon mic dotat cu o săgeată pe care să apară următoarea inscripție: Alege-mă!

Se îndreptă spre taraba lui Tiko, iar el o întâmpină cu o mișcare mult prea viguroasă din sprânceană.

— Sută la sută din cașmir. Eșarfe și șepci. Dacă cumpărați un set, primiți un preț special.

— De ce e atât de special?

— O sută de dolari setul. De obicei, costă 125. În magazin nu-l luați cu atât. Uite-l… cel îmbrăcat în dungi… vine încoace.

Tiko începu să vorbească nefiresc de încet, ca și cum vorbele lui ar fi putut depăși vacarmul din jur, răzbătând până pe partea cealaltă a străzii.

— Cel cu rucsacul roșu. Îl vezi…

— Nu arăta într-acolo.

Eve se uită ca din întâmplare peste umăr. Văzu mai întâi rucsacul roșu, după care îl zări și pe individul înalt, cu pufoaică mare gri și șapcă.

— Trebuie să-l prinzi. O sută de dolari setul, îi spuse Tiko unei doamne care se oprise să se uite la marfa lui. Doar astăzi. Tu du-te și prinde-l.

— Unde naiba erau colegii ei?

— Trebuie să sosească și colegii mei.

— Dar tu ești polițist.

— Le cumpăr, răspunse femeia, căutându-și banii în portofel.

Tiko luă o pungă de plastic nouă.

— El o să intre acum înăuntru.

— Eu sunt de la Omucideri. Se află cumva un cadavru acolo?

— De unde vrei să știu eu?

Reuși să vâre șapca și eșarfa în pungă, să ia banii, să dea restul și s-o străpungă pe Eve cu privirea.

— La dracu'. Stai aici. Nu te mișca.

Ca să nu mai atragă atenția, ea se îndreptă spre felinarul străzii, grăbindu-se să stea la vedere, ignorând protestele și înjurăturile celor de care se lovea în trecere. Nu-l scăpa din ochi pe omul cu rucsacul și mai avea cam trei metri ca să-l ajungă, când el intră într-un magazin unde se vindeau suveniruri din New York, inclusiv trei tricouri la prețul de 49,95 de dolari.

Ea deschise ușa magazinului. Spațiul acela era înghesuit, constată Eve, dintr-o privire. Când intră ea, în spatele tejghelei un bărbat și o femeie își vedeau de treabă, în timp ce bărbatul înainta spre partea din fund a magazinului.

Polițiști afurisiți, își zise ea.

— Doriți ceva? întrebă femeia fără prea mult interes.

— Am văzut ceva care m-ar interesa.

Ea se postă, repede, în spatele omului cu rucsacul, și-l bătu pe umăr. Se roti într-o parte în așa fel încât corpul lui să rămână blocat între ea și tejghea, în cazul în care ceilalți doi ar începe să se agite, după care ridică legitimația la vedere.

— Te-am prins.

Femeia care stătea dincolo de tejghea țipă ca și cum i-ar fi smuls cineva țeasta. În momentul de neatenție creat, umărul bărbatului izbi în obrazul lui Eve, făcând-o să vadă stele în fața ochilor.

— Ticălosule.

Eve îl pocni cu genunchiul peste fund, împingându-l cu fața peste tricoul expus la vânzare. Cu chipul zvâcnindu-i de durere și cu arma ridicată în aer, ea se roti în direcția inversă.

— Doamnă, o avertiză ea pe femeia care voia să sară peste tejghea și să fugă spre ușă. Stai pe loc sau te împușc. Așezați-vă pe podea. Așezați-vă naibii pe podea. Pe podea, la naiba, cu fața în jos și cu mâinile la ceafa. Și tu.

Ea arătă cu capul spre vânzător, care, în spatele tejghelei, ridicase deja brațele în aer.

— Tu stai bine așa. Rămâi în poziția asta. Și tu.

Ea îl lovi cu cizma pe bărbatul cu rucsac.

— De ce făceai chestiile astea? Acum chiar ai dat de belea, nu?

— Am venit să cumpăr un tricou, atâta tot.

— Ei, nu zău? Și o să plătești cu banii dintr-unul din astea?

Ea scoase din rucsac colecția de poșete și de portofele.

Se uită ironic la cei doi polițiști care dădură buzna în magazin.

— Îmi pare rău, băieți. V-am întrerupt cumva pauza de cafea? Verificați prin spate. Bănuiesc că pe aici se petrec activități ilicite.

Ea își atinse ușor obrazul.

— La dracu'. Ah. Chemați o mașină să-l ia pe individul ăsta. Furt și trafic cu produse furate…

— Hei, locotenente. Sunt aici câteva sute de portofele și de poșete. Cărți de credit și de debit, alături de cărți de identitate false.

— Serios?

Eve surâse șmecherește spre bărbatul care rămăsese cu brațele în aer și cu o mutră foarte tristă.

— Fraudă, furt de identitate. Și câte altele.

Mai dură vreo douăzeci de minute, dar, când Eve traversă iar strada, Tiko era exact unde-i spusese ea să rămână.

— Le-am povestit polițiștilor, când i-am văzut venind încoa'.

El își pocni călcâiele.

— Le-am spus unde are loc acțiunea.

— Ai procedat foarte bine.

— Ai dat cu ochii de șoarece. Te-ai luat la harță cu individul ăla?

— I-am dat ce merită. Ești liber, Tiko. Azi poți să declari treaba terminată.

— Aș mai avea o oră de lucru. Ca să recuperez faptul că am fost plecat până în centru.

— Azi e de ajuns.

— Pe individ îl duci la zdup?

— Îl conduc colegii mei. Nu au nevoie de un polițist de top ca mine ca să se urce la volan, zise ea, luându-i vorba din gură. Unde sunt „săpăturile" tale, Tiko?

El mijii ochii.

— Nu crezi că am făcut așa ceva?

— Dacă le-ai făcut, spune-mi de unde să le iau.

— După colț. Un apartament la etajul trei, deasupra magazinului grecesc. Ți-am zis că acela e locșorul meu.

— Așa este, mi-ai zis. Gata pe ziua de azi. Hai să mergem.

Băiatul era nemulțumit, Eve era conștientă de asta, dar se supuse.

— Mă costă cinci sute faptul că am lăsat totul baltă și am venit să te anunț.

— Ți-am luat o limonadă.

Pentru că privirea aceea uimită îi stârnea curiozitatea, merita să cheltuie câțiva bănuți. Cam cincizeci.

— Asta înseamnă cam a zecea parte din ce spuneai că ai pierdut astăzi. Cred că va acoperi și timpul pierdut și transportul.

— Beton.

Mărunțișul dispăru imediat în unul dintre buzunarele lui.

— Ai împușcat pe careva de acolo?

— Nu. Ei, ce naiba, putea să mai adauge ceva pe lângă acei cincizeci de dolari. Dar femeia a țipat ca din gură de șarpe și a dat să fugă. I-am zis, că în caz că nu se aruncă la podea, o împușc.

— Și ai fi făcut-o?

— Sigur. Furaseră de la o mulțime de persoane și mai confecționau și carduri false. Se pare că se ocupau și cu cărți de identitate false.

El scutură din cap, dezgustat.

— Ce hoți puturoși.

Eve se uită atent la el, intrigată.

— Daa?

— La dracu', da. Orice leneș a ajuns să fure. Îți trebuie un pic de creier să faci bani. Am ajuns.

Deschise ușa unui spațiu micuț. În holul strâmt, care semăna cu un dulap, se afla un ascensor. Judecând după plăcuța care le semnala că nu funcționa, părea să aibă mai mult de zece ani. Eve și băiatul urcară pe scară. Mirosul de ceapă și de usturoi, care plutea

peste tot, nu era chiar dezagreabil. Pereții erau mizeri, treptele pătate și abrupte.

Și-l imagină pe băiat coborând zilnic acele trepte, târându-și valiza. Mda, era ceva.

La al treilea etaj, el scoase un mănunchi de chei din buzunar, deschizând cele trei lacăte ale unei uși.

— Dacă vrei să faci cunoștință cu bunica, intră.

Se gătea ceva. Când pătrunse în încăperea strâmtă și îngustă, ornată cu perdele curate din dantelă, adulmecă mireasma de roșii prăjite în tigaie.

— Mi-a venit băiatul? strigă cineva prin ușa întredeschisă.

— Da, bunico. Și am adus pe cineva cu mine.

— Pe cine?

Femeia care se ivi în prag ținea în mână o lingură de lemn cu coada scurtă. Părul era o claie pufoasă, albă ca neaua, care încadra o față ridată. Dar verdele ochilor era la fel de strălucitor și vesel ca al băiatului. Purta un pulover larg, maro și o pereche de pantaloni care îi strângeau talia subțire.

În ochii ei apăru teama, odată cu înțelegerea unui lucru. Era ca și cum ar fi strigat: Poliția! ridicând brațele în aer, la fel ca și vânzătorul de la magazin.

— Nu e nicio problemă, precizează Eve.

— Ea e bunica mea. Bunico, ea e doamna locotenent Dallas. E cea mai… E polițist.

— E un băiat bun.

Femeia întinse mâna, astfel că Tiko se grăbi să se ducă lângă ea, iar bunica îl îmbrățișă strâns.

— Nu a făcut nimic rău.

— I-am prins, buni, da, așa am făcut. I-am prins, nu mai au cum să scape.

— Pe cine? Despre ce vorbiți? Tiko o trase de braț.

— Ți-amintești că ți-am zis că am văzut niște răufăcători? Tu mi-ai zis că sunt niște tâlhari. Și asta și erau. M-am dus și i-am spus lui Dallas și a venit cu mine la locul cu pricina, după care a intrat înăuntru și i-a arestat. Este?

— Nu-i așa? îl corectă bunica.

— Tiko mi-a dat de știre când a observat ceva suspect și ajutat poliția pentru a-i identifica pe cei care se ocupă cu furturi stradale și cu cărți de identitate false.

— Ooo, Doamne.

— Doamnă…

— Ah, mă iertați. M-am zăpăcit complet, nu mai știu unde mi-e capul. Numele meu e Abigail Johnson.

— Doamnă Johnson, aveți un nepot extrem de interesant și care a făcut multe fapte bune. Mulți oameni îl invidiază pentru asta.

Scoase o carte de vizită, după care se scotoci în buzunare până găsi un pix.

— Vă scriu aici numerele mele de telefon. E un fel de răsplată.

— Mă premiați? Pe lângă timpul meu și transport?

— O faptă bună este ea însăși o răsplată, îi răspunse Abigail.

— Da, doamnă, așa e. Oricum, departamentul de poliție din New York vrea să-și exprime gratitudinea pentru cei care se comportă ca niște cetățeni de nădejde și, ca atare, avem un program special dedicat acestora. Dacă luați legătura cu persoana al cărei nume l-am notat pe spatele cărții de vizită, veți primi toate sfaturile necesare.

Îi înmâna cartea lui Abigail, dând apoi mâna cu Tiko.

— Frumoasă ispravă, băiete.

— Hei, să nu uit. Îmi cer scuze pentru individ.

— Nu e nici primul, nici ultimul.

— Tiko, du-te și spală-te pe mâini ca să mănânci. Ia-ți la revedere de la doamna locotenent Dallas.

— Pe curând. Dacă mai dați pe la mine, vă fac o reducere a-ntâia.

În timp ce el plecă, Abigail inspiră adânc.

— Două ore pe zi, fac lecții cu el, seara. Duminica mergem la biserică. Mă asigur că are ceva bun de îmbrăcat și mâncarea de care are nevoie. Eu…

— Totul e în regulă, doamnă Johnson. Dacă e ceva, luați legătura cu mine.

Eve o luă la fugă pe trepte, ieșind din nou în aerul rece. Poate că o faptă bună, era într-adevăr, o răsplată, cugetă ea, apăsându-și palma pe obrazul care o durea. Dar în mod sigur, în cazul ei, trebuia să folosească și o pungă cu gheață.

9

Eve intră în casă pregătită pentru discuția ei ironică zilnică cu Summerset, care în mod sigur avea ceva de comentat în legătură cu vânătaia de la ochiul ei.

Dar el nu era acolo.

Rămase o clipă în holul gol, parcă așteptându-se ca el să apară asemenea unei dâre de fum. Confuză, se uită o secundă în salonașul aflat în apropierea intrării. Flori proaspete în vază, focul trosnea îmbietor, dar Slăbănogul enervant nu era pe nicăieri. Pe lângă nedumerire se ivi o ușoară îngrijorare. Poate că răcise la fel ca și Feeney, iar ea nu avea de gând să facă pe asistenta pentru acel mogul al administrației.

Dar în caz că ar zăcea pe undeva din cauza febrei mari… atunci Roarke ar trebui să vină acasă și să rezolve problema.

Tocmai când intenționa să facă stânga împrejur, ca să-l caute prin toată casa, auzi vocea lui Summerset plutind în încăpere, ca și cum ar fi aparținut unei fantome, astfel că polițista tresări violent.

— Presupunând că vă interesează să o urmăriți pe colega dumneavoastră, atunci trebuie să știți că peste patru minute va începe emisiunea.

— La dracu'.

Eve rosti cuvântul respirând precipitat, privind pieziș la imaginea afișată via intercom. Știu cât e ceasul. Sau mai bine zis știuse. Nemulțumită, urcă scara, auzindu-i vocea în urma ei.

— Găsiți gheață în sertarul de sus al dulapului din bucătăria biroului dumneavoastră.

Ea strânse din umeri, da, sesizase satisfacția din vocea lui, continuându-și drumul. În birou, aruncă mapa cu dosare pe blatul biroului, dând ordin ca pe ecran să apară canalul TV corespunzător. Și pentru că obrazul ei pulsa ca o târfuliță în călduri, căută și puse la treabă afurisita aia de pungă cu gheață. Simțind răcoarea aceea binefăcătoare pe obraz, porni computerul. Trebuia să se ocupe și de următorul moment neplăcut, și anume să scrie raportul despre acțiunea din Times Square.

Abia începuse, când se auziră acordurile intro-ului emisiunii *Now*. Cu jumătate de ureche, ascultă introducerea lui Nadine, aruncând un ochi spre ecranul unde privirea de pisică a reporterului părea că se îndreaptă direct spre ea. Era imaginea unei femei impunătoare și cochete, cugetă Eve, privind blondul cu șuvițe al părului, bijuteriile fine, picioarele frumoase puse în valoare de costumul de nuanța aramei. Bineînțeles că telespectatorii nu o văzuseră niciodată pe Nadine dansând aproape goală într-un sex club, după o petrecere ca la carte.

Ea o prezentă pe Peabody drept un polițist dedicat muncii sale și care fusese decorat, citând câteva cazuri la care aceasta colaborase și pe care le prezentase și mass-media. Când camera o prezentă în prim-plan pe partenera ei, Eve făcu o grimasă.

Trina nu exagerase cu aranjarea părului și cu machiajul, observă Eve. Ea părea mult mai tânără, dar nu avea expresia unui om prea blând, ceea ce era foarte bine. Costumul, cu croială militară, era probabil o alegere potrivită. Și, dacă nu o cunoșteai personal, nu-ți dădeai seama de teama profundă din ochii lui Peabody.

— N-o da în bară, mormăi Eve.

Nadine o conduse în studio, rostind câteva amabilități, iar Eve observă că Peabody începe să se relaxeze. Nu era prea relaxată,

cugetă ea. Într-o transmisiune în direct, ea nu mai e amica ta. De fapt, în asemenea momente nu ai prieteni.

— La naiba, acum sunt eu cea care are emoții.

Și tocmai din această pricină, se ridică și începu să facă pași în fața ecranului, fără a-l scăpa din ochi.

Descurcă-te, descurcă-te. Vorbește despre indicii, bla, bla, bla. Fără a comenta ceva anume… dă-i înainte. Peabody confirmă că nu se intrase prin efracție, asta era bine, și se opri înainte de a spune că sistemul de securitate fusese întrerupt, ceea ce era și mai bine.

Vorbiră o vreme despre implicațiile sexuale ale acestui asasinat, parcă ocolindu-se una pe altă. Meseria lui Nadine era aceea de a descoperi dedesubturile, iar misiunea lui Peabody era aceea de a nu oferi acest gen de detalii. Stând în fața ecranului, Eve se simți oarecum mândră. Amândouă femeile se descurcau de minune.

Se insistase doar atât cât fusese nevoie pentru a se confirma că această crimă avusese conotații sexuale. Dar totul transmitea mesajul clar că Thomas A. Anders fusese doar o victimă. Că era vorba de un om căruia i se curmase viața.

Totul e clar acum, își dădu seama Eve. Slavă Cerului.

— Doamnă detectiv, începu Nadine fraza, Thomas Anders a fost un om bogat, a fost un om puternic, proeminent în cercul oamenilor de afaceri. Această poziție a lui reprezintă, probabil, o posibilă presiune asupra anchetei. Cum vă influențează acest aspect activitatea pe care o desfășurați?

— În… într-un fel aș spune că asasinatul e cel care echilibrează balanța, fiind la fel de important. Când se curmă o viață, când cineva ia viața altcuiva, nu mai există clase sociale și figuri proeminente ale societății. Bogăția, poziția în societate, afacerile reprezintă o motivație, probabil. Dar asta nu schimbă cu nimic fapta criminalului sau misiunea celor care anchetează cazul. Lucrăm în

același mod și pentru cazul Thomas Anders și pentru cazul unui necunoscut.

— Și totuși, trebuie că există oarecare presiune exercitată asupra poliției, din moment ce e vorba de un personaj de vază.

— În realitate, mass-media se folosește de astfel de practici. Superiorii mei nu m-au supus nici unei presiuni. Eu nu am fost educată să judec o persoană potrivit averii sale. Am fost antrenată să devin polițist, anchetator, să investighez moartea, indiferent de situația victimei în timpul vieții.

Eve dădu aprobator din cap, vârându-și adânc mâinile în buzunare, în vreme ce Nadine se pregătea să încheie acest segment al emisiunii, prefațându-l pe cel de-al doilea.

— Gata Peabody, ai scăpat.

Ordonând ecranului să se închidă, Eve se reașeză la birou, apucându-se din nou de lucru.

Iat-o, stătea acolo. Roarke rămăsese locului, în pragul ușii, savurând câteva minute imaginea ei. Părea atât de concentrată, de hotărâtă. Asta îl atrăsese din prima clipă în care dăduse cu ochii de ea, la o comemorare, într-o mare de oameni.

I se păruse foarte atrăgător felul în care ochii ei de culoarea whisky-ului deveniseră deodată reci și categorici, la fel ca în clipa de față. Ochi de polițistă. Polițista lui.

Ea își scosese jacheta, o aruncase pe spătarul unui scaun, fără a-și scoate și tocul armei. Înarmată și periculoasă, își zise el. Avea ceva, în înfățișare, care îl incita la fel ca altădată. Și faptul că se dedica neobosită muncii, pentru a face dreptate celor uciși, în slujba adevărului și a dreptății, îl uimea și-l uimise mereu.

Observă că ea urmărea pe ecran datele cazului, fotografii dezgustătoare, rapoarte, notițe și nume. Și, colac peste pupăză, se alesese și cu un ochi vânăt.

Se resemnase deja, cu gândul că femeia pe care o iubea nu va fi niciodată ferită de vânătăi și sângerări. Din moment ce nu părea extenuată sau bolnavă, însemna că o lovitură ca aceea era ceva neînsemnat.

Eve îi simți prezența. El sesiză exact clipa cu pricina, momentul în care limbajul trupului ei deveni cu totul altul. Și când își luă ochii de la ecran, în privirea ei apăru afecțiunea, chiar dacă una abia ghicită.

Da, pentru asta merita să vină acasă.

— Doamnă locotenent.

Se apropie de ea, prinzându-i bărbia în palmă și ridicând-o pentru a privi mai atent vânătaia din jurul ochiului.

— În concluzie, pe cine ai enervat azi?

— Mai degrabă cine m-a enervat pe mine. Dar a primit mai mult decât o vânătaie.

— Bineînțeles. Și cine era individul?

— Un prostănac pe nume Clipper. L-am prins, l-am predat.

— Ah.

El lăsă capul într-o parte.

— De ce?

— Bună întrebare. Copilul acela, Tiko, m-a dus acolo.

— O, pare o poveste palpitantă. Vrei un păhărel de vin care să meargă cu povestea?

— Da, poate.

— Înainte de asta, ia spune-mi, ai reușit să urmărești emisiunea la care a participat Peabody?

— Mda. Tu?

În partea opusă a camerei, el se uita la colecția de vinuri, alegând unul pentru amândoi.

— Nu aș fi pierdut-o pentru nimic în lume, și cred că s-a descurcat minunat.

— Da, n-a dat-o în bară.

El râse, destupând sticla.

— A fost la înălțime, locotenente. Tu ai antrenat-o. Asta a fost ultima ei declarație. Tu ai învățat-o să se lupte cu moartea, indiferent de poziția victimelor în viața de zi cu zi.

— Am învățat-o cum să lucreze un caz. Ea era deja polițist.

— La fel erai și tu atunci când Feeney te-a luat sub aripa lui. Așa se lucrează.

Reveni lângă ea și-i oferi paharul cu vin.

— E ca un soi de moștenire, nu?

Luându-și paharul cu vin, se așeză pe marginea biroului ei.

— Acum povestește-mi, cum a fost cu ochiul acela.

O ascultă, amuzat și fascinat în același timp.

— Câți ani are Tiko?

— Șapte, opt, nu știu. Cam așa ceva.

— Cred că e destul de persuasiv, având în vedere că nu are decât șapte, șapte și ceva.

— Da, știe să convingă, asta e clar. Oricum, nu a fost chiar așa greu.

Ea ridică din umeri.

— Dar trebuie să-i admirăm logica, e mai mult decât ascuțită. Indivizii aceia furau de la potențialii lui clienți, așa că-i puneau în pericol propria afacere. Iar eu sunt polițist.

— De elită.

— Da, așa e. Și, ca atare, a trebuit să mă ocup de el.

— Ceea ce ai și făcut.

El îi mângâie obrazul lovit.

— Cu pagube minime, bănuiesc.

— Tipul avea brațele foarte slabe, dar erau lungi ca a unei gorile. Oricum, mi-am închipuit că puștiul are unde să locuiască, era prea curat și prea bine și gros îmbrăcat ca să fie un om al străzii. Stă într-un apartament micuț din Times Square, alături de bunica lui, care

tocmai îi pregătea ceva de mâncare. Străbunica, de fapt, adăugă ea. I-am verificat în drum spre casă.

— Sigur.

— Niciunul dintre ei nu are probleme. Dar nu pot spune același lucru despre mama lui Tiko. Afaceri ilegale, solicitări fără licență, jefuirea unui mare magazin. Ultimele două lovituri au avut loc în Florida. Bunica îi e tutore de la vârsta de un an.

— Și tatăl?

— Necunoscut. Bătrânei i-a fost teamă că-i chem pe cei de la asistență socială. Că o să-i chem și o să piardă băiatul.

— Poate să facă asta orice alt polițist.

— Nici acela n-ar face greșeala asta. Puștiul are un acoperiș decent deasupra capului, e bine îmbrăcat, cu haine care-i țin de cald, are ce mânca și are alături pe cineva care îl iubește. E…

— Mai mult decât am avut noi acum mulți ani, termină Roarke fraza.

— Mda. Și eu m-am gândit la lucrul ăsta. Copilul acesta nu știe ce e teama și la fel am fost și eu la vârsta lui. Și nu are pic de răutate, în vreme ce tu ai întâlnit o grămadă de oameni răi pe străzile Dublinului. Probabil că și el a avut parte de multe răutăți, dar va avea o viață bună, fiindcă are cine să-l îngrijească.

— După cum vorbești, băiatul are aproape toate șansele în privința asta.

— Da, așa cred. Și m-am gândit și la Anders. Nu era un om fricos și nici prea rău, după câte am descoperit. Dar cineva i-a răpit șansa de a mai trăi. Cineva a ținut cu tot dinadinsul să-i curme existența.

— Cu tot dinadinsul. Interesantă expresie.

— Mda.

Ea privi spre ecran, la fotografia Avei de pe cartea de identitate.

— Cred că se potrivește. Auzi, nu am putut să ajung la laborator ca să-l rog pe Dickhead să facă probele de voce. Am aici câteva mostre. Nu cred că ți-ar lua prea mult.

— Da, nu cred că mi-ar lua.

El se gândi la asta, sorbind din vin.

— Mă ocup în timp ce tu pregătești cina.

Părea o afacere bună. Mai ales dacă alegea meniul ei preferat, spaghetti cu carne, fiindcă el nu menționase ce anume dorea să mănânce. Termină de verificat datele Avei, îi lăsă un nou mesaj vocal lui Dirk Bronson, primul soț al acesteia, după care se duse în bucătărie să comande cina.

Tocmai așeza farfuriile pe masă când Roarke reveni. Ea se gândi că nici nu ar fi trebuit să-și mai bată capul cu laboratorul.

— Vestea bună: n-a durat mult, vestea rea, cel puțin din punctul tău de vedere, vocile se potrivesc.

— La dracu'. Nu putea fi o transmisie de la Santa Lucia făcută cu ajutorul telecomenzii?

— Nu, datele arată altceva. Am folosit mai multe filtre. În calitate de consultant civil, pot să te asigur că Ava Anders a primit mesajul în timp ce era în Santa Lucia, la hotel.

— Și n-a putut să facă înregistrarea dinainte, la New York?

— Nu, ar fi un timp prea scurt.

— Poate că nu e vorba de timp. Poate că Anders era încă în viață, inconștient, dar viu, când sistemul de securitate a fost repus în funcțiune și ușile s-au încuiat la loc. Poate că înscenarea nu a durat cât am calculat eu, iar ea a reactivat totul cu ajutorul unei telecomenzi, astfel că a ajuns în Santa Lucia mult mai devreme. Poate că timpul a fost scurt, dar nu foarte scurt.

— Calculează cât îți ia să pleci de la locul faptei la avion și apoi de acolo până la hotelul de pe insulă. Tu cauți nod în papură, Eve.

— Da, bineînțeles.

Iritată, luă o porție de spaghetti.

— Simt că e amestecată în asta. Bine, victima era pasionată de electronice. Ia spune-mi, sistemul de securitate putea fi oprit de la o distanță apreciabilă, folosind telecomanda?

— Da, nu e imposibil. Dar cei de la departamentul de informatică ce spun?

— Că a folosit o copie a telecomenzii, ceva rapid, la îndemână. Dar nu au studiat cazul cu atenție. Iar Feeney e foarte bolnav, a răcit.

— Îmi pare rău.

— A trebuit să-l car la parter, unde îl aștepta o mașină, după care l-am trimis la policlinică și am sunat-o pe soția lui.

Roarke nu se sinchisi să-și ascundă rânjetul.

— Ce locotenent ocupat ai fost astăzi.

— N-ai decât să mă muști.

— Să știi că de multe ori nu mai la asta îmi stă gândul. Pot să mă uit și eu o clipă la schema sistemului de securitate. La partea financiară, însă, nu am găsit nimic ieșit din comun. Nici o retragere suspectă de numerar, niciun cont ascuns, până acum, nimic.

Curată și cu spatele acoperit, gândi Eve. Dar în sinea ei adăugă și termenul „calculată".

— Poate că, dacă nu a făcut-o ea, și a pus pe altcineva, poate că nu a folosit ca răsplată banii. Există și alte moduri prin care poți incita la acțiune. Sex, poziție socială, șantaj. Nu se spune că, de multe ori, cel mai bun prieten te ajută să scapi de cadavru? Are câteva prietene foarte bune, cel puțin așa mi s-a părut mie.

— Ce ți se pare așa ciudat la ea, Eve?

— Mai multe lucruri.

Ea tăie o bucată de carne.

— Hainele ei.

— Crezi că n-are stil?

— Cum să-mi dau eu seama că ar avea vreun stil vestimentar? Tu te pricepi.

Ea îi întinse furculița în care era înfiptă bucățica de carne.

— Tu ești regele modei.

— Hei, mă strădui.

— Deci, tu dormi bușteanș și primești un apel. S-a întâmplat ceva îngrozitor, iar eu sunt moartă. Tu ce faci?

Lui îi luă mai mult de o clipă să alunge teroarea din suflet, să ignore acel loc întunecat dinlăuntrul lui care se strângea ori de câte ori se gândea că în fiecare zi ar fi putut primi un asemenea apel.

— După sau înainte de a mă prăbuși răpus de durere?

— Înainte, în timp și după ce te prăbușești. Ai fi atent la garderobă și ai alege haine care se asortează, din cap până în picioare? Ai avea grijă să ai o coafură impecabilă?

— Cu talentul meu și datorită instinctelor mele înnăscute, nu mi-ar lua prea mult timp.

— Dacă mai continui în același stil, îți torn sosul pe pantalonii ăia eleganți.

— Având în vedere cele spuse și condițiile pe care le-ai descris mai devreme, consider că ele reprezintă unul dintre motivele pentru care cred că aș uita cu desăvârșire să mă îmbrac. Eve, știi bine că nu toată lumea iubește la fel sau la fel de intens. Și nici nu reacționează la fel în fața unor vești groaznice.

— Au trecut șase minute până a chemat o mașină ca s-o ia de la hotel după ce a vorbit cu Greta. Dar de la convorbire până la plecarea efectivă au trecut cincizeci de minute. A comandat cafea, suc, afine proaspete și un croisant, de la AutoChef-ul din camera ei, am înregistrarea. A cerut micul dejun continental, înainte să comande mașina.

— Ah. Ăsta da, sânge rece.

— Mda. Un lucru fără însemnătate, nu ieșit din comun, dar totuși spune ceva. Un avocat ar zice că nu are nici cea mai mică importanță. Că era șocată. Aiurea. Când a ajuns acasă, purta cercei, era parfumată, iar brățara se potrivea cu restul accesoriilor. Pe Forrest l-a contactat abia după câteva ore de la aflarea veștii. Niște nimicuri, repetă Eve. Eu cred că ea a plănuit tot, în cel mai mic detaliu, că a acoperit fiecare urmă. Dar nu poate să-și ascundă și propria fire. Nu poate ascunde că e interesată de sine însăși, că e vanitoasă și nici impresia de om calculat pe care mi-a lăsat-o ori de câte ori am privit-o în ochi.

— N-a plănuit nimic. N-a plănuit să-ți arate ție ceva.

— Mâine particip la ceremonia de comemorare. O să vorbesc din nou cu ea, cu prietenele sale, cu Forrest, și am să încerc să dau de fostul ei soț. După aia o să mai discut cu Greta, cu Charles și pe urmă iar cu ea. O s-o scot din sărite, chiar dacă e prietenă cu soția șefului.

Roarke își învârti leneș pastele pe furculiță.

— O cunoaște pe soția lui Tibble? Hmm, nu-i a bună.

— Mdaa.

Eve oftă lung.

— Nu m-ar mira să descopăr că a profitat din plin de avantajul acesta. Adică, s-a împrietenit dinadins cu soția șefului poliției. Trebuie verificat.

Eve îl privi întrebător, iar Roarke aprobă.

— Da, sunt de acord, ar fi fost un plan excelent pentru ea. Dar cum de au reușit să se cunoască?

— Ca de obicei, făcând parte din anumite comitete ori participând la acte de binefacere. Trebuie să verificăm conturile pentru acțiunile de caritate și bursele școlare. Poate că ea a dat aiurea o sumă de bani, și victima a aflat mârșăvia. îi convine mai

mult statutul de văduvă decât divorțată, mai ales dacă poate beneficia și fondurile destinate copiilor nevoiași.

— Ben știe despre asta, probabil. Nu m-ar mira să aflu că el știa despre toată această extragere ilegală de fonduri. E posibil să le fi schimbat destinația, după care i-a înlocuit, aranjând conturile astfel încât noi să nu ne mai dăm seama de nimic. Dar, datorită morții unchiului său, el deține cel mai mare număr de acțiuni și devine șeful comitetului de administrație. Cred că a comandat deja un audit intern, ca să se asigure că totul e în ordine în cadrul companiei, la fiecare nivel în parte.

— Ea l-a îmbrobodit. Asta e impresia mea. Iar pe victimă o „murdărește", cu acele fantezii sexuale, astfel că oamenii nu mai cercetează în direcția potrivită. Chiar dacă a deturnat fonduri, a avut grijă ca lumea să creadă că victima a fost autorul.

— Aș putea arunca și eu o privire.

Ea răsuci iar o porție de spaghetti în furculiță, privindu-l pe sub gene.

— Ce cercetaș ocupat ești tu.

— Ce drăguț. N-ar trebui să ieșim cu mașina după cină? Să mergem iar la locul crimei?

Ea îl studie în timp ce înfuleca porția de paste din furculiță.

— Asta îmi place mie la tine. De fapt, aproape tot.

— Prin urmare, spuse Eve, în vreme ce se aflau în dormitorul lui Anders, el era întins acolo, mort precum Iuda, când s-a auzit vocea computerului programată pentru trezire. Bună dimineața, domnule Anders. I s-au precizat data, ziua, anul. Focul din cămin a fost aprins, cafeaua e și ea pregătită, la fel ca și dușul, după care i se amintește ce a comandat pentru micul dejun, alături de detaliile întâlnirilor pe care le avea în dimineața respectivă.

— Cine mai are nevoie de o nevastă?

Drept răspuns, ea îl țintui cu privirea.

— Ei, oricum, e cam înfricoșător. Tu cum de nu ai așa ceva, amice?

— Ba avem, numai că eu nu-l folosesc. E cam aiurea. În afară de asta, eu am rareori nevoie de o alarmă, și, apoi, de ce aș comanda micul dejun cu o seară înainte sau de ce aș ordona să pornească dușul înainte de a mă decide să mă spăl?

— Tu ai anumite obiceiuri, dar nu ești omul rutinei și al tabieturilor. El însă era. Și asta a devenit o armă împotriva lui. Era foarte predictibil. Puteai conta pe faptul că la ora trei dimineața îl vei găsi în pat, că pornise sistemul de trezire, că îmbrăcase pijamaua. Că ușa de la dormitor va fi închisă, iar draperiile vor fi trase. Ca în fiecare noapte. El dormea cu fața spre ușă. După urma pe care a lăsat-o acul seringii, el era pe o parte, cu fața la ușă. Pariez că așa obișnuia să doarmă. Ea a știut asta. A verificat totul. Încă o verificare pe lista planului ei.

Eve clătină din cap.

— Hai, du-te să verifici sistemul de securitate. În curând va trebui să eliberăm locul. Nu o mai pot ține mult departe de casă. Dar dacă tot mai sunt aici, să arunc o ultimă privire.

Se plimbă prin încăpere, uitându-se ceva mai atent la lucrurile Avei. Hainele, lenjeria, pantofii. Erau scumpe, elegante, dar nu țipătoare, cugetă Eve. Așa cum i se cuveneau unei doamne, conservatoare, care avea bani și o poziție socială recunoscută. Elegant, dar nu țipător, așa arăta totul.

Eve mai dădu o tură prin dormitorul ornat cu elemente strălucitoare și cu tot felul de brizbrizuri. Da, nu erau neapărat țipătoare, dar erau bogat ornamentate. Palatul Avei. Oare locul acesta o reprezenta cu adevărat?

Dressingul dispunea de un salonaș plin cu produse cosmetice. Creme, loțiuni, produse de reîntinerire, produse pentru redarea

fermității pielii, toate adunate în spatele ușilor argintii care dădeau în baie. Săruri de baie, uleiuri de toate aromele și tipurile în borcănașe înalte aranjate pe mai multe etajere.

Adora să se îngrijească, să se vâre sub jetul dușului argintiu și sofisticat, într-un spațiu care nu aparținea soțului ei.

Eu aici, tu dincolo. Totuși, împărțeau același pat. Dar, având în vedere dimensiunea acestuia și faptul că nu mai făceau sex, ar fi putut dormi și în camere separate. Revenind înăuntru, Eve atinse treapta aurie a scăriței din fața patului.

— Asta era camera ei, zise ea cu voce tare. A ei. El era doar un locatar. Ea tolera situația, atâta tot. Îi tolera prezența, rutina enervantă a dimineții. O făcea pentru că era spațiul ei. Atâta timp cât era de folos, ea îl tolera aici.

Ieșind din dormitor, ea îl resigilă și se duse să-l caute pe Roarke.

El își dădu părul pe spate, în vreme ce haina de piele foșni, după care se așeză în zona de control a sistemului de securitate. În afară de echipamentul acela extrem de scump, Roarke avea în față un sistem de-al lui.

— E un sistem excelent. E unul dintre sistemele mele, zise el, privind o clipă peste umăr. Prin urmare, îl cunosc la perfecție. A fost în mare parte adaptat acestei case. Are activate toate opțiunile disponibile. Nu zic că e imposibil să-l oprești sau să-l activezi de la distanță, cu ajutorul unei telecomenzi, dar cred că dacă ar fi comandat așa ceva, clientului i s-ar fi atras atenția că poate strica întregul sistem de securitate. Dar dacă tot ar fi vrut ca sistemul să fie telecomandat de la foarte mare distanță, oricum nu ar fi făcut-o în mod regulat. Avem o legislație și o documentație care reglementează aceste aspecte. Pot să verific, dar sunt aproape sigur că el nu a autorizat așa ceva.

— Dar de la distanță mică?

— Da, orice sistem de securitate poate fi defectat, pe unele le-am defectat chiar eu. În tinerețea mea pierdută.

— Și acum câțiva ani erai la fel, amice.

— Da, doar… ca să mă distrez. Oricum, alarmele și camerele de luat vederi au fost deconectate de la mică distanță. Dar s-a folosit întâi un cod și abia apoi a fost repornit backup-ul. Însă totul a fost manevrat foarte rapid, fie că a făcut-o cineva care avea o copie a telecomenzii, fie cineva care știa codul. Nu era nevoie decât să ieși din raza camerei video și apoi să le oprești pe toate odată cu alarmele, după care să folosești codul și să te ocupi de restul. Cu echipamentul potrivit, s-ar fi descurcat și un copil.

— Dar nu a fost Ava Anders. Ce dezamăgire, admise ea. Acum trebuie să descopăr cine a făcut treaba asta jegoasă în numele ei. Hai să sigilăm locul acesta. În drum spre casă, vreau să mai caut pe cineva.

— Se pare că e într-adevăr săptămâna vizitelor pentru noi.

Pe Sasha Bride-West o găsiră acasă, dar era doar un fel de a spune. Răspunse ea însăși la ușă, îmbrăcată într-o luxoasă blană de nurcă albă. Dar nu păru defel deranjată de apariția lor neprevăzută. Nu în momentul în care ridică ochii spre Roarke și miorlăi:

— Ei, salutare.

— Ne pare rău că trebuie să vă deranjăm, răspunse Eve. Putem sta de vorbă un moment?

— Doar un moment.

Ea îi zâmbi acid lui Roarke.

— Dar dumneata cât timp vrei să-ți aloc?

— El e cu mine. Sasha Bride-West. Roarke.

— Da, știu.

Ea îi întinse mâna, ceva mai sus, ca și cum ar fi așteptat ca el să i-o sărute.

— Ne-am întâlnit odată, câteva secunde. Sunt dezamăgită că nu vă aduceți aminte.

— O să-mi amintesc acum.

Ea pufni în râs, după care se retrase din dreptul ușii.

— Intrați. Tocmai aveam întâlnire cu câțiva prieteni. Oricum, de fiecare dată am obiceiul să întârzii.

— Vă duceați s-o vedeți pe doamna Anders?

— Îmbrăcată astfel?

Sasha își dezbrăcă haina albă și o aruncă undeva în apropiere. Pe dedesubt purta ceva de un roșu-aprins, subțire și mulat pe corp. Sven lucrase cu pricepere.

— Nu prea cred. Ava nu vrea să vadă pe nimeni până mâine. Mai am și alți prieteni.

Îi zâmbi din nou lui Roarke.

— Și la o adică, e loc pentru mai mulți.

— Deocamdată, ar fi bine dacă ne-am opri la Ava.

— În regulă.

Ea le făcu semn cu mâna, pornind apoi ca într-un dans pe tocurile argintii spre sufrageria la fel de îndrăzneață și de noncoformistă ca și ea. Se lăsă ușor pe unul dintre scaune. Eve nu prea înțelegea cum de poate să stea picior peste picior în timp ce purta o rochie atât de strâmtă.

— Ce doriți să aflați în legătură cu Ava?

— Vreau să-mi confirm anumite date. Lucruri de rutină.

— Și pentru niște chestii de rutină obișnuiți să sosiți noaptea târziu, pe neașteptate, însoțită de un domn atât de atrăgător?

— Noi tocmai ieșisem la o mică plimbare.

Roarke se așeză în apropierea Sashei, vorbind pe un ton nepăsător.

— Soția mea are treburi de polițist și în timpul liber.

— Bieții de voi.

— În dimineața zilei în care domnul Anders a fost ucis, continuă Eve, la ce oră v-a trezit doamna Anders pentru a vă spune ce s-a întâmplat?

— Nu m-a trezit.

— Nu v-a trezit după ce a aflat de moartea soțului ei?

— Sincer, nu prea cred că a dat crezare unei asemenea vești. Mi-a lăsat un mesaj. Bridge a fost cea care m-a trezit. Pe la opt și jumătate. Oricum, cu puțin înainte de ora nouă. Era într-un hal… Mi-aduc aminte că la început m-am enervat fiindcă aveam ședință la cosmetică abia la ora 11. M-a anunțat că Ava plecase, că Tommy pățise ceva… Eu…

Sasha oftă prelung și toată atitudinea aceea arogantă se evaporă.

— Am făcut niște remarci aiurea, răutăcioase, pe care acum le regret. După aceea Bridget mi-a pus mesajul să-l ascult și era de-a dreptul îngrozitor. Am simțit panica și lacrimile ce răzbăteau din vocea Avei.

— Și ce spunea în mesaj?

— Mi-amintesc exact. „M-a sunat Greta. I s-a întâmplat ceva lui Tommy. Ceva teribil. Trebuie să plec acasă.” A lăsat mesajul pe măsuța din salonaș. Noi împărțeam un apartament de trei camere, astfel că ea ne-a lăsat mesajul pe măsuța aceea.

— Și dumneavoastră ce ați făcut?

— Ei bine, am sunat-o prin intermediul link-ului. Era distrusă, după cum vă imaginați. Ne-a povestit cum Greta o anunțase că Tommy murise. Că era mort la el în pat, dar că ea era convinsă că totul nu era decât o greșeală. Că nu era decât bolnav, așa că avea nevoie de ea. Că ne va suna imediat ce va ajunge acolo și va vedea care era exact situația.

— Vă mulțumim. Ne-ați fost de mare ajutor.

Eve așteptă până ce Sasha se ridică și-i conduse din nou spre ieșire.

— Ce păcat că nu v-a trezit. Pe dumneavoastră și pe doamna Plowder. Nu ar mai fi fost obligată să călătorească de una singură după primirea unei asemenea vești.

— Brigit a fost furioasă din această pricină, exact așa cum te înfurii când ești teribil de îngrijorat de ceva anume. Nici nu mai știu de câte ori i-am repetat să nu se mai îngrijoreze atât. Că Ava fusese extrem de panicată. Că nu se gândise decât că trebuie să ajungă cât mai repede acasă. A fost o după-amiază groaznică pentru toate trei, doamnă locotenent. Când ne-a sunat Ava ca să ne spună că Tommy murise, bagajele noastre erau pregătite. Cred că știam deja că nu avea cum să se mai întoarcă. Călătoria asta trebuia să fie făcută în trei… și cum oare ai fi putut greși în privința morții cuiva? Știam bine că ea nu s-ar mai fi întors acolo.

Ajunși afară, Eve și Roarke înaintară prin aerul rece.

— Panicată, repetă Eve, nu se gândea decât să revină acasă. Dar cu toate astea s-a gândit să le lase un mesaj prietenelor ei. Da, nu te-ai gândit să le trezești și pe prietenele tale, care dormeau în camerele de alături. Dar, în schimb, ai avut timp să comanzi un croisant la micul dejun și să-ți pui brățara la încheietura mâinii.

— Nu voia să dea ochii cu ele.

Roarke deschise portiera din dreapta, după care o privi pe Eve.

— Nu voia ca ele să fie alături de ea, să fie nevoită să joace teatru în fața lor, în timpul călătoriei.

— Da, așa e. Voia să fie singură o vreme… și să savureze în tihnă faptul că a fost în stare să pună la cale un plan atât de deștept.

Ochii ei deveniră iar aspri și reci.

— O s-o prind la cotitură, Roarke. Și după aia o să vedem noi cât de isteață e.

10

A doua zi de dimineață, în timp ce făcea duș, Eve reflectă la variantele pe care le avea la dispoziție. Putea să o cheme pe Ava la secție și să încerce să o determine să mărturisească tot, dar șansele erau mici, sau să o facă să vorbească, spunându-i că fusese supravegheată.

Preț de o miime de secundă, luă în considerare ideea să se plângă mass-mediei și chiar și soției șefului poliției, domnul Tibble. Dar asta ar fi distrus posibilitatea de a se informa și din alte surse, cum ar fi Forrest, Plowder și Bride-West.

Da, ar fi fost bine să o facă să transpire, dar, în momentul acesta, ar fi fost un gest total neproductiv.

Putea să cerceteze în continuare, căutând prin noroi, descoperind doar inconsistențe, să meargă și pe mai multe piste în încercarea de a construi un caz solid.

Dar trebuia să recunoască, admise ea, ordonând robinetelor să se oprească și păși în cada pentru uscare. Femeia era a naibii de pricepută. Își acoperise perfect fundulețul sculptat pe toate părțile cu ajutorul bisturiului. Oare unde se vor sfârși toate astea? se întrebă Eve, în timp ce aerul cald îi învăluia trupul din toate părțile. Oare cine legase șnururile? Unde se afla oare persoana care intrase și înfăptuise crima despre care Eve era convinsă că fusese pusă la cale de Ava?

Nu prea era de crezut că fusese vorba de un iubit. Femeia asta avusese un soț și un iubit pe care îl plătea de două ori pe lună, și prea multe ore pe zi la dispoziție. Oare Ava se implicase într-o altă relație, alergând pe mai multe cărări deodată fără ca cineva să o suspecteze? Da, nu era imposibil, având în vedere faptul că era o persoană organizată și calculată, dar… era o posibilitate extrem de mică.

Oare fusese o prietenă de-a ei? Oare Plowder sau Bride-West, ori amândouă, conspiraseră ca să-l ucidă pe Thomas Anders? Oare ce le-ar fi putut oferi Ava, astfel încât să fie capabile de crimă? Se tot gândi la acest aspect în vreme ce se înfășură într-un halat, după care se duse în dormitor să-și caute ceva de îmbrăcat.

Roarke își bea cafeaua, scărpinându-l pe Galahad în spatele urechilor. La un moment dat, în timp ce ea era la duș, el schimbase pe canalul de știri, renunțând la noutățile de la Bursă.

— Tocmai au transmis un interviu cu Ben, având în vedere că azi are loc comemorarea. De fapt, a fost mai mult o declarație scurtă fiindcă, în realitate, el nu a răspuns la nici o întrebare legată de natura crimei sau de derularea anchetei. Părea distrus.

Eve se hotărî să poarte negru, fiindcă era alegerea cea mai ușoară, iar ei îi era mai la îndemână, ținând cont că urma să asiste la comemorare.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, lăsând la o parte faptul că îl simpatizezi. Oare e posibil ca el și Ava să fie implicați într-o relație?

Roarke opri sonorul, privind-o pe Eve în vreme ce se îmbrăca.

— Nu prea cred că și-ar fi trădat unchiul în felul acesta, de fapt, nu prea cred că l-ar fi trădat, în general, dar mai ales în felul acesta. Și chiar dacă el nu-l iubea pe Anders, Ava nu era genul lui.

— De ce?

— Lui îi plac femeile mult mai tinere, pasionate de cariera lor, cele cu înfățișare atletică și iubitoare de bere.

El făcu o pauză, în timp ce Eve își aranja tocul armei.

— Ce bine că te-am luat înainte să pună ochii pe tine.

— Ei, acum știu unde să mă duc după ce termin cu tine. Ia în considerare varianta asta: trei femei pleacă împreună la Santa Lucia. Ele pleacă mereu împreună într-o anume locație, aproape în fiecare an, așa că nimeni nu are nimic de zis. Dar anul acesta, călătoria are în primul rând legătură cu împachetările în frunze de papaya și cu băuturile mimosas.

Ridică din umeri, îmbrăcată în geaca de culoare neagră și, după cum observă Roarke, se privi în treacăt în oglindă, ducându-se să-și ia o cană cu cafea.

— Una dintre ele s-a întors la New York clandestin, l-a ucis pe Tommy, potrivit planului Avei, în vreme ce Ava are alibi, stând în Santa Lucia. Ea e acolo în clipa în care o sună Greta, dar își întârzie plecarea. Îi lasă timp partenerei să revină. După aceea, pleacă rapid acasă, în vreme ce celelalte două așteaptă în Santa Lucia un timp rezonabil, după care o sună, ca să „întărească" varianta oficială.

— Crezi că s-au implicat toate trei? E riscant.

— Poate că Bride-West încă dormea, așa cum a declarat. Poate că i-au pus ceva în Martini, naiba știe, dar… eu nu prea cred, așa că de ce aș încerca să te conving și pe tine?

El se ridică, își așeză palmele pe umerii ei și o sărută pe frunte. După care, știind că ea nu o va face, se duse să comande micul dejun.

— Trebuie că a fost vorba de o persoană în care putea avea încredere. Totală. Fără nici cea mai mică urmă de îndoială. Cineva care ar fi fost în stare să ucidă de dragul ei. Părinții ei sunt divorțați. Unul locuiește în Portland, celălalt în Chicago. Amândoi s-au recăsătorit. Nu am găsit nimic suspect atunci când i-am verificat, nu am găsit nicio informație că aceștia călătoresc și mai ales că ar fi călătorit la New York în noaptea cu pricina. Nu are frați sau surori.

Iar pe fostul său soț se pare că nu l-a văzut de aproape 20 de ani. Pe cine a cunoscut, cine ar putea fi persoana în care să aibă încredere și care să ucidă de dragul ei într-un asemenea mod?

Roarke reveni cu farfuriile cu șuncă și ouă. Galahad se prefăcu dezinteresat.

— Dacă vrei să mănânci, adu cafeaua. Dacă nu sunt atent la farfurii preț de două secunde, motanul va înghiți totul.

Eve se încruntă spre cele două farfurii.

— Eu aveam de gând să iau…

— Ei, acum te-ai răzgândit. Tu adu cafeaua, că eu chiar am chef să mănânc.

Ar fi putut să-l contrazică. Gândindu-se la caz, ar fi avut chef să se certe, să împroaște furia acumulată. Dar adevărul era că mai voia o cană de cafea. Luă cele două căni, reveni lângă el și le lăsă pe masă.

— N-am găsit nimic. N-o am cu nimic la mână. Nu dau de niciun fir viabil. Mă învârt în cerc.

— Poate că o să găsești drumul după ce o revedem azi la ceremonia de comemorare.

Ouăle erau în fața ei, așa că ea le împunse repede cu furculița.

— Vii și tu?

— Sunt amicul lui Ben, iar firma Anders Worldwide e găzduită de clădirea mea. O să vin să-i transmit condoleanțe. Și poate observ ceva ce ție ți-a scăpat. E vorba de o privire a cuiva neimplicat.

— A cuiva neimplicat.

Luă o bucățică de șuncă după care înjură.

— Privire a cuiva neimplicat, la naiba. O, am uitat, i-am promis lui Baxter că arunc o privire pe dosarul lui. Am uitat. Mi l-am scos din minte. La dracu'.

Mușcă din bucata de șuncă.

— Trebuie să mă ocup în dimineața asta.

— Ar fi de bun augur. Poate că dacă îți ocupi mintea cu altceva, lași puțin deoparte cazul tău.

— Poate că da. I-am zis că unele cazuri ne copleșesc. Dar nu le putem închide pe toate. Mă macină ideea că aș putea pierde cazul acesta.

Galahad se apropie, centimetru cu centimetru. Ochii lui bicolori erau fixați în farfuria lui Roarke. Roarke își mută o secundă privirea într-acolo, iar Galahad se rostogoli pe spate, cu lăbuțele în aer.

— Nu te crede nimeni nevinovat, îi zise el motanului.

— Dar pe ea toată lumea o crede nevinovată, mormăi Eve. Însă ce se întâmplă dacă cineva nu o crede, totuși, astfel?

Gândindu-se la asta, continuă să mănânce, înainte ca Galahad să facă următoarea mutare.

Înainte să înceapă tura, Eve a stat în biroul său, studiind dosarul cazului Custer, pe care îl primise de la colegul său Baxter. Mai întâi studiase fotografiile efectuate la locul producerii asasinatului, ca și cum le-ar fi văzut pentru prima dată, fără a lua seama la observațiile medicilor legiști, la amprentări, notițele anchetatorilor și interogatorii.

Cineva îl ucisese pe Ned Custer, și încă repede de tot. Camera arăta ca un sex shop. Un pat amărât, o saltea înfundată, în care zăceau cine știe câți microbi proveniți din multele lichide scurse din nenumărate trupuri. Un dressing ca vai de el, o oglindă care stătea să cadă, o podea îngălbenită și mizeră, niște perdele ca vai de ele atârnând la niște ferestre amărâte și decrepite. O baie la fel de împuțită, plină de pete, o chiuvetă atârnată și ea în perete și o toaletă, plină ochii de microbi, la rândul ei.

Clișeul obișnuit al locurilor unde se practicau partidele de sex, cugetă ea.

Oare ce fel de om era acest Ned Custer, de avea nevoie să-și satisfacă instinctele într-un loc de doi bani ca acela, în timp ce acasă îl așteptau nevasta și copiii?

Un bărbat care murise. I se tăiase beregata. Avea pe gât o rană adâncă și lungă. Fusese folosit probabil un cuțit cu lama tăioasă care tăiase adânc, atingând probabil și un mușchi. Ucigașul trebuie să fi fost înalt, cugetă ea, verificând unghiul. Custer avea aproape 1,80 metri. Iar ucigașul sau ucigașa… Eva închise ochii, imaginându-și că se afla în camera aceea mizeră, închipuindu-și că stătea în spatele lui Custer. Ar fi trebuit să fie de aceeași înălțime cu el, dacă nu cumva puțin mai înaltă, cu unul sau doi centimetri.

Da, dacă era vorba de o femeie înaltă, dar multe dintre prostituate purtau pantofi cu talpă înaltă sau cu tocuri înalte. Dar precis nu fusese vorba de o femeie scundă.

Și precis nu una cu stomac sensibil. Trebuia să fii tare ca fierul ca să fii capabilă să tai penisul unui bărbat.

Balta de sânge și petele rămase în urmă clarificau și certificau acest lucru. Ucigașul sau ucigașa se scuzase că are nevoie la toaletă, după care își atacase victima pe la spate. Atacase rapid. Fără ezitare. Probabil că viteza cu care țâșnise sângele făcuse ca stropii să ajungă până la el sau ea. Și cursese și mai mult sânge în momentul în care își castrase victima. Dar cum pe instalație nu rămăsese nici urmă de sânge, fie ucigașa sau ucigașul reușise să șteargă în întregime toate petele, fiindcă, în mod ciudat, nu se vedea nici cea mai mică urmă de sânge, fie ieșise din baie purtând un costum de protecție.

Precis nu fusese vorba de o prostituată. Sau de o femeie care comitea fel de fel de ilegalități. Ea pregătise totul mult prea amănunțit, cu prea mare răutate. Da, o prostituată are chef să câștige un bănuț, și poate că-l imobilizează pe amărât, luându-i banii și bijuteriile, ca să nu mai fie nevoită să muncească la negru. După care o șterge.

Custer murise înainte de a păși în încăperea aia, numai că nu avusese habar. Oare o făcuse cineva anume? se întrebă ea. Sau fusese vorba de un ucigaș care proceda astfel cu fiece victimă a sa?

Vru să cerceteze mai profund, și le trimise un mesaj lui Baxter și lui Trueheart, în care le cerea să se prezinte la ea imediat ce soseau la serviciu. Apoi își puse la punct propriile notițe.

Se uită mormăind spre tocul ușii, după care dădu cu ochii de Trueheart, care se afla în prag, îmbrăcat în uniforma lipsită de culoare.

— Voiați să mă vedeți, doamnă locotenent.

— Mda. Baxter unde e?

— Nu a venit încă. Eu, hmm, eu am încercat să vin mai devreme, ca să mă uit puțin peste ceea ce am lucrat ieri.

— Ah-ah.

Ca un uliu, cugetă ea. Tânăr și studios, dar și cu o privire extrem de ageră. Și nu mai era defel băiatul acela necopt pe care îl bănuise ea la prima vedere.

— Eu m-am uitat puțin peste dosarul Custer. Tu și Baxter l-ați analizat deja. De câte cazuri v-ați mai ocupat de atunci încoace?

— De nouă, zise el de îndată. De două dintre ele încă ne mai ocupăm. Plus de cazul Custer, așa că avem trei cazuri încă nerezolvate.

— Care e părerea ta în legătură cu acest caz?

— Părerea mea e că victima ducea o viață periculoasă, doamnă locotenent. Frecventa diverse baruri și locuri dubioase, întâlnindu-se cu niște CI-uri de joasă speță. Am stat de vorbă cu câteva fete din branșă, și două dintre ele îl cunoșteau. Ele au declarat că-i plăcea repede și cu năbădăi și… ehhh, ieftin.

— M-am prins. Tu ai fost la locul de comitere a crimei, ai cercetat fiecare locșor, barurile și fiecare fată din branșă.

— Nu-și mai amintește nimeni cu cine a plecat el în noaptea aceea, numai că două dintre ele au declarat că ar fi plecat cu o roșcată. Cu părul scurt, drept ori scurt și creț, depinde de martor. Știți cum e.

— Mdaa.

— Nu e un loc unde oamenii să-și amintească diverse chestii. Băiatul de la recepție a zis că a văzut-o pe acolo sau poate nu, dar de culoarea părului era foarte sigur. Era roșu, scurt și drept.

Ea citise deja toate acestea, dar îl lăsă pe Trueheart să povestească.

— Tipul jură, printre altele, că ea nu a mai coborât. Dacă nu i-a verificat la venire, cum a reușit să returneze camera? El primește banii la predarea camerei. Însă el jură că ea nu a mai dat pe la recepție și că nu ai cum să ieși din clădire pe ușa din față fără să treci pe la recepție. Dar scara de incendiu era pusă în funcțiune. Probabil că a ieșit pe fereastră, după care a coborât. Iar la locul crimei s-au găsit o mulțime de amprente și de fire de păr, din care se poate afla ADN-ul. E unul din acele locuri în care curățenia nu e la mare căutare. Noi am cercetat absolut tot, am interogat pe toată lumea, ca să găsim ceva care să se potrivească. Dar nu am descoperit nimic.

Ea tocmai voia să adauge ceva, dar se opri pentru că Baxter venea în grabă pe urmele partenerului său.

— Despre Custer discutați?

— Am revizuit dosarul. Până acum, cazul bate pasul pe loc.

— Nu am găsit nici măcar un singur suspect.

— Dar nu ați luat-o în calcul pe soție.

— Are alibi, Dallas, practic în momentul în care victimei i se tăia beregata, era la ea acasă, încercând să ia legătura cu el pe link. Eu și Trueheart am constatat acest fapt. Nu s-a prefăcut.

— Nu seamănă cu alte crime, nu are același tipar. Pare să fie o crimă cu țintă precisă.

— Pare, e drept.

— Și cine ar fi beneficiarii?

Baxter își trecu palmele prin păr.

— Prin urmare, nevasta scapă de unul care o înșală, și poate că reușește să aducă acasă unul cu burta mare, care să-i satisfacă capriciile când are chef. Din moment ce el era angajat, ea beneficiază de pe urma poliței de asigurare și a asigurării de viață. Nu sunt bani mulți, dar sunt suficienți. Dar ea nu a fost acolo, acesta e adevărul. Doar nu era să vină cu nevasta, când el voia „marfă străină". Și, oricum, ar fi recunoscut-o. Ea nu are decât 1,60 metri înălțime, așa că nu era destul de înaltă și nici destul de puternică încât să-i poată tăia gâtul.

— Dar poate cunoștea pe cineva care ar fi putut s-o facă. O amică, o rudă, cineva care era de părere că ar fi fost mult mai bine ca soțul acela infidel să crape. La fel ca și ea.

— Are o soră în Arkansas, un tată care obișnuia să-și bată nevasta. Mama ei e în New Jersey, dar, crede-mă, nici ea nu ar fi fost în stare de așa ceva. Cât despre prieteni, nu are pe nimeni apropiat. Sigur nu are nici o prietenă care ar fi tăiat beregata soțului de dragul ei.

— Poate un prieten. Ucigașul pare cam înalt și cam solid ca să fie femeie.

— Or fi lucrat în echipă.

Privirea lui Baxter se schimbă, gândindu-se la acest aspect.

— Poate că tipul era deja în baie, după care vine ea, aduce… Dar de ce nu a ieșit prin față? De ce…

— Cam multe semne de întrebare, îl întrerupse Eve. Însă cine zice că el a urcat cu o femeie?

Trueheart își drese glasul.

— Păi, toată lumea, șefa.

— Și vrei să zici că toată lumea a văzut cam cum arăta ucigașul? Tu ai văzut destui travestiți, Baxter, ca să știi cam cum se aranjează

când pleacă după pradă. Dacă nu se uită bine și mai e și nițeluș afumat, bărbatul poate avea chiar o surpriză când ajunge în cuibușorul de nebunii. Toți au văzut o femeie, deci voi căutați o femeie.

— Și uite cum mă simt idiot, mormăi Baxter. Niciodată nu am luat în calcul că ar putea fi un bărbat.

— Dacă soția are un admirator secret, atunci poate că acesta a avut destul curaj să se costumeze în femeie.

— Șefa? Doamnă locotenent?

Trueheart aproape că ridică mâna, ca la școală.

— E greu de crezut că doamna Custer ar fi avut o aventură, un amant. Are copiii mereu pe lângă ea și vecinii n-au raportat că ar fi văzut pe cineva venind regulat în vizită la ea. Ne-am interesat, fiindcă era obligația noastră, dar nimic nu indică faptul că ar avea un iubit.

— O femeie al cărei bărbat obișnuiește s-o cârpească învață să fie prevăzătoare.

Ea cercetă o secundă panoul cazului la care lucra.

— Poate că, ocupându-mă de cazul vostru, las la o parte niște amănunte importante legate de propriul meu caz.

Eve se întoarse spre ei, înmânându-le dosarul.

— Mai aveți încă două cazuri de anchetat, dar să vă faceți timp să analizați varianta cu iubitul, fiindcă e posibil ca el să-i fi făcut o favoare femeii.

— Da, având în vedere că analizaserăm toate unghiurile, vă mulțumim pentru sugestie. Haide, partenerul meu fidel.

Baxter îl bătu pe Trueheart cu palma pe umăr.

— Hai să ne gândim la bărbații cu rochițe.

Ea încercă să se concentreze iar la cazul ei, verificând mesajele și datele de ultimă oră. Laboratorul, în stilul „mai târziu în loc de

foarte târziu", îi comunica ceea ce Roarke îi spusese deja. Vocea era a soției. Ridicându-se, adăugă și acest raport pe panoul său.

— Bună dimineața!

Plină de strălucire, grăbită, împiedicată și salutând în același timp cu o scurtă plecăciune, Peabody intră în birou, fluturând o cutie roz.

— De la patiserie. Am adus gogoși.

— Și ai scăpat vie din vizuina lupilor?

— Am luat două cutii. Venind încoace, am aruncat una haitei înfometate.

— Un gest înțelept.

— Aș fi intrat mai devreme, dar stăteai de vorbă cu Baxter și cu Trueheart, iar eu tocmai îmi savuram gloria.

— Parcă erau niște gogoși.

Pufnind în râs, Peabody așează cutia pe biroul lui Eve.

— Sărbătoresc cu niște prăjiturele fiindcă aseară am arătat beton. Da, știu că la TV arăți mai gras ca în realitate, dar nu am arătat ca un elefant. Cred că geaca a fost „vinovata". Te subțiază și, în plus, felul în care sunt ordonați nasturii înșală privirea. Și, în afară de asta, stăteam pe jos, așa că nu au fost probleme. Doamne, ce emoții am avut. Am fost înspăimântată, nu glumă.

Ea căută în cutie, scoase o gogoașă, după care mușcă din ea.

— Trina a fost grozavă, într-un fel, m-a calmat. Zice că tu ai nevoie de un tratament, apropo.

— Iar ea are nevoie de un șut în fund.

— Iar McNab a fost un adevărat magician, pe bune.

Peabody își linse zahărul de pe degetul mare.

— Dar acolo sunt atâția oameni și atât de multe camere de filmat, așa încât, dacă te mai gândești și la cât de mulți te urmăresc din fața televizoarelor, ți se face rău. Când ne-am întors acasă, eu și McNab ne-am uitat la fragmentul acela de emisiune de vreo douăsprezece ori. După care am făcut dragoste de mai multe ori, ca să sărbătorim.

Doamne, ce bine mă simt! Tu ce părere ai avut în timp ce urmăreai emisiunea?

— Am fost ocupată.

Toată veselia și fericirea pieriră, fiind înlocuite de șoc.

— N-ai… dar credeam că te-ai… ah.

Eve o mai lăsă să fiarbă preț de cinci secunde, dar își dădu seama că nu putea fi chiar atât de rea. Și mai era vorba și de gogoșile din cutie.

— Iisuse, Peabody, ce ușor te lași păcălită. Bineînțeles că m-am uitat la emisiune. Nu trebuia să văd dacă o dai în bară, ca să am motiv să-ți dau un șut în dos? Dar nu ai dat-o în bară.

Zâmbetul își făcu din nou apariția.

— Păi, chiar nu m-am făcut de râs. McNab a declarat că am fost isteață și bine pregătită. Și că arătam sexy. La fel crezi și tu?

— Da, te-am visat toată noaptea. Acum putem discuta și despre altceva?

— Încă ceva. Îți mulțumesc că m-ai îndemnat să mă duc. Data viitoare nu-mi va mai fi atât de frică. Stai, stai, era să uit. Ne-am întâlnit cu Mavis și cu Leonardo când ne întorceam de la studio, și Mavis mi-a zis că Belle a început să râdă și să gângure când m-a văzut pe ecran. Bine, am terminat.

— Dacă ai încheiat tema „gloria mea", atunci să revenim la ce ne interesează. Anders Worldwide.

— Da, ceremonia are loc după-amiază, îi reaminti Peabody. Nu cred că Forrest va veni. Vrei să verific?

— Nu. E posibil să nu vină, dar cred că administratorul va participa. Așa că aș vrea să dăm pe acolo cât mai repede. Deci, să ne mișcăm.

Eve își luă haina, gândindu-se o secundă la gogoși. Dacă le lăsa acolo, la vedere, colegii ei erau în stare să devoreze până și cutia înainte de întoarcerea ei la birou. Ar fi putut s-o ascundă, dar

vulturii aveau șanse s-o găsească, ceea ce i-ar fi ajutat să descopere unde anume ascunsese bomboanele, deși, până acum, hoțul de bomboane nu reușise să dea de ascunzătoare.

Ea luă cutia în clipa în care ieși pe ușă. Era mai bine să o știe la loc sigur decât să rămână fără gogoși.

Leopold Walsh îi păru lui Eve un bărbat stăpân pe situație, care știa să-și păzească prințul chiar și în situații de criză. Ea avusese dreptate. Le primise în biroul lui, privire sobră, costum închis la culoare și o bentiță neagră pe mâneca hainei.

— Nu cred că domnul Forrest va participa, începu el dialogul. Ceremonia de comemorare a domnului Anders e programată la ora 14:00, astăzi. Nu prea ne agreezi, Leo, nu am dreptate? Domnul Forrest și domnul Anders erau foarte apropiați, atât pe plan profesional, cât și personal. Ești de acord?

— Da.

— Din moment ce colaborezi îndeaproape cu domnul Forrest, probabil că îți sunt cunoscute amănunte legate de afacerile pe care le făceau cei doi.

— Sigur.

Eve zâmbi. Era obligată să admire felul lui de a răspunde fără a comunica, de fapt, nimic.

— Îmi imaginez că ți-ai format o părere despre Thomas Anders, atât ca om, cât și ca persoană publică.

— Nu prea văd cum ar fi posibil ca opinia mea să fie una relevantă.

— Fă-mi pe plac.

— După părerea mea, domnul Thomas Anders era un om cinstit și corect, care a impus și în afaceri aceste două calități. Și, în mod corect, a avut încredere că nepotul său îi va urma exemplul.

— Astfel că moartea domnului Anders a stârnit, probabil, fel de fel de speculații și bârfe în interiorul companiei și printre acționari.

Maxilarul lui Leopold se încordă brusc.

— Lumea vorbește, doamnă locotenent. E o caracteristică a firii umane.

— Dar tu faci exact invers, îi zise ea. Ți-e nu-ți place bârfa la birou. Dar apleci urechea și îndosariezi bârfa.

— Cam ce se bârfește despre doamna Anders?

— Nu înțeleg.

Încordându-și și mai tare falca, Leo părea gata să explodeze.

— Ba ai priceput.

— Doamna Anders își dedică timpul, își dedică întreaga activitate, și depune multă energie în cadrul programelor umanitare și acțiunilor de caritate sponsorizate de Anders Worldwide. E o doamnă extrem de respectată.

— Își petrece o parte din timp aici?

— Desigur, deși adesea coordonează totul de acasă, în cazul în care nu găzduiește sau organizează diverse evenimente.

— Ești la curent cu afacerile pe care le făcea alături de soț și de nepotul acestuia.

— Sigur, într-o oarecare măsură, în vreme ce Ben, domnul Forrest, prelua gradual îndatoririle unchiului său. Unele dintre ele implică anumite programe. Mă iertați, doamnă locotenent, dar am o zi foarte încărcată și extrem de dificilă. Dacă asta a fost tot…

— Nu. Cum vezi dumneata relația dintre domnul Forrest și… la dracu', să simplificăm lucrurile. Cum se înțeleg Ben și Ava?

— Au o relație cât se poate de cordială, desigur. Ben îi admiră talentul și energia, este impresionat de multe din ideile sale.

— Cordială. Nu sentimentală, intimă. Mie mi se pare că el e un om lipsit de complicații și un sentimental, dar dumneata ai ales o

formulă mult mai oficială, și anume termenul „cordială” pentru a descrie relația dintre ei.

— Doamna Anders e soția unchiului său.

Tonul lui Leopold era formal și distant.

— Au relația cuvenită.

— Cuvenită, un termen la fel de distant. Ben nu o prea place, nu? Și nici dumneata.

— N-am sugerat sau afirmat nimic de felul acesta. N-am…

— Stai liniștit. Nici mie nu mi-e dragă. Așa că poți să continui cu minciunile sau poți să…

Ea se așează pe unul dintre scaune fără să o invite nimeni.

— Ia spune-mi de ce. Peabody, închide reportofonul, zise Eve, închizându-l între timp pe al ei. Doar noi trei, Leo. Fără să înregistrăm. De ce n-o poți suferi pe Ava?

Eve îl urmări cum se luptă cu sine însuși. Să fie corect sau să-și spună părerea, profitând de ocazie? Câștigă varianta a doua.

— E o fire care-și calculează mișcările, care face totul cu intenție. E o fire rece. Nu e o crimă să fii astfel, e adevărat, dar acestea sunt trăsăturile personalității sale. Și…

— Ei, hai, nu te opri tocmai acum.

Eva ridică brațele, cu palmele în sus, în semn de invitație.

— Într-un fel, e o meschină. Uneori nu îl implică pe Ben, face planuri și ia decizii fără a-l consulta și pe el, ori nici măcar nu-i cere avizul. Întotdeauna planurile și deciziile ei au fost bine gândite. Are, a avut, niște idei excelente. Dar obișnuia să treacă peste Ben, să nu-l ia în seamă, un gest de-a dreptul deliberat în opinia mea.

— Și Ben cum suportă povestea asta?

— Uneori îl enervează, cu toate că trebuie să recunosc că pe mine mă enervează și mai mult.

— S-a plâns vreodată unchiului său în legătură cu acest aspect?

— Nu, după câte știu, îmi închipui că aș fi aflat. Cred că mi s-ar fi plâns mie sau m-ar fi folosit pe post de mesager al părerilor lui. Dar, invariabil rostea: Ei, ceea ce contează e rezultatul. Iar doamna Anders obține mereu rezultate excelente.

— Da, nu mă îndoiesc.

— Cred.

— Asta e doar între noi, Leo. Ce crezi?

— Cred că uneori la fel proceda și cu domnul Anders. Da, evita să-i spună despre ce era vorba până ce nu reușea să obțină rezultatul scontat. Așa se bârfea pe aici, deși eu urăsc bârfa la birou.

— Eu o ador. Tu, Peabody?

— Bârfa e sarea și piperul zilei. Ce fel de bârfe? îl întrebă Peabody pe Leo.

— Se vorbea că ea a folosit în scopuri personale o parte din buget. Pentru întreținerea casei, garderobă, saloane de cosmetică, chestii de genul acesta. Da, nu erau lucruri foarte importante, vă dați seama. Același stil meschin, după părerea mea. L-am auzit pe domnul Anders când i-a atras atenția. Mă refer la domnul Reginald Anders.

— Socrul doamnei? Și când s-a întâmplat asta?

— N-aș putea să vă spun cu exactitate. Se împlinesc doi ani de când a murit. Mi-aduc aminte discuția aceea doar fiindcă ei doi se înțelegeau foarte bine, așa că reproșul acela, dacă într-adevăr a existat, era ceva neașteptat.

Leopold schimbă sensul declarației.

— Dar nu pricep de ce vă interesează toate astea.

— O, pe mine mă interesează și cel mai neînsemnat amănunt. Oare reproșul acela o fi existat sau nu în realitate? După aceea, cum s-ar mai fi înțeles?

— Cred că s-au înțeles la fel ca înainte. Mi se pare că ea i-a trimis domnului Reginald o cutie de bomboane cu caramel, favoritele lui, ca semn că-și cere scuze.

— Hmmm. Doamna Anders va avea o poziție și importantă în cadrul companiei după moartea soțului. Domnul Anders deținea 55% din acțiuni, Ben are 15%, iar Ava avea și ea 2%. Corect?

— Cred că da.

Reușise să-i capteze atenția, observă Eve. Venise vremea marii reprezentații.

— După moartea lui, cei 55% se împart între Ava și Ben. Lui Ben îi vor reveni 40%, ceea ce-i va asigura controlul asupra intereselor companiei. Dar 15 procente adăugate la cele două, îi acordă Avei o poziție destul de bună. Și mai rămân cei 28%. Însă o femeie deșteaptă reușește să pună laba pe câteva procente, mai ales când are și niște amice care dețin un anume procentaj, fie el cât de mic. Fără prea mari eforturi, poate ajunge la 30-35% din acțiuni. E o bucățică bunicică din companie. Și știi ceva, Leo, că tot vorbim acum așa, ca între amici, nu pari prea surprins sau șocat de ceea ce insinuez eu acum.

— Dacă mă întrebați dacă sunt de părere că doamna Anders și-a ucis soțul, să știți că nu cred asta. Ea era plecată din țară, iar natura… felul în care a murit el e o mare umilință pentru ea. Iar ea nu e genul de femeie care să agreeze umilințele. Dar dacă mă întrebați dacă sunt surprins că dumneavoastră o considerați capabilă să ucidă, ei bine, vă spun din nou că răspunsul e tot nu.

— Eu sunt polițist. Nimeni nu pare surprins atunci când eu consider o persoană capabilă de comiterea unei crime. Dar dumneata de ce fel de fapte o crezi capabilă?

Leopold fie se relaxase suficient, fie era captivat de discuție, astfel încât luă loc pe scaun.

— Personal, nu o simpatizez. O găsesc o femeie aspră, rea, vanitoasă, sofisticată, aici totul se petrece sub masca unor gesturi bine intenționate. Gesturile caritabile, după părerea mea, nu contează pentru ea mai mult decât atenția pe care o câștigă de pe

urma lor, publicitatea în presă și tot ceea ce mai rezultă de acolo. Ea nu poate să-l înghită pe Ben, fiindcă unchiul lui îl iubea și-și pusese toată încrederea în el și, după mine, și pentru că Ben e admirat de multă lume. Ea nu și-a iubit soțul.

— În sfârșit!

Eve se pocni peste coapsă.

— Uite că cineva o recunoaște. De ce spui asta?

Leopold făcu ochii mari în fața reacției lui Eve.

— H-habar nu am de ce, sincer. Ea era mereu afectuoasă, ba chiar atentă cu el. Răbdătoare. Dar din când în când, avea o anume privire, un ton aparte. Nu pot să vă spun decât că mi-a lăsat impresia că nu-l iubea, dar că adoră să fie Ava Anders. Tot ce vă spun acum trebuie să rămână între noi.

— Da, stăm de vorbă, nimic mai mult. Peabody, tu nu ai nimic de adăugat?

— Ai atins foarte multe puncte deja. Eu tocmai mă gândeam că cel mai rapid și sigur mod de a câștiga simpatia și ajutorul altora e să te lași umilit de gesturile altcuiva. Dacă roșești nițel, toată lumea te compătimește, toți vor spune: „Uite că ea nu bravează…"

Leopold o privi uimit.

— Ea se afla în Santa Lucia.

— Da, așa e, admise Eve, ridicându-se. Dar e, totuși, o idee interesantă. Poate că vei dori să-i comunici lui Ben că eu și colega mea te-am vizitat și ți-am pus aceste întrebări interesante în legătură cu Ava. Între timp, vreau și eu o copie a dosarelor ce conțin toate acele proiecte în care ea s-a implicat. Fie că a colaborat și Ben, fie că nu.

— Toate? Din ultimii șaisprezece ani?

— Nu, de când a început lucrul în această companie.

Ea rânji văzând cum maxilarul lui încordat cade brusc.

— Da, știu că nici asta nu-i atât de simplu.

— Cred că sunt sute. Multe sute.

— În concluzie, ar fi bine să te pui pe treabă.

— O să dureze. Cred că ar fi bine să luați loc în sala de așteptare.

— Revenim. O oră e suficient?

— Da, cred că ar trebui să fie.

În ascensor, Peabody se întoarse cu fața spre Eve.

— De unde ai știut că va fi genul de om dispus să colaboreze?

— E îndrăgostit de Ben. Știe că e ceva fără șanse de izbândă, dar n-are ce-i face, asta simte. În primul rând, tot ce are legătură cu Ben îi pune în funcțiune radarul emoțional, iar emoțiile sunt la cote înalte. În al doilea rând, mi-am dat seama că cineva care-i capabil de asemenea sentimente și reacții recunoaște rapid atunci când altcineva nu știe să iubească. În al treilea rând? Am avut mare, mare noroc. Am apăsat butonul potrivit la momentul potrivit. Ia legătura cu Edmond Luce. Pariez că el și soția sunt încă la New York. Vreau să mai discut o dată cu el.

11

Luce și soția lui rămăseseră la New York, fiind cazați într-unul din apartamentele rezidențiale ale hotelului Palace, care era proprietatea lui Roarke. Linny Luce, Eve se întrebă cum se simțea oare cu așa un nume, deschise ușa și se prezentă.

După părerea lui Eve, era genul acela de femeie solidă, bine clădită și compactă, la fel ca un automobil eficient, care se întreține ușor și e făcut să dureze mult. Părul castaniu, des, presărat cu șuvițe albe, încadra un chip care era mai mult interesant decât drăgălaș. Purta un costum cu fustă neagră lungă și o pereche de cizme cu un toc destul de mic, având ca ornament un șirag scump de perle. Strângerea de mână fu una fermă, ca a unei femei de afaceri.

— Edmond tocmai are o convorbire pe link cu Londra. Nu cred că va mai dura mult. Luați loc vă rog. Am comandat să ne aducă câte o ceașcă de ceai. Au unul foarte gustos. Dar cred că știți asta deja, din moment ce hotelul aparține soțului dumneavoastră.

Se așeză pe pernițele crem cu alb de pe canapea, după care turnă ceaiul în cești.

— Cu lămâie sau cu lapte?

Indiferent de adaos, lui Eve tot nu i-ar fi plăcut ceaiul ceva mai mult decât înainte.

— Simplu, mulțumesc.

— Doamnă detectiv?

— Cu lapte și o linguriță de zahăr, mulțumesc.

— Pentru noi ziua de azi e una extrem de grea. Cred că ați înțeles foarte bine ce am vrut să spun atunci când am afirmat că telefonul dumneavoastră a fost bine-venit, ca să ne mai gândim o clipă și la altceva. Edmond și cu mine… nu prea știm ce să mai facem. După ceremonie… Poate că ne va fi mult mai ușor după aceea, după ce ne întoarcem acasă.

Ea oftă, privind spre ferestrele mari, cu vedere spre turnurile din New York.

— Viața merge înainte, nu-i așa? Trebuie.

— Îl cunoșteați de mult pe domnul Anders?

— Da. Edmond și Tommy erau prieteni de mulți ani. Dar eu îl cunosc pe Tommy de peste patruzeci de ani. Habar nu avem ce vom face de acum încolo. Iertare, am mai spus asta, nu?

— Doamnă Luce, îmi permiteți să vă întreb, din moment ce-l cunoașteți dinainte de a se căsători, dacă a mai avut și alte relații serioase înainte de a-și cunoaște soția?

— Serioase? N-aș zice. Îi plăcea să se afle în compania unor femei, dar, în general, îi plăcea să fie înconjurat de oameni. Noi chiar îl tachinam, întrebându-l când avea de gând să se așeze la casa lui. Recunosc că de câteva ori eu însămi am încercat să-i fac cunoștință cu cineva.

— Mă întreb dacă mi-ați putea oferi câteva nume sau date de contact legate de femeile pe care le… admira domnul Anders.

— Da, sigur.

Linny o privi pe Eve direct în ochi.

— Întrebați lucrul acesta din cauza circumstanțelor în care a murit. Tommy nu era genul acesta de om. Nu-mi va schimba nimeni părerea, să știți.

— Pe Ava Anders cum ați cunoscut-o?

— O, încă lucra pentru compania Anders, era director executiv la relații cu publicul. Nu-mi amintesc exact titulatura, în caz că am

știut-o vreodată. Prima dată am întâlnit-o aici, la New York, cu ocazia unui eveniment caritabil. Ava fusese cea care se ocupase de promovarea acestuia. O strângere de fonduri pentru o tabără sportivă pe care o înființase Tommy. Lume îmbrăcată la costum negru, participând la un eveniment unde avea să se servească cina și unde urma să se danseze, o seară fără prea multă gălăgie, cu o orchestră care asigura partea muzicală. Un eveniment bine pus la punct, după câte îmi amintesc. Ea era strălucitoare și de-o inteligență sclipitoare. Îmi amintesc că i-am văzut dansând, la un moment dat, și i-am zis lui Edmond că Tommy va trebui să se păzească de femeia asta.

— Să se păzească?

— Cred că voiam să spun că ea îl urmărea deja cu mare atenție și părea genul de femeie care știe să obțină ceea ce vrea. Ceea ce s-a dovedit a fi adevărat. Nu a trecut mult și au început să se întâlnească în afara evenimentelor sociale și, ori de câte ori ieșeam undeva toți patru, el părea vrăjit de ea, iar ea… nespus de măgulită de prezența lui.

— Aveați o părere bună despre ea?

Linny făcu ochii mari.

— Da, sigur. Am avut o părere bună. Am. Am petrecut niște momente deosebite toți patru.

— Ați spus că el era captivat și ea măgulită?

— Chiar și ca buni prieteni, nu poți judeca just intimitățile altui cuplu. În afară de asta, orice mariaj evoluează, se adaptează. Dar cu siguranță că au rămas devotați unul altuia.

— Prietenii, prietenele, punctă Peabody, discută adesea despre amănuntele intime ale căsniciilor lor. Îi bârfesc puțin pe soți, își mărturisesc puțin frustrările, fac puțin haz de anumite tabieturi și neajunsuri.

— Da, așa e, recunoscu Linny, zâmbind. Da, povestesc despre toate astea. Dar eu și Ava nu eram chiar atât de apropiate, încât să abordăm asemenea discuții. Da, ne am înțeles destul de bine, dar, vedeți dumneavoastră, nu am avut relația aceea apropiată și plină de afecțiune pe care am avut-o cu Tommy. Sincer, cel care ne-a apropiat a fost Tommy. Mie îmi plăcea o după-amiază petrecută la o partidă de fotbal, iar Ava adora să colinde galeriile și magazinele. Eu am nepoți, ea nu are. La urma urmei, sunt cu cincisprezece ani mai în vârstă ca ea.

Ea întoarse privirea spre ușă, fiindcă tocmai intra soțul ei, cu pas grăbit.

— Ai sosit în sfârșit, Edmond.

— Îmi cer iertare pentru întârziere. Doamnă locotenent, doamnă detectiv.

Se așeză cu mare precauție.

— Urmează să aibă loc o ceremonie de comemorare și la Londra, ca, de fapt, în toate orașele unde Anders Worldwide are o filială. Trebuia să mă ocup în mare grabă o serie de detalii.

Linny îi puse mâna pe genunchi, bătându-l ușor cu palma, dându-i lui Eve de înțeles că erau un cuplu extrem de sudat.

— O să bei și tu o ceașcă cu ceai.

— Domnule Luce, care va fi influența doamnei Anders în cadrul companiei după moartea domnului Anders?

— Dacă va dori o asemenea influență, după părerea mea va fi una considerabilă, dar Ava nu a arătat, totuși, un mare interes față de domeniul afacerilor. Da, s-a arătat interesată de evenimentele caritabile, de diverse programe, de publicitate, dar nu de problemele ce țin de conducerea companiei. Acesta e domeniul lui Ben.

El oftă prelung.

— De fapt, m-a sunat după ce am încheiat convorbirea cu Londra. Plănuiește o adunare a directorilor executivi și a membrilor consiliului de administrație, la începutul săptămânii viitoare. M-a rugat să mă gândesc la posibilitatea de a deveni secundul său.

— Ooo, Edmond.

— Știu.

Era rândul lui să mângâie genunchiul soției.

— Eu plănuisem să intru puțin în umbră. De fapt, puțin mai mult, recunoscu el. În următorii doi ani, voiam chiar să mă pensionez. Nu-i spusesem lui Tommy. În realitate, aș fi vrut să abordez subiectul în cadrul partidei noastre de golf, în ziua în care… În ziua în care a murit. El voia să-l ajut pe Ben până în momentul în care reușea să preia frâiele companiei, Linny. Poate că ideea aceea cu un an-doi va rămâne, totuși, valabilă.

— Domnule Luce, Ben v-a comunicat cumva că a discutat acest subiect și cu doamna Anders?

— Nu. De ce ar fi abordat subiectul?

— Acum ea deține 17% din acțiunile companiei.

— Da, da, desigur. Îmi cer iertare, mintea mea nu e tocmai limpede astăzi. În orice caz, așa cum spuneam, Ava nu a fost niciodată cu adevărat interesată de companie.

— Dar ocupând locul al doilea în ierarhie, fiind văduva președintelui companiei, are tot dreptul să-și dorească o poziție în care să aibă un control mult mai mare asupra firmei, poate chiar un loc în consiliul de administrație, un lucru care e de așteptat.

— Din punct de vedere tehnic, cred că aveți dreptate. Dar, în realitate, nu-mi pot imagina că se va întâmpla astfel.

— Dar pe Reginald Anders l-ați cunoscut?

— O, da.

Pe chipul lui Edmond apăru un surâs.

— De fapt, Reggie m-a angajat, acum mai bine de cincizeci de ani.

— La moartea lui, Thomas Anders a devenit acționar majoritar, nu?

— Da. Așa cum va deveni Ben pe viitor. Tommy îl considera pe Ben ca fiind fiul lui, așa că a procedat exact ca și tatăl lui.

— Acum înțeleg cum stau lucrurile. Am înțeles că Ava deține un mic procent din companie și acum deține, de fapt, un procentaj ceva mai mare. Dar procentajul inițial l-a deținut datorită morții socrului ei, așa e?

— Da, cred că așa este. Reggie ținea foarte mult la Ava.

— În regulă, vă mulțumim că ați acceptat să stăm de vorbă într-un moment atât de dificil.

Link-ul ei începu să sune, iar ea aruncă o privire spre ecran, ordonă aparatului să preia apelul, să identifice apelantul și să-l pună „în așteptare".

— Trebuie să preiau acest apel. Aș putea merge într-o altă cameră?

— Desigur.

Linny se ridică cât ai clipi.

— Dați-mi voie să vă conduc în birou. Vreți să luați și ceașca de ceai?

— Nu, e în regulă.

Ea o urmă pe gazdă în biroul elegant tapițat cu piele și pluș și placat cu lemn lăcuit.

— O să vă notez acele nume pe care le doreați până terminați conversația. Simțiți-vă ca acasă, îi spuse Linny, după care, retrăgându-se, închise în urma ei ușa dublă.

Eve prelua apelul.

— Locotenent Dallas. Domnule Bronson, vă mulțumesc că ați așteptat.

— Ei, ei. Dacă știam că ești atât de sexy, te căutam mai devreme. Ce pot face pentru tine, locotenente cu ochii căprui?

— Pentru început, să termini cu idioțeniile.

— Mmmm. Ce-mi plac femeile rele.

El râânji, la fel ca în cartea de identitate. Eva își imagină că obișnuia să-și perfecționeze zâmbetul privindu-se în oglindă și exersând.

— Ia spune-mi ce vrea un locotenent atât de sexy și cu ochii căprui, care lucrează la departamentul din New York, de la Dirk?

Dirk, cugetă ea, era un măgar și jumătate cu obrajii netezi și bronzați, ceea ce îi comunica faptul că muncise din greu și cu mult talent. Deasupra ochilor de un albastru ca Mediterana se zăreau sprâncenele arcuite, în nuanțe de șaten-blond, observând în același timp și câteva imagini din spatele său. Părul blond-auriu flutura ușor, fără îndoială în bătaia brizei blânde.

— Ai fost căsătorit cu Ava Montgomery.

— Da, nu-i așa? Un scurt și memorabil episod din viața mea. Nu-mi spune că Ava are necazuri.

El râse ca și cum gândul l-ar fi putut amuza și mai mult.

— Dar ce a făcut? A angajat un furnizor nepotrivit?

— Ultimul ei soț a murit acum câteva zile, asasinat.

— Daa?

Sprâncenele lui se înălțară, iar pentru o secundă de pe fața lui dispăru acea expresie batjocoritoare și fals preocupată.

— Ei, asta… nu-i deloc convenabil. El e, ce e? Unul care făcea negoț cu articole sportive sau cu ceva de felul acesta, nu? Cred că și eu am o rachetă de tenis produsă de firma lui.

După care râse, încercând să pară arogant.

— Crezi că eu l-am ucis? Pentru ca, după atâția ani, să o recuceresc pe Ava cea cinstită?

— De ce nu-mi spui mai bine unde te aflai în data de 18 martie, și așa punem capăt acestor glume deșucheate?

— După câte știu, traversam Marea Egee, cu o grămadă de frumuseți alături, cu un grup de prieteni și cu echipajul navei în formație completă. Vrei să vin acolo pentru interogatoriu?

— O păstrez ca variantă de rezervă. Când te-ai întâlnit ultima dată cu fosta dumitale soție?

— Care dintre ele?

— Nu mă face să-mi pierd vremea, Dirk.

— Ei, deci e treabă serioasă. Ia să vedem, când a pus Dirk ultima dată ochii pe frumoasa Ava? Acum zece ani? Nu, a trecut mai mult. Cred că sunt aproape cincisprezece ani de atunci. Ne-am lovit unul de altul la New York, dacă mă ajută memoria, la o petrecere sau la o premieră. Nu are a face. Cred că de-abia se căsătorise cu regele sporturilor.

— De ce ai divorțat de Ava?

— Cine mai ține minte? Cred că eu am înșelat-o, pentru că-mi place varietatea. Dirk nu e cea mai bună alegere și are deja o selecție de femei divorțate și de femei care ar vrea să vadă cât sunt de bun.

— Ea nu te satisfăcea din punct de vedere sexual?

În ochii lui apăru un amuzament lacom.

— Ei, nu ești prea băgăcioasă?

Eve îl observă cum se schimbă, își dădu seama de răceala și răgușeala răutăcioasă din glas, și-l văzu cum soarbe dintr-un pahar înalt în care se afla un lichid rozaliu.

— Ea era, și de asta îmi aduc aminte clar, delicioasă în pat sau în alte locuri interesante. Altfel, mariajul nostru n-ar fi funcționat deloc. Dar eu am fost slab și mi-au fugit ochii în alte părți. Oricum, pentru ea nu am fost destul de ambițios, fiindcă mi-a plăcut, și îmi place, să hoinăresc dintr-un loc în altul. Ea își dorea să găsească ceva… pe cineva… care putea să-i ofere bani și faimă, să-i ofere respect. Cum cred că i-a oferit regele sporturilor care a murit. Mie îmi place ce am acum. Noi doi nu ne potriveam.

— Și te-a părăsit.

— Mi-a dat o sumă infimă de bani și nici nu s-a uitat în urmă. Faptul că era o femeie hotărâtă și cu suflet rece e ceea ce m-a atras, într-un fel, la ea. Mi-aduc aminte că ea mi-a prezentat-o pe femeia cu care mi-am făcut de cap, și mi-a oferit multe oportunități de care să profit. Dar, pe de altă parte, nu i s-a părut că ar fi fost cumva și greșeala ei dacă am procedat astfel. Ei, închipuie-ți!

— Da, îmi închipui. Îți mulțumesc pentru timpul acordat.

— A fost distractiv. Dacă vrei o plimbare pe coastă, vreodată, să nu eziți să mă cauți.

— Da, cât ai zice pește.

Închise aparatul, după care rămase locului ca să asimileze informațiile. Apoi merse să-și ia la revedere de la familia Luce.

— Pare un mare zâmbăreț, uns cu toate alifiile, comentă Peabody după ce Eve o puse la curent.

— Da, este. La polul opus celor doi Anders.

— Avocatul diavolului. În cazul în care femeia se frige, e normal să caute un bărbat cu totul diferit.

— Absolut logic, absolut rezonabil. Un plan perfect.

— Tu crezi că a fost într-adevăr vorba de un plan? Bine, a scăpat de fostul soț. Dar de ce ar fi vrut să scape și de unul drăguț, cu buzunarele pline?

— Ea i-a prezentat-o fostului pe femeia cu care a înșelat-o. Citește printre rânduri, Peabody. Dacă știi că băiețelul e mort după dulciuri, îi pui în față o înghețată mare cu ciocolată și după aia pleci? Dacă vrei să pleci dintr-un mariaj fără să plătești mare lucru, în vreme ce toată lumea te compătimește și nu te crede vinovată, arma cea mai bună nu e să-i întinzi o capcană bărbatului despre care știi că are ochi alunecoși? Exact asta a făcut ea. E specific pentru ea. Vreau să vorbesc din nou cu Greta. Tu te întorci la serviciu, să iei dosarele.

— Dacă ai nevoie de ajutor la transport, să dai ordin și se rezolvă. Când ajungi la sediul central, să verifici dacă anumite nume apar de mai multe ori la rând. Dacă, într-un anumit program, un anumit nume se repetă. Să verifici mai întâi acest lucru.

Ea trase pe dreapta, vorbind peste huruitul enervant al claxoanelor.

— O să iau un taxi și pe urmă îl contactez pe Roarke ca să mergem împreună la ceremonia de comemorare.

Verifică adresa în agendă, după care se decise să meargă puțin pe jos, ca să-și limpezească mintea, înainte de a se avânta în lupta de a face rost de un taxi. Dacă tot mergea pe jos, scoase link-ul, ca să vadă cum se simte Feeney.

El răspunse, cu vocea unei gâște care mai avea puțin și-și dădea sufletul.

— Doamne, pari foarte bolnav.

— Chiar sunt bolnav. Fir-ar a dracu' de treabă. Pot să crezi că zac în pat și beau fiertura asta grețoasă?

Ea așteptă puțin.

— Mda. Cred.

— Am febră. Parcă aș avea cioburi de gheață în gât și vreo cinci kilograme de mucozități în cap și mi-am pus alte câteva pe frunte. Și ei ce fac? Ce fac?

Ochii lui sticloși ieșiră din orbite.

— Mi-au dat să beau fiertura asta, iar nevastă-mea a turnat în mine atâta supă de pui, că o să încep să cotcodăcesc. Nu vreau să mor în patul astă, ce naiba. Dacă ăsta mi-e sfârșitul, atunci să mor și eu la birou, ca un bărbat adevărat. Trebuie să mă scapi de aici, Dallas. Trebuie să mă scapi de aici. Tu o poți convinge pe Sheila.

Fața lui era roșie ca racul, dar Eva își imagină că asta se datora mai degrabă panicii și nu bolii. În plus, nu era sigură că s-ar fi înțeles cu soția lui Feeney.

— Ce spui? Nu te aud. Cred că link-ul e de vină.

— Nu mă lua pe mine cu d-astea.

— Bine, bine. Ce zici de asta? Am trimis-o pe Peabody să ia dosarele, sute la număr, de la Anders Worldwide. Nevastă-sa a făcut-o, Feeney, o simt. Dar nu am dovezi pe care să i le prezint comandantului și cu atât mai puțin procurorului. Cred că va dura ore în șir să verific acele dosare, dacă nu cumva zile. Dar Peabody ar putea să ți le aducă, măcar în parte. Ai putea să lucrezi de acasă.

— Atâta poți să faci? Să-mi arunci un os? El tuși iar. OK, îl iau.

— E un os mare, Feeney, și am nevoie de cineva să cerceteze atent toate acele date.

— Bine. Anunț-o pe soția mea.

— Cum? Așteaptă!

— Trebuie să o convingi să mă lase să lucrez. Spune-i că-i o problemă de viață și de moarte.

— Nu! Feeney, să nu…

— Sheila!

El rosti numele cu un glas hârșâit, iar Eve își simți palmele transpirând în ziua aceea rece de martie.

Ce nu erau în stare oamenii să facă în numele prieteniei, gândi Eve, plătind șoferului de taxi. Acum ea era răspunzătoare, după cum spusese doamna Feeney, în caz că munca avea să-i agraveze starea sănătății. Nu era mai bine dacă îl lăsa acolo la birou, în ziua aceea? se întrebă ea, în timp ce suna la apartamentul Gretei care se afla chiar la nivelul străzii.

Se aplecă spre camera video a interfonului.

— Doamna locotenent Dallas?

— Da. Pot urca?

— Vă deschid imediat.

Ușile scoaseră un sunet după care se deschiseră cu mare ușurință. Holul de la intrare era mic, dar de o curățenie desăvârșită. Eve își imagină că Greta nici nu ar fi permis ca lucrurile să stea altfel. Liftul coopera și el și o conduse bâzâind până la etajul 4, acolo unde o zări pe Greta care o aștepta în fața apartamentului ei.

— S-a întâmplat ceva?

— Trebuie să vă mai adresez câteva întrebări, atâta tot.

— Ooo. Am crezut că ați aflat cine l-a ucis pe domnul Anders. Intrați, vă rog.

Apartamentul era la fel de nepretențios și de eficient precum femeia care locuia în el. Cu mobilier solid, practic, mirosind a… curat, acesta era felul în care îl putea descrie Eve.

— Să vă servesc cu o băutură caldă?

— Nu, mulțumesc. Să ne așezăm câteva clipe.

— Vă rog.

Greta luă loc, își lăsă pantofii pe podea și pe urmă își strânse genunchii sub ea. Își netezi apoi fusta costumului său negru ce-i conferea un aer demn.

— O să participați la ceremonie, începu Eve.

— Da. E o zi cât se poate de tristă. După aceea, mă duc la doamna Plowder acasă, ca să dau o mână de ajutor la mâncare. Mâine…

Ea oftă ușor.

— Mâine mă întorc la lucru. O să aranjez casa astfel încât doamna Anders să se poată întoarce acolo.

— Să o aranjați?

— Da, trebuie făcut curat, desigur, și trebuie să cumpărăm câte ceva. Lenjeria de pat… înțelegeți dumneavoastră.

— Da.

— O să am grijă ca lucrurile domnului Anders să fie împachetate.

Ah, Ava, nu pierzi deloc timpul, așa-i?

— Împachetate?

— Doamna Anders crede că nu ar suporta să le vadă. Preferă ca ele să fie strânse înainte de întoarcerea sa, după care vor fi donate, desigur.

— Bineînțeles. Doamnă Horowitz, cam cât v-a trebuit până să aruncați sau să donați lucrurile soțului dumneavoastră?

— Mai păstrez și acum uniforma lui.

Ea se uită într-o anumită direcție, acolo unde Eve descoperi fotografia înrămată a soldatului pe care-l iubise Greta. Fiecare om jelește în felul său.

— Doamnă Horowitz, mi-ați făcut de prima dată impresia unei femei care nu doar își cunoaște meseria, dar o și face foarte bine. Care nu doar îndeplinește dorințele patronilor, dar le și intuiește. Dar ca să le anticipați, e necesar să le și înțelegeți.

— Sunt mândră de munca mea. Mi-ar plăcea să mă pot întoarce la slujba mea. Nu-mi place să lenevesc.

— Ați anticipat că doamna Anders vă va cere să strângeți lucrurile soțului ei?

— Nu. Nu, repetă ea cu ceva mai multă precauție. Dar cerința nu m-a surprins. Doamna Anders nu e o sentimentală.

— Mă îndoiesc că cineva ne-ar descrie astfel pe vreuna dintre noi. Ca fiind niște firi sentimentale. Dar dacă mi-aș pierde soțul… aș prefera ca lucrurile lui să fie acolo, în preajma mea. În caz că vreau să le ating, să le miros, să știu că sunt acolo. Aceste lucruri tangibile m-ar ajuta să trec peste această durere, peste șoc și tristețe. Înțelegeți?

Privind-o pe Eve în ochi, Greta aprobă.

— Dar dacă ar fi fost invers, și domnul Anders v-ar fi cerut să strângeți lucrurile soției, ați fi fost surprinsă?

— Foarte. Aș fi fost foarte surprinsă.

— Doamnă Horowitz, nu am dat drumul recorderului. Pur și simplu vreau să vă aflu părerea. O să-mi fie de mare ajutor. Ea l-a iubit?

— Eu mă ocupam de casă, doamnă locotenent, nu le supravegheam căsnicia.

— Greta, rosti Eve pe un ton anume, făcând-o iar să ofteze.

— Mă puneți într-o situație dificilă. Cred că e esențial să fii sincer și să cooperezi cu poliția. Dar mai cred că loialitatea și discreția față de patron nu sunt o alegere, ci o datorie. Cred că știți ce înseamnă datoria, doamnă locotenent.

— Dar și domnul Anders a fost patronul dumneavoastră. Da, știu care este semnificația datoriei. Amândouă suntem datoare față de Thomas Anders.

— Da.

Greta privi iar spre fotografia soțului.

— Da, suntem. M-ați mai întrebat despre relația dintre ei și v-am spus adevărul. Dar nu toate umbrele și fațetele acelui adevăr. Sau nu v-am spus ceea ce cred eu însămi despre acel adevăr.

— Și acum aveți de gând să-mi spuneți?

— Îmi puteți spune, mai întâi, dacă credeți că doamna Anders se face vinovată, într-un fel, de uciderea soțului său?

— Da, după părerea mea.

Greta închise ochii.

— Mi-a venit și mie în minte ideea asta îngrozitoare, dar nu atunci când l-am găsit, vă imaginați. Nu chiar în momentul acela. Sau în noaptea aceea ori în dimineața următoare. Dar având atâtea ore libere, în care în loc să muncesc am avut timp să gândesc, mi-a tot venit în minte varianta asta. Gândurile acestea teribile. Am început să mă întreb dacă e posibil.

— De ce?

— Exista afecțiune, existau anumite gesturi, din partea amândurora. Un soi de indulgență, și la unul și la celălalt. Asta te-ar fi putut face să crezi că aveau un mariaj destul de plăcut. Confortabil, înțelegeți?

— Da, înțeleg.

— Cum o puteai învinovăți pentru că-l încuraja să iasă, să joace golf, să se ducă la meci? Sau faptul că îl îndemna să plece în călătorii, pe care eventual să le prelungească, era un lucru cât se poate de natural, într-un fel. Femeile ajung să-și prețuiască singurătatea, mai ales după ani buni de căsnicie. O vreme petrecută fără prezența deranjantă a soțului.

— Soția rezonabilă, iubitoare și indulgentă.

— Da, da, exact așa părea. Dar adevărul e că era mai fericită când el era plecat decât când era acasă, iar cu cât stătea mai mult plecat, cu atât era mai fericită. Asta e părerea mea, se grăbi Greta să adauge. Așa simt, pur și simplu.

— Ce simți mă interesează.

— Simțeam o anumită neliniște la ea atunci când el era pe punctul de a reveni acasă. O simțeam și dacă se agita în privința meniului care să-i facă plăcere atunci când se va întoarce. Atunci când el era plecat, ea organiza dineuri sau petreceri cu prietenii. Ai ei, nu neapărat și ai lui, înțelegeți dumneavoastră. Și mai ales niciodată cu domnul Benedict.

Greta se opri, își apăsă degetele pe buze, după care își împreună din nou palmele în poală.

— Nu v-aș fi spus asta dacă nu mi-ar fi cerut să-i scot hainele din dulap și să am grijă ca podeaua să fie lustruită. O nouă sarcină ca administrator al casei. Și nici nu v-aș fi spus dacă ea nu ar fi văzut dezaprobarea din privirea mea, pentru că nu am avut timp s-o ascund. Și după ce a observat-o, doamnă locotenent, atitudinea ei a devenit cu totul alta. Vocea i-a fost gâtuită de lacrimi, care au apărut

repede și în ochi. Dar era prea târziu. Atunci mi-a zis să vin să ajut acasă la doamna Plowder și că mă va plăti pentru acele ore suplimentare, ceea ce însemna un câștig mai mare ca de obicei. Mi-a spus că mâine, când revin la lucru, voi avea parte de o mărire de salariu și că ea contează pe mine pentru a o ajuta să treacă peste acele clipe grele.

Greta privi la palmele împreunate în poală, dând din cap.

— Atunci am decis să-mi caut altă slujbă, doamnă locotenent. De dimineață chiar am contactat o agenție.

— Te-a subestimat, Greta. Crezi că ai putea să asiști la comemorare, să te întorci la lucru, pentru un timp, fără să lași să se vadă ce simți și ce gândești?

Pe buzele Grelei apăru un surâs slab.

— Eu sunt o menajeră, doamnă locotenent. Mă pricep foarte bine să îmi păstrez gândurile și sentimentele pentru mine.

— Îți mulțumesc că mi le-ai împărtășit și mie.

Eve se ridică și-i întinse mâna.

Ridicându-se la rândul ei, Greta i-o luă, reținând-o câteva clipe. După aceea se uită atent în ochii lui Eve.

— Poate că am fost nedrepte față de doamna Anders. Dar dacă nu e așa, contez pe dumneavoastră să faceți dreptate în privința doamnei Anders.

— Și eu sunt la fel de bună în meseria mea.

— Da, cred că sunteți.

În loc să ia un taxi până la biroul lui Roarke, Eve își scoase link-ul, punându-l în funcțiune în timp ce ieșea rapid în stradă. Transmisia nimeri direct la secretara lui Roarke.

— Salut, Caro, poți…

— Bună ziua, doamnă locotenent.

— Mda. Iar trebuia să facă o conversație? Nu făcuse destulă? Ei… îmi cer scuze că te întrerup. Poate-i transmiți tu lui Roarke că ne vedem la ceremonia de comemorare.

— Dacă așteptați o secundă, vă fac legătura.

— Dar… Prea târziu, își zise ea, dându-și ochii peste cap, în timp ce pe ecran apăru culoarea albastră, de calmare.

Și doar o secundă mai târziu, culoarea aceea fu înlocuită de privirea de un albastru intens a lui Roarke.

— M-ai sunat ca să vorbim?

— Da, asta fac de la o vreme, vorbesc întruna. Voiam, de fapt, să îți las mesaj că ne vedem la ceremonie. E prea devreme, așa că mă duc într-o cyber-café sau ceva de genul ăsta, ca să mai lucrez câte ceva, după care iau un taxi și vin acolo.

— Unde ești?

— Sunt pe Third și mă îndrept pe Fifty-fourth. Așa că…

— Așteaptă-mă.

— Auzi…

Prea târziu, își zise ea din nou, în vreme ce ecranul link ului se albi brusc. Așteaptă-mă, mormăi ea, vârându-și link-ul la loc în buzunar. Adică să-l aștepte să o ia cu mașina, cu toate că era perfect capabilă să ajungă unde era nevoie.

Nu prea avea cum să le sune pe doamnele pe care Linny Luce i le notase pe hârtie, din moment ce se afla în mijlocul străzii Era nevoie de multă delicatețe, își imagină ea, ca să poți iniția o discuție ca aceea. Și de intimitate.

Nemaiavând altă soluție, ea se grăbi să ajungă la colțul străzii, ocolind mulțimea care aștepta culoarea verde a semaforului, studiind-o câteva momente.

Serviete, sacoșe cu cumpărături, landouri… cărucioare, se corectă ea. La colțul străzii, trei persoane încercară pe rând să iasă mai în față pentru a face cu mâna spre un taxi. O săgeată galbenă trecu pe

lângă ei. Taxiul era deja ocupat. La capătul blocului văzu un microbuz care se îndepărta, după care se opri la unul dintre semafoare, pentru a descărca o parte dintre pasageri, în vreme ce un alt grup urcă înăuntru.

— La naiba.

Se rezemă cu spatele de muchia clădirii. Pe cer se zăreau avioane, traficul aglomera strada, iar metroul huruia și el pe dedesubt. Unii plecau, alții veneau, fiecare în altă direcție.

În timp ce aștepta, două doamne, care erau deja încărcate până la refuz cu pachete, de ai fi zis că sunt doi asini, se opriră în fața vitrinei aflată lângă ea. Și începură să gângure, gândi Eve, la fel de fascinante cum se dovedea Mavis atunci când o alinta pe Belle.

— Ia te uită ce pantofi! Sunt… te lasă fără grai.

— O, Doamne! Și geanta. Tu vezi geanta aceea, Nellie? Arată suuuper!

Eve se uită și ea într-acolo. Arătau ca niște femei normale și sănătoase la minte, băgă ea de seamă. Și cu toate astea, erau gata să cadă peste vitrina aia de dragul unor pantofi și al unei genți. În vreme ce deschiseră ușa magazinului, continuară să discute încântate. Iar în magazin, aveau să cheltuiască alte câteva sute de dolari pentru o poșetă în care aveau să-și care nimicurile și încă vreo câteva sute de verzișori pentru niște pantofiori în care picioarele vor plânge de durere ca niște bebeluși.

Ea își mută privirea la momentul potrivit pentru a zări un tip îmbrăcat într-o pufoaică militară, care traversa strada în fugă mare, lovindu-se de vehicule, îmbrâncind trecătorii, zâmbind larg și sălbatic. Era fericit, presupuse ea, fiindcă polițiștii care-l urmăreau îi pierduseră urma cu vreo două clădiri mai încolo.

Oamenii se împrăștiară care încotro, ca de obicei. Eve se rezema mai departe de clădire, dar se ridicase deja în picioare, balansându-se înainte și înapoi, așteptând momentul potrivit în care să poată

trece la acțiune. Cel în haină verde chicoti tare, a triumf, în momentul când bocancii săi bubuiră, atingând pavajul. Și privi o secundă înapoi, ridicând țanțoș degetul mijlociu al mâinii, după care dădu să o pornească grăbit pe Fifty-fourth.

Eve nu făcu altceva decât să întindă piciorul.

El zbură prin aer, iar haina verde părea că a prins aripi, umflându-se. Apoi ateriză pe trotuar, în vreme ce pielea fâșâi, frecându-se de pavaj. Tipul mormăi, se încruntă, încercând să se răsucească pe o parte. Ea îl ajută să rămână întins pe spate, lovindu-l cu cizma, pe care apoi o așeză ferm pe pieptul lui.

— Bună decolarea, proastă aterizarea.

Ea scoase legitimația, arătând-o și trecătorilor ce se zgâiau la bărbatul cumințit de cizma ei.

— La dracu'! La dracu'! Acu' chiar că am copt-o.

— Daa? Ei, eu zic că ai ars-o și că te-ai ars și tu.

El ridică brațele ca semn că avea de gând să coopereze, după care își șterse sângele de pe obraz cu podul palmei.

— Ce dracu' făceai acolo, la colț de stradă?

— Așteptam mașina, atâta tot.

Ea văzu vehiculul apropiindu-se, limuzina aceea neagră care părea să aibă un kilometru lungime, și simți o durere în stomac din cauza acelei situații jenante. Când Roarke coborî geamul portierei din spate, vârându-și capul prin deschizătură și rânjind, singura ei salvare să-i arunce o privire încruntată.

Polițiștii obosiți alergau, gâfâind din greu, în direcția ei.

— Vă mulțumim pentru ajutorul acordat, doamnă. Dacă ați… doamnă locotenent, zise polițistul, abia vorbind, când ea îi arătă legitimația. Doamnă locotenent. Tocmai îl urmăream pe individ în clipa în care…

— Individul acesta v-a făcut să semănați cu două babe care se leagănă în balansoar.

— Aveți mare dreptate, replică de jos individul.

— Ține-ți gura. Vă clătinați, gâfâiți, continuă ea. Iar tipul acesta era în cea mai bună formă înainte de a ateriza cu fața pe pavaj. Chestia asta mă umple de rușine. Acu', dacă v-ați tras sufletul, puneți mâna și luați-i de aici.

— Da, șefa. Aș vrea să vă raportez, doamnă locotenent, acest individ…

— Nu-mi pasă. E al vostru.

Se grăbi spre limuzină.

— Mai lăsați gogoșile, le strigă ea, după care se urcă în limuzina neagră și strălucitoare.

12

— Mă întreb, zise Roarke pe un ton neutru, cum s-ar descurca populația New Yorkului dacă tu n-ai patrula pe străzile orașului.

Ea ar fi vrut să-i dea o replică inteligentă, dar el îi oferi o ceașcă de cafea, distrăgându-i atenția. Eve își aminti că geamurile limuzinei erau fumurii. Asta însemna că nimeni nu ar fi putut s-o vadă dacă se lungea pe banchetă, înconjurată de vaze pline de boboci de trandafiri, savurându-și cafeaua din ceașca de porțelan. Așa că procedă întocmai.

— De ce? De ce ai venit să mă iei cu iahtul ăsta ostentativ?

— În primul rând, mie nu mi se pare ostentativ, ci convenabil. În al doilea rând, am avut ceva de pus la punct pe drum, așa că nu aveam chef să conduc. În al treilea rând, tu ai pomenit că ai de lucru, așa că m-am gândit că aici e mai confortabil decât în orice cyber-café.

— Da, poate că varianta asta are logică.

Ea luă încă o înghițitură de cafea, închizând ochii. Degetele lui Roarke îi mângâiară încet obrazul.

— Tipul acela care stătea întins pe trotuar sub cizma ta a încasat-o rău?

— Nu. Nici nu a văzut când am întins piciorul. Am eu multe pe cap.

În secunda următoare el îi duse mâna la buze.

— Dar de ce n-ai lăsa tu o vreme gândurile acelea deoparte?

Ea îl fixă cu privirea.

— Acesta e al patrulea motiv pentru care ai venit cu barca asta, ca să poți trece la acțiune?

— Draga mea, acesta e motivul tangențial al tuturor deciziilor mele.

Pentru că avea posibilitatea, Eve îl apucă de rever, îl trase spre ea și îi captură buzele într-un sărut pasional, plin de promisiuni. După care îl împinse la locul lui.

— Doar cu asta te alegi.

— Ți-aș putea dovedi contrariul, dar ar fi, într-un fel, o lipsă de bun-simț, din moment ce ne pregătim să participăm la o ceremonie de comemorare.

Da, știa bine că el i-ar putea dovedi contrariul. Și să fie al naibii dacă ea nu savura acele momente. O clipă rămase nemișcată, încercând să-și pună ordine în gânduri.

— Mi-ai adus desertul favorit?

— Vrei să mănânci gogoși?

— Nuu. S-o ia naiba pe Peabody. Oricum…

Roarke ridică un deget, după care apăsă pe intercom.

— Russ, fă un ocol pe la o patiserie și ia șase gogoși.

— Da, domnule.

Nu era de mirare că avea capul în nori, își zise Eve. Cu câteva minute înainte, avea cizma peste toracele unui idiot, făcând instrucție cu doi polițiști. Și acum colinda New Yorkul, bând o cafea grozavă și așteptând să înfulece niște gogoși.

— Ce spuneai? punctă Roarke.

Mai bine se lăsa dusă de val. Își încrucișă picioarele încălțate, la nivelul gleznelor.

— Toată dimineața m-am ocupat de interviuri. Deci a fost o dimineață plină de discuții.

Îi povesti totul, reușind, ca de fiecare dată, să-și ordoneze gândurile. Se opri doar în secunda în care șoferul îi dădu lui Roarke

cutia de la patiserie, de un alb strălucitor de data asta. Eva o deschise, repezindu-se la gogoșile acelea pline de zahăr și grăsimi.

— După toate aparențele, zise Roarke, oferindu-i un șervețel, când oamenii lasă la o parte convenienţele, așa cum i-ai rugat tu, Ava Anders nu mai pare deloc femeia aceea rafinată și plăcută.

— N-o simpatizează. Dacă le place ceva la ea, cu excepția lui Leopold care nu o poate suferi deloc, o plac datorită faptului că e o Anders. Datorită lui Tommy. Cum el nu mai e acolo, toate răutățile ies la iveală. Ei nu-i pasă dacă e simpatizată sau nu. Sau dacă-i pasă, atunci o face pentru că astfel poate obține admirația celor din jur. Da, e important să fii admirată, și esențial pentru a deveni o persoană influentă.

— Și Tommy a fost și el un punct esențial.

— Mda. Așa se întâmplă de când prima femeie a cavernelor a spus: „Ghh, e cel mai tare și are cel mai mare club. Ia să-mi scutur eu pielea de mastodont și să mă dau la el."

— Ghh?

— Mă rog, depinde cum vorbea femeia cavernelor. Și nu e vorba doar de femei. Și băieței din caverne au exclamat: „Ghh, ia uite, asta prinde cea mai mare cantitate de pește, așa că o s-o atrag chiar acum în peștera mea". Ava a dat cu ochii de Tommy…

— Și a zis „Ghh".

— Sau echivalentul de azi al expresiei. Era vorba de un bărbat bogat, plăcut de multă lume, care era văzut foarte bine de presă. Un tip drăguț și ușor de manipulat. Poți să pariezi pe ce vrei că ea l-a „cercetat" în amănunt, înainte să se dea la el. Și-a aranjat transferul la New York, s-a asigurat că va apărea cât se poate de des în preajma lui. Că va rămâne și singură cu el. Dar totul într-un mod subtil. Dacă era prea agresivă, risca să-l sperie, dacă era prea delicată, ar fi putut să nu o bage în seamă. Îți pui masca, te ocupi de ce-i place lui Tommy și tot așa, și porți costumul ăsta ca pe al doilea

rând de piele. Și după ce te-ai agățat bine de el, continui să te porți în același fel. Poate că te mai schimbi, pe ici, pe colo, dar nu în punctele esențiale. Obții oarece putere, faci rost de niște vile elegante, o viață pe picior mare. Obții o poziție socială, oarece importanță. Îndemnându-l, când avea ocazia, să iasă din casă, să plece în călătorii, ca să poată scoate acel costum, să mai respire puțin, ce naiba.

— Timp de șaisprezece ani?

— Ea ar fi reușit performanța asta de două ori pe atât. Dar știi ce s-a întâmplat? Tatăl lui a decedat. Va trebui să cercetez acest aspect. Își notă acest lucru într-un colț al minții. În plus, trebuie să-l mai verific și pe Charles. Dar trebuie să-ți spun că mie mi se pare ciudat că prima ei întâlnire cu Charles a avut loc la numai câteva săptămâni după ce socrul ei a murit, iar Tommy a devenit moștenitorul acestuia. Ei, totul îi mergea din plin. Uite, totul ar putea deveni al meu. Cum aș putea obține toate astea, și apoi să scap de costumul ăsta? Era cam enervant, iar el nu era decât cu zece ani mai în vârstă decât ea. Putea foarte bine să mai trăiască cincizeci, șaizeci de ani. Era mult prea mult. Oricum ar fi fost, ea ar fi fost moștenitoarea. Iar prin divorț nu avea cum să-l moștenească. Da, poate că ar fi reușit să demonstreze că vinovatul a fost el, ca în cazul primului soț.

— Dar făcuse asta deja, ar fi însemnat că se repeta.

— Da, te-ai prins, replică ea mulțumită. În urma divorțului nici nu ar fi primit o sumă prea mare. Nu avea cum, nu după ce avusese o căsnicie de atâția ani. Dacă el murea, ea putea deveni văduva aceea sfâșiată de durere, cea care își adună rămășițele de viață și merge mai departe. De ce să nu moară, să aibă parte de un accident fatal, de ce… Dar dacă?

— Nu ar fi prima care se agață de avere și după aceea se teme că prețul plătit e mult prea mare, comentă Roarke. Sau prima care

ucide pentru bani. Dar metoda în cazul acesta pare născută dintr-o răzbunare cruntă.

— Probabil. Un teribil accident, dar care reprezintă mult mai mult, fiindcă are la bază propria lui slăbiciune și faptul că i-a fost infidel. Cu cât are el o imagine mai proastă, cu atât aura ei strălucește mai mult. Și cred că odată ce a întrezărit o ieșire, acel costum începu să i se pară din ce în ce mai strâmt, impiedicând-o să trăiască. Oare cine era vinovat pentru lucrul acesta?

— El, bineînțeles.

— Ooo, da. El trebuia să plătească, pentru toți anii în care ea jucase rolul acela chinuitor.

În aerul răcoros al limuzinei Eve reuși să perceapă furia oarbă pe care o resimțise Ava.

— La urma urmei, ajunsese să-l urască. Indiferent ce ar fi simțit pentru el la început sau pe parcurs, ea ajunsese să-l urască.

— Iar felul în care a fost ucis are un caracter extrem de intim și de urât, zise Roarke, tocmai fiindcă în spatele gestului se ascunde multă, multă ură.

— E evident.

— Dacă a plănuit totul așa cum susții, atunci ea mai are un obstacol: Ben.

— Sunt convinsă că are planuri și în privința lui. Nu are timp de pierdut. Doar dacă relația lor nu devine ceva mai profundă, iar el are cumva de gând să se însoare cu ca. În cazul acesta, ea trebuie să se miște și mai repede. Dacă nu cumva are deja totul pregătit. Cum ar fi o supradoză. Pastile, mult prea multe pastile. El nu a putut suporta durerea, iar ideea că se află în locul unchiului său reprezintă o presiune mult prea mare. S-ar putea să nu-i iasă. Există niște riscuri la mijloc, dar în cazul că eu o scot basma curată, la finalul anchetei, așa cum speră ea, atunci are toate șansele să-și asume aceste riscuri.

— Ai de gând să-l previi?

— Deocamdată e la adăpost. Ancheta e în derulare, iar ea are nevoie de ceva mai mult timp la dispoziție.

Reflectând la asta, Eve se bătu cu degetele peste coapse.

— Are nevoie de timp să îl studieze, să încerce să-și reverse atenția asupra lui. Să lase de înțeles că el e în prezent cel care o sprijină, tot ce i-a mai rămas de la Tommy. Ea plănuiește și ia în considerare toate consecințele posibile. Are nevoie ca opinia publică să ia seama bine la durerea ce-i unește, apropiindu-i unul de celălalt și constituind astfel fundația.

— Nu pot afirma că l-am cunoscut foarte bine pe Thomas Anders, dar aș fi putut paria că el reușea să-i miroasă pe cei din jurul său.

— Da.

Roarke se jucă vesel cu vârful șuvițelor ei. Ea își schimbă poziția pentru a-l privi în ochi.

— Nu te-ai întrebat, nici măcar o dată, dacă eu te-am cucerit pentru banii tăi?

— Dar nu tu m-ai cucerit. Eu am fost cel care te-a cucerit.

— Ei, aș fi putut să fac și eu asta.

Ea îi zâmbi.

— Iar tu ai fi căzut neajutorat la picioarele mele.

— Dar am căzut cât se poate de confortabil. Draga mea Eve, tu nu porți decât costumele pe care le ai în șifonier. Iar ele, oricum, se uzează greu.

El întinse palma, cu fața în sus, între sânii ei.

— Îți cunosc inima, *aghrá*.

După aceea, trase afară lănțișorul pe care ea îl purta pe sub cămașă. Se zări sclipind un pandantiv confecționat din metal, având ca aplicație un diamant sub forma unui sfânt, pe care îl primise în dar de la el.

— Îți mai aduci aminte când ți l-am dăruit?

El răsuci încet lănțișorul, iar acesta luci ca și cum ar fi luat foc.

— Sigur.

— Nu erai doar oripilată și confuză, erai chiar îngrozită. Locotenentul Eve Dallas, îngrozită de o bucățică de carbon presat ori ce-o mai fi reprezentând el.

— Dragostea nu era plănuită în acele clipe. Nu mă gândeam deloc la așa ceva. Nu atunci.

— Cu toate astea, când ai venit la mine, deja îl purtai. Diamantul sclipea la mijloc. Și încă îl mai porți. Îl ții ascuns aproape tot timpul ca să nu-ți ghicească nimeni sensibilitățile aparte, nepotrivite pentru un polițist, dar îl păstrezi acolo, aproape de inimă.

El îl lăsă să alunece la loc, sub cămașă.

— Tu, locotenente, ai căzut sub vraja mea, după ce ți-am dat un ghiont zdravăn.

— Cred că am căzut împreună.

Ea se uită afară pe geam, în vreme ce limuzina lor lua curba, aliniindu-se în spatele altor limuzine, ca niște străluciri sumbre ale morții.

— Păcat că Anders nu a avut mai mult noroc la capitolul acesta.

Fotografii înfățișându-l pe Anders împânzeau salonul elegant, de mari dimensiuni, el folosind o bâtă de golf la club, ori dând cu piciorul într-o minge, ori executând un voleu la tenis, și totul în mijlocul unui câmp plin de flori. Cele mai multe erau floarea-soarelui, având în centru discul acela maro-închis.

— Erau favoritele lui, le spuse Ben. Unchiul Tommy obișnuia să spună că în cazul în care va apuca să iasă la pensie, o să cumpere o fermă micuță unde va cultiva floarea-soarelui.

— Plănuia asta deja? întrebă Eve. Să se retragă?

— Nu chiar. Dar deja se auzise că e în căutarea unui loc în afara orașului unde să-și petreacă weekendurile. Atâta vreme cât acolo ar

fi avut la îndemână un teren de golf. Ba chiar avea de gând să construiască o fermă care să aibă și terenuri de sport. Un fel de casă la țară, unde el și Ava s-ar fi putut retrage în cele din urmă. Ar fi avut mica lui plantație de floarea-soarelui, dar până atunci ar mai fi ieșit și în oraș, bucurându-se de toate facilitățile terenurilor de sport. Spunea că trebuie să-i construiască și Avei un spa, ca să fie de acord cu mutarea acolo.

El surâse, în vreme ce în priviri i se citi o tristețe îngrozitoare.

— El iubea floarea-soarelui. Dar, la rândul său, era foarte iubit. Se organizează simultan mai multe ceremonii de comemorare în întreaga lume. În momentul ăsta, oamenii din întreaga lume… Mă scuzați o secundă.

Se întoarse cu fața spre ușă. Eve se întrebă cum de nu se prăbușise încă la pământ. După care îl văzu pe Leopold cum traversează camera în fugă, punându-și palma pe umărul lui și conducându-l afară.

Dragoste, gândi Eve, tristețe și egoism.

După aceea, își întoarse atenția către văduvă, care, palidă la față, cu ochii umezi, se afundase într-un fotoliu tapițat cu catifea albastră, înconjurată de flori și de oameni nerăbdători să o consoleze. Avea iar părul strâns la spate, într-un coc, ce-i punea în valoare osatura perfectă, trăsăturile ascuțite bine definite. Hainele de văduvă erau negre în totalitate, cu o croială impecabilă care-i scotea în evidență constituția statuară. La încheietura mâinii și în urechi purta diamante elegante.

— Fii atentă, te uiți atât de fix la ea, încât o să i se ridice perișorul de pe ceafă.

Ideea nu era chiar atât de rea, își zise Eve.

— Hai să-i prezentăm condoleanțe.

Câți oameni adunase Tommy, gândi Eve, încercând să-și facă loc printre ei. Asta o bucura probabil pe văduvă. PR-ul era strălucit, iar

media avea să remarce asta. În timp ce Eve se apropia, Ava înălță ochii, lucind de lacrimi, după care se ridică ținându-se strâns de brațul fotoliului ca și cum ar fi avut nevoie de un sprijin.

— Doamnă locotenent. Ce drăguț din partea dumneavoastră că ați venit. Și Roarke. Tommy s-ar fi bucurat.

— Era un om bun.

Roarke apucă mâna întinsă a Avei.

— O să-i simțim lipsa.

— Da, *era*, și îi vom simți lipsa. O… o cunoașteți pe buna mea prietenă, Brigit Plowder?

— Cred că da. Ne pare bine să vă revedem, doamnă Plowder, chiar dacă momentul e unul extrem de greu.

— Sasha va fi teribil de dezamăgită la gândul că de mine v-ați amintit, iar de ea nu.

Brigit surâse spre Roarke. Un zâmbet amabil de gazdă care-și întâmpina oaspetele.

— Doriți să semnați în cartea comemorativă? E un obicei vechi pe care cred că Tommy l-ar fi apreciat.

Ea arătă către podiumul micuț de lângă ea, unde se zărea o carte aurită, deschisă.

— Desigur.

Roarke luă stiloul de aur pentru a semna.

— Luați un pahar de vin.

Ca și cum ar fi fost derutată, Ava își atinse fruntea cu degetele.

— Servim vin. Tommy adora petrecerile. Nu i-ar plăcea să vadă atât de multe lacrimi. Trebuie să beți puțin vin.

— Eu sunt în timpul serviciului.

Și o clipă, doar o clipă, Eve o privi atent în ochi pe Ava, lăsând-o să-și dea seama. *Te cunosc. Știu cine ești*.

În ochii Avei, în spatele acelui scut de lacrimi, apăru, ca o strălucire, surpriza. Și preț de o secundă, doar atât, acolo se ivi și ura. După care se sprijini de amica ei.

— Îmi pare rău. Îmi pare rău. Mă simt…

— Ia loc.

Brigit o așeză încet jos, mângâind-o pe obraz.

— Liniștește-te, relaxează-te. Ava. Te consumi prea mult.

— Prea mult? Oare cum voi putea să… Ben unde e? Unde e Ben?

Din ochii ei strălucitori se scurse o lacrimă, una singură.

— Am nevoie de Ben.

— Îl caut.

Roarke se uită o clipă spre Eve, după care dispăru în marea de participanți.

— O să vină, o liniști Brigit. Ben o să fie alături de tine. O să te duc sus, draga mea. Ai nevoie de puțină liniște. Aici e prea cald, un spațiu prea închis, sunt prea mulți oameni. E prea mult.

— O să vă ajut și eu.

Eve veni mai aproape.

— N-ar fi bine să vă ajut eu, doamnă Anders?

— Îl vreau pe Ben.

Ava își întoarse fața, lipind-o de obrazul lui Brigit.

— Am nevoie de Ben. Atât mi-a rămas de la Tommy.

— Vine. Vine, Ava.

Ben traversă în fugă încăperea. Suferința lui era acum dublată de îngrijorare. Se aplecă deasupra Avei precum un scut.

— Sunt aici. M-am dus să iau puțin aer. Sunt aici.

— Stai cu mine, Ben. Te rog, stai cu mine, măcar până ce terminăm cu toate astea.

— S-o ducem sus.

— Nu, Brigit, n-ar trebui să plec. Trebuie să…

— Câteva minute. Doar câteva minute, până îți revii puțin.

— Da, ai dreptate. Câteva minute, Ben.

— Gata. Ia-mă de braț. Vă rog să mă scuzați, doamnă locotenent.

— Desigur.

Astfel că văduva, copleșită, fu condusă la cuibușorul său privat unde să-și plângă durerea. Chiar la timp, gândi Eve. Acum putea să respire și ea puțin, hotărî ea, după care o zări pe Nadine Furst, care se afla în partea cealaltă a încăperii, alături de Roarke.

— Personal sau profesional? întrebă Eve, după ce li se alătură.

— La fel ca polițiștii, și noi, jurnaliștii, ne facem meseria. Dar eu mă aflu aici și din motive personale. Pe el l-am simpatizat, chiar foarte mult. Și pe Ben.

Ea se uită spre ușă, dându-și la o parte o șuviță de păr, atentă la plecarea celor doi.

— Tocmai eram afară, împreună cu el, și stăteam de vorbă când a sosit Roarke, căutându-l. Biata Ava, pare tare pierdută.

— O, știe foarte bine drumul.

Ochii lui Nadine se îngustară, sclipind brusc.

— Ah, ce aud? Doar nu crezi cu adevărat că…

Se opri, sorbind din paharul de vin pe care-l avea în mână.

— Aici sunt cam multe urechi. De ce să nu ieșim afară?

— Nu suntem pregătiți pentru o întrevedere între patru ochi, deocamdată.

— Peabody e mai bună decât credeam, zise Nadine după un timp. Dacă se întâmplă ce bănuiesc eu. Ea nu scapă nicio firmitură. Ce mai amice sunteți.

— Tu trebuie să te dovedești, în primul rând, o bună amică. Caută-mi interviurile acelea mai vechi și trimite-mi-le.

— Da, pot s-o fac. Dar eu cu ce mă aleg?

— Depinde.

— Fii atentă, Dallas…

— Ți-am spus, interveni Roarke, ce tare mi s-a părut interviul tău de aseară cu Peabody? Ai scos ce-i mai bun din ea, fără cel mai mic efort.

— Muncă în echipă.

Nadine îi privi urâcios pe amândoi.

— Urăsc chestia asta.

— Dă-mi interviurile, Nadine. Și pe urmă văd eu ce-ți dau și când pot să-ți dau. Dar deocamdată îmi ajunge cât am stat aici. Așa că… La dracu', soția lui Tibble. La naiba.

Nu era încă pregătită, asta își spunea Eve, privind-o pe femeia aceea înaltă și subțire. Părul mult prea scurt și de nuanță castaniu-aurie încadra o față puternică și uimitoare ce semăna cu aroma înțepătoare a acelui ceai irlandez pe care Roarke îl savura din când în când. Eve auzise că pe vremuri Karla Blaze Tibble își alesese, făcând chiar senzație, cariera de fotomodel. Dacă defilase la fel de dezinvolt și de hotărât pe pasarelă ca în această încăpere mortuară, decise Eve, atunci nici nu era de mirare.

— Doamnă locotenent.

Vocea ei avea un ton muzical, iar ochii aurii semănau cu ai unui tigru.

— Doamnă.

— Domnișoară Furst, Roarke, aș vrea să ne scuzați o clipă, dacă se poate. Vreau să vorbesc cu doamna locotenent între patru ochi.

Putea fi luată drept o rugăminte, dar, în realitate, sunase ca un ordin. Karla se învârti pur și simplu, iar ceilalți se îndepărtară, exact cum se despicase Marea Roșie în fața lui Moise[3].

— Curaj.

Cu toate că în vocea sa se ghicea amuzamentul, Roarke o strânse încurajator de umăr pe Eve.

---

[3] Exod 13:17-18.

— Oare ce le trebuie lor neveste? La ce le trebuie polițiștilor neveste? Mă întorc imediat.

Neavând altă șansă, Eve o urmă, ascultătoare, pe Karla, urcând pe terasa îngustă de la etajul trei.

În vreme ce traficul se desfășura asurzitor dedesubt, Karla se postă cu spatele la balustradă.

— Ca anchetator principal, crezi că e bine să stai de vorbă cu un reporter în timpul ceremoniei de comemorare a victimei?

— Mă iertați, doamnă, dar Nadine Furst mi-este și prietenă.

— Nu are a face. Tu trebuie să ții cont de funcție.

Scutește-mă, îi adresă Eve în gând.

— Da, și eu, dar și dumneavoastră. Ca soție a șefului poliției, credeți că e bine să participați la ceremonia dedicată unei persoane asasinate al cărei caz e încă anchetat, și să stați de vorbă cu persoane care ar putea figura pe lista suspecților?

Furia apăru brusc în ochii aceia ca de tigru care se încadrau perfect pe chipul uimitor al femeii. După aceea totul se reduse la un surâs ironic și iritat.

— Da, ai dreptate. Și asta mă irită.

— Vă pot asigura că nu am discutat cu Nadine amănunte ce țin de anchetă și nici nu am oferit altcuiva din media genul acesta de detalii.

— Deocamdată.

— Ea e o sursă utilă, și pentru mine chiar una principală, și s-ar putea să mă decid s-o folosesc. Dacă nu va insista prea tare, s-ar putea să-i ofer informații contra altor informații.

— Mizerie contra mizerie.

— E o mizerie utilă, doamnă.

— Oh, nu îmi mai spune „doamnă" de parcă aș fi profesoara ta.

Se întoarse, rezemându-se de balustradă și stând cu fața la stradă.

— Sunt supărată și m-am enervat și mai tare când am văzut cum stai la taclale cu Nadine Furst.

— Aș sta de vorbă și cu Jack Spintecătorul, dacă ar fi de folos anchetei. Înțeleg că lucrul acesta vă enervează. A fost ucis un prieten bun al soțului dumneavoastră. Trebuie să înțelegeți că găsirea ucigașului și rezolvarea cazului sunt prioritățile mele.

— Iar eu deja mi-am băgat nasul de două ori.

Karla ridică palmele de pe balustradă ca într-un soi de armistițiu, după cum îl interpretă Eve.

— Nu-mi stă în obicei.

— Da, nu vă stă.

— Ava și cu mine suntem prietene. Am lucrat împreună la câteva proiecte, îi admir energia, creativitatea. Pe Tommy Anders îl admiram în mod deosebit. Era generos, lipsit de pretenții, așa că ai dreptate, mi-e foarte greu să accept că a fost ucis, circumstanțele în care s-a întâmplat și implicarea presei. Ca soție a unui om care deține o funcție importantă, în clipa asta o compătimesc pe Ava din mai multe puncte de vedere.

Karla se întoarse.

— La fel ar trebui să procedezi și tu, fiindcă ești soția unei persoane de vază.

— Ca anchetator principal, simpatizez cu victima.

— Ești o femeie dură, doamnă locotenent.

Karla scutură din cap, dar furia dispăruse deja.

— Soțul meu zice că ești cel mai bun om al lui. Te consideră un briliant. Eu nu mă amestec în treburile lui, dar sunt atentă la ce se petrece, știu că îți faci treaba ca la carte. Și cred că nu e o treabă ușoară. De-aia mi-am zis că dorești să discuți cu mine despre Ava și Tommy.

— Mai ales despre colaborarea dumneavoastră cu ei.

— Crezi că un amănunt legat de activitatea caritabilă a dus la uciderea lui?

— Trebuie să iau în calcul toate posibilitățile pentru buna desfășurare a anchetei.

— Așa te avertizează un polițist să nu te amesteci unde nu-ți fierbe oala.

Karla flutură din mână.

— Nu mă simt ofensată. Eu și Ava am colaborat la mai multe proiecte în ultimii doi ani. Prima dată, Ava m-a sunat ca să mă coopteze la organizarea unui spectacol de modă. Logic, datorită experienței mele.

— Un spectacol de modă?

— Nu, în realitate era un spectacol dedicat mamelor și copiilor care participau la diverse tabere și programe sportive. Haine de zi, haine business, haine sport, unele dintre mămici fiind folosite ca model. Magazinele participante au oferit niște discounturi destul de mari și fiecare mămică a primit din partea firmei Anders vestimentație în valoare de 1.000 de dolari. S-au distrat, căci cea mai mare atenție li s-a acordat copiilor. După câteva luni am organizat un show dedicat copiilor, uniforme școlare, aparatură pentru atletism. Ambele spectacole au avut succes. Ava a fost neobosită.

— Da, așa am auzit și eu.

— Am implementat și alte activități. Noi, adică Ava și o parte din personal, le-am dus pe mămici la un spa, în vreme ce copiii erau într-o tabără sportivă. Un fel de vacanță de cinci zile, în care ele aveau prilejul să se relaxeze, să fie răsfățate și să participe la seminare, workshop-uri, dezbateri în grup. Au petrecut clipe extrem de plăcute.

— Ați participat și dumneavoastră?

— O dată sau de două ori. Ca un fel de mamă-organizator, ca să zicem așa. Era o adevărată satisfacție să le vezi pe femeile acelea,

care rareori aveau timp pentru ele, ocupându-se de mintea, trupul și spiritul lor.

— Cred că au fost incredibil de recunoscătoare față de Ava care le oferea un stil de viață diferit de cel cu care erau obișnuite.

— O perioadă în care să fie departe de serviciu, de copii, de responsabilități, da, ai dreptate. Distracția era punctul forte, dar după aceea urmau educația, lucrul pe internet, tehnicile de sprijin și asistență. La fel se desfășoară lucrurile și în acele două zile libere pe care le petrec în New York sau în alte locații, de-a lungul anului, tot în cadrul programului și mamele. Unele dintre ele sunt mame singure, așa că au la dispoziție un răgaz pentru a socializa, pentru a fi și altceva decât mamă.

Entuziasmul Karlei se transpuse și în voce. Mâinile i se mișcară, dând o nouă energie vorbelor ei.

— De obicei, când părintele, fie că e femeie, fie că e bărbat, e copleșit de noianul de responsabilități și cerințe necesare creșterii unui copil, devine mai puțin eficient și afectuos decât ar putea fi. Decât își dorește. Așa că Ava s-a gândit la acest program.

— Petrecându-vă timpul împreună, în asemenea momente de recreare sau cu ocazia spectacolelor de modă, e firesc, nu-i așa ca dumneavoastră și Ava să aveți de-a face cu unii dintre participanți. Se puteau naște anumite relații.

— Da, un alt lucru pe care-l consider meritoriu. Tommy nu dorea să le ofere doar echipament acelor copii sau doar un teren unde ei să poată exersa. Ideea lui a fost aceea de a-i strânge în același loc, de a-i face să se antreneze împreună, să participe la diverse competiții, încurajându-i să lucreze și să se joace unii cu alții, asta însemnând mult mai mult decât să-i dăruiești o minge unui copil. Asta îi face să fie mândri, să învețe valoarea prieteniei, a lucrului în echipă și a fair playului. Prin programele acelea paralele, Ava voia să ofere exact același lucru mamelor. Și să participe ea însăși, așa cum face și

Tommy, cum făcea, participând la activitățile de pe teren, în programul pentru tați sau în concursurile la care participau atât tații, cât și copiii acestora. Iar eu trebuie să mă apuc cât de curând să strâng fonduri, spuse Karla, râzând. Dar adevărul e că implicarea e cheia problemei, după părerea mea. Evenimentele de caritate pot fi un lucru extrem de dificil, doamnă locotenent, fie că dai, fie că primești. Programele acestea au ca scop insuflarea mândriei și a prețuirii de sine.

— Lucrul la aceste programe și promovarea lor, alături de Ava, probabil că înseamnă foarte multe planuri, un ochi format pentru detalii, un talent al delegării sarcinilor către colaboratori.

— Absolut. Ava e un maestru când vine vorba de aceste aspecte.

Eve surâse.

— Cred și eu. Vă mulțumesc mult pentru timpul acordat.

— Și uite așa sunt concediată. Ar trebui să mă duc înăuntru, să-mi iau la revedere de la ceilalți. Sper că nu ne vom purta pică una alteia.

— Din punctul meu de vedere, nu.

— În acest caz, îți urez mult noroc în derularea anchetei.

Ea îi întinse din nou mâna.

— Încă un amănunt, doamnă locotenent, puțin creion corector ar putea să mascheze vânătaia aceea de la ochi.

— De ce credeți că aș vrea s-o acopăr?

În limuzină, Eve își întinse picioarele, rostind un simplu:

— Ahhh.

— Din moment ce nu v-ați sfâșiat, presupun că tu și soția șefului ați avut discuții amiabile.

— Da, poți să spui și așa. E distractiv să urmărești ce spun oamenii și în ce fel o fac. Ea e prietenoasă cu Ava. Pe Tommy l-a apreciat extrem de mult. Admiră energia de care dă dovadă Ava și

creativitatea ei. Tommy era un om generos și lipsit de pretenții. Doamna Tibble e o femeie deșteaptă, dar nu a înțeles valoarea celor mărturisite de ea. Despre toate astea, dar nu numai atât.

Eve se întoarse cu fața spre Roarke.

— Ieri, i-ai dat câțiva dolari unui vagabond care dormea pe stradă.

— E foarte posibil.

— Nu. Te-am văzut cu ochii mei. Acolo, aproape de morgă.

— Bine. Și ce-i cu asta?

— Probabil că în ziua aceea a mai primit de la câțiva, iar cu o zi în urmă, ceva mai mult de atât. Ei precis nu și-au mai adus aminte de el, și nici el de ei. Dar tu te-ai aplecat și ai vorbit cu el, ochi în ochi. Ați stabilit o legătură, ai făcut din asta ceva personal. De tine își va aminti.

— S-ar putea să-și aducă aminte de alți douăzeci.

— Nu, nu face pe cinicul cu mine. Ia adu-ți aminte de vremea când umblai haihui pe străzile Dublinului, când tatăl tău te bătea până te lăsa pe jumătate mort. Summerset te-a luat la el, te-a îngrijit. Ți-a oferit ceva, o șansă, un sanctuar, o oportunitate. Ia spune-mi, ce ai fi fost în stare să faci pentru el atunci? Gândește-te că ai fi cu ani în urmă, în perioada aceea, gândește-te la relația dintre voi doi, adaugă ea. Atunci, în zilele acelea, ce ai fi făcut de dragul lui?

— Tot ce mi-ar fi cerut.

— Mda. Fiindcă pe vremea aceea el avea puterea, el deținea controlul… bunăstarea. Oricât ai fi fost tu de rău, erai vulnerabil. Mai mic, mai neputincios. Și el îți dăruise ce nu avuseseși niciodată.

— Dar nu mi-a cerut nimic, adăugă Roarke.

— Fiindcă așa nesuferit și urât cum e, nu-i place să profite de o persoană vulnerabilă. Dar Ava e în stare.

— Unde vrei să ajungi?

— La birou. Trebuie să văd ce a reușit Peabody să afle până la ora asta, să văd dacă mă pot întâlni cu Mira câteva clipe. Trebuie să-mi pun o parte din idei în ordine, să le sortez. Îți povestesc acasă cum a fost, după aceea voi profita de partea ta vulnerabilă, și anume de faptul că ești nebun după mine și că ești curios în privința cazului, așa că o să te pun la treabă.

— Accept, mai ales dacă după aceea te gândești să profiți de mine și într-un alt mod.

— Asta am deja în plan. Vreau, oh, oh. Oprește!

Ea se repezi la interfon.

— Parchează aici. Parchează aici.

— De ce? întrebă Roarke, în timp ce limuzina luă încet curba. Până la sediul central mai sunt două clădiri.

— Exact. Crezi că vreau să apar în fața intrării în chestia asta? Iisuse. De aici o iau pe jos.

— Nu iei și gogoșile?

— Păstrează-le tu.

Cu o mână pe mânerul portierei și cu alta în părul lui, îl sărută pasional, după care coborî în grabă.

— Ne vedem.

Iar el o urmări cum înainta cu pași mari pe trotuar, în vreme ce haina flutura în spatele ei. O urmări până ce se îndepărtă și nu se mai zări, înghițită de mulțimea trecătorilor.

13

Cu gândul la toate detaliile ce se aglomeraseră în mintea ei, Eve se îndreptă spre departamentul Omucideri, înaintând cu același pas pe care Roarke îl admirase ceva mai devreme. Nu apăruse nicio pistă, își zise ea, deocamdată nu apăruse nimic, dar să fie al naibii dacă ea nu credea că „prinsese o crăpătură". Și avea să lucreze la ea, cu târnăcopul și ciocanul, până ce crăpătura avea să devină mai mare.

O altă parte a creierului o avertiză că avea nevoie de cofeină, reflectând apoi dacă era cazul ca aceasta să fie fierbinte sau rece. Când ideea de rece câștigă teren, se opri în fața unei mașinării, privind-o suspicios și cu mare neplăcere.

— Să nu te joci cu mine, mormăi ea, vârând înăuntru monedele. Dă-mi o cutie de pepsi.

Mașinăria păru că stă pe gânduri, că stă să cântărească, scoțând doar un fluierat înfundat. Și tocmai în secunda în care își lua avânt ca să-i tragă un șut zdravăn, aceasta scuipă în afară o doză de pepsi, împreună cu bonul aferent. Eve apucă doza înainte de a se răzgândi și, luând-o în direcția opusă, o zări pe Abigail Johnson, care stătea pe aceeași bancă pe care se așezase și Tiko cu o zi în urmă.

Ceafa lui Eve se încordă brusc, în vreme ce se apropie de femeie.

— Doamnă Johnson.

— O, doamnă locotenent Dallas. Visam cu ochii deschiși, nici nu v-am văzut.

— Ați pățit ceva?

— Nu. Nu chiar. Adevărul e că Tiko m-a tot bătut la cap cu premiul acela. La început mi-am zis că e suficient să știe că trebuie să facă doar fapte bune, dar după aceea m-am gândit că n-ar fi rău să și primească ceva pentru fapta lui bună. Și oare nu-l pedepsesc când face ceva rău, în timp ce atunci când face ceva de ispravă îl las mai mult la televizor sau îi pregătesc prăjituri sau ceva bun de mâncare?

— Mi se pare o idee foarte bună.

— Așa că am sunat la numărul de telefon pe care mi l-ați dat ca să văd despre ce e vorba. Mi-au zis că totul e pregătit, fiindcă dumneavoastră v-ați ocupat de toate. Era vorba de 1.000 de dolari, doamnă locotenent, ca să vedeți!

— Se pare că indivizii ăia furau cam 10 mii de dolari zilnic. Tiko ne-a ajutat să-i prindem.

— Nu pot să-mi revin, Dumnezeu mi-e martor. De fapt, mi s-au muiat genunchii, nu mai aveam aer, după ce sergentul acela, Whittles, mi-a spus despre ce sumă e vorba.

Abigail își atinse ceafa cu degetele, iar râsul ei era vesel, precum cântecul păsărelelor.

— În afară de asta, v-am copt o plăcintă.

Îi oferi lui Eve o cutie, lăsând-o perplexă.

— Mie?

— Plăcintă cu lămâie. Sper că vă place.

— Aș fi nebună să nu-mi placă. Vă mulțumesc.

— Când mi-au spus că nu sunteți aici, m-am gândit să o las cuiva să v-o dea. Dar mi-am dat seama că nu ați mai fi găsit nici firimitură din ea când v-ați fi întors.

— Aveți dreptate.

— Mi-au zis că vă întoarceți repede, așa că m-am hotărât sa vă aștept. Cei de la parter au verificat cutia, așa că au văzut că nu

conține ceva periculos. Da, mi-am zis că prăjiturile mele îngrașă, fiind periculoase pentru siluetă, dar nu cred că dumneavoastră ar trebui să vă faceți griji în privința asta.

Pentru că așa se și cuvenea, Eve întredeschise cutia și se uită o clipă înăuntru. Plăcințelele cu lămâie semănau cu niște movile de omăt, ornate cu o cremă de culoare galbenă.

— Adevărate opere de artă!

— Ei, nu spuneți asta. Știu că nu e cine știe ce, dar am vrut să vă ofer și eu ceva pentru ceea ce ați făcut dumneavoastră pentru băiat, pentru Tiko al meu. Mi-a povestit totul, de fapt mi-a tot repovestit de vreo șase ori de atunci încoace. Ați fi putut să-l mustruluiți sau să-i chemați pe cei de la asistența socială, sau cine știe ce altceva, dar nu ați făcut nimic din toate astea. Eu l-am învățat să respecte legea, l-am învățat ce-i bine și ce-i rău. Însă dumneavoastră i-ați demonstrat și de ce și i-ați arătat ce chip poate avea legea și cum arată binele, ceea ce el desigur nu va uita. Nici premiul acela nu are să-l dea uitării. Dar în primul rând își va aminti mereu de dumneavoastră. La fel ca și mine.

— După părerea mea, doamnă Johnson, mulți copii ca Tiko ar fi ocolit legea, sau mai mult, ar fi luat chiar o părticică din banii aceia murdari. Eu o să iau plăcinta pregătită de dumneavoastră.

— Sper că o veți mânca cu plăcere.

— S-ar putea să alung din calea mea o parte din subalternii mei ca să pot ajunge la birou, dar vă promit că așa va fi.

Eve ținu cu strășnicie cutia, adoptând o privire fioroasă și îndreptându-se spre bârlogul ei. Putea jura că vreo douăzeci de nasuri adulmecau curioase din pricina aromei ce se răspândise brusc în aer.

— N-aveți nicio șansă, la naiba. Peabody treci la mine în birou.

După ce le zâmbi ironic și urâcios colegilor ei dezamăgiți și suferinzi, Peabody se repezi pe urmele lui Eve.

— Ce fel de plăcintă ai acolo?

— Dintr-aceea care-mi place.

— Dar nu ai cum s-o mănânci de una singură. Te îmbolnăvești.

— Om trăi și-om vedea.

— Dar și eu ți-am cumpărat… gogoși.

— Unde sunt?

Peabody deschise gura, apoi o închise repede, după care privi în altă parte.

— Păi…

— Exact.

Eve cocoță cutia pe AutoChef, astfel ca nimeni să nu poată ajunge la ea.

— Dar tu de ce miroși a gogoși?

— Dar asta nu înseamnă că le-am mâncat de una singură, iar tu și așa ai uitat cutia, prin urmare… Bine.

Ea cedă sub privirea de gheață a lui Eve.

— M-am ocupat de numele acelea care puteau apărea în mai multe proiecte, după care am început să le verific. Doamna Tibble apare și ea printre ele. A colaborat la mai multe proiecte alături de Ava Anders.

— Cred că o putem exclude de pe listă.

— Mda. Mai apar și soția primarului și alte câteva nume de persoane importante.

— Nu le putem ignora. Cei din personal și voluntarii au lucrat cot la cot, dar noi ne vom concentra atenția asupra participanților. Asupra femeilor față de care Ava a jucat rolul Doamnei cu Suflet Mare.

— Am dat peste persoane cu cazier, peste unele care au fost sau sunt CI.

— Păstrează-i în capul listei. Încearcă să vezi felul ei de a acționa. Oare ar fi ales un om cu experiență, cu talent pentru așa ceva, sau unul „orb", care acționa fără să știe prea bine ce face?

Se îndreptă spre fereastră, privind dincolo de ea.

— Nu se aștepta să ajungem aici, să privim în direcția asta. Dar un om ca ea, care plănuiește totul atât de meticulos, ar fi trebuit să ia în calcul toate posibilitățile. Oare cum a cântărit totul?

— Următoarea întrebare ar fi: cum convingi pe cineva să ucidă în numele tău?

— Unii reușesc pregătind o plăcintă. Să copiezi toate fișierele și să le transferi pe computerul meu de aici, dar și pe cel de acasă. Și nu te da bătută, Peabody, muncește de zor. Dacă a folosit pe cineva pe post de trăgaci, atunci sunt convinsă că și pentru acesta are ceva pregătit. Pun pariu că și ălora le-a pregătit ceva.

Se puse și ea pe treabă, făcând notițe despre discuțiile avute în ziua aceea, analizând numele pe care le sortase Peabody, acelea care se repetau. Se gândi la tot ceea ce trebuia pregătit ca aparatură și personal, și la orele nesfârșite de lucru pentru ca toți acei posibili suspecți să poată fi interogați.

Acul în carul cu fân. Dar, mai curând sau mai târziu, lucrurile aveau să se limpezească.

Se lăsă în spătarul scaunului, își roti capul dintr-o parte în alta, ca să-și dezmorțească mușchii încordați. Auzi e-mailul scoțând semnalul bine cunoscut și se bucură că Nadine îi expediase un fișier.

— Copiază-l în computerul de acasă, ordonă ea.

Își frecă ochii obosiți. Da, venise vremea să plece acasă, recunoscu ea. Ia-le acasă, analizează-le, iar apoi pasează-i-le lui Roarke.

Închise aparatul, își ticsi geanta cu toate cele necesare și își îmbrăcă haina. Tocmai lua cutia cu plăcintă în clipa în care Mira păși în birou.

— Plecai?

— Daaa, dar am câteva clipe la dispoziție. Am auzit că azi ai fost extrem de aglomerată.

— Așa e. Deja am întârziat acasă. Dacă tot te pregăteai de plecare, hai să parcurgem împreună o parte din drum și să-mi spui ce te frământă.

— Mi se pare în regulă. Uite care-i teoria mea, începu Eve.

O puse la curent pe Mira în vreme ce coborau pe scara rulantă ce ducea la etajul unu, după care luară liftul spre garaj.

— O personalitate dominatoare, binefăcătoarea sau femeia care convinge, constrânge sau se arată lingușitoare față de angajați, astfel ca ei să-i execute ordinele.

— „A executa" e termenul operativ, comentă Eve. Dar cred că a „a linguși" e un termen pasiv pentru a determina pe cineva să ucidă.

— Pasivitatea poate fi arma potrivită dacă e folosită corespunzător. Și metodele acestea chiar au fost folosite pentru atingerea scopului. De la a minți pentru a proteja minciuna sau greșeala unui superior, la a obține favoruri cu conotație sexuală și ajungând până la a ucide, așa e. Pentru ca făptașul să coopereze și după comiterea faptei, cel care domină trebuie să continue relația, să ofere o recompensă suplimentară, ori să amenințe că îl va da în vileag sau că-i va face rău.

Când terminară discuția, se aflau deja la nivelul unde își parcase Mira mașina.

— Deocamdată îi cercetăm pe cei înstăriți și CI-urile lor, cei de acum ori ceva mai vechi, ei sunt cap de listă.

— E un punct de pornire logic.

— Având în vedere natura crimei. Ori asta ți-e firea, ori ești completamente vrăjit de Ava și dorințele ei, astfel că nu mai ești în stare să-ți dai seama care-i adevărul poveștii.

— Ori ești subjugat de farmecele ei. Dragostea poate lua foarte multe forme.

— Da, la fel se întâmplă cu recunoștința. Și cu teama.

— Vreau să descopăr de care din ele a profitat ea. Astăzi i-am dat de înțeles că știu. Poate că am greșit, dar am vrut să transpire puțin.

— Strategia a fost una excelentă. Adversarul începe să-și facă griji, iar oamenii îngrijorați fac și mai multe greșeli.

— Dacă aș avea mai multe dovezi, suficient cât s-o arestez, s-o aduc în boxa acuzaților, cred că aș reuși să o înhaț. Dar așa, trebuie să o scot din zona aceea unde se simte confortabil, să o izolez de…

Dându-și seama că se aflau lângă mașina lui Mira și că ea vorbea prea tare, Eve înălță din umeri.

— Asta e.

— Indiferent dacă s-ar întâmpla și când, mi-ar plăcea să fiu de față. Cred că ar fi un moment fascinant.

— Te anunț. Prin urmare… salută-l pe domnul Mira.

— Desigur. Eve, să nu te apuci de lucru imediat ce ajungi acasă, la-ți un răgaz de o oră. Ca să-ți încarci bateriile.

Și cu un gest care întotdeauna o făcea pe Eve să roșească, Mira se aplecă și o sărută pe obraz.

— Perfect. Noapte bună.

Da, avea de gând să se apuce direct de lucru. Mira o intuise perfect. Ba mai mult, voia să-l roage și pe Roarke să i se alăture în acest demers. Cum să găsească pista de care avea nevoie în anchetă, dacă stătea o oră degeaba? Intră în casă cu gândul că avea să-și încarce bateriile mult mai târziu.

Summerset apăru în calea ei, pisica se așeză în patru labe și o privi fix.

— N-am vreme pentru tine, Slăbănogule.

— Ori pentru altceva, din moment ce ați venit târziu. Iar. Și v-au folosit fața ca pe un sac de box. Din nou.

— Asta a fost ieri. Am oferit-o pe a ta, dar au zis că-i mult prea urâtă.

— Roarke e în pavilionul cu piscină, dacă vă interesează cumva unde se află soțul dumneavoastră.

— Mă interesează.

Ea își aruncă haina peste marginea balustradei, azvârli mapa cu dosare la capătul scării, după care-i dădu lui Summerset cutia pe care o avea în mână.

— Am adus ceva pentru desert.

Chestia asta, gândi ea, grăbindu-se spre lift, care l-a buimăcit și l-a lăsat fără grai, e la fel de satisfăcătoare ca și cea mai bună insultă de care era capabilă. Coborând cu liftul, își frecă energic ceafa încordată. Poate că o să aibă timp pentru câteva ture de bazin, ca să relaxeze puțin mușchii aceia încordați după atâtea ore de stat la calculator.

Da, cincisprezece minute ar fi de ajuns să o reconforteze, după care ar mânca un sandvici mare, în timp ce-l va pune la curent pe Roarke. El în mod clar știa să fie o personalitate dominantă.

Păși în atmosfera încălzită, în mijlocul vegetației aceleia luxuriante, printre inflorescențele mari ale plantelor tropicale ce formau mici grădinițe în sera aceea dotată cu piscină. Susurul cascadei ce se prăvălea din perete năștea o muzică miraculoasă, alături de loviturile calme și ritmice ale bărbatului care înota în apa limpede și albastră a piscinei.

Înoată asemenea unui delfin, își zise ea, o siluetă subțire și rapidă, semănând cu un… ei, nici nu putea gândi, și, în fond, cine ar putea? Arăta ca un zeu irlandez, fir-ar să fie, cu trupul acela sculptat, cu mușchii proeminenți, cu părul acela ud care sclipea. Când schimbă poziția și stilul loviturilor, executând o scufundare, ea rânji. Oare cine s-ar putea abține să nu muște un asemenea poponeț?

Poate că răgazul putea fi mai mare de cincisprezece minute.

Se dezbrăcă acolo unde era, luă poziție pe marginea piscinei și se aruncă în apă. Când reveni la suprafață, întâlni ochii lui de un albastru atât de intens încât apa din piscină părea lipsită de culoare.

— Se pare că am prins o sirenă.

— Deocamdată nu ai prins nimic, amice. Câte ture ai făcut?

— Douăzeci și două. Vreau să ajung la treizeci.

— Ei, atunci e cazul să mă pun pe treabă.

Ea se îndepărtă de marginea piscinei și începu să înoate. El o urmă o vreme, ceea ce o determină să mărească viteza. Cu toate astea, ajunseră la perete în același timp, se răsuciră și-și luară avânt pentru următoarea tură. După a opta tură, ea nu mai fu atentă la mișcările lui, dar după câteva momente auzi acel zumzet, care-i spusese că el se afla în grota de la colț, dotată cu mai multe jeturi simultane.

Se pierdu în propriul ritm, în întinderea aceea de apă, și se lăsă pradă efortului. La a douăsprezecea tură, mintea i se limpezise complet. Când se pregăti pentru tura cu numărul 30, mușchii ei erau relaxați, dacă nu cumva neputincioși, respirația sacadată, iar creierul era perfect odihnit.

Se afundă și ieși la suprafață abia când ajunse în dreptul grotei, alături de el.

— Perfect. Ce idee grozavă!

— Mai am și altele.

Ea își lăsă capul pe spate, închizând ochii. Sub apă, degetele lor se căutară unele pe altele, strângându-se până ce ea își recapătă respirația.

— Uite, chiar acum îmi vine o idee. Oooo, da, asta e.

Se strecură sub apă, se răsuci, după care alunecă sub apă și-l luă captiv cu ajutorul buzelor. Apa se zbătu în jurul ei, iar ea îl prinse de șolduri, simțind cum mușchii pe care-i admirase cu o clipă în urmă se încordează și tremură de dragul ei. Ieși la suprafață, lăsând

buzele să-i alunece de-a lungul abdomenului lui, urcând spre piept și gât, ajungând acolo unde buzele lui așteptau nerăbdătoare să se unească cu ale ei.

— Îmi place mult mai mult ideea ta.

— Așa mi-am imaginat și eu.

Îi prinse pielea gâtului între dinți.

— Mira zicea că trebuie să-mi încarc bateriile.

Lăsându-și capul pe spate, ea îl privi provocator.

— Așa că aștept s-o faci.

El o trase în adânc, în apa aceea de un albastru ce te lăsa fără suflare.

Crezuse că era deja pregătit. Relaxat. Ațâțat în mod confortabil, în timp ce urmărea cum soția sa înoată, alungând stresul de peste zi. Își imagina că o va convinge să facă dragoste acolo, în apă, imediat ce-și va încheia turele. Dar pasiunea cu care o dorea zvâcnise pur și simplu înlăuntrul lui, se răsucise în măruntaiele lui ca un animal lacom care voia să se ia la trântă și să iasă învingător.

Febra din sânge îl devora în vreme ce el, la rându-i, îi devora buzele, în vreme ce palmele lui frământau și luau fiecare centimetru de trup în posesie. Când ea gâfâi, trăgând aer în piept în secunda în care ieșiră iar la suprafață, sunetul deveni un strigăt de plăcere sfâșietoare și înmărmurită, iar flăcările pasiunii se întețiră și mai mult.

În clipa când el îi prinse sânii, degetele ei se afundară în carnea tare a umerilor lui. Buzele și dinții deveniră lacomi și posesivi. Umedă și caldă din pricina apei, ea începu să tremure sub asaltul lui.

Și cu toate astea spuse: „Da". „Da", după care dispărură din nou sub apă. Urechile ei bubuiră din cauza presiunii exercitate de apă, din pricina presiunii sângelui în propriile vene. Oare cum putea cineva să supraviețuiască dorind și fiind dorit în felul acesta? Cum putea trăi cineva fără să aibă parte de asemenea clipe? El

dezlănțuise înlăuntrul ei o furtună de sentimente, senzații, dorințe care o cutremurau până la durere. O furtună care urla cu putere, lovea, fulgera până ce nu mai rămânea decât o iubire care stătea să se scufunde, neajutorată.

Două palme aspre o lipiră iar cu spatele de peretele piscinei, iar ea se agăță strâns de marginea acesteia. Gâfâielile ei sacadate răsunau în aerul acela cald și greu, în vreme ce gura lui înainta hotărât între coapsele ei, strecurându-se spre miezul ființei sale, cu mișcări insinuante și aţâţătoare. El o trase, așezând-o în așa fel încât jeturile de apă să pulseze deasupra trupului ei, a miezului ei, înăuntrul ei, fierbinți, fără oprire în vreme ce gura lui o devora, înnebunind-o de plăcere.

— Nu pot. Nu pot. Doamne!

Orgasmul fu unul brutal și năvalnic, ca și cum i-ar fi răpit pe neașteptate orice urmă de rațiune.

El simți zguduirea dinăuntrul ei, simți forța și nevoia disperată de eliberare. Și când o privi în ochi, observă iar că era complet subjugată de acea senzație. Că era complet subjugată de el.

— Ia. Ia-mă.

El se împlântă în adâncul ființei ei, în trupul ei totalmente abandonat. Ridicându-i șoldurile, se afundă apoi și mai adânc. Mânat parcă de un soi de nebunie ce-l îndemna să fie din ce în ce mai pasional, el își auzi propria voce, gâtuită, sacadată, murmurând cereri și rugăminți rostite în irlandeză, pe care ea oricum nu ar fi putut s-o priceapă.

Și totuși, în secunda în care trupul lui se zbătu încă o dată, cu putere, lipit de al ei, ea spuse:

— Da.

Iar în fața acelei șoapte unice el capitulă definitiv.

Rămaseră întinși pe suprafața apei, cu trupurile moi și inerte ca ceara topită. Eve nu știa sigur cine pe cine susținea. Se gândi, vag, că ar putut să se înece amândoi. Dar părea să nu-i pese.

— Poate că apa asta conține ceva, un fel de afrodiziac. Ai putea să o îmbuteliezi și s-o vinzi. Ai face o avere considerabilă.

— La dracu'. O păstrez doar pentru noi. Te-am rănit cumva? Sunt puțin amețit.

— Pot să-mi port singură de grijă, amice.

Ea își lăsă capul să cadă asemenea unei pietre pe umărul lui.

— Și-apoi ideea a fost a mea.

— A fost o idee a naibii de bună.

— Voiam să mă apuc imediat de treabă. Am dat peste niște idei faine, așa că aveam de gând să mă duc direct în birou. Pe urmă „gorgoyle" mi-a zis că te găsesc aici. M-am gândit să înot și eu cincisprezece minute, pentru relaxare.

— Ei, ne-am relaxat pe cinste, martor ne e Domnul.

— Pe urmă te-am zărit înotând. Erai ud, musculos, erai… tu.

Ea înălță capul și-l privi.

— Te-am văzut și m-ai dat gata. Uneori nici nu pot respira, atât de mult te iubesc.

— Eve.

Emoția licări în privirea lui, iar el o sărută, cu o infinită tandrețe, după care își lipi, pur și simplu, fruntea de a ei.

— Mă tot gândesc, ei bine, până la urmă, apele se vor liniști. Am impresia că sunt pe punctul de a o face, dar uite că nu se întâmplă așa. Chiar și când… trăim pur și simplu, de îndată ce mă uit la tine, simt că mi se taie răsuflarea.

— Fiecare minut petrecut lângă tine mă face să mă simt viu. N-am știut că părți din mine nici măcar nu se născuseră înainte să te întâlnesc pe tine. Lângă tine sunt viu, Eve.

Ea oftă, mângâindu-l pe obraz.

— Mai bine am ieși de aici. Ne-am iubit de-a lungul și de-a latul piscinei.

Deja se gândea la cazul ei, în vreme ce se îmbrăca cu un tricou vechi cu sigla NYPSD-ului și o pereche ponosită de blugi (fiindcă așa-i plăceau). Îi relată lui Roarke conversația dintre ea și Mira.

— Te îngrijorează faptul că ea va găsi o cale să scape de subordonatul ei, în timp ce tu încerci să afli dacă e vorba de un bărbat sau de o femeie.

— Precis că are un plan pentru asta. După părerea mea, crede că individul acesta nu ar fi capabil s-o trădeze, dar tot are un plan pregătit. O are pe Brigit Plowder, care nu pare o îmbrobodită proastă. Despre soția lui Tibble mi-am spus părerea. Dar în privința doamnei Plowder…

— O suspectezi? Pe Brigit Plowder?

— Eu cercetez pe fiecare parte, dar, în realitate, nu cred că ea e genul de subordonat sau de… cum îi spune? Cerșetor. Da, aceștia sunt oamenii care-i plac Avei. Îi place să se înconjoare de indivizi care o imploră, care cerșesc ceva de la ea. Cu banii lui Anders, a adunat o mulțime în jurul ei.

Zări imaginea lor în oglindă, se opri, privind mai atent. El se îmbrăcase, în principiu, în același stil, jeanși și pulover închis la culoare. Dar…

— Cum de arăți mai bine ca mine?

Privi și el în direcția oglinzii, după care zâmbi și se postă în spatele ei, apucând-o de talie.

— Nu sunt de acord. Depinde de cine se uită în oglindă.

— Încă se citește pe tine emoția acelor jocuri de apă.

Ea clătină din cap, cercetând imaginea amândurora, cugetă el, ca și cum ar suspecta că i se pregătește ceva.

— Pur și simplu nu-i corect. Oricum, retragerea, amice, că ne așteaptă multe ore de lucru… la dracu', am uitat. Trebuie să vorbesc cu Charles. Trebuie să dau de un fir în direcția aceea.

Ca să se amuze și s-o tachineze, el o îmbrățișa și mai strâns.

— Hei.

— Niciun hei. O să pregătesc ceva de mâncare, iar asta va face din mine… ce anume?… un subordonat sau un cerșetor?

— Ha-ha. Tu nu ești subordonatul nimănui, iar de implorat, nu ai ști niciodată să implori.

— Deci, când vorbim de mâncare, tu te gândești la niște… burgeri.

Ea miji privirea.

— Cum așa, nu mai am nimic de ascuns față de tine?

— Logic și, în plus, cum am dovedit recent, îmi cunosc în amănunt soția. La prânz nu ai mâncat nimic, cu excepția acelei gogoși pe care ai înfulecat-o în limuzină, ai cheltuit o groază de energie în piscină, executând diverse activități. Ți-e foame, ceea ce înseamnă că ai nevoie de o cină din care să nu lipsească carnea. O friptură nu ar fi potrivită, fiindcă n-ai avea niciun chef să folosești cuțitul și furculița. Așa că precis îți dorești un burger.

— Și la desert?

El ridică din sprânceană, privind în oglindă.

— Ei, aici m-ai încuiat.

— Mda, te-am avut.

Ea se răsuci și-i mușcă buza.

— Am adus plăcintă de casă.

— Serios? De care?

Ea se mulțumi să zâmbească, se desprinse din brațele lui, după care scoase link-ul din buzunar și formă numărul lui Charles.

Nervos și distrat, Charles scoase link-ul din buzunar, oprindu-se în fața clădirii din cărămidă maronie din West Village, după care privi o clipă pe ecran, în vreme ce aparatul suna în continuare.

— E Dallas, îi comunică el lui Louise.

Îngrijorată și tulburată, ea îl urmări cum se încrunta cu ochii la ecran.

— Și n-ai de gând să răspunzi?

— A… nu. Nu, o caut mai târziu.

— Pariez că vrea să vorbiți despre cazul Anders. Charles, dacă e ceva ce nu i-ai spus, dacă i-ai ascuns ceva, cu gândul la loialitatea și discreția pe care o datorezi…

— Nu.

El vârî din nou link-ul în buzunar.

— Hai să intrăm.

— De fapt, Charles, nu am chef să mă întâlnesc cu nimeni, mai ales cu oameni pe care îi văd pentru prima dată.

Ea aruncă o privire fugară spre casa aceea.

— În realitate, cred că ar fi cazul să stăm de vorbă.

Starea de nervozitate a lui Charles se accentua.

— Așa vom face.

— Lucrurile nu au decurs…

— Nu.

El o prinse de mâini.

— Nu face asta, te rog. Haide mai întâi să intrăm. Chiar îmi doresc să te conduc înăuntru.

— Bine.

Ea simți un gol imens în stomac.

— Bine.

El o conduse dincolo de poarta din fier, pe poteca ce șerpuia într-o grădină micuță și foarte frumoasă aflată chiar în partea din față, după aceea pe cele câteva trepte care duceau spre parterul casei cu

trei etaje. Dar în clipa în care el scoase brelocul cu chei din buzunar, ea privi uimită.

— Ce…

— Așteaptă o clipă. Ai răbdare, atât.

El formă un cod pe panoul sistemului de securitate și deblocă ușa.

Nedumerită, ea păși înăuntru.

Podele lăcuite și strălucitoare, un lemn masiv care dădea holului un aspect deosebit de plăcut, scara cu trepte rezistente și cu balustradă la fel de lucioasă, care conducea către o încăpere imensă dotată cu un șemineu în nuanțe de albastru în care focul ardea primitor.

— E goală.

— Da, deocamdată.

Pașii ei răsunară pe podea în timp ce se plimba de colo colo în spațiul acela pe care-l bănuia a fi livingul, privind apoi spre cele trei ferestre înalte cu pervaz sculptat.

— E o încăpere foarte frumoasă.

— Mai sunt și altele, îi spuse el. Hai să-ți arăt și restul casei.

— De ce?

Ea se întoarse cu fața spre el.

— De ce ne aflăm într-o casă frumoasă și goală din West Village, iar tu te oferi să mi-o arăți?

— Eu sunt noul proprietar.

N-ar fi vrut să i-o spună așa, dar ea stătea în fața lui, încadrată de cele trei ferestre, privindu-l cu ochii aceia gri încărcați de tristețe.

— Ai… ai cumpărat casa asta?

— Da. Acum două săptămâni.

— Două… Înțeleg.

Ea surâse.

— Ei, te felicit. Nici nu-mi imaginam că ai de gând să te muți, darămite că-ți mai cumperi și o casă. Nu-i de mirare că în ultima

vreme n-ai fost deloc în apele tale. Hai, arătă-mi restul casei. Ce podele frumoase, Charles. La fel e și în restul casei? Și cât spațiu!

Ea vru să plece grăbită în explorare, dar el o prinse de braț.

— Ești supărată.

— Nu, nu, doar surprinsă. E un pas important. Uriaș.

— Am mai făcut vreo doi. Nu ți-am povestit.

— Da, nu mi-ai povestit.

Continuând să-l privească, ea se îndepărtă ușor.

— În ultimele săptămâni nu prea mi-ai povestit mare lucru. Așa că lasă-mă să mă port ca un om matur și civilizat ce sunt, de acord? Pun pariu că are o sală de mese superbă, tocmai potrivită pentru organizarea petrecerilor.

— M-am retras din activitate.

Cu toate că era pregătită să plece mai departe, afirmația o făcu să se oprească din drum.

— Poftim?

— Am predat licența firmei, la sfârșitul săptămânii trecute.

— Săptămâna trecută? Nu pricep, nu te mai înțeleg. Ai renunțat la licență, ai cumpărat o casă. Ce reprezintă toate astea, Charles?

— Aveam nevoie… trebuia să am totul aranjat înainte să te anunț. Am aplicat și am obținut licența în psihologie, specializarea terapie sexuală. În problema asta m-a sprijinit doamna doctor Mira, care a fost de acord că alegerea e una excelentă.

Louise îl privea atent și parcă în ochii ei se ghicea o mare durere.

— Cu Mira ai stat de vorbă, dar cu mine nu. Ei i-ai cerut ajutorul, nu mie.

— Am vrut să fiu sigur că sunt în stare să merg până la capăt, Louise. A fost de acord să mă ajute cu înscrierea, cu testarea, cu toate verificările aferente. Și e adevărat că, discutând cu ea, mi-am dat seama că asta e ceea ce-mi doresc cu adevărat, că sunt într-adevăr în stare de așa ceva.

— Și dacă mă consultai pe mine nu ți-ai fi putut da seama?

— Nu. Da. Ea e neutră, obiectivă. Și în tot acest timp în care ea m-a ajutat, eu m-am ocupat de cumpărarea acestei case. La parter se pot amenaja biroul și cabinetele de tratament. Iar dincolo… Nu fac lucrurile cum s-ar cuveni.

El se opri, trecându-și iar palma prin păr. Pentru un om care-și petrecuse viața, și încă o viață cât se poate de reușită, știind să interacționeze cu ceilalți, își zise el, acum începuse să se bâlbâie aidoma unui copil.

— Nu știam cum să fac pasul acesta. De câte ori am încercat, m-am lovit de un zid. Louise…

— Atunci dă-mi voie să simplific eu lucrurile pentru tine. Vrei să-ți schimbi viața. Casă nouă, profesie nouă. Un nou început.

Lacrimile erau deja acolo, dar ea își jură că nici nu o să plângă și nici n-are să se vaite.

— O relație nouă în care eu nu-mi găsesc locul. Bine, arată-i ei casa asta frumoasă, nemernicule.

— Cui? Nu!

El fu nevoit să se repeadă și s-o prindă înainte ca ea să ajungă în dreptul ușii.

— Pentru Dumnezeu, Louise, tu ești centrul acestei noi vieți. Motivul ei.

— Cum? Cum aș putea fi așa ceva, când tu nici nu mi-ai povestit despre toate astea?

— Ce mi-ai fi replicat dacă ți-aș fi mărturisit că mă retrag pentru tine?

— E ridicol. Niciodată nu m-a deranjat felul în care munceai. E vorba de munca ta. Și, tot asta făceai, când ne-am cunoscut, când m-am îndrăgostit de tine, Charles, fir-ar să fie.

— Exact. Pe tine nu te-a deranjat. Tu m-ai iubit la fel. Dar începuse să mă deranjeze pe mine. A început să mă deranjeze când

n-am mai putut să le ofer clientelor… ce aveam mai bun. Pentru că, dragă Louise, îmi doresc să fiu doar cu tine. Nu vreau să te ating decât pe tine. Am avut nevoie, pentru mine însumi, am avut nevoie să construise un nou început, să cred că sunt în stare. Și să-ți ofer această nouă viață.

— Să-mi oferi?

Ochii ei se măriră.

— Asta? Casa aceasta?

— E mult mai aproape de clinică decât oricare dintre apartamentele noastre. E un cartier frumos și, în plus, e un… cămin, Louise. Nu e un simplu loc unde să-ți agăți hainele și să dormi. E un loc unde să fim împreună, să ne făurim o viață în doi.

— Lasă-mă o secundă.

Ea așeză palma pe pieptul lui, împingându-l ușor.

— Ai făcut totul, ai construit o altă viață de dragul meu?

— Pentru amândoi. Sper. Dacă nu-ți place casa asta, găsesc alta. Mira zicea să mai aștept, să te consult și pe tine în privința ei. Dar… n-am așteptat.

Pierdut, ridică brațele, lăsându-le apoi să cadă pe lângă corp.

— Cred că am greșit că am cumpărat-o fără să te întreb și pe tine. Dar voiam să-ți dăruiesc ceva. Ceva solid, așa am crezut, ceva simbolic și cumva spectaculos.

— Eu am crezut că te săturaseși de mine, că nu mă mai iubești și că nu știi cum să mi-o spui.

Ea reuși să râdă printre lacrimi.

— Săptămâni în șir mi-ai frânt inima, Charles.

— Louise.

O trase înspre el, sărutând-o pe gură și pe obrajii scăldați în lacrimi.

— Ideea era că te iubeam cu disperare și mă temeam că nu vei accepta toate aceste schimbări, am fost de-a dreptul îngrozit, cu nervii la pământ.

— Mă pregăteam să mă arăt rece și sofisticată în clipa în care urma să anunți că ne vom despărți. După aceea, aș fi adunat toate lucrurile tale din apartament și le-aș fi dat foc. Mă descurcam eu.

— Eu eram pregătit să implor.

Ea își dădu capul pe spate, își așeză palmele pe pieptul lui și zâmbi fermecător.

— Te iubesc, Charles. Nu era nevoie să faci asta pentru mine, pentru noi, dar ador faptul că ai făcut-o. Mă bucur că te-ai simțit pierdut. O! Arată-mi și restul casei!

Se îndepărtă rotindu-se ușor.

— Arată-mi fiecare colțișor ca să văd cum pot să te înnebunesc, mai târziu, cu ideile mele privind decorarea casei. O să te bat atâta la cap în legătură cu ferestrele și culorile în care să vopsim pereții, încât o să te întrebi cum naiba ți-a dat prin cap să coabitezi cu mine.

— Să coabitez?

El clătină din cap.

— Fiind doi oameni inteligenți care se iubesc cu disperare, a fost normal să ne punem ceva mai greu de acord unul cu altul.

El scoase din buzunar o cutiuță mică din catifea, și o deschise. Diamantul dinăuntru străluci deodată, răspândind lumină în jur.

— Acceptă să fii soția mea.

— Oooo.

Privirea ei uimită trecu de la inel la Charles.

— Ooo, Doamne.

14

După ce devoră burgerul, Eve se postă în fața panourilor montate în perete.

— Trebuie să le împărțim pe categorii, pe puncte. Mai întâi, cei cu care știm că a avut mai multe contacte. Dacă ai mai multe contacte cu cineva, atunci stabilești mult mai ușor o relație. O să-i împărțim în categorii. Subordonați, voluntari, beneficiari.

— Dar poate că pe mulți dintre ei i-a întâlnit din alte motive, punctă Roarke. În particular. Asta ar face ca relația să fie mai intimă, mai specială.

— Da, nu te pot contrazice. Deci și pe aceștia trebuie să-i împărțim. Peabody a făcut treabă bună cu aceste nume care apar în mai multe locuri, așa că avem și indivizii cu cazier, și pe cei care sunt sau au de-a face cu aceștia. Aici trebuie să insistăm.

Se întoarse cu fața spre el.

— Dacă ai vrea să ucizi pe cineva…

— Niște îndeletniciri pe care un bărbat chiar și le dorește.

Ea oftă lung, își frecă ceafa, iar el zâmbi liniștit.

— Dacă, repetă ea. Și dacă nu vrei să-ți murdărești mânuțele cu manichiură impecabilă, atunci folosești pe cineva care are ceva experiență în domeniul asasinatelor, cineva ale cărui fapte, datorii sau al cărui trecut te poate face să ai un oarecare avantaj asupra acelei persoane, în caz că ai nevoie de așa ceva, ori folosești o persoană care lovește fără să știe prea bine de ce și unde?

— Interesant, cele două tipuri de persoane vin cu avantaje, dar și cu capcane. Și mai depinde și de natura crimei.

— Da, trebuie să alcătuim o categorie în care să încadrăm loviturile violente.

— Cine a mai ucis, sau care are reputație de om violent, ar pune la bătaie experiența și predilecția pentru astfel de gesturi.

El luă o gură din cabernetul pe care-l considerase potrivit pentru burger.

— Poți să presupui că o astfel de persoană e mai deschisă la a primi mită, la recompense. Oricum, nu este la fel de încredere sau discretă precum cineva cu un trecut curat. Pe de altă parte însă, o persoană cu trecut curat ar putea respinge ideea de crimă, ori ar da greș, în momentul când ar trebui să treacă la fapte, stricând tot aranjamentul.

— Poate că ea așa a și făcut.

— Un tranchilizant foarte puternic.

Roarke dădu din cap ca și cum la punctul acela ar fi fost de aceeași părere.

— Da, ar putea fi vorba de oarece sensibilitate.

— Da, îți trebuie multă delicatețe ca să înfășori șnurul în jurul grumazului unui bărbat inconștient, iar el să se sufoce încet-încet și să-și dea duhul.

— De la distanță, sublime Roarke, de acolo de unde ea nu avea cum să observe acest moment. Totul s-a petrecut, deci, după plecarea ei.

— Înclini să crezi că făptașul a fost o persoană curată.

— Dacă aș avea înclinații criminale, ipotetic vorbind, și aș vrea ca cineva să fie eliminat, și dacă nu aș avea pe cine să angajez, atunci aș înclina în favoarea făptașului „curat". Dar cu ce aș avea la mână o asemenea persoană, unde ar fi punctul vulnerabil pe care aș putea să apăs? Ce i-aș oferi în schimb?

— O afacere?

El înclină paharul în direcția ei.

— Nu-i posibil? Și șantajul tot afacere e.

— Bine, bine. Hai să împărțim mai întâi categoria asta. Mai întâi cercetăm făptașii curați. Eu îi iau pe barosani. Iar CI-urile le împărțim între noi, jumate-jumate.

— Ce cuplu drăgălaș formăm, nu?

— Petrecerea o lăsăm pe mai târziu. Căutăm niște trăsături definitorii, ceva care seamănă a „dependență" jocuri de noroc, ilegalități, sex, alcool. Datorii mari ce au fost achitate, achiziții majore. Au copii, prin urmare caută să-i înscrie la școli particulare sau să beneficieze de tratamente medicale. Copii bolnavi, ăsta e un punct de pornire foarte important. Orice schimbare în modul de a face achiziții, în modul de a mânui finanțele, în modul de a acționa în ultimele șase luni. Nu cred că ea și-a dorit ca povestea să dureze mai mult. Pe urmă, personalul…

— Știu unde să caut, Eve. Nu e prima mea cercetare de felul acesta.

— Bine, e în regulă. Dar de data asta e o călătorie lungă într-un car plin ochi cu fân, iar pe acolo pe undeva, s-a pierdut un ac mititel.

— Exact în carul ăla sunt și eu. Și acum, gata, am plecat, zise el, luând-o cu pași mari către biroul lui.

Eve rămase la biroul ei, având lângă ea dosarele și cafeaua. O clipă bătu cu degetele în blatul biroului, privind atent spre panouri. Apoi se decise să pornească de la unui din acele puncte.

Era o muncă dată dracului, care te obosea și te scotea din sărite oricât de tare te-ai fi străduit s-o scoți la capăt. Simți nodurile acelea între umeri după prima oră de lucru. În cea de-a doua, acestea coborâseră deja pe ceafă.

— La naiba, câți copii au nevoie de un blestemat de echipament de hochei? întrebă ea cu voce tare, frecționându-și gâtul. Cercetează

asta. Afișează datele pe ecran, ordonă ea, ridicându-se, întinzându-se și studiind informațiile.

Bebe Petrelli, născută în 12 aprilie 2019.

Adresa curentă: strada 435 107, Bronx.

Părinți: Lisbeth Carmine, Anthony DeSalvo (decedat).

Frați: Francis, Vincente.

Căsătorită cu Luca Petrelli (decedat): 10 iunie 2047.

Doi copii, Dominick Anthony, născut în 18 ianuarie 2048, Paul Luca, născut în 1 iulie 2051.

— Ajunge, ajunge, dă-mi cazierul.

Procesez…

În 2042 acuzație de deținere de substanțe ilegale. Eliberare condiționată. În 2043 acuzație pentru deținerea de substanțe ilegale, eliberarea condiționată fiind anulată. Condamnare de la 3 la 5 ani cu suspendare. Licența companiei Licensed Companion a fost revocată. Muncă în serviciul comunității, fiind emis un mandat pentru reabilitare terapeutică, căruia i s-a dat curs. Acuzație pentru solicitare fără deținere de licență, pentru agresiune și pentru opunere în momentul arestării din 2045. Acuzațiile pentru agresiune și pentru împotrivirea în clipa arestării au fost retrase. Un an a lucrat la Rikers, participând și la un program de stăpânire a mâniei.

— Mă întreb dacă i-a folosit la ceva. Computer, tatăl subiectului, Anthony DeSalvo, făcea parte din crima organizată?

DeSalvo, Anthony, tatălui persoanei verificate, a fost ales șeful familiei DeSalvo, de către Mafie, care era interesată de afacerile ilegale, transportul de arme, protecție. Anthony DeSalvo, executat după metoda spaniolă în 2044, familia rivală Santini fiind bănuită că ar fi ordonat execuția. Au urmat o serie de asasinate și dispariții ale unor membri proeminenți. Nu au avut loc arestări și condamnări. Doriți fișierele în întregime?

— De data asta, nu.

Eve se duse la ușa lui Roarke.

— Am dat de un pont de nota zece.

— Eu nu am găsit nimic. Ia să văd ce ai găsit tu.

El intră în birou, rămase în picioare ca și ea, studiind datele cu degetele mari vârâte în buzunare.

— Ei, da, e vorba de faimoasele clanuri DeSalvo și Santini.

— Îi cunoști.

— De-a lungul anilor i-am cunoscut pe câțiva dintre ei. Cu timpul au învățat să-mi lase calea liberă.

Tonul lui nonșalant, nepăsarea din voce îi reamintiră lui Eve ce periculos putea fi Roarke. Da, își zise ea, probabil că cel mai înțelept dintre indivizii aceea decisese pe bună dreptate că nu trebuia să-i stea în drum.

— Oricum, continuă el, ei acționează repede. Bătăuși, aroganți și lacomi. Și de aceea sunt niște tipi grăbiți. Trecutul sângeros al familiei face ca subiectul pe care îl cercetezi să fi fost într-adevăr interesat de Ava Anders. Și ea provine dintr-o familie în care crima era la loc de cinste în domeniul afacerilor. Ea însăși a avut de câteva ori probleme cu legea. Cum a murit soțul lui Bebe Petrelli?

— Bună întrebare. Computer, detalii legate de Petrelli Luca.

Procesez…

Petrelli Luca. Cauza morții - fractură craniană. Alte răni suferite: fractură de maxilar, degetele fracturate la ambele mâini, la fel și picioarele și brațele. Răni faciale grave, la care s-au adăugat și leziuni interne. Cadavrul a fost descoperit în East River, lângă Hunts Point, în data de 12 iunie 2047.

— L-a bătut pe nenorocitul ăla până l-a ucis, comentă Eve. Computer, se cunoștea cumva dacă Petrelli avea legătură cu crima organizată?

Nu se cunoaște o asemenea legătură. A fost suspectat că avea relații cu Petrelli Bebe. Nu s-a mai descoperit nicio altă legătură în urma supravegherii și aplicării altor metode. Petrelli Luca a deținut și a administrat alături de Bebe, soția sa, un restaurant situat în Hunts Point, Bronx. Petrelli Luca nu a avut cazier.

— Deci ea se mărită fără probleme, speculă Roarke. Are doi copii, deschide un restaurant. Nu în Queens, acolo unde familia o bate la cap, ci în Bronks. Departe de toate astea. Departe de ei. Și la un moment dat, cineva îi bate soțul până ce acesta își dă duhul.

— Și având în vedere că are doi copii, că stă prost cu banii, că a avut necazuri cu legea, îi e greu să pună lucrurile la punct.

Eve își rezemă șoldul de birou, mângâind motanul care începu să se frece de brațul ei.

— E greu să mergi mai departe, să te ții tare. Și îi ești recunoscător cuiva care-ți întinde o mână, care nu-ți scoate ochii cu trecutul pe care l-ai avut. Se pare că eu și Peabody vom porni mâine-dimineață spre Bronx. Computer, trece-o pe Bebe Petrelli pe lista persoanelor care ne interesează și copiază toate datele din dosarul ei. Trimite o copie pe computerul de acasă al detectivului Delia Peabody.

— Nu o să te limitezi doar la asta, așa cred.

— Nu, dar e un pas semnificativ. Cred că a venit vremea să luăm o pauză și să mâncăm câte-o plăcintă.

— Întotdeauna ne găsim timp pentru o plăcintuță.

El se uită spre link-ul de interior care începuse să sune.

— Da, Summerset.

— La poartă au sosit doctor Dimatto și domnul Monroe.

— Poftește-i înăuntru. Ah, să nu uit, o să servim cafea și plăcinta pe care a adus-o doamna locotenent. În salonaș.

— Desigur, mă ocup personal de asta.

— Cum poate veni cineva așa, pe nepusă masă, și să mai și mănânce plăcintă? se miră Eve.

— Pentru că suntem niște gazde foarte primitoare, pline de afecțiune.

— Nu, numai tu ești așa. Și, în plus, plăcinta e a mea. Tehnic vorbind.

Aruncă o privire spre teancul acela de dosare de pe biroul ei, peste care se întinsese motanul.

— Ei, la naiba, vreau totuși să vorbesc cu Charles. Computer, trimite o înștiințare detectivului Peabody. Să vină la biroul meu de acasă la ora 8:00, nu, la 7:30. Dallas, locotenent Eve.

Informație procesată.

— Verifică următoarea persoană de pe listă, stochează datele. Fac pauză atâta timp cât trebuie să ne dovedim niște gazde primitoare și calde. Oricum, Petrelli a participat la spectacolul acela organizat și sponsorizat de Ava, a participat o zi-două la vacanța oferită mamelor, chiar anul trecut, la cele cinci zile recreative, iar copiii ei au participat trei ani consecutiv la taberele sportive.

— O relație solidă, fu de acord Roarke, în vreme ce ieșeau din birou.

— Anul trecut, ambii copii au primit burse Anders. Acum învață în școli particulare, iar familia Anders plătește taxele atâta vreme cât copiii învață bine, astfel încât să poată urma și o facultate și nu intră în cine știe ce belele. Acesta e un motiv pentru care doamna Petrelli să încerce s-o mulțumească pe doamna Anders. Are de ce să-i fie recunoscătoare, nu glumă.

— Se folosește de copii, mai ales de copii. Lucrul acesta îi dădea mereu arsuri la stomac. „Uite ce le ofer fiilor tăi, uite cum vor fi educați, ce avantaje pot avea, dacă faci și tu ceva pentru mine, un mizilic."

— Da, pare să se potrivească.

— Just. Și și-ar fi spus că nimeni n-ar fi putut să facă legătura dintre ea și uciderea lui Anders. Cum ar fi fost posibil?

Roarke o mângâie pe Eve pe spate, în vreme ce coborau scara.

— Pentru că nu avea cum să anticipeze ce vei întreprinde tu. Și nici Ava nu are cum, oricât de bine ar plănui totul.

Eve se opri în pragul salonașului, clipind. Charles și Louise se aflau acolo, îmbrățișându-se și iubindu-se fără jenă, sărutându-se cu pasiune în fața căminului. Ea își vârî mâinile în buzunare.

— Dragilor, aveți nevoie de o cameră?

— Ce primire drăgăstoasă, murmură Roarke.

Ridică din sprâncene, în timp ce cei doi se îndepărtară unul de altul zâmbindu-și, după care zâmbiră larg către gazde, ca două pisici care tocmai mâncaseră bolul cu frișcă.

— Ne cerem scuze că am sosit atât de târziu, începu Charles. Am primit mesajul în care îmi spuneai că vrei să ne întâlnim și, dacă tot eram în oraș…

— Ba nu acesta a fost motivul.

Roșie toată și plină de veselie, Louise se rezemă radiind de Charles.

— Trebuia să vă împărtășim și vouă marea noutate, iar mesajul de pe link a fost tocmai scuza potrivită.

— Felicitări.

Roarke se duse în fața lor și-i strânse mâna lui Charles, iar pe Louise o sărută pe obraz.

— Dar încă nu v-am spus despre ce e vorba.

— Nici nu era nevoie, când porți pe deget o piatră care-ți ia privirile.

Eve rămase locului, studiindu-i.

— Când s-a întâmplat?

— În seara asta, acum vreo două ore.

Louise întinse spre ea mâna pe care strălucea diamantul.

— Privește, privește!

Femeia era medic, își zise Eve. Un om care știa ce vrea de la viață, cu o judecată sănătoasă. Și cu toate astea radia de fericire, amețită în fața unei pietre prețioase. Eve se apropie, dându-i șansa lui Louise să-i arate mai de-aproape inelul cu diamant, ridicând mâna spre ea.

— Strălucește, replică Eve.

— E deosebit.

Roarke o înghionti pe Eve.

— Eu mă pricep la bijuterii. A, Summerset, o să mâncăm plăcinta aceea, zise el, în momentul în care bărbatul aducea tratația pe cărucior, dar vreau să înlocuim cafeaua cu șampanie. Sărbătorim logodna lui Charles cu Louise.

— Felicitări și casă de piatră. O aduc îndată.

— Eu mă simt deja ca și cum aș fi băut vreo două sticle. Doamne, ce amețită sunt!

O îmbrățișă pe Eve, strângând-o cu putere.

— Ne gândim să alegem luna mai, sfârșitul lui mai sau începutul lui iunie. Ceva restrâns, plăcut. Dar am să încep deja să fac pregătirile. Povestește-le și restul, Charles.

— O să ne mutăm în West Village, în casa noastră.

— O, Doamne, arată fabulos. E dintr-acelea vechi, din cărămidă maronie, și foarte frumos renovată. Are și curte în spate. Șeminee, trei etaje. Am ochit o cameră la etajul trei, unde să-mi amenajez biroul. Iar parterul e tocmai bun pentru cabinetele în care Charles o să-și primească clientela.

Eve deschise gura, dar o închise apoi repede la loc. Se pare însă că vreun sunet oarecare se auzise totuși înainte ca buzele să-i fie pecetluite.

— Nu e vorba de genul acela de clientelă.

Charles se uită rapid la Eve.

— Partea a treia a veștii e că m-am retras din activitate și vreau să încep o carieră în psihologie, în terapie sexuală.

— Asta puneați la cale tu și Mira.

Eve îl pocni în umăr.

— Da. Auu. M-a ajutat foarte mult pentru toate aceste schimbări. Mulți dintre cei care activează ca CI sunt căsătoriți sau se pregătesc

de pasul acesta și se descurcă de minune. Dar eu nu voiam să mă număr printre ei.

— Ei, bravo, oricum ar fi fost dubios. Sunt convinsă, completă Eve, după ce Roarke o înghionti a doua oară, fiindcă el nu e omul care să facă lucruri dubioase. Doamne, parcă tu nu te-ai fi gândit deja la toate astea.

— La țanc, rosti Roarke în clipa în care Summerset intră cu șampania.

Scoase dopul, după care începu să toarne în pahare, în timp ce Louise se învârtea de colo-colo.

— O, ia uite ce plăcintă grozavă. Ce bine arată crema de lămâie și cea de meringue.

Se uită spre Eve.

— Ți-ar sta de minune într-o ținută galben-lămâie.

— Mă interesează mai degrabă să mănânc crema asta galbenă ca lămâia.

— Mă gândeam la nuntă, la rochia doamnei de onoare. Eu și Charles vrem ca voi doi să ne fiți martori, să fiți alături de noi. Datorită vouă ne-am cunoscut.

— Am fi onorați.

Privirea pe care Roarke i-o trimise rapid lui Eve semăna cu o lovitură. El împărți paharele cu șampanie, după care îl ridică pe al său.

— Să bem pentru fericirea voastră și pentru viitorul vostru ca familie.

— Vă mulțumim.

Charles se sprijini de brațul lui Roarke și o sărută pe Eve ușor pe gură.

— Mulțumesc.

— E atât de…

Louise clipi, iar lacrimile se iviră și ele.

— Totul. Sunt fericită, sunt nespus de fericită. Și când te gândești că sărbătorim cu șampanie și cu plăcintă.

— Să nu te repezi în ea, o avertiză Eve, făcând-o pe Louise să pufnească în râs.

— Mă bucur așa tare că l-ai sunat pe Charles, că ne-ai dat prilejul să vă vizităm. Nici nu cred că am fi putut încheia mai frumos o seară atât de fericită.

— Că tot veni vorba, rosti Eve, dar apoi se întrebă cum de nu-i explodau creierii sub privirea ca un laser cu care o sfredeleau ochii de un albastru intens ai lui Roarke. Da, poate aștepta.

— E în regulă, răspunse Charles. Voiai să mă întrebi ceva legat de Ava.

Prietenia, gândi ea, un lucru care nu se potrivea defel cu procedurile polițienești.

— Discutăm mâine.

— E în regulă, spuse Louise. Dacă Charles poate ajuta, amândoi vrem să se întâmple asta, îi replică ea lui Roarke. Am venit și din acest motiv, cu toate că nu-i deloc plăcut.

— M-am tot gândit… la problema cu Ava, își începu Charles pledoaria. Am avut foarte multe pe cap și nu mi-a fost ușor. Dar de gândit, m-am gândit.

— Ah… poate că ar trebui să urcăm la mine în birou câteva minute.

— Dallas, știu că nu prea înțelegi cum de mă împac eu cu profesia lui Charles… cea pe care a practicat-o până de curând, adăugă Louise, care era ceva aparte față de relația noastră. Dar chiar o fac. Am făcut-o. Pentru mine nu-i o problemă. Așa că dacă ai o întrebare despre relația clientă - CI, atunci adresează-i-o.

— Am discutat cu fostul ei soț. Ți-a pomenit vreodată de el?

Charles clătină din cap.

— Nu. Știam că a mai fost căsătorită. Obișnuiam să le verific pe potențialele mele cliente. Pentru siguranță, și ca să-mi fac o idee despre personalitatea lor. Un mariaj de tinerețe, foarte scurt, dacă îmi amintesc bine.

— Mi s-a părut a fi un manipulator. Asta e impresia pe care mi-a făcut-o. Un afemeiat care nu are nici bani, nici principii, dar cu o părere excelentă despre sine. Nu mi-aș fi închipuit că poate avea relații cu un astfel de bărbat.

— Era tânără. Mai tânără, punctă Charles.

— A desfăcut acest mariaj și a obținut o sumă considerabilă după ce l-a prins cu altă femeie. Cu care chiar ea îi făcuse cunoștință, după care i-a mai oferit și alte ocazii ca s-o dea în bară. Nu ți-a povestit niciodată despre asta?

— Nu.

— El mi-a mai mărturisit că Ava era o femeie năbădăioasă când venea vorba despre sex. Sau cel puțin, pricepută. Am înclinat să-l cred, pentru că el ar fi fost fericit să spună că nu era deloc astfel. În schimb, tu mi-ai spus că era genul timid și distant, lipsit de entuziasm.

— Exact. În privința gradului de satisfacție sexuală, a preferințelor, a abilităților, lucrurile se pot schimba cu timpul. Inhibițiile pot apărea din diverse motive.

— Pe de altă parte, femeile pot mima entuziasmul sau lipsa acestuia. Pentru un bărbat e mult mai greu, din moment ce-și poartă entuziasmul ori lipsa lui în ceea ce are între picioare.

— E genul care se pricepe la vorbe, comentă Roarke. Și are imaginație.

— Cu tine s-a prefăcut vreodată, Charles? Tu practici de mult „jocul" acesta. Ți-ai fi dat seama. Ești prea profesionist, ca să nu-ți fi dat seama.

— Nu, nu s-a prefăcut și, în plus, ai dreptate, mi-aș fi dat seama că o face. Clientele o fac, ocazional, iar sarcina mea era aceea de a lăsa lucrurile în voia lor, ori de a vedea de ce nu vor sau nu pot avea orgasm.

Se încruntă, sorbind apoi puțină șampanie.

— Și dacă tot ai pomenit de chestia asta, mă așteptam să aibă ceva probleme, măcar la primele două întâlniri. Să fie emoționată, timidă. Dar a răspuns destul de bine și ușor.

— Mi-ai spus că o parte a clientelei ajungea la tine datorită recomandărilor, a relațiilor comune. Ea ți-a trimis vreodată pe cineva?

— Sincer să fiu, da. Cred că mi-a trimis două cliente. Nu le-am întâlnit decât o dată. Nu-mi aduc aminte bine, dar, dacă vrei, o să verific.

— Te rog.

Ea se gândi o secundă, vrând să vadă dacă-i scăpase ceva.

— În regulă, să revenim la plăcintă.

Luă cu furculița o bucată destul de mare.

— La naiba, Sfinte Sisoe. Că tot vorbeam de orgasm.

— Un subiect de care eu nu mă satur nicicând.

Roarke gustă la rândul lui din plăcintă.

— Ooo, e de-a dreptul miraculoasă. De unde ai luat-o?

— A pregătit-o bunica puștiului. Vorbiți între voi. Eu și plăcinta asta suntem foarte ocupate.

Se puse pe treabă, mușcând când dintr-o parte, când din alta, până când un fragment din conversație ajunse la urechile ei, întrerupându-i concentrarea.

— Ați putea alege varianta asta, continuă Roarke. Voi hotărâți unde și când.

— Să organizăm nunta aici? În grădină? Nu știu ce să zic. Charles?

El îi surâse lui Louise.

— Mireasa decide.

— Atunci eu chiar știu ce vreau să spun. Da. E a doua oară când spun „da" din toată inima în seara asta. Da, vă mulțumesc foarte mult.

— Atunci e în regulă. Când vrei, vii și arunci o privire pe aici. O să te ajute și Summerset. E un loc minunat pentru organizarea unei nunți.

Roarke aruncă o privire spre Eve.

— Și, în plus, e un loc norocos.

— Mda. E unul foarte norocos.

După plecarea cuplului fericit, Eve se întoarse la etaj alături de Roarke.

— Am și o întrebare, începu ea. Faptul că nunta va avea loc aici înseamnă că trebuie să mă ocup de ceva anume?

— La ce te referi?

— Să discut cu cei de la firma de catering, cu decoratorii, cu cei de la florărie.

— Cred că Louise ar vrea să aibă un control total asupra acestor aspecte.

— Slavă Cerului.

— Sigur că fiind doamnă de onoare, ai anumite obligații.

— Poftim? Obligații? Adică să fiu îmbrăcată în rochie și să țin un buchet de flori în mână.

El o bătu pe umăr și reveniră amândoi în biroul ei.

— N-ai decât să îți închipui că așa e, atâta vreme cât te simți bine.

Ea îi aruncă o privire furioasă, trăgându-se de păr.

— E exact ca atunci când Mavis a avut fetița, nu? Trebuie să fac toate chestiile alea fiindcă așa se fac de obicei, cu toate că, dacă stai

să te gândești, e treaba lor, dar trebuie să mă ocup, pentru că ei se așteaptă să fac asta.

— Dacă am urmărit logica vorbelor tale punct cu punct, rezultă că de tine trebuie să mă ocup eu.

— Nici nu mă gândesc, nu. Pur și simplu nu. Rezultatul nu poate fi decât o durere puternică în spatele globilor oculari. Computer, afișează datele ultimei persoane verificate.

Expirând prelung, ea se așeză din nou la birou, gata să se concentreze asupra cazului. Era un subiect pe care-l pricepea.

Puțin după ora unu a dimineții, tresări în clipa în care Roarke își vârî brațul sub genunchii ei.

— La naiba, am ațipit. Un minut, nu mai mult. Nu e nevoie să…

Dar când o luă în brațe, ea ridică din umeri.

— Bine, la naiba. Mai am două variante. Nu sunt la fel de importante ca varianta Pirelli, dar sunt.

— Mmmm.

Vocea ei era nesigură, semn că, dacă s-ar fi lovit de perete, cu siguranță s-ar fi prăvălit sub el.

— E nevoie să mai iau câteva interogatorii, ca să mai pot verifica apoi câteva variante. Trebuie să lovesc cu putere în crăpătura aceea, zise mai departe Eve.

— Sigur. Mâine dimineață îți confecționez eu un târnăcop nemaivăzut.

— Mai am sute de detalii și nume de verificat. Cu cât durează mai mult, cu cât are ea mai mult timp la dispoziție ca să acopere nemernica asta de crăpătură. Nu, dom'ne, nu o să reușească, sigur nu.

— Nu, într-adevăr.

El o duse în pat și o întinse în mijlocul lui. Începu să-i descheie nasturii de la pantaloni, dar ea se ridică în șezut și îi dădu mâna la o parte.

— O fac eu. Că ție îți vin idei.

— Dar sunt în stare să le alung atunci când soția mea aproape că a căzut în comă. Sunt un erou.

Ea surâse somnoros, dezbrăcându-și cu greu blugii.

— Ar fi bine să nu uiți, fiindcă am de gând să dorm dezbrăcată.

Își scoase cămașa, după care se strecură repede sub pilota ușoară. Trebuie să-i dau cu de capăt acestui caz, murmură ea, cuibărindu-se mai bine dedesubt. Sunt gata să ajung la capăt, o simt, și chiar voi reuși să-l rezolv.

— Iar aduci vorba de târnăcopul acela.

Se strecură lângă ea, înconjurându-i talia cu brațul.

— Lasă-l pentru mâine, doamnă locotenent. În seara asta a sosit vremea să lași ustensilele deoparte.

— Pariez că ea doarme ca un prunc. Pariez că ea… La dracu'.

Se învârti atât de rapid în pat încât Roarke fu obligat să întindă palma ca s-o apuce de genunchi.

— Ai grijă la bijuterii, atunci.

— S-au găsit în organismul lui resturile unei supradoze de somn într-o noapte ca asta.

— Nici nu le-au dat prea mare atenție, atâta vreme cât ceea ce au găsit în stomac se potrivește cu pastilele găsite la el în baie. Erau pastile standard. Dar Ben și Greta mi-au declarat că el nu le lua cu regularitate. Dacă ea e cea care le-a pus acolo, hmm? Dacă a găsit o cale să i le administreze în noaptea aceea?

— Când se afla în Santa Lucia, de fapt.

— El lua vitamine, o mulțime de vitamine, cu regularitate. Le lua, ah… la naiba, creierul meu…

— A cam obosit săracu', vrea să dai stingerea.

— Să mai aștepte. El și le împărțea pe săptămâni. O doză anume zilnic, ca să nu stea să deschidă o mulțime de borcănașe de fiecare

dată și să se întrebe dacă a luat vitamina E sau C… sau care-o mai fi fost de luat. Poate că le-a înlocuit ea cu altceva.

— Așa că el a adormit la birou, de dimineață sau ceva mai târziu.

— Obișnuia să le înghită seara.

Ea zâmbi pe întuneric.

— Le lua seara fiindcă era de părere că se absorb mai bine. Cred că am notat pe undeva chestia asta.

— Bun, prin urmare, ea a făcut rocada cu pilulele. Cum dovedești și ce măsuri poți lua, dintre cele care ar trebui luate?

— E vorba de un nou indiciu, care se adaugă la celelalte. Nu îmi amintesc să fi văzut somnifere la ea în baie sau pe noptiera din dormitor. Dar ea a spus că obișnuia să ia câte un calmant, ocazional.

— Se afla într-o călătorie, îi aminti el. E posibil să le fi luat cu ea.

— Mdaa, o să verific și varianta asta. Și în cazul în care…

— Eve?

— Mda, ce-i?

— Ți-aduci aminte de târnăcopul pe care ți l-am promis pentru mâine-dimineață?

Ea se încruntă.

— Vag.

— Nu mă face să-l aduc și să te lovesc cu el.

O sărută pe vârful nasului.

— Culcă-te.

Ea rămase încruntată în întuneric preț de un minut, dar pleoapele i se închideau. Simți din nou cum el o strânge la piept, trăgând-o mai aproape, apoi auzi un zgomot înfundat provocat de Galahad care sărise pe pat.

În vreme ce motanul se așeză ușor peste picioarele ei, căzu într-un somn adânc.

15

În somn, ea se apucă să-i aranjeze. Thomas Anders la centru, în timp ce ceilalți stăteau de jur împrejur, asemenea unor raze de soare. Ava, Ben, Edmond și Linny Luce, Greta Horowitz, Leopold Walsh, Brigit Plowder, Sasha Bride-West.

Nu. Se zvârcoli fără încetare în somn. Nu, nu era bine. El nu era soarele, nu reprezenta figura centrală. Pentru ea nu. El era doar vehiculul, mijlocul de atingere a unui scop.

Care putea fi aruncat, expediat la timpul potrivit. Un bărbat hotărât, calm, pe care te puteai baza, acesta era Tommy cel previzibil.

A rămas cu o cantitate considerabilă de mărunțiș. Dirk Bronson stătea comod pe un scaun de birou, în spatele Avei, sorbind din băutura rece. *Nici măcar o singură privire peste umăr*.

Bani care vor rodi. Cei care dau lovitura de grație. Cei care te propulsează în față.

Se schimbă brusc aranjamentul.

În vis, terenul de joc era verde precum iarba pe timpul verii, înspicat cu maro-închis, iar marginile albe străluceau precum plăcile de marmură. Jucătorii veniră pe teren îmbrăcați în negru, culoarea morții. Brigit se pitise pe margine, ca să prindă ce-i arunca Ava, Sasha își trecea din vreme în vreme mâna prin păr, Edmond era în linia întâi, Linny în a doua, Ben era în colț, în rândul al treilea, lângă

Leopold și Greta, care făceau de pază în partea stângă și în cea dreaptă, patrulând în perimetrul respectiv.

Au de gând să-l doboare, gândi Eve. Au de gând să-l elimine pe bărbatul aflat în centrul terenului.

Eu sunt întotdeauna centru. Ava zâmbi, sări în sus, după care luă o curbă rapidă și înaltă. Aflat la margine, Tommy își verifică unghiul de aplecare.

Mingea nr. 1.

Mulțimea îmbrăcată în doliu aplaudă politicos. *Frumoasă aruncare, da*. Eve se uită în spate, scanând mulțimea. Chiar și în vis i se păru ciudat să o vadă pe Mira la un meci, bând ceai dintr-o ceșcuță de porțelan. Feeney se afla și el în gradenă, îmbrăcat în pijama și suflându-și nasul de zor. El era pe lista celor inactivi, dar restul echipei se afla acolo. Peabody, McNab, Whitney, chiar și Tibble. Și Roarke desigur, care o fixa atent cu privirea, urmărind-o cum nu-i scăpa din ochi pe ceilalți.

Ava, pregătită, aruncă o privire peste umăr spre linia 3. Gaura fu ratată cu câțiva centimetri, iar mingea ieși în afară. *Mingea nr. 2*.

Ava făcu o reverență către mulțime, către teren. *Pot să o țin așa ani de zile. Pot arunca mingea încet, apoi repede, apoi în curbă, apoi prin alunecare. Nu lovesc până nu sunt bine pregătită*.

Ea aruncă din nou, înalt și spre interior, atingând ușor spatele lui Tommy, așezat spre marginea terenului.

Mingea nr. 3

Cei din tribune mormăiră, cei din teren ovaționară, dar fără entuziasm. În timp ce Brigit făcu un salt în noroi, Ben îi strigă lui Eve: *Nu jucăm în echipa potrivită. Poți să strigi stop joc? Nu poți să-l oprești până nu e prea târziu?*

Trebuie să aibă ceva mai multe dovezi, spuse Whitney din tribune. *Nu ai găsit cauza. Ai nevoie de o cauză care se poate dovedi. Avem anumite reguli*.

Roarke clătină din cap. *Prea multe reguli, nu credeți? La urma urmei, un asasinat nu are loc după anumite reguli*.

Brigit făcu o săritură în spate, îl mângâie pe Tommy pe obraz și apoi se întoarse cu fața spre Eve. *Ea o să iasă din joc. Are nevoie de puțină relaxare. Trebuie să admiți că jocul e destul de plictisitor și durează de prea mult timp*.

Nu pot să opresc totul, își zise Eve. Doar să-i opresc pe fiecare în parte, atunci când le vine rândul.

Deasupra terenului de joc apăru o umbră, iar peste iarbă pluti o formă nedefinită. Nu, nu pot să pun capăt jocului, își zise Eve din nou. Trebuie să aștept. Nu pot striga „stop joc" înainte de aruncare.

Regret, îi spuse ea lui Tommy, *nu pot face nimic*.

O, drăcia dracului. El îi surâse afectuos. *E doar un joc, nu?*

Nu, nu mai e, își zise Eve, în timp ce umbra ajunse în dreptul Avei, iar ei doi luară poziție, verificară, după care se aruncară împreună în aer. O minge rapidă, care ajunse dincolo de marginea terenului.

El se întinse în noroiul moale, maroniu. Marginea terenului ca de marmură deveni deodată placa lui funerară, iar el rămase cu privirea pironită pe bolta senină a cerului.

Căzută și ea în noroi, Ava începu să râdă vesel, înclinându-se iar ceremonios spre mulțimea care începuse deja să lăcrimeze.

L-am învins! Cine vrea să vadă reluarea?

Poate că fusese doar un vis ciudat, poate că fusese doar un vis stupid, cugetă Eve, dar a doua zi dimineață rearanjă panourile cu datele cazului.

Mai cercetează-le o dată, își spuse ea. Uită-te dintr-o perspectivă nouă.

Roarke veni în spatele ei și privi și el panourile, sprijinindu-și palma pe umărul ei.

— Încerci să găsești o cale de urmat?

— E vorba de visul acela blestemat.

Îi povestise despre el în timp ce se îmbrăca.

— Vezi, ea a reușit să-i aducă la centru, pe cei pe care se putea baza, fie pentru că ei aveau încredere în ea, fie pentru că se apropiaseră de ea datorită firmei Anders. Scopul ei a fost să-l elimine. Din prima, dar ceilalți nu și-au dat seama. El nu și-a dat seama, cu toate că relația lor, cea dintre cel care aruncă mingea și cel care o prinde, era una intimă.

— Dar ea a ales să nu dea singură loviturile.

— Exact. Nu, nu din prima, se corectă Eve. Prima lovitură i-a fost destinată lui Bronson, să-l apropie, să-și acomodeze ritmul cu al lui. Poate că înainte de Bronson, sau după aceea, până l-a cunoscut pe Anders, au mai fost și alții.

— Dar ea ori i-a dat afară, ori i-a lăsat să intre în joc și apoi i-a dat afară. Nu marcau, nu prezentau interes.

— Mda.

Ea se uită o clipă spre el.

— Pentru un irlandez, te pricepi destul de mult la baseball.

— Și cu toate astea m-ai trimis în tribună.

— Nu va mai avea loc o altă partidă. Aici se sfârșește totul. Dar când va dori să-l aibă pe Ben, și sigur și-l va dori, va iniția un alt joc, după o perioadă de odihnă. Ea lovește, ea face echipele, ea conduce. Și tot ea e centrul.

Eva puse degetul pe fotografia Avei.

— Ea e întotdeauna centru și conduce jocul din umbră. Nu vede nimeni, nu descoperă nimeni. Iar umbra aceea urmează planul cu strictețe. De data asta l-a doborât dintr-o singură lovitură.

— Iar umbra se dă la o parte, astfel că ea poate rămâne, ca de obicei, în centru. Și ca să folosim iar metafora ta, aruncătorul are o sarcină unică, nu? Să marcheze.

— Da. Aruncătorul trebuie doar să urmeze ordinele. Nu trebuie să alcătuiască strategii sau să se îngrijoreze că la centru nu există coechipieri. Nu trebuie să depindă de cei de pe teren sau să știe identitatea celor aflați acolo. Urmează ordinele, marchează și se face nevăzut. Nu-i ia nimeni interviuri, nu stă de vorbă cu colegii la vestiare. Doar o aruncare la gaură și e dat afară din joc. O metodă isteață, fu nevoită Eve să recunoască. Da, extrem de isteață.

— Tu ești și mai deșteaptă, piciule.

Roarke o trase ușor de păr.

— O să moară de ciudă când tu o să vii de pe margine și o să dai marea lovitură.

— Acum mă pregătesc de o lovitură la bază. Bebe Petrelli.

— Ava nu și-ar fi închipuit niciodată că vei avansa atât de departe în linie. Și cu asta am terminat cu analogiile din baseball.

Roarke se întoarse cu fața spre ea, sărutând-o.

— Noroc cu fosta prințesă a Mafiei.

Bebe Petrelli locuia într-una din clădirile dispuse într-un șir lung, pe o stradă liniștită și îngustă din South Bronx. Vopseaua era cojită și crăpată, ca o piele îmbătrânită pe la încheieturile casei. De-a lungul clădirii o parte dintre ferestre erau țintuite, precum un ochi lipsit de globul ocular, în timp ce altele se ascundeau în spatele grilajului ruginit și cojit.

Parcarea nu se dovedea o problemă. Blocul nu dispunea de mai mult de șase vehicule. Mai ales în acest cartier, cugetă Eve, era dificil să-ți permiți un autovehicul și să-l întreții.

— Pe aici nu s-a prea renovat, comentă Peabody.

— Sau clădirea a fost ocolită.

Eve studie casa lui Petrelli. Părea să fi fost renovată în ultimii zece ani, mult mai recent decât celelalte, iar ferestrele erau intacte. Și

chiar curate, în spatele grilajelor. Două cutii poștale stăteau ca un soi de speranță la baza celor două ferestre ce flancau ușa de la intrare.

— Spuneai că amândoi băieții au plecat să studieze la școli particulare pe banii lui Anders?

Eve nu-și dădea bine seama de ce cutiile poștale îi inspirau o milă infinită.

— Mda.

— Iar ea locuiește aici.

— E o treabă deșteaptă, replică Eve. Ce metodă mai bună ca asta ca să faci pe cineva să depindă de tine? Le dai ceva, le refuzi altceva. Hai să vedem ce are de declarat Bebe, fiica lui Anthony DeSalvo, despre Ava.

În timp ce se îndreptau spre intrare, Eve zări câteva umbre la ferestre, și de o parte și de alta. Ce vecini curioși, își zise ca. Îi adora, mai ales când era vorba de o investigație. Adevărate mine explozive.

Zona nu era securizată, notă ea. Încuietorile erau unele decente, dar nu existau camere de filmat sau dispozitive electronice. Probabil că încuietorile și grilajele erau suficiente.

Ea bătu la ușă.

Bebe răspunse personal, prin deschizătura aceea de doar câțiva centimetri pe care o permitea lanțul de securizare. În ochiul căprui care le privea Eve observă imediat îngrijorarea și faptul că știa că are de-a face cu polițiștii.

— Doamnă Petrelli, locotenent Dallas și detectiv Peabody de la Poliția New York.

Eve ridică legitimația în dreptul crăpăturii.

— Am vrea să intrăm și să stăm de vorbă cu dumneata.

— Despre ce?

— După ce intrăm, o să afli. Dacă nu, poți închide, iar noi o să emitem un mandat care te va aduce în Manhattan, la sediul central. După care vom discuta acolo.

— Peste o oră trebuie să fiu la slujbă.

— Atunci cu siguranță nu dorești să pierzi timpul.

Bebe închise ușa. Eve auzi sunetul lanțului care era îndepărtat. În clipa în care se deschise ușa, Bebe se afla în dreptul ei, obosită și resemnată, îmbrăcată într-o cămașă roșie, pantaloni negri și purtând o pereche de încălțări tocmai potrivite pentru serviciu.

— Va trebui să rezolvăm repede această problemă, iar dumneavoastră va trebui să vorbiți în timp ce-mi termin treburile.

Zicând asta, Bebe o porni spre partea din spate a casei. Locul era curat și ordonat, cugetă Eve, aruncând o privire spre living. Mobila era ieftină, dar și curată, asemenea ferestrelor. Mirosea a aer curat, iar o ușoară aromă de cafea și de pâine prăjită se accentua pe măsură ce se apropiau de bucătărie.

Pe o masă mică din fier era așezat un coș de rufe din plastic alb. Bebe luă dinăuntru o cămașă, după care o împături cu mișcări abile.

— Nu e nevoie să stați jos, le repezi ea. Spuneți ce e de spus.

— Ava Anders.

Mâinile ezitară doar o secundă, după care luară o nouă cămașă din coș.

— Ce-i cu ea?

— Vă cunoașteți.

— Băieții mei sunt înscriși în programele sportive de care se ocupă familia Anders.

— Ai participat la seminarii și la acele zile libere oferite mamelor. La acele vacanțe?

— Exact.

— Iar băieții dumitale beneficiază de burse școlare sponsorizate de familia Anders.

— Așa este.

Ochii lui Bebe se înălțară brusc la auzul acelor vorbe, o umbră de teamă și furie licărind o secundă înăuntrul lor.

— O merită. Am copii buni, deștepți. Învață pe rupte.

— Cred că sunteți foarte mândră de ei, doamnă Petrelli.

Peabody îi zâmbi discret femeii.

— Sigur că da.

— Școlile lor sunt destul de aproape, comentă Eve.

— Merg cu autobuzul. La un moment dat, coboară și iau un altul.

— Cred că zilele par lungi atât pentru ei, cât și pentru dumneata.

— Au parte de o educație bună. Or să ajungă persoane importante.

— În trecut n-ați dus-o chiar atât de bine.

Bebe strânse din dinți, își feri privirea, după care o fixă pe coșul cu rufe, evitând-o pe Eve.

— Trecutul e trecut.

— Cei din familia DeSalvo continuă să aibă influență, având oarece avere, în anumite cercuri sociale.

Eve se uită prin bucătăria de mici dimensiuni.

— Frații ar putea să vă ajute, pe dumneata și pe copii.

— De data asta îi țin departe de cei doi băieți. De ani de zile nu am mai vorbit cu Frank și cu Vinny, dar nici ei nu m-au căutat.

— De ce?

— Asta-i problema mea.

— De ce a devenit fiica lui Anthony DeSalvo, unica lui fiică, un CI?

— Ca să-i dau o lecție, în caz că vă interesează atât de tare. Dar lecția mi-am dat-o mie însămi până la urmă, nu?

O șuviță de păr grizonat îi căzu peste frunte, în timp ce împăturea un trening de-al băieților.

— El voia să mă mărit cu cine dorea el și să duc viața pe care mi-o hărăzea el. La fel ca și mama, care mereu privea în altă direcție. Orice ar fi fost în fața ei, ea își ferea privirea. Așa că am făcut ce-am făcut, iar el m-a renegat ca fiică.

Ridică din umeri, dar mișcarea aceea îi dădu de înțeles lui Eve că dincolo de vorbe exista foarte multă durere.

— După aceea l-au omorât. Și uite așa am rămas fără tată.

— Ai activat o vreme, după care ți-ai pierdut licența.

— Credeți că m-am mai ocupat de mizeriile alea, când aveam băieții acasă?

Bebe dădu coșul la o parte, desfăcând larg brațele.

— Poftiți, cercetați. Nu aveți nevoie de mandat de percheziție. La dracu', cercetați casa și cu asta basta.

Eve studie chipul roșu al femeii, ochii plini de amărăciune.

— Știi cum te văd eu în momentul acesta. Bebe? Nervoasă și furioasă. Dar mi se pare că asta nu are de-a face cu faptul că ești destul de ocupată.

— Voi, polițiștii, mereu vă luați de cineva. Numai când e necesar nu o faceți. Ce ați făcut voi bun când l-au omorât pe Luca al meu?

— Nu s-a întâmplat în Bronx, preciza Eve pe un ton calm. Cine l-a ucis?

— Nemernicii aceia de Santini. Cine altcineva? Tâmpiții din familia DeSalvo s-au legat de ei, iar ei s-au legat, la rândul lor, de noi. Chiar dacă eu și Luca nu eram, în realitate, parte, din acest „noi".

Ea se rezemă de coș, ca și cum ar fi căutat un punct de sprijin. Iar încheieturile deveniră la fel de albe ca și plasticul acela.

— Aveam o casă și o viață decentă. Era un om cumsecade, bun. Am făcut copiii, am pornit propria afacere. Un restaurant familial drăguț, nu neapărat pretențios sau important. Pentru noi însă era important. Am muncit din greu.

Degetele lui Bebe se încordară brusc. Frământă în palmă o pereche de șosete, după care o aruncă din nou în coș.

— Luca știa din ce familie provin, cu ce m-am ocupat. Pentru el nu a contat. Trecutul e trecut, așa obișnuia să spună. Trebuie să

trăiești în prezent și să te gândești la viitor. Exact asta am făcut noi. Ne-am încropit o viață decentă, muncind din greu. După aceea l-au omorât. Au omorât un om bun pentru un motiv absurd. Pe el l-au ucis, iar restaurantului i-au dat foc pentru că nu le-am plătit taxa de protecție. L-au bătut până l-au omorât.

Se opri și-și apăsă ochii cu palmele.

— Voi, poliția, ce măsuri ați luat? Niciuna. La voi trecutul nu e trecut, nu-l considerați astfel. Luca a fost ucis pentru că s-a însurat cu o DeSalvo, ăsta-i adevărul.

Începu din nou să împăturească hainele, dar mișcările nu mai erau eficiente.

— Acum copiii mei au rămas fără tată, nu avem ce ne trebuie pentru o viață decentă. Asta e tot ce am putut face. Partea cea mai bună a răului posibil. Nu am propriul restaurant, dar m-am angajat la unul. Am închiriat o cameră la etaj și o baie, ca să pot plăti, la rândul meu, chiria, și să am pe cineva aici, ca să-mi supravegheze băieții când eu lucrez în schimbul trei. Asta e viața mea de acum. Dar copiii mei trebuie să aibă una mai bună.

— Iar Ava Anders ți-a oferit mijlocul prin care să dăruiești fiilor dumitale o viață mult mai bună.

— Da, au câștigat bursele de studii.

— Competiția e destul de mare pentru câștigarea unei asemenea burse, răspunse Eve. Sunt mulți copiii talentați, la fel ca fiii dumitale. Dar ei le-au obținut. Cu toate avantajele necesare.

— Doar nu vreți să insinuați că nu le-au luat pe merit.

Se repezi asupra lui Eve ca o fiară.

— Dacă asta vreți să spuneți, atunci ieșiți naibii din casa mea. N-aveți decât să emiteți mandatul ală, dar acum cărați-vă de aici.

— Ea v-a oferit o mulțime de lucruri, continuă Eve. Mici vacanțe, băuturi gratis la piscină. Dintre toate, te-a ales pe dumneata, Bebe?

— Nu pricep la ce anume vă referiți.

— Ți-a favorizat copiii, te-a ajutat când ai avut necazuri. Și a știut de unde vii și care e trecutul tău. I-ai făcut o mică favoare, una mică de tot, iar ea te-a recompensat, ajutându-i pe băieți să ajungă cineva.

— Nu mi-a cerut niciodată nici măcar un capăt de ață. Ieșiți dracului din casa mea.

— Unde te aflai în data de 18 martie, de la ora 1:00 la ora 4:00 dimineața?

— Poftim? Ce? Păi, unde mă aflu în fiecare noapte dăruită de Dumnezeu. Am cumva față de târfă? Vi se pare că-mi petrec nopțile pe afară?

— E vorba de o singură noapte, Bebe. Noaptea în care a fost ucis Thomas Anders.

Ea deveni brusc extrem de palidă și-și cuprinse talia cu mâna.

— Ați înnebunit? Cred că l-a ucis o nebună care lucra ca CI. Știe toată lumea. O…

Se lăsă pe scaun.

— Doamne, credeți că eu aș fi făptașul? Credeți asta din pricina meseriei pe care am avut-o? Pentru că o vreme am avut aceeași meserie cu…? Fiindcă sunt o DeSalvo?

— Eu cred că ăsta e motivul pentru care Ava te-a preferat, Bebe. De aceea te-a cercetat cu atenție. Eu, în locul tău, aș fi cerut altceva. Să-mi caute un loc mai aproape de școală, mai plăcut. Dar tu ai fost deșteaptă și nu te-ai lăcomit prea tare.

— Chiar credeți că eu am… Cum credeți că aș fi reușit să intru în casa lor blindată din New York? Cum vă imaginați că aș fi reușit să intru?

— Putea să te ajute Ava.

— Adică dumneavoastră, aici, în bucătăria casei mele, veniți și afirmați că Ava, că doamna Anders, m-a angajat să-i ucid soțul? Acum sunt o criminală care ucide bărbați? Dumnezeule, eu muncesc ca bucătăreasă într-un restaurant ca să le fac rost băieților de

mâncare bună și de îmbrăcăminte, ca să meargă și ei în tabără, în vacanță. Păi dacă tot îmi câștig existența cu asemenea „lovituri", ce mai caut eu aici, la spălătorie, împăturind rufe?

— Poate că, făcându-i Avei o favoare, ați obținut un loc la o școală bună pentru fiii dumneavoastră, sublinie Peabody. Astfel ca ei să aibă șansa unei vieți mai bune.

— Au obținut bursa pe merit. Știți ce am fost nevoită să înghit pentru ca băieții mei să fie înscriși în acest program? Să particip la evenimente caritabile, să-i fac să înțeleagă că trebuie să fie sponsorizați? Dom își dorea foarte tare să joace baseball, iar Paulie își dorește întotdeauna exact ce vrea și Dom. Nu-mi puteam permite să plătesc taxele, așa că am înghițit în sec și i-am înscris în programul acela. Restul au obținut prin propria lor străduanie. Singur puteți obține mandat pe numele meu. O să sun la Legal Aid, să cer un avocat. Hai, gata, plecați, nu mai am nimic de zis.

— A zgâlțâit-o, zise Peabody imediat ce reveniră afară pe trotuar.

— Da. S-a mai relaxat puțin câtă vreme am discutat despre familia ei. S-a înfuriat puțin, dar apoi s-a relaxat. Interesant.

— Dar nici nu i-a prea plăcut că ne-am prezentat la ușa ei. Mai ales asta, admise Peabody. Însă a tresărit din clipa în care ne-a văzut. Probabil că e din cauza conștiinței încărcate.

— Posibil. Copiii reprezintă un buton excelent pe care poți să apeși. În treizeci de secunde îți dai seama că ea ar face absolut orice de dragul copiilor ei. Ava e capabilă să vadă asta, să construiască în jurul acestui lucru, să-l folosească în avantajul ei.

— Probabil că a trebuit să se mute de colo-colo, cugetă Peabody. Știu că ai spus că Ava putea să-i dea o mână de ajutor, dar nu prea o văd eu făcând ceva ca să-i asigure transportul.

— Da, așa e, nici eu nu cred. Probabil că a folosit autobuzul sau metroul. Tu stai de vorbă cu vecinul din dreapta, iar eu o să discut

cu cel din stânga. Să vedem ce au și ei de zis despre repetatele ei mutări și reveniri. După aceea vom sta de vorbă cu șeful ei.

— Eu îmi văd de ale mele, precizează Cecil Blink, în momentul în care Eve păși în casa aceea cu atmosferă înăbușitoare și umedă. Ce a făcut?

În privirea lui se ghicea lăcomia, iar în aer plutea un ușor miros de friptură.

— Facem niște cercetări în acest cartier, aceasta e problema. De ce presupuneți că doamna Petrelli ar fi făcut ceva rău?

— E un atribut al firii sale. Cam asta se spune despre ucigașii în serie, nu?

El dădu din cap atotștiutor și o ploaie de mătreață căzu pe umerii halatului său de casă de culoare roșie.

— Când treci pe lângă ea, nu-ți adresează nici trei vorbe. Niciodată să nu ai încredere într-o femeie tăcută. Înainte să-l omoare în bătaie pe bărbatul ei și să-l arunce în râu, aveau propriul restaurant. Mafia a fost. Ea are legături cu Mafia.

Rosti vorbele ca și cum i-ar fi comunicat o mare noutate, așa ca Eve se prefăcu extrem de interesată.

— Nu mai spuneți!

— Ba o spun și chiar în gura mare. Poate că restaurantul ala ascundea cine știe ce afaceri ilegale, așa că l-au ucis niște rivali din Mafia, așa se pare. Așa au procedat.

— O să verific, mulțumesc. Până atunci, îmi puteți spune dacă pe data de 18 martie, la primele ore ale dimineții, ați observat ceva straniu în cartier? Joia trecută. Pe la ora patru, să spunem?

— Eu îmi văd de treaba mea. Pe dracu'.

— Poate că în noaptea aceea n-ați avut stare sau poate că v-ați dus să beți un pahar cu apă. Poate că ați observat ceva agitație pe

stradă. Cineva care trecea, care cobora din taxi, din automobilul personal?

— Nu pot spune că am văzut.

Ceea ce părea că-l dezamăgește.

— Vecina ei, ea da, vine târziu acasă, cred că pe la douăsprezece noaptea, trei nopți pe săptămână. Ele spun că sunt bucătărese la restaurantul Fortuna. Eu nu merg la restaurant. Te sărăcesc, nu altceva.

— Vecina dumneavoastră primește oaspeți?

— La băieții ei vin în vizită alți băieți. Bănuiesc că nu-i a bună. Femeia aceea care locuiește în casa ei, Nina Cohen, aduce în fiecare miercuri seara niște amici acasă. Zice ea că joacă bridge. În alte câteva nopți, băieții ei au adus acasă alți câțiva băieți, care mai vin în vizită din când în când. Băieții ei nu merg la școala din cartier. Ei nu i se pare suficient de potrivită. Merg la o școală particulară. Ei zic că ar fi obținut o bursă sau cam așa ceva. După mine, s-au înscris acolo cu banii dați de Mafia.

— În regulă. Vă mulțumesc pentru timpul acordat.

— O să-mi încui ușile de două ori mai repede ca înainte. Femeile tăcute sunt al naibii de periculoase.

Neputând să se abțină, Eve îi dărui un surâs cu gura închisă, după care plecă.

— Copiii sunt bine-crescuți, raportă Peabody. Iar casa e mereu curată. Și vecina și soțul ei dormeau profund, iar dormitorul e situat în partea din spate, în noaptea cu pricină, la ora respectivă. Iar ea o consideră pe Petrelli o mamă de nota zece.

Când Eve aprobă dând din cap, rămânând pe scaunul mașinii și uitându-se când într-o parte când în alta, Peabody întrebă:

— Acum ce facem?

— Îi mai dăm lui Bebe o idee la care să reflecteze. Dacă nu a renunțat să se ducă azi la serviciu, înseamnă că în scurt timp va ieși din casă. Știi ce ar întărâta-o și mai mult pe o mamă care e deja considerată o mamă de nota zece? Să dai copiilor un ditamai morcovul, după care să îl ei de sub nasul lor. Doar că…

— Le înlesnești băieților accesul la o bună educație, la tabere și programe sportive, le arăți cam cum ar fi să aibă o astfel de viață. După care vine și fraza aia bine cunoscută: dacă vrei ca ei să beneficieze de toate lucrurile astea, trebuie să-mi faci o mică favoare. Nu va afla nimeni, niciodată.

— S-ar putea să fi fost exact așa. E ceva ciudat cu femeia asta.

Eve studie acele cutii poștale goale care așteptau la ferestre pline de speranță, după care bătu cu degetele în volan.

— Dar în același timp ascunde ceva. Așa că să-i mai dăm ceva la care să se gândească.

Nu dură mult. Bebe ieși din casă purtând o haină de un maro șters, care parcă spunea: Nu mă băga în seamă. Eram doar în trecere pe-aici.

Privirea ei se ațintiși drept asupra mașinii, asupra lui Eve, iar gura ei deveni o linie lungă, subțire. Poate că vecina îi acordase punctaj maxim ca mamă, dar Eve fu nevoită să i-l acorde pentru felul în care ridică în direcția lor degetul mijlociu. Avea tupeu, având în vedere că făcea gestul în fața a două polițiste care cercetau un asasinat.

Bebe înaintă către capătul clădirii. După ce o lăsă să înainteze câțiva yarzi, Eve luă curba, urmând-o încet. Două clădiri și ceva până la stația de autobuz, cugetă Eve. Probabil că pe ploaie, pe zăpadă și vânt, distanța asta era un calvar. Eve luă iar curba, în vreme ce Bebe rămase la stop, cu mâinile încrucișate la piept și cu privirea ațintită înainte.

Când apăru autobuzul, Bebe urcă. Eve continuă urmărirea. Autobuzul se opri la următorul stop, apoi la următorul, intrând în

zona următorului cartier. Casele erau acum mult mai spațioase, trotuarele erau mai puțin denivelate, vehiculele mai mari și mai noi.

— Trebuie să fie greu, comentă Peabody, să pleci la muncă din cartierul acela, ca să lucrezi pentru restaurantul altcuiva, după ce ai avut și tu unul.

E ca o palmă pe care o primești zilnic. Ea urmări cum Bebe coboară din autobuz, îi aruncă o privire furioasă și apoi se îndreptă rapid spre restaurantul vopsit într-un alb strălucitor, cu o firmă de un galben-aprins.

— Peabody, verifică ce echipă se ocupă de zona asta. Și apoi vezi dacă nu cumva niște confrați de-ai noștri din Bronx vor să ia o cină în stil italian.

— Nu o scapi din ochi.

— Mda. E tare, dar va ceda în cele din urmă.

— Nu știu ce să zic. Dacă aduci pe capul ei încă doi polițiști, o enervezi, o faci să se încăpățâneze să nu spună nimic. Avocatul de la Legal Aid ne poate acuza de hărțuire.

— Nu va apela la instituția asta. Va spune tot, repetă Eve. Pun pariu că până la sfârșitul serii scoate tot, pe douăzeci de dolari.

— Azi? Deși e din neamul DeSalvo?

Peabody fornăi amuzată.

— Da, mi-ar folosi douăzeci de dolari. S-a făcut.

16

La sediul central, Eve scoase din pungile cu probe tubul cu vitamine. Îl puse pe birou, se așeză și apoi se apucă să-l studieze. Un dispozitiv solid, împărțit în mai multe compartimente și placat cu aur. Din câte știa ea, nici măcar Roarke nu avea așa ceva. Dar, e drept, nici nu înghițea constant tablete.

Dacă ar fi venit vreodată ziua aceea, probabil că și-ar fi ales un recipient din platină, ornamentat cu diamante. Bine, nu ar alege așa ceva. Era prea aiurea și prea feminin.

Așa cum părea a lui Anders, în mod cert. Hainele sport înlocuiseră hainele stilate. Un om care era obișnuit să-și petreacă majoritatea timpului la birou.

— Tu i-ai cumpărat asta, Ava, nu-i așa? Tu ai plantat semințele. Bietul de el era nevoit să-l folosească fiindcă era un dar din partea ta.

Ai programat totul, cugetă ea, învârtind între degete recipientul greu din aur, ridicând apoi dinăuntru tubulețul pentru pilule și vărsându-le apoi înăuntrul acestuia. Pilulele se așezară una peste alta. Umple-l și așa o să vezi câte pastile intră în fiecare compartiment. Vezi câte intră dintr-un singur tip de pilule, ori câte pot intra combinate, și împărțite după tipul și numele fiecărei vitamine.

— Ei, Tommy, ți-au cam plăcut jucărioarele astea, iar Ava știa asta.

Telefonă la cei de la informatică, așteptându-se să dea peste căpitan, dar avu surpriza să-i răspundă chiar Feeney.

— O! Trăiești.

— Înapoi în șa.

El îi zâmbi larg.

— Mă simt de milioane, milioane din acelea neimpozitate. Nu știu ce mi-au dat, dar au ucis microbul ăla afurisit. Ori poate că supa nevestei e de vină.

— Mă bucur să aud asta. Uite ce am eu aici. Un dispozitiv electronic de repartizat pilule.

— De ce dracu' să aibă cineva nevoie de așa ceva?

— Gând la gând cu bucurie. E al lui Thomas Anders, iar mie mi-a venit o idee care nu-mi dă pace, și anume că soția lui a strecurat înăuntru și vreo două somnifere. Ce spui dacă vin să ți-l aduc?

— Sigur. Trimit eu pe cineva la tine să-l ia.

— Nu, lasă că-l aduc eu. Oricum aveam de gând să te vizitez. Cinci minute, atât durează.

Închise aparatul, sigilă din nou dispozitivul, după care îl vârî sub braț și o porni la drum. La departamentul de informatică, ea se îndepărtă în grabă de mulțimea aceea de culori și de hărmălaie, intrând direct în biroul lui Feeney.

Având din nou o pată de culoare pe chipul ce semăna cu al unui basset, Feeney era așezat la biroul său.

— Am foarte mult de lucru, îi declară el, dar a trebuit să dau două șuturi în dimineața asta. Ce bine-i să fii din nou acasă.

— Eu mi-am petrecut două ceasuri în dimineața asta încercând să intimidez o văduvă cu doi copii. Ah, îmi ador meseria.

El râse, după care ridică sprâncenele stufoase la dispozitivul pe care ea îl pusese pe biroul său.

— Iisuse, un dispozitiv de repartizat medicamente din aur și gravat cu inițiale?

— Pentru bărbatul pe care vrei să-l ucizi și care are tot ceea ce-și dorește.

— Ai spus vreo două somnifere. Nu cred că ar fi de ajuns.

— Avea în stomac urmele unei supradoze, dar nimeni nu poate spune dacă le lua regulat sau nu. Dar dacă a înghițit chiar și o singură pilulă, atunci a fost suficient ca el să adoarmă și astfel cineva să poată intra nestingherit în dormitor și să-l burdușească apoi cu barbiturice și cu pastile pentru potență. Sau să fie destul de drogat încât cineva să-l poată lega fedeleș cu șnururile acelea, înainte ca el să-și revină în simțiri și să realizeze ce se petrece, pentru că eu cred că barbituricele alea nu făceau parte din plan. Ava nu e genul de femeie care să comită o asemenea greșeală.

— Ea îl voia treaz în clipele cu pricina.

— Mda. Ucigașul trebuia să apară, să-l lege, să-l lase fără aer, dacă te simți strâns de gât, ce faci?

— Deschizi gura și încerci să tragi aer în piept.

— Și când a făcut asta, ucigașul era pregătit să-i dea pastilele pentru cocoșel. Asfixierea urma să-l epuizeze, așa că acum poți să-i înfigi și jucărelele în penis. Îl lași să gâfâie și să se agite până ce pui la punct restul scenariului. Dacă faci totul ca la carte, și în cazul acesta nu s-a lucrat ca la carte, pare ca și cum victima se juca, agitându-se, pradă pasiunii. Dar pasiunea și jocul scapă de sub control. Pariez că primise instrucțiuni să slăbească șnururile după ce treaba cu penisul fusese rezolvată, ca să pară, cel puțin, că persoana încercase să-l resusciteze. Și uite așa bărbatul cel infidel are parte de un tragic, jenant, dar adesea întâlnit accident, iar panicata parteneră de drăgălășenii sexuale fuge de la locul faptei.

— Ce ți-e și cu sexul ăsta.

— O căutăm, dar până acum nu am obținut absolut nimic. Pentru că Anders nu era genul infidel. Dar locul faptei și probele indică exact asta.

Ideea asta, își dădu seama Eve - faptul că-l omorâse și-i stricase și reputația, îi crea un ghem în stomac.

— Ideea e că ucigașul i-a administrat acele stimulente pentru penis. Nu pe cale orală. Cred că i le-a dat imediat după barbiturice.

— Vrei să verific dacă soția a umblat la acest dispozitiv?

— Da. Dacă ai posibilitatea să-l deschizi, să vezi dacă s-a luat sau s-a adăugat ceva înăuntru înainte ca el să fie asasinat, cu vreo două zile înainte, probabil. Soția lui a plecat din New York pe 15 martie.

— Dă-mi voie să văd cum funcționează.

Feeney potrivi inițialele, desigilă dispozitivul, după care scoase cutia dinăuntru.

— Doamne, da' grea mai e. Are și setări manuale și vocale. Dacă a făcut-o manual, atunci va fi mult mai greu s-o prinzi. Iar dacă a folosit instrucțiuni vocale, atunci un avocat ar putea argumenta că ea avea calitatea de soție. Că putea să umple tuburile la cererea lui sau să mai adauge pilule tot la rugămintea lui, chiar și acele somnifere. Iar el nu mai e pe lumea asta ca să-l poată contrazice.

— Să o luăm pe rând.

Îl lăsă pe el să continue operațiunea, retrăgându-se. Trebuia să vadă dacă Peabody a luat legătura cu patronul doamnei Petrelli și, în afară de asta, trebuiau să demareze cercetarea în privința celorlalte piste posibile pe care le descoperiseră în dosare. Să verifice o parte din variante.

Avea senzația că în cazul lui Petrelli, computerul va găsi informații pozitive, având în vedere datele, dar…

Se opri în secunda în care dădu cu ochii de Benedict Forrest care aștepta în fața biroului ei. Nici să se scarpine pe fese nu putea, că imediat dădea cu ochii de cineva care o aștepta, cam așa stătea situația la momentul acela.

El sări cât ai clipi în picioare.

— Doamnă locotenent Dallas, trebuie neapărat să stăm de vorbă.

Din moment ce nu o deranja să stea din nou de vorbă cu el, îi făcu semn cu brațul.

— Poftiți în biroul meu.

Ea îl conduse, schimbând o privire cu Peabody, în timp ce-și făcea loc prin labirintul de nișe. Licărul pe care-l descoperi în privirea colegei ei o făcu să-l îndemne pe Ben să intre.

— Luați-o înainte. Vin și eu imediat.

După care o coti în direcția lui Peabody.

— Ce-ai aflat?

— Că Charles și Louise se căsătoresc.

— Știu. Ai…

— Știu că știi fiindcă Charles tocmai mi-a mărturisit că a vorbit cu tine, dar tu nu mi-ai spus și mie. Am stat atâta împreună, și nu mi-ai spus.

— Nu era singura mea preocupare.

— Dar asta e o veste a-ntâia.

Își trecu mâna prin păr, iar Eve nu reușea să înțeleagă de ce o nuntă le tulbura atât de tare pe femeile mature.

— E mega-mega veste! Mi-a zis că o să renunțe la activitatea de CI și o să lucreze ca terapeut și că vor organiza nunta la tine acasă cam în două luni și că…

— Iisuse, Peabody, în birou mă așteaptă o persoană care are legătură cu cazul pe care-l anchetăm. Hai să nu vorbim o oră despre viața altora, ce spui?

— Ah, dar e atât de dulce. Și romantic.

Eve se aplecă spre ea.

— Nu o să stai aici, cu licărul acela în priviri, domnișoară detectiv. Nu dacă lucrezi cu mine. Asta dacă nu ai stat de vorbă cumva cu Ava Anders, iar ea a făcut o mărturisire completă. În plus, dacă ești în staff-ul meu, cuvintele dulce și romantic nu au ce să caute pe buzele tale, decât dacă au și o undă de sarcasm. Acum dă-i drumul.

— Mereu îmi strici cheful.

— Și tu la fel. Nina Cohen.

— Din câte știe ea, doamna Petrelli nu a ieșit din casă în noaptea crimei. Dar oricum zicea că Petrelli nu iese în oraș, de obicei, după miezul nopții, așa că a presupus că nu a plecat nici în noaptea aceea.

Peabody se uită la ceas.

— Se apropie momentul în care îmi datorezi douăzeci de dolari.

— Mai e până acolo, o avertiză Eve, după care se îndreptă spre biroul ei.

Ben se plimba prin încăpere. Eve ascultă sunetul pașilor pe podeaua uzată din lemn. Înainte și înapoi, înainte și înapoi. Și ea avea tendința să procedeze la fel când ceva nu-i dădea pace.

— Îmi cer scuze, spuse ea. Luați loc.

— Ați trecut-o pe Ava pe lista suspecților.

Eva închise ușa în urma ei. Imediat biroul luă înfățișarea unei cutii, dar măcar se putea vorbi între patru ochi.

— Așa obișnuiesc eu să-i consider pe oameni, posibili suspecți.

— Dar e o pierdere de vreme să cercetezi un om care nu ar fi fost în stare să-i facă rău unchiului meu, iar asta vă face să nu căutați adevăratul făptaș.

Își trecu degetele prin păr.

— Mi-a spus Leopold că i-ați pus întrebări despre ea. Cincizeci la sută e înclinat să creadă în varianta dumneavoastră, așa că s-a simțit dator să mă avertizeze. Ca și cum ea ar fi fost în stare să mă spânzure cu propria mea curea sau ceva de genul acesta. E o nebunie.

— Unchiul dumneavoastră era un om bogat. Așa că ea este acum mult mai bogată decât înainte de decesul lui.

— Da, și eu la fel. O, Doamne! Da, sunt mai bogat, dacă vrem să privim lucrurile din punct de vedere financiar.

— Banii, mulți sau puțini, sunt un motiv serios pentru a comite o crimă.

— Ea nici măcar nu era în țară. Acum dumneavoastră cercetați personalul, cereți dosare, cercetați colaboratorii voluntari sau femeile ai căror copii au fost înscriși în programele firmei. Doamne Sfinte!

Eve se așeză pe colțul biroului.

— O apărați cu multă pasiune.

— Eu sunt singura ei rudă, singura ei rudă apropiată în viață.

El se frecă energic pe ceafă, ca și cum durerea toată s-ar fi strâns acolo.

— Unchiul Tommy și-ar fi dorit ca eu să-i port de grijă și să-i iau și apărarea, ce naiba.

— Mie mi s-a părut că nu vă înțelegeați prea bine. Înainte.

— Cum vă spuneam…

Vocea și ochii căprui deveniră ca de gheață.

— Eu sunt singura rudă care i-a mai rămas.

— Și printre altele, și cel care va avea o funcție și o parte importantă la și din Anders Worldwide. Cred că asta e un motiv pentru ca doi oameni să devină mult mai apropiați.

Răceala fu înlocuită atât de repede, de un șoc total, încât Eve se miră cum de omul nu devenise, fizic, altul.

— E revoltător și demn de dispreț ceea ce susțineți.

— Sunteți un bărbat singur și sănătos. Iar ea e o femeie atractivă.

— Ea e soția unchiului meu. E văduva lui. Doamne, de ce trebuie să gândiți astfel? Chiar trebuie să transformați totul în ceva urât și obscen?

— Așa sunt asasinatele, domnule Forrest. Dumneavoastră și Ava aveți un alibi solid. E interesant faptul că aveați nevoie de niște alibiuri atât de puternice.

— Ce-i așa interesant că ea era plecată într-o călătorie lungă, iar eu am avut noroc? Ce se întâmplă cu dumneavoastră? Dacă vreți să trageți în mine, de acord. Dar nu sunt de acord să trageți în ea. Nu acum, când trece printr-o perioadă atât de grea.

— Știe că ați venit aici?

— Nu. Dacă i-aș spune tot ceea ce faceți dumneavoastră, ar fi și mai stresată.

— Perfect. Acum întoarceți-vă în timp și spuneți-mi care era relația dumneavoastră cu Ava înainte de decesul unchiului.

Ea ridică mâna înainte ca Ben să dea replica.

— Să nu mă prostiți. Dacă mințiți, iar eu trebuie s-o dovedesc, pierdem vremea. Vreți ca ucigașul să fie prins iar justiția să-și spună cuvântul?

— Sigur, sigur că îmi doresc. Dumnezeule, abia dacă pot să-mi iau gândul de la asta. Sigur că da.

— Cum vă înțelegeați cu Ava înainte de marțea trecută?

— Bine, bine.

El își duse palma la tâmplă, după care se lăsă să cadă pe scaun.

— Nu prea eram apropiați. Nu era vorba că eram certați, nu, asta nu.

— Atunci?

— Noi… cred că nu aveam nimic în comun. Cred că tot ce ne lega era unchiul Tommy și nici nu eram neapărat de acord cu felul în care se desfășurau programele. Dar…

— Fără dar. Spuneți-mi doar cum stăteau lucrurile.

El expiră cu putere.

— Cred că, într-un mod ciudat, ne simțeam ca și cum eram în competiție pentru el. Ce idiot sună. Ați putea crede că simțeam că ea mă îndepărtează tot mai mult pe măsură ce căsnicia lor înainta în timp. Poate că eu voiam să fiu cât mai departe de ea. Noi… Dar ea îl iubea, și asta e tot ce contează. Ea l-a iubit pe unchiul Tommy.

Mereu îi făcea mici daruri, mereu îi aranja o călătorie în care el să joace golf sau un weekend la schi, ori alte lucruri de genul acesta.

— Ah-aaah.

— Bine, poate că lucrul acesta mă enerva, da, puțin… Faptul că îmi spunea abia în ultima secundă de planurile sale, după care dădea vina pe Leo. Spunea că-l rugase pe Leo să mă anunțe. Da, lucrul acesta nu l-am înghițit. Leo nu uită nimic. Așa că ne întâlneam, eu și unchiul Tommy, la club, la curse sau la meci. Nu prea mă duceam la ei acasă. Oricum, în ultimii doi ani, după părerea mea, casa aceea nu prea mai era a lui.

— De ce?

— Din cauza deselor redecorări. Doamne, ați văzut și dumneavoastră casa. Nu ai unde, ca bărbat, să te așezi cu picioarele pe o masă, ca să te uiți la televizor. Lui nu-i păsa, continuă Ben. Spunea că-și acceptă reciproc trăsnăile.

El tăcu o clipă, tulburat.

— Acum nu mai are nicio importanță. Acum totul s-a schimbat.

— Da, așa este. Spuneți-mi un lucru, vă rog. Dacă ar fi murit din cauze naturale sau, să zicem, în urma unui accident de schi, ați mai fi simțit o nevoie atât de acută de a o apăra?

— De unde vreți să știu?

— Ați spus că ea a trecut printr-o perioadă grea. Nu v-ați referit doar la moartea unchiului dumneavoastră, ci și la circumstanțele în care a murit. Scandalul iscat, rușinea... Ia gândiți-vă o secundă la asta, puneți în balanță lucrurile.

— Nu prea văd cum ar putea schimba…

— Faceți-mi pe plac, îl întrerupse Eve.

— Ei, cred că nu aș fi simțit că are atâta nevoie de mine, așa cum simt acum. Adică vreau să spun că Ava nu pare genul de femeie care să aibă nevoie de grija cuiva.

Chipul lui deveni dur, iar ridurile nu întârziară să-și facă apariția.

— Dar circumstanțele sunt acelea care sunt.

— Circumstanțele arată că în clipa de față stați aici, nefericit din pricina faptului că vă considerați lipsit de loialitate, doar pentru că v-ați plâns puțin de ea.

Un băiat de treabă, după cum l-ar fi categorisit Roarke. Eve știa că unii nu se puteau împiedica să rămână oameni de treabă, chiar și după ce primeau, și nu o dată, câțiva pumni în față.

— Dar cu socrul ei cum se înțelegea?

— Cu… Bine. De fapt, grozav. Unchiul glumea uneori, spunând că dacă n-ar fi văzut-o el primul, i-ar fi furat-o bunicul. Nu văd de ce lucrul acesta…

— Voiam să verific. Nu-i așa că înainte să moară au avut o mică dispută?

— Nu-mi amintesc. O, aceea... Da, cred că da, mai mult din vina mea. După cum spuneam, nu-mi place, și nu mi-a plăcut niciodată, felul cum coordonează ea o parte din programe. M-am plâns bunicului, spunându-i că Ava folosea bugetul destinat acelor programe în scop personal. El s-a cam enervat, dar, până la urmă, el și Ava au rezolvat această neînțelegere. Doamnă locotenent, eu înțeleg perfect că dumneavoastră vă faceți meseria și am înțeles că sunteți cea mai bună din branșă. Dar mi se pare greșit, pur și simplu greșit că o considerați pe Ava în felul acesta. Eu nu vreau ca adevăratul ucigaș al unchiului Tommy să scape nepedepsit.

— Nici eu. Trebuie să cercetez multe aspecte și multe persoane. Acum o să vă rog să-l puneți pe unchiul dumneavoastră înaintea tuturor lucrurilor. Să nu pomeniți nimănui despre conversația noastră.

Se dădu jos de pe marginea biroului. Înțelegând semnalul, Ben se ridică.

— În regulă. Vă las să vă faceți treburile. Doamnă locotenent, cine-l cunoștea, cine-l știa cu adevărat nu ar fi avut cum să-i facă rău. Probabil că a fost vorba de un străin. E singura variantă logică.

Ea nu-l contrazise.

Acum doi ani, își zise ea, așezându-se iar la birou. Acum doi ani murise tatăl lui. Acum doi ani Ava redecorase casa. Acum doi ani ea demarase acel program destinat mamelor. Făcuse o mică pauză, după care îl angajase pe Charles.

Pregătea terenul, își zise Eve. Gândea pe mai departe. Dar cât de departe, se întrebă Eve. Ceru informații actualizate referitoare la Reginald Thomas Anders.

Citi datele oficiale, biografia, paginile care conțineau activitatea lui socială, interviurile. Eve îl percepu ca pe un om de afaceri priceput, care, după ce se retrăsese din activitate, se bucurase de timpul liber. Suferise de hipertensiune arterială, și urma un tratament specific. Căzuse în cabina de duș, în casa în care fiul său se relaxa la sfârșit de săptămână, situată în Hamptons. Încercase să se agațe de ceva, poate era amețit, poate își pierduse echilibrul, după care alunecase și-și spărsese capul, de marmura italiană.

În momentul respectiv, fiul, nora și nepotul se aflau în aceeași casă.

Și dacă? se gândi Eve, după care printă fotografia de pe cartea de identitate a lui Reginald Anders, alături de date, pentru a le adăuga pe panourile dedicate cazului. După ce reveni la birou, îl sună pe cel care se ocupase de cazul Hampton.

O oră mai târziu, cu cizmele rezemate de birou, continua să studieze datele de pe panou, când Peabody își făcu apariția.

— Cred că ea i-a făcut bucata bătrânului, zise Eve.

— Da, știu.

— Nu, mă refer la Reginald T. Anders. Poate că a fost doar un accident fericit, care a inspirat-o, care a dus la toate celelalte evenimente, dar ea e o femeie care plănuiește totul. Chiar și lucrurile mărunte, cum spune Leo. Bătrânul o certase fiindcă cheltuia banii firmei. Iar ei probabil că nu i-a plăcut defel chestia asta. Și știi ceva, cred că se gândise deja la redecorare înainte ca el să-și zdrobească țeasta în cabina de duș, făcând-o astfel să devină soția celui care deținea acum poziția cea mai înaltă în companie.

— Poftim?

Eve clătină din cap.

— În esență, bătrânul se retrăsese, dând frâiele altcuiva, dar încă mai deținea oarece control. Se pare că e un obicei al bărbaților din familia Anders. Să dea cuiva controlul, dar să păstreze puterea. Tommy moștenește mare pare din control și acțiuni, dar îi oferă o părticică și devotatei lui soții. Pariez că ea i-a cerut asta. „Tommy, sper că nu-ți cer prea mult, dar tu știi cât de mult l-am iubit pe Reggie. Dacă aș avea o părticică cât de mică din companie, așa, în amintirea lui, nu de alta, ar însemna atât de mult pentru mine." Da, cred că așa a pledat. O bucățică mică de plăcintă, așa, ca să guste, în așteptarea porției celei mari.

— Dar dacă dorea porția cea mare, de ce nu s-a dat la bătrân? Adică, dacă reușea să se mărite cu el, nu mai avea nevoie de fiu.

— Pariez că a luat în calcul și varianta asta, replică Eve. Dar el le prefera pe cele mult mai tinerele. Pe vremea când ea l-a agățat pe Tommy, bătrânul umbla cu femei cu zece ani mai tinere ca Ava.

— Și iată al doilea motiv. Un bărbat de optzeci de ani se însoară cu o femeie mult, mult mai tânără ca el, după care dă colțul, și, ia spune, în cazul ăsta cine pare principalul suspect?

— Femeia cu mult mai tânără.

— Exact la asta s-a gândit și cel care a anchetat cazul, cu toate că moartea părea un accident. El încă o suspecta pe actrița aceea

apetisantă, în vârstă de douăzeci și șase de ani, care întreținea relații intime cu bătrânul domn de câteva luni de zile. I-a cercetat furibund pe Tommy și pe Ben, principalii beneficiari. Dar pe Ava n-a cercetat-o decât în treacăt.

Peabody mai analiză o dată informațiile.

— Și dacă se insista pe ideea de accident, ea nu avea cum să iasă în evidență.

— Pun pariu că petrecerea aceea, organizată acolo, în casă… da, pariez că a fost acoperirea perfectă. Cine să bage de seamă dacă gazda ocupată lipsește zece minute de la petrecere? Dacă nu cumva a pregătit chiar ea totul, și precis așa a fost, poți fi sigură.

Simplu, cugetă Eve. Repede și ușor.

— Nu a fost nevoie decât să se furișeze înăuntru, dezbrăcată. Trebuia să se dezbrace ca să nu-și ude hainele. Socrul cânta în timp ce-și făcea duș. A pășit înăuntru, i-a dat brânci. A ieșit, s-a șters bine cu prosopul, după care s-a îmbrăcat. După aceea, a luat prosopul și l-a dus în propria baie. S-a spălat pe mâini, și-a refăcut machiajul, s-a întors alături de invitați. Cred că nu a durat mai mult de zece minute.

Ea își lăsă picioarele jos și îi zâmbi lui Peabody.

— Și cine crezi tu că a fost prima persoană care a sesizat absența lui Reggie? Iisuse, unde e Reggie? Ah, a pierdut tocmai partea cea mai interesantă și veselă a petrecerii. Tommy, fii tu drăguț și spune-i tatălui tău că o să-i pregătesc un martini fără cusur.

— Cu sânge rece.

— Și inteligentă. Nu putea să procedeze la fel cu soțul. Nici măcar de o manieră asemănătoare. Pentru că oamenii ar fi bănuit-o imediat. Era posibil. Nu putea fi vorba de un accident casnic, unul de rutină, pentru că avuseseră loc prea multe accidente în familia Anders. Și totuși, din nefericire, eu tot nu pot să renunț la ideea că incidentul acesta i s-a datorat ei.

— Să revenim la asasinat, zise Peabody. O crimă suculentă, cu aer de senzațional, care atrage după sine multă publicitate. Cine ar face legătura între un accident petrecut în duș acum doi ani și asasinatul acesta? Nimeni, cu excepția ta.

— A fost plănuit ca o partidă de sex încheiată tragic. Tehnic un accident, da, dar unul senzațional. Sau, dacă nu, o crimă sexuală. Partenera se enervează, nu se oprește la timp, atunci când lucrurile nu deveniseră încă periculoase în jocul acela în doi. Oricare ar fi varianta, pe ea o avantajează. Îl face pe Anders responsabil de propria moarte. De data asta casa e goală. Ava e plecată departe în compania unor prietene, la mii de kilometri depărtare. Se pricepe al dracului să facă planuri. Am nevoie de… tu de ce ai venit?

— O, am și uitat din pricina cântatului sub duș. Cei din Bronx au dat raportul. Au savurat din plin spaghetele bologneze și manicotti, trimițând între timp niște priviri menite s-o intimideze pe doamna Petrelli, care se afla în bucătăria aceea amenajată ca un spațiu deschis. Ea a plecat la jumătatea turei. Chelnerița care-i servea a zis că a încurcat două meniuri comandate, după care i-a comunicat șefului că nu se simte bine. Or să fie fericiți să revină mâine la locul cu pricina, să mai savureze o omletă și lasagna.

— Mari sacrificii mai fac și polițiștii. Nu cred că va mai dura atât de mult. O să-i ținem prin apropiere, dar până atunci trebuie să revizuiesc toate informațiile legate de bătrânul domn, să scriu raportul, să-mi aranjez notițele, după care să i le trimit lui Mira, ca să le analizeze și ea. Mai am de analizat și interviurile pe care mi le-a expediat Nadine, după care să o cercetez puțin și pe fetița cu care se juca bunicul, să-i verific pe ceilalți invitați la petrecere și să îi interoghez din nou. Apoi… știi bine că mi-ar fi mai ușor dacă te-aș avea pe tine drept ajutor și aș putea să-ți pasez partea cea mai grea.

— Și cu toate astea, îmi pui fără încetare greul muncii pe umeri.

— Nu-i același lucru. Așteaptă o clipă, ia stai puțin.

Eve se înălță în scaun.

— Orice om are parte de ajutoare, de administratori, de asistenți personali.

— Cu excepția ta.

— Și a Avei. Unde sunt ajutoarele Avei? Studiază și revizuiește rapoartele și datele legate de moartea lui Reginald Anders, analizează noua teorie pe care tocmai am discutat-o. Verifică lista invitaților prezenți la petrecere și pune-te pe treabă în privința interogatoriilor.

— Și mai spui că nu fac și munca de jos.

— Ieși.

Eve își căută link-ul și-l sună pe Leopold.

— Pe cine folosește Ava ca ajutor sau ca promotor al activităților sale? întrebi ea. Nu am găsit niciun nume.

— Fiindcă, oficial, nu există. Dacă are într-adevăr un promotor, femeie sau bărbat, salariile sau beneficiile acestei persoane sunt plătite din buzunarul Avei.

Nu din al Avei pe care o cunoștea Eve.

— Vreți să spuneți că ea face toată munca, singură singurică, că ea dă telefoanele, ea citește dosarele și așa mai departe?

— Nu, vreau să spun că alege voluntari, alcătuiește din când în când câte-o echipă. În schimbul unor favoruri mici și rapide. Le-a ales și pe unele mămici înscrise în programele demarate de ea, spunându-le că asta le va da un sentiment de mândrie și va fi un soi de antrenament pentru o posibilă viitoare slujbă. Nu le-a plătit pe niciuna dintre ele. Le dădea din când în când câte un cadou.

El îi zâmbi trist.

— Îi place să ofere daruri.

— Cunoașteți numele acestor persoane?

— Nu există o listă. E ceva neoficial, cum vă spuneam. Dar v-aș putea face rost de câteva. Va trebui să întreb și eu pe alții, pentru că nu cunosc personal cine și ce favoruri i-a făcut.

— Vă rămân recunoscătoare.

— Doamnă locotenent, am aflat că Ben a trecut pe la dumneavoastră. Îmi cer scuze. Nu trebuia să-i spun nimic, cu toate că dumneavoastră ați declarat că…

— Nu-i nicio problemă.

— Îmi stă în gât, asta-i tot ce pot să vă spun. Mi-a intrat în suflet și a rămas acolo, mă refer la felul în care le-a făcut ea pe toate. Grea treabă, grea sarcină, nu? Acum va veni rândul lui să preia aceste sarcini. Ea…

El se întrerupse.

— Se vede treaba că subiectul ăsta încă nu-mi dă pace. Am să mă ocup de lista aceea.

— Vă mulțumesc.

Putea să parieze că Petrelli nu lipsea de pe listă. Tocmai pusese pariu…

— Ce-i? întrebă ea imediat ce link-ul ei sună.

— Dallas, ghici cine-i aici?

— Ia ghici cât o să-mi ia să-ți înnod limba.

— Iisuse.

Peabody își vârî rapid limba în gură.

— Bebe Petrelli. Și e al dracului de furioasă!

— Excelent, alege o cameră de interogatoriu și condu-o înăuntru.

Eve se sprijini de spătarul scaunului, era bine să o lase pe Bebe să se calmeze puțin, și privi spre panoul de prezentare a cazului.

— Breșa a început să se formeze, Ava. Nu simți? Nu simți asta sub pantofiorii tăi eleganți? De-abia aștept să văd cum aluneci în gaura care se va forma la un moment dat. Habar nu am de ce aștept

momentul acesta cu atâta nerăbdare. Dar am și eu impulsurile mele, ce naiba.

Eve mai așteptă zece minute, după care plecă în grabă s-o interogheze pe Bebe.

— Asta-i o porcărie. E hărțuire.

Eve ridică din umeri, așezându-se pe un scaun aflat în fața măsuței la care ședea mult prea nervoasa Bebe.

— Sună avocatul, depune o plângere. Dar nu vrei să faci asta, Bebe, așa că nu are rost să pierdem vremea. Ai dreptul să păstrezi tăcerea, începu Eve să recite din *Codul Miranda*[4] revizuit, în vreme ce Bebe se uita la ea nevenindu-i să creadă.

— Mă arestați?

— Nu am spus nimic despre arestare, cel puțin pentru moment. Te-am întrebat dacă ai înțeles care sunt obligațiile și drepturile dumitale în problema de față. Ai înțeles despre ce este vorba?

— Da, naiba, am înțeles perfect. Dar nu pricep de ce am obligații în cazul de față. Eu nu am făcut nimic.

— Ți-a cerut Ava să faci ceva?

— Nu.

Bebe își înconjură talia cu brațele, strângând cu putere.

— Pe bune? Nu ți-a cerut să dai niște telefoane în numele ei sau să pregătești niște cannoli pentru o petrecere? Să-i faci comisioane, să rezolvi o trebșoară de la ea de la birou?

— Mă gândeam că v-ați referit la…

Brațele ei se relaxară.

— Da, sigur, i-am mai dat și cu o mână de ajutor. Voluntar. Familia Anders le-a oferit foarte mult copiilor mei, dar și mie. Așa

[4] O cerință legală în Statele Unite, în conformitate cu care, înainte de interogarea suspecților trebuie să fie informați cu privire la drepturile lor.

că am fost fericită să o pot răsplăti pe doamna Anders. Părea că nu primesc totul de pomană.

— Te făcea să te simți mândră, într-un fel. La început, să spunem, ți-a cerut mici favoruri, apoi ceva mai important, după care un favor și mai mare. Așa a fost, Bebe?

— Am spus că am ajutat-o. Mi-a făcut plăcere s-o ajut.

— Ai avut încredere în ea? Ți-ai deschis sufletul față de ea? Cred că erai cam strânsă cu ușa, nu? Din moment ce-i făceai aceste favoruri. Din moment ce avea încredere să ți le încredințeze. Și pentru că ți-a oferit și câteva vacanțe scurte. I-ai spus ce mult îți lipsea soțul, că ți-e foarte greu să-i crești singură pe copii? I-ai vorbit despre visele și speranțele tale?

Buzele lui Bebe începură să tremure înainte ca ea să le strângă cu putere.

— Dar ce motiv aveam să nu o fac? Vacanțele acelea, în parte, erau organizate ca să poți întâlni alți oameni, să împărtășești și altora experiența ta, să primești și să oferi sprijin. De ce nu? Nu e nicio rușine.

— Iar ea s-a arătat compătimitoare, ba chiar a avut o atitudine confidențială, apropiată.

Eve se aplecă, vrând să micșoreze distanța dintre ea și Bebe.

— Ți-a făcut mărturisiri, Bebe? Ți-a spus ceva din viața ei, ți-a spus că, chiar și o femeie ca ea, cu o poziție socială înaltă și cu bani mulți, poate avea necazuri?

— E ceva personal. Nu vă privește.

— Ba da, mă privește din moment ce soțul ei e mort!

Schimbarea de ton, de la blândețe și alint la duritate și chiar agresiune, o făcu pe Bebe să tresară.

— Acum e doar treaba mea, așa că nu te juca cu mine. Fac și eu asta, dacă faci și tu aialaltă de dragul meu, așa te-a făcut să vezi lucrurile, nu-i așa? Îmi imaginez că așa a fost.

Lăsându-se pe spate, Eve sorbi din sticla de apă pe care o adusese cu ea, după care continuă:

— Mi-ai spus deja ce voiam să aflu și o să am grijă ca și cazul soțului dumitale să fie redeschis, Bebe, și să fie anchetat de cei mai buni polițiști de la departamentul Omucideri din Bronx.

— Nu le pasă lor de mine, de Luca.

— O să am eu grijă să le pese. Peabody, am mijloacele necesare și voința de a-i face pe cei din Bronx să se ocupe de cazul Luca Petrelli și să-i aducă pe ucigași în fața justiției?

— Da, șefa, aveți posibilitatea și chiar așa veți face. Bebe, adăugă Petrelli, doamna locotenent nu se joacă și nici nu dă greș când e vorba de o crimă. Ar fi trebuit să-ți dai seama până acum. Și după ce te-am vizitat, trebuia să-ți dai seama că vom analiza și cazul din Bronx.

— Îți dau cuvântul, Bebe, uite-te la mine, te rog, că-i voi convinge să redeschidă cazul Luca. Am eu grijă să se ocupe de el, să le pese. Uite, ceea ce spun se și înregistrează. Vrei ca acest caz să fie redeschis?

Lacrimi strălucitoare se iviră în ochii lui Bebe. După care alunecară pe obraz.

— Da.

— Ți-a cerut Ava Anders să-l ucizi pe Thomas Anders?

— Nu. Nu. Nu. Nu mi-a cerut așa ceva. Vă jur pe copiii mei că nu. Dar…

— Dar. Ei, aicea-i buba. Acest dar e motivul pentru care nu ai luat parte la vacanța organizată acum șase săptămâni. Pentru care nu ai participat la seminarele și la programele de instruire, și nici n-ai dat o mână de ajutor, în ultimele cinci luni de zile. Povestește-ne despre asta.

Bebe își șterse lacrimile cu degetele tremurânde.

— Nu am putut să plec de la serviciu. Nu am avut vreme. Băieții mei… Ea a fost bună cu mine, înțelegeți? Ne-a acordat o șansă, iar dumneavoastră vreți să o fac praf.

— Te-a folosit, iar în sinea dumitale știi acest lucru. Tatăl dumitale te-a folosit, la fel frații dumitale și alți oameni. Așa că îți dai seama când ești folosită. Ce ți-a cerut ea?

— Nu mi-a cerut. Mi-a… mi-a spus că o abuza sexual, că aducea femei acasă, că voia ca ea să ia parte la… la niște partide sexuale care o dezgustau.

Peabody îi oferi un pahar cu apă, iar Bebe îl bău dintr-o înghițitură.

— Ți-a mărturisit ea asta?

Peabody vorbi pe un ton blând.

— Ți-a dat detalii de natură intimă?

— Mi-a spus că e convinsă că o înțeleg, și chiar am înțeles-o. A spus că el avea de gând s-o dea afară, să pună capăt acelor programe, să anuleze bursele, să distrugă toată munca ei în caz că ea nu ceda pretențiilor lui. Asta o dezgusta la culme.

— Probabil că ți-a părut rău pentru ea, punctă Peabody. Și te-a necăjit faptul că el voia să-i ia totul. Dar și copiilor dumitale.

— Da. Oh. Doamne! Nu știam ce să mai cred. Nu prea eram convinsă. El părea un om atât de amabil. Dar ea era distrusă, sfârșită, dezamăgită. Mi-a spus că descoperise că el abuza de unele fete și de unii băieți, iar ea nu putea face nimic. Că nu o va crede nimeni, că el trebuie oprit într-un fel sau altul.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Eve.

— Vara trecută. Cred că în iulie. Copiii erau plecați în tabără, iar eu eram la ea, într-o duminică, o ajutam cu treburile casei.

— Doar voi două, nu-i așa? Nu mai era nimeni acasă.

— Da, da. Ceea ce a enervat-o a fost faptul că vorbea cu o doamnă despre una dintre mămicile care aveau copiii înscriși în

program, despre programul de instruire în vederea obținerii unei slujbe și alte chestii asemănătoare, și după ce a terminat a cedat psihic pur și simplu.

— Ce convenabil.

Bebe își înălță brusc capul, la comentariul lui Eve.

— Nu-i adevărat. Pur și simplu, ea era foarte supărată și totul a ieșit brusc la suprafață. El era plecat, soțul ei. Călătorea foarte mult. Se simțea presată, cu multe pe cap, înțelegeți? Iar el ajunsese să-i spună că o dă afară dacă nu face cum vrea el, că-i dă afară pe toți copiii aceia… pe copiii mei. Am spus atunci că trebuia oprit cumva, pentru a se proteja pe ea însăși, pentru ca acei copii să nu aibă de suferit. Ea a spus că unicul mod de a opri un om ca el, atât de puternic și pervers, ar fi să-l omori. Da, oricât de oribil ar părea, ea îl voia mort și de multe ori, după ce el se ducea la ea, se gândea cum ar putea duce asta la îndeplinire. Cum ar fi dacă el ar avea un accident, în cazul în care ea ar fi putut apela la cineva de încredere, pe care să se poată baza, care ar fi putut să-i dea o mână de ajutor. Dacă el ar fi avut un accident, copiii ar fi fost în siguranță. Copiii mei ar fi fost, de asemenea, în siguranță, așa spunea.

— Cam ce fel de accident sugera?

— Nu a sugerat nimic. Nu a apucat, fiindcă eu am întrerupt-o. Am întrerupt-o pentru că avea ceva în priviri care-mi sugera că nu e vorba doar de imaginație. Mi-am dat seama, știam că privirea aceea avea o anumită semnificație.

Ca și cum ar fi obosit, Bebe își acoperi fața cu mâinile.

— Ea voia asta. Doamne, voia ca el să moară, voia ca eu s-o ajut. Așa că am întrerupt-o, i-am spus să stea de vorbă cu cineva, așa cum ne îndemnau pe noi în cadrul acelor seminare. Că trebuie să se despartă de el și să meargă mai departe, pe un nou drum. Că el nu avea să întrerupă organizarea acelor programe, fiindcă asta i-ar fi creat o imagine proastă. Chestii de genul ăsta, după care am plecat.

Am plecat cât de repede am putut, cu toate că ea începuse să bată în retragere, spunându-mi că am dreptate. Avusese doar un moment de slăbiciune, așa că m-a făcut să îi promit că nu voi povesti nimănui despre ce discutasem. Asta ar fi afectat desfășurarea programelor.

Bebe expiră lung.

— După aceea nu m-a mai contactat pentru munca de voluntariat. Mi-am închipuit că-i era jenă. Iar când am participat la vacanța de weekend, ultima la care m-am înscris, în august, ea m-a evitat. Când i-am pomenit despre asta, fiindcă, după mine, eram prietene, mă rog, un fel de prietene, s-a purtat foarte rece. Mi-a zis că era o femeie ocupată, cu multe responsabilități, că ar trebui să nu uit ce a făcut pentru băieții mei și că ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Că ar trebui să am grijă de ei, de mine, ca să… ca să nu piardă bursele.

— În vacanța aceea, ți s-a părut că era mai prietenoasă cu cineva anume?

— M-am ținut cât mai departe de ea. Cum spuneați, tata s-a folosit de mine. Și frații mei, la fel. Așa că eu eram vinovată că ajunseseră și alții să mă folosească. Nu m-am mai lăsat folosită și l-am întâlnit pe Luca.

În ochii ei apăru iar resentimentul și o oarecare scârbă.

— Am înțeles. Am priceput că se folosea de mine. Nu pot să-i găsesc o vină foarte mare, dacă stau să mă gândesc la tot ce a fost, dar nu aveam de gând să repet greșeala din trecut. Așa că am păstrat distanța.

— Înțeleaptă opțiune.

— E de ajuns? Asta voiați?

— Nu-i rău.

— O să-i obligați să redeschidă cazul lui Luca? O să faceți asta?

— Am făcut deja presiunile necesare nu mai departe de azi dimineață. Cei doi polițiști care au venit să mănânce la restaurantul

unde lucrezi se presupune că sunt doi tipi de treabă și vor prelua cazul. După ce vor verifica din nou dosarul cu pricina vor lua legătura cu dumneata.

— Ați… de ce să fi făcut așa ceva din moment ce eu nu vă oferisem nicio informație?

— Fiindcă soțul dumitale merita mai mult. Și pentru că nu-mi place ca un om bun să fie omorât dintr-un motiv absurd.

Bebe o fixă cu privirea câteva momente. După aceea își lăsă capul pe masă și izbucni în plâns.

— Înregistrarea s-a încheiat.

Ridicându-se, Eve îi făcu un semn lui Peabody. În timp ce ieșea din încăpere, ascultă cum Peabody o consola pe femeia care plângea.

17

Eve îl contactă pe Feeney imediat ce ieși din camera pentru interogatorii, îndreptându-se spre biroul ei.

— Am nevoie de o informație.

— Iisuse, copile, știi câte am avut de recuperat pentru că am lipsit de la serviciu? Am făcut bătături de la coate până în dos. O să mă ocup și de dispozitivul tău.

— Nu poți să-l deschizi și să-mi spui dacă l-a reprogramat sau reumplut înainte ca…

Ea se opri văzându-i privirea fixă și dură. Ce privire potrivită, cugetă ea. Se adaptă și ea, urmându-i exemplul.

— Bine, fie. Adu-mi-l cât poți de repede.

— Dacă nu mă întrerupi ca să mă bați la cap, o să fie cât mai curând.

Ea închise.

E circumstanțial, cugetă ea. Chiar dacă Feeney reușea să dovedească faptul că dispozitivul pentru pilule fusese reprogramat și/sau reumplut, totul se baza pe circumstanță. Iar ea detesta să construiască un caz pe baza unor circumstanțe. Dar asta era tot ce avea. Impresii, comentarii, declarația lui Bebe… Și nici măcar o dovadă solidă.

Pentru moment.

Reveni în fugă la departamentul Omucideri, acolo unde Baxter tocmai se întorcea de la AutoChef.

— Dallas. Povestea cu iubitul/travestitul/omul îmbrăcat în doamnă nu s-a adeverit. *Cazul Custer*, îi spuse el, văzând că-l privea nedumerită.

— O, da. Scuză-mă, mă gândeam la altceva. Dar tu ce părere ai?

— Cazul e la fel de „rece" ca și victima. Eu și puștiul vorbim despre asta mereu, dar uneori ne scoate peri albi. Deocamdată nu vreau să-l trec pe linie moartă. Trebuie să mergem până la fund, să răscolim claia de fân și chiar să scuturăm nițeluș paie.

— Nu poți închide toate cazurile.

— Mda. Știu. Când nu reușești să le finalizezi, te enervezi. De când lucrăm la ăsta, am mai finalizat alte șase, și tot ne scoate din sărite.

Eve îl compătimea, dar avea propriul ei caz pe care trebuia să-l finalizeze. Trebuia să pună puzzle-ul în ordine, să privească povestea din unghiuri diferite. Ajunsă la birou, luă în considerare vreo două persoane care urmau după Petrelli pe listă. Cum nu află mai nimic despre următoarea, trăgând de timp, ea se apucă să scrie raportul legat de interogarea doamnei Petrelli, adăugând notițele și propriile speculații.

— Computer, afișează-mi variantele. Având în vedere informațiile, declarațiile sale, care e probabilitatea ca Anders, Ava să se dovedească o mare mincinoasă?

Întrebarea dumneavoastră nu e formulată corespunzător, nu pot oferi variantele cerute. Reformulați.

— Mie mi se pare că am vorbit cât se poate de clar. Bun, încearcă astfel. Afișează procentual probabilitatea ca în urma datelor și declarațiilor oferite de Anders, Ava în cazul morții lui Andres, Thomas A… să fi mințit în conversațiile primare și/sau secundare pe care le-a avut cu noi.

Procesez…

Eve se ridică și se duse să-și programeze o cafea. Privi apoi pe fereastră.

Misiune îndeplinită. Declarațiile contradictorii cu ocazia conversațiilor avute cu persoana cercetată indică într-un procent de 97,3% probabilitatea ca Ava Anders să fi oferit declarații false. Probabilitatea nu poate determina care au fost declarațiile adevărate și, respectiv, false.

— Îmi dau seama. Verifică cea de a două posibilitate. Având în vedere informațiile deținute și declarația lui Petrelli, Bebe care este probabilitatea ca Anders, Ava să fi pus la cale, să fi însărcinat pe cineva sau să se fi implicat în uciderea lui Anders, Thomas A.

Procesez…

— Da, ia vezi ce poți afla în privința asta. Iar e vorba de situații circumstanțiale. Dar și probabilitățile au importanța lor. Ba chiar una suficientă ca să înfunzi pe cineva. Oare cui i-ai mai aranjat o înscenare ca aceea pentru Bebe, Ava? Cine urmează în planul tău?

Misiune îndeplinită. Validând declarația lui Petrelli, există o probabilitate de 52% ca Anders, Ava să fi pus la cale, să fi însărcinat pe cineva sau să se fi implicat personal în uciderea lui Anders, Thomas A.

— Mârșăvia dracului, declară Eve, folosind una din expresiile preferate ale lui Roarke. 50% nu atârnă deloc greu. E un vax, e apă de ploaie. Am nevoie de altceva. De un pește mult mai mare în undiță.

— Dallas.

Peabody bătu cu degetele în tocul ușii.

— Am făcut rost de mașină pentru Petrelli. Nu cred că vrem să meargă acasă cu metroul sau cu autobuzul. E cam dărâmată.

— Perfect.

Eva se întoarse, frecându-și mâinile cu subînțeles.

Peabody își vârî mâinile în buzunare.

— N-am la mine douăzeci de dolari. Oare nu merită și ea atât pentru câte a spus despre Ava?

Drept răspuns, Eve întinse brațul.

— Bine, bine.

Luă de pe biroul lui Eve un memo-cub.

— Va trebui să apelez la fondul destinat lui Roarke.

— Ai înființat un fond destinat lui Roarke? Ca să-i faci o donație sau ca să-l cumperi?

— Mi-aș dori… să-l cumpăr. Asta da palmă pentru McNab. Avem o înțelegere ca în momentul în care unul din noi întâlnește pe altcineva, dacă are șansa să… Înțelegi tu… Să fie cu altcineva, celălalt ar înțelege. O înțelegere justă și hotărâtă. Eu l-aș alege pe Roarke.

— Ei bine, el e amantul perfect, e deasupra acestei înțelegeri, așa că ar trebui să apuci să faci chestia asta înainte să-ți smulg pielea de vie, în timp ce trupul tău continuă să tremure, să o prăjesc pe foc, în aer liber și după aceea să ți-o vâr pe gât ca s-o mănânci.

— În regulă. Deci…

Dregându-și glasul, Peabody apăsă pe butonul care declanșa înregistrarea.

— Îi datorez lui Dallas, locotenent Furioasa Eve douăzeci de dolari din viitorul meu salariu pe care îl câștig din greu, muncind, cu toate că munca mea nu e apreciată la adevărata ei valoare. Peabody, detectiv Șoarece de Biserică Delia.

Aruncă apoi memo-cubul. Eve îl prinse și-l vârî în buzunar.

— Ce-i povestea asta cu fondul Roarke?

— Ei, la fiecare salariu pun deoparte câțiva bani. Când o să strâng o sumă suficient de mare, o să-l rog s-o investească undeva pentru mine. Mi-a promis că o va face. Nu-i mare scofală, dar totuși e o mică schimbare.

— Din câte știu eu, el nu dă niciodată greș. Apucă-te de interogatoriile legate de bătrânul Anders. Vezi că pe listă sunt și Plowder și Bride-West. Pe ei lasă-i deoparte. Începe cu cei de pe margine. Cu cei cu care Ava nu are o relație foarte strânsă. Cu fata-jucărie, alții care mai erau pe acolo, mai ales cei concediați sau care și-au dat demisia. Să nu-i iei tare, încearcă pur și simplu să vezi ce noi informații pot ieși la lumină. Reconfirmări ale altora, bla, bla… Mai am ceva de rezolvat pe aici, după care o să lucrez acasă.

— Te duci singurică?

— De fapt, o să sun un amant perfect, care chiar arată ca un amant perfect. Ar putea să-mi dea o mână de ajutor la următorul interviu.

— Dacă o să faceți sex pe câmpul muncii, aștept să treci totul în raport. Până la cel mai mic detaliu.

— Ține-o tot așa și o să-i iei locul lui Jenkinson cel Pervers.

— Este și scopul vieții mele. Dallas, ne îndreptăm spre un rezultat concret? Adică am descoperit ce am descoperit. Dar oare ne îndreptăm spre clipa în care o vom înhăța?

— Ea nu ar crede una ca asta. Și tocmai de aceea chiar ne îndreptăm într-o anumită direcție. Gata, să trecem la interogatorii. Vreau rapoarte detaliate.

— De câți invitați la petrecere e vorba?

— Șaisprezece. Plus cei opt angajați.

— Douăzeci și patru de interogatorii? O să dureze ore în șir.

— Atunci e cazul să mă apuc de treabă. Hai, ieși.

Eve își luă link-ul, gândindu-se că este un semn bun în secunda în care Roarke răspunse personal la telefon.

— Locotenente. Ce pot face pentru tine?

— Mă întrebam dacă ne putem vedea la un sex club.

— Ce ciudat, tocmai mă gândeam ce am putea face diseară, iar alegerea asta era cap de listă.

— Bang She Bang, la capătul bulevardului Spring. E bine într-o oră?

— Cred că aș putea ajunge, având în vedere provocarea.

Un gând straniu o făcu să se încrunte.

— Doar nu e cumva clubul tău?

El înălță din sprânceană.

— Nu prea cred că dețin un local cu un asemenea nume. Dar aș putea să-l cumpăr într-o oră, dacă asta ar fi de folos.

Ea parie pe mai mult decât cei douăzeci de dolari ai lui Peabody că el ar fi în stare să facă asta.

— Nu, mersi. De data asta mă folosesc pur și simplu de Roarke cel Puternic ca să ies învingătoare.

— Credeam că e vorba de Roarke cel Temut.

— Depinde de situație. Cred că puterea va avea de data asta mai mult efect decât frica.

— Oricum, amândouă îți stau la dispoziție. Ne vedem într-o oră.

După ce el închise, ea mai dădu câteva telefoane, scrise câteva notițe, imaginându-și că stătea în puterea ei să nu-l bată la cap pe Feeney.

Peabody îi făcu semn cu mâna în clipa când Eve se îndreptă spre ieșire.

— Am vorbit cu fata-jucărie, Angel Scarlett. S-a înecat în clipa în care am pomenit numele bătrânului domn. Nu cred că va primi vreodată vreun premiu ca actriță. Ceea ce a menționat părea asemănător cu declarațiile anterioare, dar nu chiar atât de asemănător încât să pară că a exersat.

Peabody se mișcă cu scaunul de la stânga la dreapta.

— Ea și bătrânul au stat puțin în pat, a făcut tot posibilul ca să-mi dau seama că e o metaforă pentru „huța-huța", după care ea s-a dus să înoate. Când el a plecat la duș, ea se afla în piscină, alături de o

parte din invitați, iar declarația ei coincide cu ceea ce au mărturisit aceștia la vremea respectivă.

Peabody aruncă o privire peste notițe.

— S-au servit cocktailuri și tartine la petrecere. Am întrebat-o cât mai firesc posibil despre gazda sa, și s-a simțit ofensată. Ava se învârtea pe acolo, ca de obicei. Tu ziceai ceva de un martini. De fapt, era vorba de un gin tonic, băutura preferată a bătrânului pe timp de vară. Ava tocmai prepara băutura, comentând că socrul său nu a coborât încă alături de ceilalți. Nu voia Tommy să urce și să-l anunțe că se serveau deja cocktailurile? Peste câteva minute el a dat buzna pe terasă, venind din dormitorul bătrânului și strigând după ajutor. Deja sunase la 911, deja mișcase trupul de la locul lui, încercând să-l reanimeze. Informațiile se regăsesc și în raport. Dar am o informație nouă-nouță.

— Ia uimește-mă.

— Nu o să te mire probabil că Angel nu a fost și nici nu este printre preferatele Avei. Distantă, snoabă, foarte corectă, astea au fost complimentele. A mai spus că, după părerea ei, Ava și socrul ei erau cam distanți în weekendul cu pricina.

— De ce?

— Ea nu știa. Ursul ei cel alb, așa-i spunea, nu discuta niciodată cu ea despre afaceri și nici nu-și bârfea familia. Nu-i păsa când ea se plângea că Ava nu o tratează bine, așa că ea nu a spus nimănui nimic. Dar a observat că nu se aveau la cataramă ca de obicei. Nu au băut cafeaua la piscină, ca întotdeauna. Bănuia că se certaseră, dar cum nu era sigură de asta, a păstrat totul pentru sine.

— Apucă-te și scrie. Introdu informațiile în calculator. S-ar putea să dau de un fir cu ajutorul lor. Mai târziu.

Drumul până pe Spring, un exercițiu de forță, ca în cele mai bune zile ale ei, se dovedi o cursă cu obstacole, datorită unei căruț

ambulant răsturnat și al unui taxi de la Rapid Cab, care se izbise de căruț, făcându-și praf radiatorul. Chiar dacă se afla cu vreo zece mașini mai în spate, Eve realiză că lucrurile se înrăutățiseră simțitor fiindcă șoferul și vânzătorul ambulant se luaseră deja la bătaie.

Eve sună la secție, solicitând ajutor de urgență sau o patrulă responsabilă de zona respectivă. Enervată, ieși din mașină, scoțându-și la vedere legitimația și înaintând grăbită. Bărbații deja se tăvăleau pe pavaj, furioși ca niște câini și lovindu-se unul pe altul în spinare.

— Gata, potoliți-vă! Poliția, hei, am zis să vă potoliți.

Ea îi lovi pe rând cu vârful cizmei.

— Potoliți-vă sau vă duc la secție. Și vă jur că dacă vreunul din voi mă atinge cumva, o să vă acuz de ultraj contra unei autorități.

Bărbații înălțară spre ea fețele sângerânde, începând să strige, să acuze și să se vaite.

— Gura! Și voi, oameni buni, vedeți-vă de drum. Show-ul s-a terminat. Taximetristule, ce-ai pățit?

— Mă duceam să iau un client.

Taximetristul avea o voce muzicală, ca un cântec de pe o insulă tropicală care contrasta vizibil cu ochiul vânăt și cu buza sângerândă.

— Tipul stă la o clădire mai încolo și mă duceam să-l iau. Și ăsta, individul ăsta, a răsturnat căruțul în drum. În fața mea!

— Pe dracu'! De ce naiba aș fi ales să fac una ca asta? Adică să-mi distrug căruțul?

— Fiindcă ești nebun, de-aia!

Eve arătă spre taximetrist, făcându-i semn să tacă.

— Amice, căruțul tău zace în mijlocul drumului.

Era un slăbănog, observă Eve, de două ori mai pirpiriu decât șoferul de taxi, vorbind agresiv și cu accent newyorkez, iar nasul din care picura sângele arăta pe măsura atitudinii.

— Da, e în mijlocul afurisitei ăsteia de străzi, dar nu l-am împins eu acolo. Copiii aceia, naiba să-i ia. Ai naibii copii. Au venit la mine și unul din ei mi-a cerut o porție de cartofi prăjiți și un hotdog, iar eu m-am ocupat de comanda lui, înțelegeți? Probabil că unul din ei a apăsat pe frâne. După aceea, nu mai știu decât că năzdrăvanii mi-au împins căruțul pe la colțul străzii. Râdeau ca niște hiene. Uite ce i-au făcut căruțului meu.

El desfăcu larg brațele în vreme ce sângele îi picura din nas.

— De ce trebuiau să facă una ca asta? Eu nu încerc decât să-mi câștig cumva existența.

— Puteți să-i identificați?

— Nu știu. Poate… Ia uitați-vă la căruț! La marfă!

— I-am văzut eu!

Taximetristul roti brațul prin aer.

— Da, i-am văzut trecând strada în fugă. Aveau niște airboarduri cu ei.

— Da, da. Negustorul aprobă. Da, erau cu plăcile. Unii erau câte doi pe una. Nu m-am uitat să văd încotro au luat-o. Eu încercam să prind din urmă căruțul, să apăs pe frână, dar taximetristul…

El își trecu mâna prin păr.

— Omule, îmi pare rău pentru mașina ta.

— N-a fost vina dumitale. I-am văzut și eu pe copii. Te pot ajuta să-i identifici.

Taximetristul zâmbi împăciuitor, dezvelindu-și dinții însângerați.

— Și mie îmi pare rău de căruțul tău, omule.

Eve își dădu seama că situația se rezuma la câteva vânătăi și la doi bărbați care se bătuseră puțin. Taximetristul și vânzătorul ambulant erau acum solidari. Probabil că în copilărie fuseseră vecini de cartier, își zise Eve. Și împinseseră și ei cu drag un căruț-două pe la asfințit. Dar să fie al naibii dacă o să-i ajute la identificarea puștilor acelora.

Deja întârziase zece minute.

Se făcură douăzeci de minute până reuși să parcheze, să-și arate legitimația și să o pornească pe trotuar. Îl zărise deja pe consultantul său, pe cel mai grozav dintre toți amanții. El stătea rezemat de zidul plin cu graffiti al clădirii aceleia care părea că scăpase cu greu din Războaiele Urbane, în care se afla clubul Bang She Bang. Era îmbrăcat într-un costum închis la culoare cu niște dungulițe foarte subțiri, iar pe deasupra purta un pardesiu ușor care flutura în vânt, în vreme ce el tasta ceva la computer.

Computerul-brățară valora mult mai mult decât clădirea de care stătea rezemat. În cartierul acesta plin de trăsniți, de tăntălăi, de șmecheri și șmenari, de bătăuși, un om putea muri pentru o biată pereche de pantofi. Din poziția sa avantajoasă, ea zări ceea ce Tiko ar fi denumit un personaj suspect care se îndrepta țintă în direcția lui Roarke, cu mâna în buzunar și cu degetele, după toate aparențele, încleștate pe un pumnal.

Roarke ridică privirea, se uită într-acolo, urmărindu-l atent. Iar personajul suspect își continuă înaintarea.

— Hei, tu.

Eve arătă cu degetul către un vagabond care stătea rezemat de un toc de ușă.

— Du-te dracului, îi strigă el pe post de replică, ridicând degetul mijlociu, în caz că Eve nu ar fi înțeles prea bine limba engleză.

Eve scoase legitimația la vedere, străbătând trotuarul de-a curmezișul. Pe străzile astea legitimația în sine nu valora mare lucru. Mai important era mesajul pe care îl transmitea: Locotenent. Adică, du-te dracului, locotenente.

Lângă vagabond, amicul lui știrb chicoti.

— Uite ce aș putea să fac, propuse Eve. Aș putea să te izbesc cu capu' de zid și să-ți dau cu piciorul în oușoare până ți le îndes în

burdihan, adăugă ea în direcția amicului. Și după aia pot să-ți pun și cătușele până ce scotocesc prin buzunarele tale. Ai asupra ta arme ilegale.

— La dracu', habar nu ai. Dai cu presupusul.

— Eu văd tot ce e ilegal. Am privire cu raze X.

— Ei, nu zău?

Amicul rânji, cu ochii cât cepele.

— Ei, am înghețat de frică, nu alta.

— Nu-i așa? Dar n-o s-o fac. N-o să vă verific, nici pe tine, nici pe amicul tău, n-o să vin să vă întorc și pe față și pe dos. Nu mă voi ocupa personal ca voi doi să petreceți o săptămână la mititica. Și asta fiindcă voi doi o să mă așteptați aici până mă întorc și o să-mi păziți mașina ca pe copilul vostru drag și scump. Când mă întorc, vreau să găsesc mașina de serviciu exact unde am lăsat-o, în bune condiții, și vom deveni prieteni. Dacă nu, mai târziu vă fac o vizită. Ați înțeles?

Primul băiat ridică din umeri.

— Tot nu am ceva mai bun de făcut.

— Ce convenabil, fiindcă eu am. Acum ai zece, zise ea, scoțând din buzunar un mic avans-mită. Mai primești zece dolari când mă întorc. Pariez că pe tine te cheamă John Smith, îi spuse ea amicului acestuia.

— La naiba, nu. Clipper Plink.

— Așa am spus și eu. Tu ești Clipper Plink.

— Cum de știi toate astea? O privi de parcă era martor la cea de-a doua venire. Ai superputeri, scorpie?

— Ai ghicit.

— Iisuse, Clip, îl auzi ea pe celălalt vagabond în vreme ce se îndreptă repede spre Roarke, cât de prost poți să fii?

Adora s-o urmărească la lucru, își spuse Roarke. Îl fascina și-l amuza totodată. Așa că se rezemase relaxat de zid, privind cum ea îi

punea la punct pe cei doi vagabonzi bătăuși. Ei, numai pe jumătate niște bătăuși, ca să fie mai exact. Ei nu mai avuseseră nicio șansă după ce ea își fluturase legitimația, exact așa cum îi flutura haina acum.

În clipa aceea venea spre el cu pas grăbit, zâmbind ușor.

— Cam câți hoți, vagabonzi și bătăuși ai străzii ai reușit să pui la punct cu un „Ia încearcă, măi băiete, și te pun la pământ!”?

— Nu am ținut socoteala. Și nu cred că acesta e un cartier prea sigur.

— Ce bine că am un polițist prin preajmă.

— Mda, de parcă ai avea nevoie.

— Doar de tine am. Noapte și zi. Măi băiete?

— Da, cam așa spunea privirea ta. Să nu-mi spui că ai venit până aici cu o mașină la fel de elegantă ca și costumul.

— Atunci nu-ți spun. De ce nu-mi zici ce căutăm noi într-un sex club într-o seară care te face să crezi că primăvara a revenit cu adevărat?

— Una dintre cele care fac striptease pe-aici, un soi de CI pentru club, e una din mămicile care participă la programele Avei. O să-ți povestesc restul istoriei ceva mai încolo, dacă nu o să-ți dai tu singur seama pe parcurs. Dar vreau să vorbesc cu ea acum. Cred că mai are doar o oră de stat la serviciu.

— Atunci să nu mai pierdem vremea.

El deschise ușa. Pătrunseră în universul strălucitor al sexului plătit, lăsând în urmă seara ce părea cu adevărat primăvăratică.

Mirosea a sudoare, a fum provenit de la diverse substanțe ilegale și a băutură alcoolică ieftină. Unele dintre aceste substanțe neatrăgătoare se revărsaseră deja pe podea. Bărbați și femei cu priviri grele, sticloase, înnebunite, ori plictisite vânau un loc la mese sau se învârteau în jurul barului, dotat cu scaune fără spătar, în vreme ce doi chelneri, un bărbat și o femeie, cărau paharele goale

sau pline pe tăvi. Amândoi erau goi pușcă, dacă nu luai în considerare tatuajele sau piercingurile. Pielea lor lucea roșiatic în lumina aceea oribilă.

Pe o scenă înaltă, două femei, ar fi absurd să le numim dansatoare, bâțâiau niște bastoane de argint pe ritmul unei muzici pe care doar morții nu o puteau auzi, atât era de puternică. La brâu purtau curele strălucitoare, în care erau îndesate câteva bancnote. Niciuna nu încasase prea mult pentru acest număr, observă Roarke.

Se strecură în zona barului alături de Eve. Bărbatul de la bar avea pielea atât de albă, încât aproape că strălucea. Rozul pal din jurul ochilor indica, de obicei, că persoana era dopată, însă Roarke observă că ochii de un albastru palid erau limpezi.

Albinosul trânti mai întâi un pahar micuț, care conținea un lichid ce părea să aibă culoarea și consistența uleiului de huilă, în fața unuia dintre clienți, după care veni la ei doi.

— Dacă stați la bar, trebuie să comandați minim o băutură. Dacă alegeți să stați la masă, atunci trebuie să comandați minim două.

— Cassie Gordon?

— Cine stă la bar, trebuie să comande măcar o băutură.

Până și Ochi Palizi își dăduse probabil seama că Eve era polițistă. Roarke scoase o bancnotă de zece dolari, chiar când ea arătă legitimația scoasă din buzunar.

— Lasă băuturile, îi zise Roarke. Vreau să-mi protejez stomacul.

Eve lăsă legitimația pe tejghea.

— Cassie Gordon.

— Avem licență.

Albinosul făcu semn în spatele său, acolo unde licența era afișată la vedere, pentru ca autoritățile să o poată vedea.

— E valabilă.

— Eu nu am întrebat de licență. Cassie Gordon.

Barmanul puse palma pe bancnota lui Roarke, după care o strecură ușor în buzunar.

— E sus, cu un client. Mai au cinci minute. După aceea are o pauză de douăzeci de minute. Dacă vreți să vorbiți cu ea, în pauză, așteptați-o. Pentru mine, nu are importanță. Dacă rezervați o masă, mai plătiți zece dolari.

— Amice, nu m-aș așeza la una din mesele alea, nici dacă ai îmbrăca-o în cine știe ce armură. O să ne conduci într-o cameră liberă, nu într-una în care se practică partidele de sex, și o s-o aduci pe Cassie acolo. O să-i spui să-și încheie mai repejor treaba și să coboare. Dacă nu faci cum spun, eu și partenerul meu o să avem grijă să-ți facem viața un iad.

— El nu-i polițist.

Barmanul se uită la Roarke.

— Copoii nu se îmbracă așa.

— Da, nu sunt, zise Roarke pe un ton care părea cel mai dulce din lume, asta dacă erai surd și nu sesizai amenințarea ascunsă în glasul lui. De-aia te voi răni și mai abitir, cu mai multă plăcere. Dar vizuina șefului unde e?

— Nu am niciun motiv să intru în belea.

Barmanul se ghemui sub bar. Aplecându-se, Eve auzi un bâzâit. O ușă aflată în spatele barului se deschise încet.

— Atunci să procedăm cu blândețe. La plecare, îți dăm și cealaltă bancnotă de zece dolari.

Tonul lui Roarke rămase dulce-înfricoșător.

— În cazul în care nu ai de gând să ne superi, pe mine și pe partenera mea. Dacă faci asta, te jupoi și-ți iau și banii.

Eve nu scoase un cuvânt până ce nu intrară în vizuină, o cămăruță relativ curată în care se găseau două scaune, un birou micuț și câteva ecrane, conectate la sistemul de securitate al clubului.

— Eu sunt omu' cu legitimația. Eu intimidez, eu amenințe.

— Atunci de ce ai mai făcut propunerea asta romantică, dacă nu mă lași și pe mine să intru în joc?

— Fiindcă voiam să-l sperii pe barmanul de la sex club, pe albinos.

El râse, ciupind-o de gropița din bărbie.

— O, draga mea, promit că pe următorul ți-l las ție.

— Mda, că tot e orașul plin de ei. Cred că nu avem la dispoziție decât vreo două minute. Așa că îți relatez pe scurt.

Ea îi povesti repede despre Bebe Petrelli, îi prezentă teoria ei legată de bătrânul domn Anders pentru ca Roarke să prindă gustul pentru respectiva poveste, după care încheie cu supoziția că Ava și Cassie se împrieteniseră, din inițiativa Avei.

— Cu Petrelli a dat greș, punctă Roarke. Crezi că a repetat greșeala?

— Până nu întreb, nu am de unde știi. Gordon face meseria asta de opt ani. După ce lucrezi în branșa asta opt ani, știi să-ți citești interlocutorul. Are o fiică. O fiică de zece ani, înscrisă în programul sportiv. Patinaj. Tatăl nu face parte din schemă. Copila nu beneficiază de bursă, dar familia Anders îi achită cheltuielile. Are antrenor particular. În acte, doamna Gordon figurează ca plătitor. Eve făcu semn spre ecran. Crezi că câștigă suficient într-o vizuină ca asta, astfel încât să poată plăti un antrenor particular?

— Nici dacă are parte de o mie de partide. Aici în niciun caz.

— Va trebui să ne spună de unde face rost de bani ca să-l plătească pe antrenorul acela, câte favoruri i-a făcut Avei. Și voi afla dacă unul dintre favoruri a fost acela de a-i ucide soțul.

— Uite-o.

Roarke își mută atenția de la ochii hotărâți ai lui Eve spre ecran, acolo unde, o femeie, îmbrăcată într-un halat scurt de culoare verde, se strecura printre mese, purtând niște pantofi cu toc înalt și

strălucitor. În trecere, un bărbat așezat la o masă pentru trei persoane, se întinse și își vârî mâna sub halatul ei.

Blonda îl respinse, făcându-l să se lovească de scaun, fără să se oprească din drum.

— Ei, iată încă o doamnă care știe să-și poarte de grijă.

El se uită la Eve și zâmbi.

— Genul acesta de femei mă atrage întotdeauna.

18

Pentru Roarke era cu siguranță interesant să stea într-o încăpere atât de mică alături de două femei cu o personalitate atât de puternică. Cassie Gordon intră repede în încăpere, îmbrăcată provocator precum o amazoană. Avea niște ochi la fel de căprui și de neliniștiți ca și ai înaintașilor ei. O fixă cu privirea pe Eve. Gura ei mare și mobilă făcu o grimasă.

— Aveți zece minute. Pauza e de douăzeci. Dacă nu dansez, nu mă plătesc, doar dacă nu cumva poliția are de gând să mă recompenseze pentru…

Ea se uită la Roarke și pupilele i se dilatară. Tulburare și plăcere pură, buzele își schimbară forma, curbându-se.

— Ei, salutare. Domnule Incredibil. Ai venit să mă verifici și să mă „aranjezi" puțin?

Roarke nu avu timp să decidă dacă era cazul să se amuze sau să se simtă insultat, fiindcă Eve se și postă în fața lui Cassie.

— Cu mine o să vrei să stai de vorbă.

— Mai degrabă aș vorbi și aș face multe, multe alte chestii cu el.

Dar ridică din umeri, lăsându-se pe scaun și încrucișându-și picioarele goale și lungi.

— Care-i treaba?

— Pentru început, spune-ne unde ai fost pe 18 martie, între orele 1:00 și 5:00 dimineața. Marți-dimineață.

— Eram acasă.

Ea își aranjă părul, aruncându-i lui Roarke o privire menită să-l seducă definitiv.

— În patul meu gol și mare.

— Termină cu mizeriile, Cassie, altfel mergem la secție.

— Dar ce te-a apucat? Noaptea stau acasă. Ziua lucrez.

— Unii din branșa ta fac și ore suplimentare. Îl cunoșteai pe Thomas Anders?

— Nu în mod special. Știu cine e… era, se corectă ea. Fiica mea e înscrisă în programul sportiv al familiei Anders. E patinatoare. Campioană. Dar nu am avut treabă cu șeful cel mare.

— Ai fost vreodată acasă la familia Anders?

— Glumești?

Cassie își lăsă capul pe spate și începu să râdă.

— Glumește? îi zise ea lui Roarke.

— Nu, nu glumește. Dar de ce te uimește atât de tare întrebarea?

— Eu îmi scot hainele de pe mine și fac giumbușlucuri ca să câștig o pâine. Nu particip la dineurile de teapa celor pe care bănuiesc că familia Anders le organizează cu regularitate.

— Dar doamna Anders te-a invitat la distracțiile organizate de ea, continuă Roarke. La micile vacanțe de weekend, la spa, la hoteluri.

— Asta-i cu totul altceva. Aceste lucruri erau oferite mamelor care aveau copiii înscriși în programele lor. Eu sunt o mamă exemplară, replică ea repezit, arătând spre sânul ce stătea să iasă din halat. Nimeni nu m-ar putea contrazice în privința asta.

— Nu te contrazice nimeni, replică Roarke calm, în vreme ce Eve părea că-i cedase lui acest dialog. Dar cu Ava Anders ai socializat.

Răspunsul ei fu un sunet pe jumătate veselie à la Bronx, pe jumătate țâfnă.

— Dacă putem spune astfel.

— Dar tu cum i-ai spune?

— Un aranjament încheiat chiar aici, la etaj.

— A făcut sex cu tine, Cassie? se interesă Eve.

— Nu literalmente. Eu nu mă jenez să fac sex cu o femeie în caz că și plata e pe măsură, dar nu cred că ea e genul acela.

Ea ridică din umeri, halatul se desfăcu, iar sânul drept ieși la vedere.

— A vrut ceva, i-am oferit ce a vrut și mi-am luat banii. Acesta este felul meu de a privi problema.

— Ce a vrut?

— Cred că m-a invitat ca să-mi arate cât, cum să spun, cât de democratică e ea. În realitate, mi s-a părut o șmecherie. Dar când e vorba de fata mea? Ea e o bijuterie, așa că înghit tot ce mi se aruncă de dragul ei.

— Și cam ce ți-a aruncat Ava?

— Hei, trebuie să mă întorc la client. E ultima mea rundă pe ziua de azi, nu-mi pot permite să…

— O să primești acea compensație.

Roarke își păstră calmul, răspunzând cu o privire tandră uităturii împietrite a soției lui, în timp ce Cassie îi studia atent.

— La ultima rundă ar fi posibil să câștig chiar și cinci sute de dolari.

— Vorbeai de șmecherie, comentă Eve.

— Vei fi recompensată, repetă Roarke. Răspunde-i doamnei locotenent, lasă joaca și vei primi cei cinci sute de dolari.

Privirea aceea grea se îngustă.

— Nu ești polițist.

— Și mulțumesc Cerului în fiecare zi pentru asta. Dacă răspunzi la întrebarea doamnei locotenent, iei banii, în caz contrar, o să răspunzi la toate întrebările într-un loc mai puțin confortabil și, în plus, nici nu te alegi cu nimic. Și dacă mai faci și runda aceea după ce noi vom pleca de aici, atunci te mai alegi cu încă cinci sute.

— Nu ești polițai, dar nici prost nu ești.

Ridică iar din umeri, dar de data asta Cassie trase absentă de marginea halatului, strângând bine partea din față a acestuia.

— Sau pe aproape. OK, uite care-i treaba. Eu o duc pe fiica mea, Gracie, în patinoarul din parc. De când avea trei ani mergem acolo. Chiar și eu îmi dau seama că are talent la patinaj și că face totul cu pasiune. Nu prea îmi pot permite să-i cumpăr ore de antrenament la patinoar, sau, mă rog, nu atâtea câte ar fi necesar, așa că ea patinează doar pe timp de iarnă. Patine de calitate, lecțiile cele mai bune, nici nu se pune problema. Dar am înscris-o în programul Anders, iar ea a fost acceptată. Doamne, parcă i-aș fi pus la picioare întreaga planetă. Aș face orice ca ea să rămână înscrisă acolo.

— Orice ți-ar cere Ava?

— Ei, scorpia aia voia să vadă cât de bine mă pricep la trucuri. Nu am de ce să mă ascund. Ea a vrut să intre un pic în rahat, nu să aibă de-a face cu mine. Crede că-i datorez ceva muncă de voluntariat, că ar trebui să lucrez pentru ea. Copila mea a primit niște patine de calitate, niște costume de patinaj foarte frumoase, lecții excelente. Ea voia să lase impresia că soțul ei era interesat de niște „jocuri" mai deosebite, poate că și de mine, nu?

— Să lase impresia?

Zâmbind, Cassie își plimbă degetul mare de-a lungul marginii de sus a capotului.

— Eu mă prind repede când cineva mă trage pe sfoară. Discuțiile astea trebuiau să fie în beneficiul ei. Poate că voia să încerce toate aceste perversiuni cu soțul ei. Nu era nimic rău, nu? Dar moartea transformă toate astea în ceva murdar. Ea a făcut-o?

— Era plecată din țară.

— Mare noroc a avut, după părerea mea.

— Nu o placi nici cât negru sub unghie, comentă Roarke.

— O, nici atât.

Cassie depărtă degetul mare și arătătorul, după care le lipi repede unul de altul.

— Te domină. Dar acoperă totul sub lozinca „faceți parte din marea familie fericită Anders", însă pentru asta se așteaptă să te ploconești și să muncești din greu. Eu urma să fiu recompensată.

— Ți-a povestit despre viața ei sexuală?

— Mi-a spus că bărbatul ei prefera perversiunile și ciudățeniile, și că ea nu acceptă așa ceva, dar a spus-o ceva mai subtil. Eu m-am simțit aiurea. Mă așteptam să mă angajeze ca s-o fac cu soțul ei, în vreme ce ea ne privea și se documenta. Cred că și ea mă detesta la fel de mult cum o detestam eu, asta-i ideea. Amândouă știam bine care-i realitatea.

— Ce favoruri a trebuit să-i faci ca să obții acel antrenor particular?

— Pe antrenor eu îl plătesc.

Cassie bătu cu degetul în decolteu.

— Eu plătesc.

— Nu câștigi atât de bine aici încât să-ți permiți un antrenor particular.

— Primesc o mulțime de bacșișuri.

— Poftim?

Eve își lăsă capul într-o parte.

— Oare ce aud? Oh, sunetul celor cinci sute de dolari care tocmai ți-au scăpai printre degete.

— La dracu'.

Cassie sări în picioare, holbându-se la Eve.

— Povestea are legătură cu crima, nu? Asta-i marele subiect. Tu ești cea care se ocupă de asta. Sigur așa este, îi spuse ea lui Roarke. Am nevoie să mă asigurați că nu o să mă scuturați pentru micile mele găinării.

— Dacă lucrezi la negru, nu am de gând să te pun la frigare pentru asta.

Cassie se holbă câteva clipe la Eve, o studie, după care aparent mulțumită de ceea ce citise pe chipul ei, recunoscu:

— Mai lucrez și în particular. Nu am licență pentru asta. De tatăl antrenorului mă ocup pe gratis, în fiecare săptămână. E ca un soi de troc în natură, mai taie din taxe. De fapt, e un tip de treabă. Nu pot să-l forțez prea mult fiindcă acum vreo treizeci de ani a avut parte de un mare necaz. A rămas șchiop și cu tot felul de cicatrici. Chiar dacă familia Anders mi-ar oferi antrenamentele, eu îl păstrez pe el, fiindcă dă rezultate. Și așa am o contribuție directă în educația fiicei mele. Dacă vă imaginați că eu am făcut-o cu Anders, că lucrurile au scăpat de sub control și că el a dat colțul, atunci sunteți foarte departe de adevăr. Eu noaptea stau acasă. Nu mi-aș lăsa copila singură acasă. Niciodată. Puteți întreba pe oricine. Dacă vreți să cercetați pe cineva, atunci cercetați-o mai atent pe soția lui. Ea a vrut să se asigure că nu era în oraș.

— De ce?

— Scorpia asta e de piatră. E rece, rece ca o stâncă.

Terminaseră. Roarke cunoștea prea bine stilul de lucru al lui Eve, încât să-și dea seama că ea o eliminase pe Cassie de pe lista suspecților. Dar era curios.

— De ce lucrezi aici? Cred că te-ai descurca și într-un local mai clasic.

— Nu prea mă pricep la dans. Localurile clasice vor dansatoare clasice.

Ea desfăcu halatul, dând la iveală un trup care dădea ceva semne de ofilire.

— Arată bine, dar nu-i grozav. Aș obține mai multe puncte, continuă ea, încheindu-și absentă cordonul halatului, dacă m-aș pune puțin la punct, schimbând câte ceva. Dar aici nu le pasă de așa

ceva, atâta vreme cât îți faci treaba, și aici, și la etaj. Pot lucra ziua, iar noaptea, sunt acasă, cu fiica mea. Nu multe localuri ar fi de acord cu această condiție. Stau cu copilul. Asta-i problema. În concluzie, merită. Ea merită. O să vedeți că va lua aurul la olimpiadă. Are stofă de campion.

— Gracie Gordon. O să țin minte. Mulțumim pentru timpul acordat.

Eve făcu un pas spre ușă, iar Roarke scoase din buzunar un portmoneu, după care numără bancnotele.

— Măiculiță, porți atâtea după tine?

Pe fața lui Cassie se putea citi șocul.

— În cartierul ăsta?

— Port cu mine câte vreau. Uite cinci plus încă una. Pentru campioană.

Cassie se uită atent la cei șase sute de dolari din mâna ei.

— Ești băiat de treabă. Ochi Albaștri.

Ea ridică fața ca să-l privească în ochi.

— Ești cumsecade, pe bune. Dacă vrei vreodată o partidă pe gratis, nu ezita să mă cauți.

— Cred că ar fi o partidă memorabilă, fără îndoială. Dar nevastă-mea e geloasă rău de tot și posesivă, ea e șefa.

El rânji spre Eve care-l privea cu asprime.

— Ea? Tu? Ăsta da șoc.

— Zi de zi, mormăi Eve, după care ieși afară.

Înainta cu pași mari până ce ieși din club, pășind în aerul relativ rece și confortabil al străzii. Punându-și mâinile în șold, se întoarse spre el.

— De ce naiba trebuia să spui „nevastă-mea”?

Rânjetul lui deveni și mai larg.

— Păi, trebuia. Am simțit o nevoie disperată să mă protejezi. Cred că femeia asta voia să mă prindă în mrejele ei.

— Te prind eu în niște mreje de nu mai scapi.

— Ah, acum m-am și excitat.

Aplecându-se, el se joacă cu tivul hainei ei.

— La ce te-ai gândit?

— Și i-ai mai dat și șase sute de dolari.

— Cred că tu vei plăti cina diseară.

Ea scoase un sunet, un soi de mormăit enervat, după care își înfipse mâinile în păr, trăgând de șuvițe. De aceea o doare capul, își zise el.

— Uite ce e Regele Universului, nu avem de ce să-i dăm șase sute de dolari uneia care face striptease și care, pe deasupra, e și pe lista suspecților.

— Parcă era Roarke cel Puternic, nu? replică el. Și, în al doilea rând, nu i-am dat șase sute așa, de dragul privirii ei intrigante. În afara de asta, continuă el, dându-i un bobârnac rapid, nu cred că a mai fost suspectă, cel puțin nu unul principal, din clipa în care ai văzut-o cum l-a pus la punct pe bețivanul acela.

Înainte ca ea să dea replica, vagabondul care stătea în tocul ușii cu un aer morocănos, zbieră:

— Hei, polițisto. Ai de gând să te cari sau lași mașina asta afurisită aici cât e noaptea de lungă?

Ea întoarse capul, punându-l la punct dintr-o singură privire.

— Dacă ea face șase sute de dolari în șase runde lucrând în porcăria asta de local, atunci să știi că mă duc și eu să dansez la bară.

— Aș dori să fiu martor la un asemenea moment, de fapt, chiar mi-l și imaginez. Dar nu despre asta e vorba. Ea a spus că vrea cinci sute, eu i-am oferit șase sute. A șasea sută de dolari a fost pentru fetiță, și să fii sigură că banii vor ajunge la ea. Admir și respect o femeie care face orice, tot ce e necesar, ca să-și crească copilul.

Ea oftă prelung, ca un soi de eliberare. Se gândea la mama lui, desigur, realiză ea. La cât suferise și se sacrificase mama lui. La faptul că murise sacrificându-se.

— Și totuși, remarcă ea, neputându-și lua gândul de acolo. De ce aș fi tăiat-o de pe lista suspecților după ce i-a dat un ghiont nenorocitului ăluia?

— Pentru că am văzut amândoi o femeie care rezolvă lucrurile într-o manieră directă. Dacă ar fi avut motive întemeiate, poate că l-ar fi ucis pe Anders, dar în niciun caz nu l-ar fi lăsat să se sufoce până și-ar fi dat duhul.

— Tu ar fi trebuit să fii polițist.

— Spui asta ca să te răzbuni pe mine pentru comentariul referitor la „nevasta mea". Suntem chit atunci.

Ea căzu pe gânduri.

— Cina nu o cumpăr fiindcă sunt falită și o putem obține pe gratis acasă. Dă-le tu ăstora doi. Morocănosul și Prostănacul, încă zece dolari, da?

Când reveni lângă ea în mașină, Eve zâmbi ironic.

— Pariez că nu le-ai dat și bacșiș.

— Ba da. Astfel că, dacă vor mai vedea vreodată mașina asta prăpădită la ei în cartier, vor fi nevoiți să-și amintească și de bani, dar și de chelfăneala ta. Ia zi, cum vine chestia asta cu „sunt falită"?

— Poftim? O, habar n-am. Pentru că oamenii cer mereu bani pe anumite chestii. Dacă cumperi un pepsi, așteaptă să le dai mărunt. Nenorociții.

— Dar cât pepsi luat pe mărunțiș ai cumpărat tu în ultima vreme?

— Nu știu. Ei, știi bine că mai apar între timp și alte plăți. Trebuie să achiți tot felul de facturi.

— Aste a sunt achitate automat din salariu.

Ea se strâmbă.

— Mda, și într-o bună zi o să mă trezi ase că ies la pensie și după aia mă apuc să iau lecții de dans hula în Maui. Ăsta-i cumva un interogatoriu?

— Nu pricep de ce, și trebuie să spun, oricât de mult te-ar supăra, soția mea umblă fără un ban în buzunar. Extrage și tu o sumă frumușică din cont sau cere-mi mie niște bani gheață.

— Să-ți i cer…

Din fericire la semafor era roșu, așa că ea fu obligată să oprească. Era mult mai sigur acum să se întoarcă cu fața spre el, privindu-l atent.

— Să fiu eu a naibii dacă o să-ți cer bani.

— Tocmai mi-ai cerut să le dau la amărâții ăia zece dolari.

— E altceva.

— Cum adică?

— Pentru că… Nu ai făcut-o pentru mine, ci pentru ei. O să țin minte și o să-ți dau banii înapoi.

— În vreme ce vei lua lecții de hula și o să mănânci pui. Hai, nu fi proastă.

— Mai fă-mă tu așa și o să vezi că n-ai să mai poți mânca pui, fiindcă n-o să mai ai dinți.

— Nu te-am făcut proastă, ți-am spus să nu faci pe proasta, o întoarse el. Și dacă nu pui mașina asta afurisită în mișcare, cred că o să ne alegem cu un scandal.

Ea presupuse că bubuielile din capul ei blocaseră toate acele claxoane care urlau. Se strecură pe la stop, merse în viteză preț de câteva clădiri, după care, la următorul stop, întoarse iar capul spre el:

— Eu m-am descurcat singură toată viața și nu am nevoie ca tati să-mi dea voie să fac ceva anume. Mă descurc.

— Desigur, altfel nu ți-ar bătea vântul prin buzunare.

— Am card, nu?

Privirea pe care i-o aruncă Roarke părea rece ca gheața.

— Lucrurile s-au schimbat de când umblam eu pe străzi. Nu am fost niciodată de acord cu cardurile.

Aici o încuiase.

— În concluzie, în ultimele zile nu am avut chef să extrag sume mici de pe card. Și ce-i cu asta? Nu înțeleg de ce te enervezi atât de mult.

— Nu înțelegi. Evident, nu înțelegi.

Faptul că el nu mai adăugase nimic, în vreme ce ea se străduia să se strecoare prin oraș, demonstra că nu era doar nervos, ci furios, furios la culme.

Ea nu pricepea, nu pricepea, nu pricepea. Cum de ajunseseră de la o discuție normală să se înfurie unul pe altul?

Prin urmare, el stătea acolo, ignorând-o, lucrând ceva la calculator. Probabil că-i verifica contul, ca să vadă cât de proastă era ea în opinia lui de multimilionar. O va mustra și o va privi cu asprime fiindcă rămăsese câteva zile fără bani.

Și care dracu' era problema?

Ea își văzu de drum, trăgând cu ochiul din când în când. Când ajunseră în fața casei, fiecare coborî pe partea sa, însă ea rămase locului. Erau despărțiți de mașină.

— Ascultă…

— Nu, Eve, cred că tu va trebui să asculți. Acum o să intrăm în casă, așa că o să asculți.

Din moment ce el se îndepărta cu pas rapid, ea nu avu altă șansă decât să-l urmeze. În momentul asta, n-ai nevoie de așa ceva, cugetă ea. Nu avea nevoie de o ceartă conjugală acum, când avea atât de mult de muncă. Ea avea mai mereu de lucru, îi comunică vocea interioară, iar asta o făcea să se simtă de fiecare dată vinovată.

După ce intră înăuntru, Roarke ridică un deget. Eve privi uimită și surprinsă cum Summerset dispăru din hol, fără să scoată o vorbă.

Din moment ce drumul fusese eliberat fără cel mai mic efort, ea se îndreptă spre scară ca să-l urmeze pe Roarke.

Spera că el o va lua fie spre unul din birouri, fie spre dormitor. Dar el se îndreptă spre unul din salonașe, un loc confortabil și liniștit. Fereastra cu trei ochiuri de geam era pusă în valoare de câteva plante înflorite ce-i ofereau un farmec aparte. În fața unei mese lăcuite și înguste, de-o parte și de alta, se aflau două canapele cu formă curbată. După ce își scoase haina, Roarke o aruncă pe spătarul unuia dintre scaune cu o tapițerie deosebită.

— Am chef să beau ceva.

Pe Eve nu o surprinse că Roarke se îndreptă spre un frigider pentru băuturi amplasat în spatele unui lambriu. Apoi el scoase dopul sticlei, luă două pahare dintr-un dulap lambrisat și turnă băutura.

— Dar de ce nu stai jos?

— Mă simt ca și cum un părinte supărat are de gând să mă pună la colț pentru că mi-am cheltuit banii pe bomboane. Nu-mi place deloc chestia asta, Roarke.

— Nu sunt tatăl tău și nici nu-mi pasă pe ce-ți cheltuiești banii. Acum e mai bine?

— Nu.

— Ei, în cazul ăsta, regret. Eu o să mă așez, o să-mi beau paharul cu vin în tihnă, rezistând tentației de a te izbi cu capul de ceva solid.

După ce el se așeză, sorbind din pahar, ea rămase tot în picioare.

— E imposibil să fii atât de furios că am rămas fără bani cu câteva zile înainte să iau salariul.

— Te înșeli.

Ea ar fi preferat o ceartă, una sănătoasă. Și știa bine că el înțelegea lucrul acesta, pricepea asta, dar continua să aibă o atitudine de gheață.

— Iisuse, ce atâta tevatură? Săptămâna trecută a trebuit să achit câteva chestii, câteva mărunțișuri. A mai fost și puștiul ăla, plus că…

— Tocmai ți-am spus că nu mă privește pe ce cheltuiești banii. Dar mă supără faptul că preferi să umbli lefteră decât să-mi ceri mie niște bani. Poți să-i iei și singură, de fapt, căci cunoști combinația de la seifuri.

— Nu o să umblu în seifurile tale ca să…

— Ei, iată.

El așeză paharul pe masă cu atâta grijă, cu un gest atât de deliberat, încât ea realiză că abia se abține să nu arunce cu el.

— Nu ai de gând să umbli în seifurile mele. Nu-ți dai seama cât de tare mă jignește chestia asta? Cât de jignitor e pentru amândoi?

Ca să-și acorde o clipă de răgaz, ea își scoase haina și o aruncă peste a lui. După care se așeză, luă paharul cu vin, îl studie atent.

— Crezi că-i ușor, fiindcă suntem căsătoriți și mi-e foarte simplu să mă folosesc de tine…

— Iar începi. Cum dracu' vine asta, să mă folosești?

— Dumnezeule!

Cu toate că o durea capul și își simțea tâmplele pulsând, luă o înghițitură zdravănă de vin.

— Fiindcă asta aș avea impresia că fac. Știi cât mi-a luat să mă obișnuiesc cu traiul în această casă, adică, vreau să zic că nici acum nu m-am obișnuit pe deplin, să o simt într-adevăr ca fiind căminul meu? Nu al tău sau al nostru, așa ar fi fost mai simplu. Ci căminul meu? Pentru mine banii tăi nu au avut nicio importanță. M-am îndrăgostit de tine, dar nu din pricina lor. Ei, dacă asta mă transformă într-o proastă, atunci cu atât mai rău.

— Eu am pornit de la zero și am construit tot ce vezi. Sunt mândru de asta, așa că înțeleg și starea ta. Mândria ta. Știu că banii contează foarte puțin sau chiar deloc pentru tine. Atunci de ce să nu

iei o părticică din ceea ce înseamnă atât de puțin pentru tine, în loc să umbli lefteră? E de-a dreptul ridicol și inutil.

Nu mai era atât de nervos, observă ea cu oarecare ușurare. Uimit, poate puțin ofensat, dar nu furios.

— Nici nu mi-a stat capul la asta. Nu mi-am dat seama până n-am scos bancnota de zece dolari. Am și altele pe cap în afară de…

Era adevărat, da, dar tot fusese vorba de o omisiune.

Ea sorbi iar, ca nodul acela din gât să nu mai fie atât de supărător.

— Nu pot. Îmi pare rău, pe cuvânt, chiar dacă chestia asta te jignește sau te înfurie. Nu pot să întind mâna, apelând la tine, nu când e vorba despre bani. Pur și simplu nu pot. Așa că n-ai decât să te superi, să te enervezi, să te simți jignit… Nu pot și cu asta basta, Roarke.

El luă din nou paharul în mână, nu spuse nimic câteva clipe, bând pur și simplu vin și rămânând nemișcat.

— Dacă am avea mai mult, ai îndrăzni să ceri?

— Nu. Nu e vorba de cât de mult avem, ci de faptul că nu aș putea să cer, orice ar fi.

El încercă să-i surprindă expresia feței.

— Asta a semn de încăpățânare, de obtuzitate și de aroganță. Dar, în fine, s-o lăsăm așa.

— S-o lăsăm așa?

Uimită, ea îl privi șocată.

— E în regulă? Și cu asta, basta?

— Astea sunt trei dintre calitățile pe care nu le-am luat în seamă la tine, zise el, vrând parcă să surâdă. M-am îndrăgostit de tine în ciuda lor.

Scoase portmoneul, după care ridică degetul, reducând-o la tăcere la fel de eficient ca și pe Summerset. Apoi așeză o bancnotă de cincizeci de dolari pe masă, între ei.

— Te rog frumos să-i iei, ca pe un împrumut, ca să nu ieși de aici, mâine-dimineață, doar cu calitățile pe care le posezi. Cu totul, dacă îi socotim și pe cei zece de mai devreme, îmi datorezi șaizeci de dolari.

— Bine.

Ea luă bancnota de cincizeci și o vârî în buzunar.

— Tocmai am făcut un compromis?

— Cred că da.

— Bun.

Ea sorbi puțin vin, aruncând o privire în jur.

— Deci. Ce încăpere drăguță!

— Da, așa e. Tocmai a fost redecorată. Cred că a ieșit bine.

— Fugi de aici. Pe bune? Când a fost asta?

— Imediat după vacanță.

Zâmbetul lui era acum unul larg.

— Cred că ți-am vorbit despre asta, ca să te întreb dacă preferi anumite culori, materiale, țesături ș.a.m.d.

— Oh, daaa, cred că îmi aduc aminte ceva. Bănuiesc că te-ai descurcat mai bine fără mine.

— Nu cred că am făcut-o vreodată și nici de acum încolo n-aș face-o.

Ea oftă, simțind că se îneacă în marea dragoste ce i-o purta.

— Ce-ar fi ca în seara asta să cinăm chiar aici?

— Încă un compromis?

— Mai mult ca o dobândă la cei șaizeci de dolari.

El râse.

— Atunci o să măresc dobânda. Ca să te achiți, trebuie să pregătești cina.

— Nicio problemă.

Ea se ridică.

— Și ca să respectăm compromisul, o să alegem o pizza.

Ea se uită în jur.

— Camera n-are un AutoChef?

Se cuibăriră amândoi pe canapeaua curbată, iar atmosfera deveni mult mai prietenoasă în vreme ce mâncau pizza și beau vinul. Și cum discuția se îndreptă de la sine spre cazul anchetat de ea, amândoi părură satisfăcuți.

— Deci Feeney a primit acel dispozitiv pentru repartizarea medicamentelor. Dacă știam că-l ia cu el, atunci îl păstrăm ca să-l vezi și tu.

— Dacă cineva s-a jucat cu aparatul acela, atunci el o să descopere asta cât de curând. Oricum, chiar dacă ar fi așa, asta nu dovedește că ea e cea care a umblat. Poate că el însuși a reprogramat dispozitivul. Dovada asta n-ar avea nicio valoare la proces.

— Da, dar atârnă și ea. Chiar și greutățile mici contează. Creează oportunități. Când am discutat, nu a putut dovedi că el lua regulat somnifere ori că le lua ocazional. Ea e singura care a susținut că avea relații extraconjugale, că le aducea acasă pe respectivele dame. Am vorbit cu trei dintre femeile cu care a avut în trecut o relație romantică. L-au descris ca pe un iubit sfios, dulce, care nu părea să iubească aventura. Un bărbat gentil. Fiecare l-a descris astfel.

— Încă o mică greutate care înclină balanța, cu siguranță, dar Ava a lansat zvonul că în ultima vreme interveniseră ceva schimbări.

— Adică un bărbat considerat până nu demult un timid, atent în relațiile intime, devine pe neașteptate un pervers îndârjit care molestează minori? I-ar trebui mult timp ca să convingă juriul în privința unei asemenea variante. În altă ordine de idei, relația ei cu Charles e una consemnată din punct de vedere legal, pe când în cazul lui Anders nu există niciun act care s-o ateste. În loc să-și acopere fundul, așa cum plănuia, mai degrabă se dă de gol. Am declarația lui Petrelli. Ar fi minunat dacă și mărturia lui Cassie Gordon ar veni pe aceeași linie. Trebuie să văd dacă Ava și-a dat

seama că nu o putea folosi pe Gordon, nu în felul în care își dorea ea. Deci trebuie că mai există cineva. Persoana pe care a manipulat-o suficient încât să ucidă pentru ea.

— Mai ai o candidată?

— Mda, dar de asta ne vom ocupa mâine. Va trebui să extind cercetarea. Poate că nu e vorba despre cineva care participa la programul pentru mămici. Și nici de cineva care are niște mici mizerii la activ. Ea caută ceva curat, să zicem, și se îndepărtează de grup. Transformă totul în ceva mult mai personal. Sunt atât de multe nume, fir-ar să fie, se vaită ea. Îți ia săptămâni întregi să le verifici. Asta mă încurcă. Mă enervează la culme.

— O să te ajut și eu. Trebuie să le elimini pe cele care au soț sau iubit, după părerea mea. Pentru că Ava nu ar fi riscat ca femeia care trebuia să facă treaba în locul ei să povestească partenerului său. Cred că există o mai mare probabilitate să fi fost vorba de o mamă singură. Una care nu are rude apropiate, în afara copiilor săi, sau prieteni, de exemplu. Una suficient de deșteaptă încât să urmeze instrucțiuni și suficient de slabă sau de temătoare încât să le pună în practică.

— Vezi, trebuia să fii polițist.

El se mărgini să ofteze.

— De ce vrei să ne certăm iar când abia ne-am împăcat?

— Va trebui să facem sex ca să ne împăcăm cu adevărat.

— Perfect.

— Nu acum, amice.

Ea îl împinse ușor mai în spate. Ridicându-se, se întrebă dacă va regreta că înghițise și ultima bucată de pizza.

— Trebuie să mă mai uit o dată cu atenție la dosarul bătrânului, să văd cum a murit. Socrul ei. Să-l împart pe capitole. Să descopăr hibele. Oamenii nu comit crime perfecte și sunt mai mult ca sigură

că că nu a verificat fiecare detaliu de două ori. Dacă găsesc portița acelui caz m-ar putea duce la portița cazului de față. Sau invers.

— Cred că ai nevoie iar de târnăcopul acela.

Ea râni.

— Sex, sex, sex. Numai la asta ți-e gândul.

— E tot ce-mi trece prin minte.

El se ridică, o trase mai aproape și o sărută cu pasiune.

— Încasez dobânda, atâta tot, declară el.

Ea se uită o clipă la încăperea din care tocmai ieșiseră.

— Redecorare și iar redecorare. De cât timp ai avut nevoie ca să aduci pe cineva să se ocupe de camera asta?

— Practic, nu a durat deloc, dar eu sunt proprietarul acelei firme.

— Da, fiindcă a fost vorba de tine. Dar pentru niște oameni normali?

— Depinde de cât de mult ar avea de lucru, de ceea ce-și dorește clientul, de cât de mult e dispus să cheltuiască clientul în privința acestor decorațiuni.

— Cred că celor de la firma ta le-ar fi ușor să descopere cu cine s-a consultat Ava prima dată în privința redecorării.

— Pun pariu că da. O să le dau un telefon.

El o pocni prietenește pe fund.

— Vin și eu repede. Vreau să scap de costumul ăsta.

Ea își văzu de drum, după care se răsuci și făcu cale întoarsă.

— Roarke?

El privi în urmă.

— Hmm?

— M-aș fi îndrăgostit de tine chiar dacă aveai de două ori mai mulți bani ca acum, ceea ce e virtual imposibil. Dar totuși.

— Eu m-aș fi îndrăgostit de tine chiar dacă ai fi fost de două ori mai încăpățânată, deși, și în cazul tău, ar fi practic imposibil. Și totuși.

— Suntem grozavi, declară ea, după care își continuă drumul spre birou.

19

În clipa în care el intră în încăpere, Eve se afla deja la birou. Își azvârlise haina pe spătarul fotoliului-pat. De obicei, haina, după câte știa el, o incomoda în timpul lucrului. Arma pe care încă o purta? Greutatea ei nu putea fi mai mare decât cea a propriului braț.

Aburii se ridicau din cana așezată pe birou. Cafeaua, cugetă el, ca și arma, era la fel de esențială pentru ea precum trusa de farduri pentru alte femei.

Încă nu dădea semne de oboseală. În cazul altor anchete, o văzuse muncind, preocupându-se, zbătându-se până ce trupul ei neglijat ceda fără drept de apel. Dar cazul acesta era cu totul altfel, remarcă el. O stimula să nu se dea bătută.

— E o adevărată competiție.

Ea se uită în direcția lui cu sprâncenele ridicate.

— Poftim?

— Ești la fel de hotărâtă și de implicată ca de obicei. Victima face acum parte din tine, ca de fiecare dată. Dar de data asta nu suferi.

— Să sufăr? Nu sufăr.

— O, suferi, draga mea Eve. O crimă te înfurie, te insultă, iar victimele te bântuie. Fiecare dintre ele. Dar cazul acesta e o provocare mai mare decât toate celelalte. Ava te provoacă… iar atitudinea ta față de ea, o antipatie de ordin personal, aș zice, face ca provocarea să fie și mai mare. N-o să te lași până n-o învingi.

— Da, poate. Nu contează metoda, numai să funcționeze. Important e să dea rezultate. Uite, Leopold cel eficient mi-a trimis lista părinților pe care Ava i-a implicat în activitățile sale, punându-i la treabă. Și-a amintit că le avea notate pe undeva. O să împărțim lista în două, dacă ești de acord.

— Trimite partea care-mi revine pe computerul meu.

— OK, o împărțim cu ajutorul programului *alpha*. Ar trebui… nu-mi place de ea, declară Eve brusc. De la început nu am plăcut-o. Încă din dimineața aceea, când am zărit-o pe ecran intrând în casă.

— Cu coafură impecabilă, cu haine elegante și asortate cu grijă, îi aminti Roarke.

— Mda. Era…

Eve pocni din degete.

— Dar gândul ăsta îmi distrugea obiectivitatea, așa că l-am alungat din minte. Ideea e că am tot încercat să-l las deoparte. Mi-a luat ceva vreme, mă rog, nu chiar atât de mult, dar a durat ceva, până mi-am dat seama de ce.

Simțind că avea să urmeze ceva important, el se așeză pe colțul biroului.

— În regulă. Spune-mi de ce.

— Dar să nu râzi.

El lăsă capul într-o parte.

— De ce aș râde?

— Îmi aduce aminte de Magdalena.

El nu spuse nimic, pur și simplu rămase cu ochii la ea, după care se ridică și se duse la panou pentru a studia atent chipul Avei.

— Nu doar pentru că este o blondă de mare clasă, începu Eve.

— Da, nu e doar atât, zise el încet.

Se gândi la Magdalena, femeia pe care o iubise cu ani în urmă. Cea care-l trădase și care, după ce revenise din voiaj, făcuse tot posibilul să o rănească pe Eve și să le afecteze căsnicia.

— Nu e doar atât, repetă el. Amândouă se folosesc de oameni, nu? Îi manipulează. Ascund foarte mult egoism, sub masca unor femei stilate și sofisticate. Da, seamănă foarte mult. Ai dreptate.

— Bine.

Sesizând unda de ușurare din glasul ei, Roarke se întoarse cu fața spre ea.

— Credeai că mă voi enerva sau că mă va tulbura această comparație?

— Poate că te-ai fi enervat puțin, sau poate mai mult, dacă aș fi încheiat fraza spunând că asemănarea cu scorpia de Magdalena îmi va produce o mare satisfacție, una aproape orgasmică, în momentul când voi pune laba pe ea.

— Înțeleg. Te răzbuni pe cel care ți-e la îndemână.

— Merită să stea la pușcărie pentru propriile fapte. Dar e posibil, într-un fel, să fie vorba și de răzbunarea de care vorbești.

Revenind lângă ea, el se aplecă și o sărută pe creștetul capului.

— Important e să dea rezultate. Și acum, că tot ai evidențiat acest aspect, o să am și eu o părticică din respectiva satisfacție, îți mulțumesc.

— E o meschinărie care probabil nu ni se potrivește.

— Asta va face totul și mai orgasmic. Să-mi trimiți dosarul. Mă duc să-mi iau o cafea pregătită de tine, și mă apuc de treabă.

Orice s-ar fi întâmplat, își spuse Eve, în vreme ce el o porni repede spre bucătărie, important era că ei doi alcătuiau o echipă, și încă una care funcționa bine.

Ceru computerului să întocmească o copie a documentului, trimițându-i lui Roarke numele respective, începând de la litera N. După care deschise prima jumătate a listei și o cercetă rapid.

O mulțime de sclave și servitoare dintre care puteai să alegi, cugetă ea. Un câmp generos, plin ochi cu oameni vulnerabili, aflați

la necaz și recunoscători. Scorpia n-avea decât să dea târcoale până când…

— Ia stai. Uaaau. Ia stai.

Cu ceașca de cafea în mână, Roarke se întoarse în biroul ei.

— Ce rapid.

— Așteaptă, stai, stai.

Dându-și părul pe spate cu degetele, Eve se ridică repede în picioare.

— Computer, afișează pe ecran datele referitoare la Custer Suzanne.

— Cine mai e și ea? întrebă Roarke.

— Ai răbdare, ai răbdare. Afișează pe cel de-al doilea ecran informațiile legate de Custer Ned.

Roarke studie cele două fotografii și datele de bază ale celor doi.

— Sunt soț și soție. Iar el a murit. Recent.

— E cazul lui Baxter.

Ea se lăsă din nou pe scaun.

— Nu mai am acel dosar. Îmi trebuie dosarul tipului ăstuia.

— Dă-te la o parte, îi ordonă Roarke. Ridică-te. Nu-mi trebuie decât câteva clipe.

— Nu e nevoie să intri fraudulos în calculatorul din biroul lui Baxter. O să-l contactez și…

— Dar eu o să fac totul mult mai rapid. Nici nu prea e muncă de hacker, din moment ce-i floare la ureche. Și, oricum, tu ai voie să faci asemenea lucruri.

Îi puse mâna pe umăr și o împinse ușor, dar hotărât.

— Hai, lasă-mă un minut pe scaunul ăsta.

— Bine, bine.

Asta îi dădea ceva timp să se plimbe prin încăpere și să reflecteze. Se uită atent la imaginea femeii de pe ecran, o femeie frumoasă, dar

nu provocatoare, cu o privire parcă obosită. Doi copii, de „profesie" mamă, un soț cu mână grea și muieratic.

— La dracu', asta nu e o coincidență.

— Liniște, mormăi Roarke. Mai dă-mi treizeci de secunde. Ah, ia uite. Ce îți trebuie de aici?

— Afișează datele pe ecran. Transferă-le și pe panou. O să răsfoim prin ele.

Da, o simțea, o simțea până în miezul ființei.

— Dar vreau părerea ta la prima vedere, fără să auzi opiniile mele.

El citi, odată cu ea, despre moartea urâtă și fulgerătoare a lui Ned Custer. Autorul sau autorii neidentificați. Act sexual rapid și ieftin, beregata tăiată, atac pe la spate, castrare, fără posibilitatea de a stabili ADN-ul, fără martori. Fără urme.

— Deci, după câte văd, soția are un alibi beton.

— Extrem de solid. Ei au verificat apelurile, au confirmat sursa. Femeia se afla în apartamentul ei când soțului i se tăia beregata. Nu are iubiți, prieteni, rude apropiate. Baxter și Trueheart se chinuie să dea de capăt acestui caz, dar până acum nu au descoperit nimic viabil.

— Ea e una din mămicile din programul Avei.

— Mda.

— Străini în tren.

— Poftim?

Întoarse capul spre el.

— Ce tren? Nu se afla nimeni în tren.

— Nu ți-am adus caseta aia, nu?

Cu un aer detașat, cu ochii pe ecran, Roarke citea în continuare informațiile.

— E un film excelent semnat de Hitchcock, produs pe la 1950. Ți-ar fi plăcut.

— Mda, și ce-i cu el?

— Pe scurt, doi bărbați, care nu se cunosc, se întâlnesc în tren, intră în vorbă și ajung să-și mărturisească unul altuia că fiecare dintre ei își dorea să scape de o persoană din viața lui. Și plănuiesc să se ajute unul pe altul acționând unul în locul celuilalt, pentru ca poliția să nu-i suspecteze. Un plan extrem de inteligent, din moment ce nu există nicio legătură între cei doi în viața de zi cu zi. Dacă stau să mă gândesc bine, filmul e o ecranizare.

— Străini, repetă Eve.

— În film, cel care voia să scape de soție nu-l ia în serios pe individul celălalt, o persoană instabilă psihic, care își dorea tatăl mort. Dar nevasta primului va fi trimisă pe lumea cealaltă, iar instabilul îl obligă pe proaspătul văduv să-și ducă sarcina până la capăt. E un caz complex și cu multe întorsături de situație. Trebuie să vezi pelicula asta.

— Da, asta mi-a atras și mie atenție, ideea serviciului contra serviciu, îi mărturisi Eve. Tu o faci pentru mine, eu o fac pentru tine. Avem alibi, și cine s-ar gândi că ne-am făcut una alteia acest serviciu? De ce nu s-a gândit Baxter că e posibil ca Ava Anders să-l fi ucis pe individul ăla? Pentru că ea nu-l cunoștea, și chiar dacă ai fi descoperit că Suzanne Custer lua parte la programul Anders, tot nu te-ai fi gândit la varianta cu pricina. Pentru că ar fi părut irelevant.

— Asta până în clipa în care te uiți mai atent la uciderea lui Anders, refuzi s-o consideri un simplu accident și investighezi mai adânc, ajungând la concluzia de față. Și începi să-ți pui întrebări.

— Lași deoparte varianta asta.

Eve expiră aerul cu putere.

— O lași deoparte până în secunda în care te hotărăști s-o cercetezi mai cu de-amănuntul. Dar tu? Ți se pare verosimil?

— Cea cu personalitate mai puternică, cu mai multă putere e cea care alcătuiește planul, atrăgând-o în schemă pe femeia mai slabă de

înger. În plus, e și prima care comite crima, ca s-o poată obliga pe cealaltă. Când cea slabă face totul conform instrucțiunilor primite, lucrurile nu mai sunt de mult atât de limpezi și ordonate. Da, mi se pare verosimil.

— E mult mai ușor s-o faci pe femeia mai slabă să-și deschidă sufletul. O s-o chemăm pe Suzanne Custer la secție, o s-o interogăm.

Mișcându-se de colo-colo, Eva ocoli panoul de afișare a datelor cazului Anders.

— O s-o interogăm cum scrie la carte, o s-o luăm suficient de tare, astfel încât s-o demaște pe Ava. Dar înainte de asta, am nevoie de mai multe date. Dă-te la o parte.

El plecă de la birou.

— Mai vrei să verifici și celelalte nume?

— Deocamdată ne concentrăm asupra acestuia. Aici avem un pont de milioane, cred că l-am găsit pe cel potrivit. Simt un freamăt interior, ca o premoniție.

— Păstrează-l pentru mine, de acord?

— Ha-ha. Trebuie să găsesc cât mai multe informații despre ea. Baxter are un dosar extrem de bine întocmit. Dar acum trebuie să privim acele informații dintr-un cu totul alt unghi. Suzanne nu și-a ucis soțul. L-a ucis pe al Avei.

— Trebuie că există o legătură între cele două asasinate, punctă Roarke. Dacă confirmi varianta primului asasinat, găsești soluția pentru cel de-al doilea.

— De unde a făcut rost Suzanne Custer de armă, de tranchilizant, de medicamentul pentru potență? Trebuie verificat. Cred că Ava i-a comunicat codul de la sistemul de securitate al casei.

În timp ce vorbea, Eve verifica numele, legăturile, întrebările.

— Ei schimbă codul o dată la zece zile, așa că trebuia să găsească o posibilitate de a pătrunde înăuntru. O verificăm și pe Ava exact pentru aceeași perioadă. Nu cred că pentru noaptea în care a fost

ucis Ned Custer a avut un alibi atât de solid. Se potrivește, adăugă Eve. Are greutatea și constituția necesare, dacă luăm în considerare unghiul din care s-a dat lovitura fatală. E genul de om care ar plănui totul astfel încât să nu lase nicio urmă după comiterea crimei și e exact genul de femeie capabilă să se folosească de cineva pentru a-și atinge scopul.

— Probabil că Baxter a verificat, cu ajutorul informaticienilor, apelurile efectuate de Custer, datele din computerul ei și tot ce a întreprins înainte de uciderea soțului ei și, presupun, că și în săptămâna ce a urmat asasinatului.

— Da, dar nu a verificat și ce a făcut ea înainte ca Anders să fie ucis.

Eve așeză degetul pe notițele ei, acolo unde era scris numele lui Thomas Anders.

— Nu avea rost. Nu era bănuită de uciderea soțului, având un alibi solid. Da, te uiți, verifici, dar iată că Baxter nu a avut nicio presimțire. Pentru că nu avea cum. Acum avem toate informațiile la îndemână. Și pe cele din Cazul Anders. O să le verificăm, mergând spre perioada dinaintea morții lui Custer.

Ea pocni din degete.

— Pun pariu că un nemernic ca acest Custer avea pe-acasă și medicamente pentru potență. Cât despre barbiturice, hmmm… oare o mămică drăguță ca Suzanne nu era în stare să facă rost de ele? Cred că ea a făcut rost de ele. Nu făceau parte din planul Avei.

— E groaznic să știi că soțul tău a fost ucis într-o asemenea manieră, comentă Roarke. Bănuiesc că un doctor cu suflet mare i-a prescris văduvei tranchilizante. Dar de ce să le înghiți, când poți să le păstrezi…

— O idee excelentă. Excelentă. Un medic nu ne-ar furniza asemenea informații dacă nu avem mandat, dar am putea începe prin a-i verifica plățile, contul, să vedem dacă a plătit vreun consult

medical sau la vreuna din farmacii în perioada dintre cele două asasinate. Da, ne apropiem de autorul celui de al doilea asasinat, da, pariez că așa e. Totul e rece și dintr-odată devine fierbinte.

Ea puse în funcțiune link-ul, formând numărul de acasă a lui Baxter. Când auzi vocea robotului telefonic, transferă convorbirea către mobil.

Ascultă mai întâi o melodie, o melodie lentă, semănând cu un blues, și își spuse că el se afla probabil în mijlocul unei partide de sex. Pe ecran apăru chipul lui Baxter, în spatele lui zărindu-se un fascicul slab de lumină.

— Ar fi bine să fie vorba de ceva important.

— Mâine, la opt fix, la mine acasă.

— Până luni nu sunt de serviciu. Am…

— Acum ești. Și să-l aduci și pe cel mic.

— Ia mai scutește-mă, Dallas. Sunt liber și mai am deasupra și o brunetă focoasă.

— Ei, ar fi cazul ca în noaptea asta să-i faci pe plac după pofta inimii, pentru că mâine-dimineață la ora opt punct ești aici, la mine în birou. Cam cât de repede vrei să închizi cazul Custer?

Uitătura aceea furioasă dispăru ca prin farmec.

— Ai descoperit ceva?

— Mai fierbinte decât bruneta aceea. La opt fix. Dacă mai ai și alte notițe care nu sunt trecute în dosar, nu uita să le aduci.

— Dă-mi un indiciu, te rog.

— Străini în tren. Caută acolo.

Închise aparatul, după care îi contactă pe Peabody și pe Feeney.

— Se pare că va trebui să pregătim un bufet standard pentru polițiști, zise Roarke. Și încă într-o zi de sâmbătă.

— Nu trebuie să-i hrănești. Îmi doresc să fie și Mira aici. Ca să alcătuiască profilul suspectei. Se uită la ceasul-computer de la mâna ei. Nu e chiar atât de târziu.

— În timp ce-i strici seara lui Mira, trimite-mi o copie a dosarului. Mă uit puțin la situația ei financiară.

Se încruntă spre el.

— E încă activ și disponibil. Mda, poți să faci asta. Eu solicit o cercetare completă a dispozitivelor electronice. Când verifici conturile, plățile, vezi dacă Suzanne a cumpărat cu ceva vreme în urmă niște pastile pentru potență.

După ce copie și trimise fișierul cu pricina, Eve își privi link-ul. Chiar nu era foarte târziu, își aminti ea. Dar fiindcă tot avea în minte acele pastile, se gândi că poate soții Mira tocmai împărtășeau un moment mai special.

— Iisuse, ar trebui să mă autocenzurez.

Inițiе convorbirea, transferând-o spre căsuța vocală.

— Doctore Mira, nu vreau să vă stric seara. Dar am dat de un indiciu în cazul Anders și există o mare posibilitate ca acest asasinat să aibă legătura cu un altul mai vechi, care deocamdată e pe rol și nu a fost soluționat. Îmi dau seama că mâine e sâmbătă…

Mai degrabă își dădea seama pentru că Roarke îi spusese acest lucru.

— Dar mâine-dimineață, la opt, am solicitat o întâlnire a întregii echipe la mine acasă…

— Eve?

— O, bună.

Se auzea din nou muzică, dar nu de pe o casetă porno, slavă Cerului, însă asta însemna că se pregăteau pentru o seară romantică, după cum intuia Eve.

— Regret că te deranjez tocmai acum când… indiferent ce făceai. Am o informație pentru tine. Mâine, la mine acasă, avem o mică ședință și dacă ai putea…

— La ce oră?

— La opt fix.

— În regulă. Voi fi acolo. Vrei să studiez anumite informații?

— Nu, dimpotrivă, aș prefera să nu o faci, să nu știi nimic.

— Perfect.

Mira aruncă o scurtă privire în direcția opusă, după care privi cu afecțiune în ecran.

— Dennis îți trimite și el salutări. Ne vedem mâine-dimineață.

— Mulțumesc.

Eva își luă privirea de la ecranul link-ului, apăsându-și degetele pe pleoape.

— Or s-o facă, murmură ca. Dacă nu în secunda asta, atunci, cât de curând. Preferam să nu o știu.

Ca să-și alunge imaginea aceea din minte, se concentră din nou asupra dosarului alcătuit de Baxter, căutând noi informații.

La un moment dat, motanul își făcu apariția pe biroul ei. Când singurul lucru pe care-l primi fu: „Să nu te așezi pe documentele mele", el sări din nou pe podea, pornind țanțoș spre încăperea în care se afla Roarke.

Ea deschise un nou dosar, ascultând corelațiile, legăturile, actuale și posibile, coordonatele temporale. Pe dosul panoului pe care erau înșiruite informațiile legate de cazul ei, aranjă fotografiile, notițele, rapoartele. Se retrase câțiva pași și le studie.

Da, vedea, vedea la propriu cum se desfășurase totul. Pașii, loviturile, înscenările, mișcările, greșelile. Nu era suficient, recunoscu ca, pentru arestare, pentru condamnare. Dar pasul acela avea să urmeze și el.

Yala și cheia, așa vedea ea această poveste. Cazul Anders era yala. iar cazul Custer era cheia. Odată ce avea să le potrivească, să răsucească cheia în direcția potrivită, yala avea să se deschidă. După care ca avea să intre și să sară la beregata Avei.

Se duse în biroul lui Roarke. El ședea la birou cu motanul tolănit în poală.

— Ai găsit ceva?

— Conturile nu prea permit o cercetare amănunțită a lui Suzanne Custer. După câte văd, cel care avea un cuvânt de spus la capitolul acesta era soțul. Majoritatea retragerilor și a depunerilor îi aparțineau. În ultimele șase luni a făcut cumpărături la un anumit sex shop „Just Sex". Nu m-aș mira să găsesc și o parte din produsele care ți-au trezit interesul.

— Sper că te referi la interes profesional.

El se mărgini să surâdă.

— Eu unul, până în momentul de față, m-am distrat puțin și am cercetat oferta vânzătorilor…

— Muncă de hacker, nu?

— Cu câtă dezaprobare pronunți acest cuvânt. Am explorat puțin. Precis o faci și tu, legal și cu precizie, dar mie îmi place să-mi satisfac curiozitatea.

El nu mai adăugă nimic, luând pur și simplu sticla de apă și bând din ea. Ochii îi străluceau amuzați pe deasupra sticlei, privind-o.

— Prostii. Da, o să obțin toate informațiile pe căi cât se poate de legale, dar zi, ce ai descoperit?

— Multe printre care intră delicioasele produse vândute sub marca „hard-on" și livrate într-un pachet sugestiv.

— Verifică unul dintre ele.

— A cumpărat mai multe jucărele și medicamente pentru potență. incluse pentru cocoșel, sonde, prezervative din diferite texturi, vibratoare.

— Mai verifică unul.

— Din păcate nu apar și șnururile.

— Dar le au la vânzare. Am verificat și am aflat că magazinele astea comercializează tipul acela de șnururi. Suzanne a făcut vreo vizită pe acolo?

— Nu apare nicio înregistrare în acest sens. Ei primesc bani cash. Dar, cu două săptămâni înainte ca Anders să fie ucis, ea a fost la o clinică. Potrivit datelor, a fost consultată de doctorul Yin…

— Le-ai verificat datele, ca un adevărat hacker?

— Nu, dar le-am cercetat, ripostă el blând. După care a plătit la farmacia care deservea acea clinică, cumpărând o cutie cu seringi care pot fi folosite și la domiciliu și lotrominafină lichidă, un barbituric care te ajută să adormi după ce ai suferit o criză de nervi.

— Ooo, ce descoperire epocală. Trebuie să obțin toate aceste date și pe cale legală și să le raportez. Cu asta o dau gata.

— Unde pleci?

— Nu e niciodată prea târziu să contactezi pe cineva de la APA, răspunse ea, grăbindu-se să ajungă în biroul ei. Iau legătura cu Reo, o pun repede în temă și o rog să demareze procedura pentru emiterea mandatelor de arestare pe baza datelor pe care tocmai mi le-ai comunicat.

— După care legăm totul cu fundiță și i le punem în poală, comentă Roarke, adresându-i-se motanului. Așa e când trăiești cu un polițist.

O auzi vorbind cu Cher Reo, comunicându-i cele aflate și certându-se cu voce scăzută cu încăpățânata aceea. Își mai făcu de lucru câteva minute, studiind situația financiară a lui Suzanne Custer din ultimele săptămâni.

— Găsește-ți un alt loc, îi spuse Roarke lui Galahad, ridicând trupul moale al motanului și așezându-l ușor pe podea.

Când intră în biroul lui Eve, ea ședea la masa de lucru, verificând alt șir de notițe.

— O să facă rost de ele. A cam vociferat, dar face rost de ele.

— O fi vociferat, probabil, fiindcă ai sunat-o aproape de miezul nopții.

— Aproape. Uite, așa poți să le așezi.

Eve ridică palmele. Cu degetele răsfirate și așezate față în față, după care le uni unele cu altele. Ca niște dinți. Ca niște roți de angrenaj.

—Trebuie doar să-ți formezi imaginea în minte. Ei, e aproape perfectă, o mașinărie ale cărei elemente se îmbină perfect. Curat și eficient. Problema apare în cazul celor care o mânuiesc. Ava a greșit când a ales-o pe Suzanne să pună în funcțiune mașinăria.

El se așeză încet pe biroul ei.

— Dar de ce spui că a fost o alegere greșită?

— Privește-o atent.

Eve făcu semn spre panou.

—Studiază-i datele, trecutul, uită-te atent la chipul ei. Ava s-a uitat și a văzut în ea o fire slabă, ușor de manipulat, ușor de introdus în planurile sale fiindcă avea un soț care o înșela și care abuza de ea. A văzut în ea femeia de rând pe care nimeni nu o va lua în seamă, nimeni n-o va suspecta. O femeie care-i era datoare.

— Dar tu ce vezi?

— Aceleași lucruri. Dar mai văd în ea și pe femeia care se străduie mult și din greu ca să le ofere o viață mai bună copiilor ei, care caută o cale prin care să-i facă fericiți. O femeie care, potrivit vecinilor ei, așa cum rezultă din cercetările lui Baxter, încearcă să ducă, alături de copii o viață curată și ferită de necazuri. Înainte de evenimentul acesta, ea nu a mai comis nicio fărădelege. Când obligi un om să comită o faptă ca asta sau când ademenești pe cineva să treacă dincolo de linie, mai devreme sau mai târziu aceste persoane privesc în urmă și regretă fapta comisă. Iar eu o s-o fac cât de curând să regrete.

— Putem trece la fapte peste exact opt ore.

— De ce… Ah.

— În seara asta ai făcut tot ce se putea face.

— Nu chiar.

Ea salvă datele, le copie, după care închise computerul.

—Probabil că e bine, totuși, să le las puțin să se mai coacă.

Roarke o luă de mână, trăgând-o după el în momentul în care ea vru să se apropie de panou.

— Ar trebui să te intereseze faptul că Suzanne Custer e mult mai bogată acum decât pe vremea când trăia alături de soțul ei.

— O asigurare de viață frumușică, o pensie decentă.

— Mai e ceva. La o analiză rapidă a veniturilor lor comune din ultimele douăsprezece luni, constați că el a cheltuit aproape 46% pentru a-și satisface propriile nevoi, dorințe și pentru a cumpăra diverse bunuri. Cele 54% rămase trebuiau să acopere cheltuielile casei, mâncarea, spitalizarea, medicația, îmbrăcămintea, transportul, plata studiilor pentru copiii lor și așa mai departe. Acum ea beneficiază de asigurarea soțului și, ca văduvă și mamă, primește de la serviciu o pensie, așa încât are un venit aproape la fel de mare ca și înainte. Cu vreo 8% mai mic.

— Cu un minus de 46%. Deci, în total dispune de… dar de ce fac eu socoteli de aritmetică la miez de noapte?

— 38% la sută, dacă ne folosim de datele acestea și dacă luăm ca exemplu o perioadă de un an.

— Mi se pare un venit destul de bun. Da, nu venitul extraordinar al Avei, dar e totuși ceva solid. E chiar… proporțional, dacă stai puțin să analizezi. Și e o altă informație de care trebuie să mă folosesc în clipa în care doamna Custer se va prezenta la interogatoriu. Îți mulțumesc.

Ea medita la asta în timp ce se dezbrăca.

— O parte dintre seminarele Avei se referă la chestiuni legate de buget, planning financiar. Pe ce pui pariu că Ava a discutat cu Suzanne despre situația ei financiară și despre îmbunătățirea ce i s-ar putea aduce?

— Strategia de bază ar fi aceea de a enumera absolut toate avantajele posibile. Înlăturând toate dezavantajele statutului său social. Bănuiesc că toate aceste seminare te învață cum să devii o persoană mai activă, care se autodepășește și ia decizii importante pentru a îmbunătăți situația propriei familii. O femeie deșteaptă poate dirija totul în direcția dorită pentru a atrage, cum spuneai și tu, o femeie vulnerabilă.

Doamne, câte jocuri ale minții, cugetă Eve, dar ce puține dovezi.

— Au timp să se mai coacă până mâine, îi reaminti el. Și dacă tot vorbim de seducție…

El îi apucă șoldurile.

—Parcă trebuia să desăvârșim împăcarea noastră.

— O, da. Cred că acum ne putem ocupa de asta.

Punându-și palmele pe umerii lui, ea se descălță, după care se agăță de el, înconjurându-i talia cu picioarele.

—Cât de supărați am fost?

— Eram furioși.

— Nu mi se mai pare o ceartă atât de groaznică, dacă stau să mă gândesc.

— A fost o luptă pe cinste care era gata-gata să distrugă fundația mariajului nostru.

— Pe naiba.

— Da, așa a fost.

El o îmbrățișă, lăsându-se apoi să cadă pe pat împreună cu ea. O privi râzând, după care o sărută cu delicatețe.

—O zi e bună când se sfârșește astfel.

Ea îi cuprinse obrazul în palme.

— Zilele bune sunt mai multe decât cele rele, din punctul meu de vedere.

Toate sunt bune, gândi ea, alături de el. Înălță buzele spre el și amândoi se lăsară în voia unui sărut plin de pasiune.

Totul se petrecuse pas cu pas, fără sforțări, cu tandrețe și fără cuvinte. Și odată ce se căsătoriseră, reflectă Eve, fiecare anticipase dorințele celuilalt. Se înălțaseră, căzuseră, se rotiseră, alunecaseră. Da, totul fusese și avea să fie și de acum încolo o înfiorare, o încântare, de fiecare dată când îl atingea, îl simțea, îl gusta. Dar peste toate exista senzația de plăcere și confort, acea panglică de catifea care acoperă o lamă de argint.

Pulsul ei se înteți iar mușchii, pe care îi simțise încordați de-a lungul zilei aceleia interminabile, se relaxară.

Roarke simți cum ea îi dăruiește acea capitulare calmă și fluidă. Că și-o oferă ei însăși. Îi aprinse sângele, blocându-i inima, cu toate că acum bătea mai tare și mai accelerat. El o luă în posesie, savurând centimetru cu centimetru, zona de sub maxilar, acolo unde pielea era incredibil de fină. Plăcerea îi invada adâncul ființei în timp ce mâinile ei îl mângâiau, îl strângeau, îl atingeau precum o șoaptă.

Era ca și cum ea îl poseda pe el, atrăgându-l în miezul ființei ei, care se deschidea, cerea și lua totodată, ghidându-l spre centrul fierbinte. Captivându-l cu propria pasiune, astfel că fiecare mișcare lungă și fără grabă pulsa în trupul fiecăruia dintre ei.

Încet, cu o încetineală înnebunitor de minunată, consumau fiecare strop al plăcerii intense. Privindu-se în ochi, cu degetele de la mâini unite, urmau amândoi ritmul acela leneș și chinuitor de plăcut. Capul ei rămase prăvălit pe spate chiar și în secunda în care respirația îi deveni sacadată.

El își lipi buzele de curbura gâtului ei. În zona aceea foarte sensibilă de sub bărbie, ritmul pulsului ei părea să capete valori paroxistice. În secunda următoare, gurile lor e regăsiră, iar el se lăsă dus de val spre marea capitulare.

20

Eve se trezi devreme a doua zi și puse în ordine datele deja strânse. Alcătui un fișier separat cu informațiile obținute în urma explorărilor lui Roarke. Cât de curând, mandatele de arestare aveau să conțină respectivele date.

Decisese să nu anunțe pe nimeni despre bufetul pe care-l pregătise, despre scaunele confortabile care-și așteptau și ele ocupanții, chiar în biroul ei. La ce-ar fi folosit? Răsfoi notițele, cercetând încă o dată materialele afișate pe panou.

Baxter o luă prin surprindere, intrând în birou mai devreme de ora opt.

— Ei, bag seamă că, la urma urmei, bruneta nu a fost chiar așa fierbinte.

— Ba chiar foarte fierbinte. Am lăsat-o cuibărită confortabil în… oau, mâncare! Caldă!

Eve urmări cum se repede la bufet, ridicând capacul primului vas termoizolant.

— Oh, carne de porc.

Luă o bucată de șuncă și mușcă din ea.

— Servește-te, replică Eve sec.

—Asta și făceam.

Fără pic de jenă, Baxter luă repede o farfurie.

—Între timp, ia spune-mi care e motivul pentru care mai adus aici ca să degust carne de porc și, uaaau!, și ouă de la mama găină, proaspete, proaspete, la ora opt a dimineții, într-o zi de sâmbătă.

— O să afli când va sosi întreaga echipă.

— Mai nou avem o echipă?

El cercetă fiecare vas în parte, umplându-și farfuria cu mâncare, privind când la minunățiile acelea, când la Eve. După părerea lui Eve, toate prăjelile alea îl interesau mult mai mult.

— Da, așa e. Unde-i Trueheart?

— Trebuie să sosească. Peabody?

— La fel. I-am chemat și pe Feeney, pe Mira și… pe consultantul civil, rosti ea în clipa în care Roarke păși în birou.

— Baxter.

— Porc a-ntâia. Mulțam.

— Plăcerea e de partea mea.

Roarke își turnă o cană de cafea, după care ridică din sprânceană spre Eve.

—Locotenente?

— Da, da, de ce nu? Să vedem dacă reușim să lucrăm în pauzele dintre înjurături.

— Uaaau, micul dejun!

Peabody intră în cameră, urmată de McNab.

— Ți-am spus eu că nu trebuie să hrănești cățelușii, replică Eve încruntată.

— Dar uită-te și tu ce drăgălași sunt.

Roarke îi oferi cana cu cafea.

— Scuze, am întârziat?

Trueheart intră cu pas grăbit.

—Am pierdut… Oooo!

Chipul lui de tânăr erou se lumină brusc precum lumânarea de pe tort.

— Ia niște carne de porc, puștiule, îi recomandă Baxter. Echipa e la micul dejun. Salutare, Feeney, doamnă doctor Mira.

— Bună dimineața. O, ce frumos!

Mira îi zâmbi lui Eve, făcând semn cu capul către Roarke.

— Ce gest deosebit.

— McNab, să nu mănânci tot bacon-ul.

Feeney îl dădu la o parte ca să apuce și el măcar o bucățică.

— Ai și șuncă, replică McNab cu gura plină.

— Poate că după ce-o să terminați cu îndopatul și mozoleala, o să reușiți să mă și ascultați.

— Eu pot să mă îndop și să și ascult.

Feeney se uită de jur împrejur, la ceilalți.

— Voi nu?

— Ei, la naiba, înfulecați cât puteți și apoi luați un loc în spațiu.

Polițiștii și păpica, gândi ea. Dacă-i pui în aceeași cameră se creează haos.

— E vorba de o ședință oficială, nu de concursul „Ia să vedem cât înfulecă fiecare".

— În cazul acesta, ia și tu.

Roarke îi oferi o farfurie pe care se afla o porție de bacon cu ouă.

— N-o să mai fii atât de pornită dacă mănânci puțin.

— Tu ești de vină.

— Da, nu-i așa?

El rânji fără cea mai mică urmă de remușcare.

— Haide, ia, bagă și tu ceva în stomac.

Ea făcu întocmai, la fel ca ceilalți.

— Parcă ați fi niște vulturi… scuze, îi spuse Eve lui Mira, nu am vrut să te jignesc.

Mira gustă din ouă.

— Nici nu ai făcut-o.

— Unii dintre voi poate că știți deja că detectivul Mare Mâncător de carne porcină și Danish, ajutorul lui, au început ancheta în cazul unui omor cu aproape două luni în urmă. Baxter, te rog să faci o scurtă recapitulare.

— Numele victimei e Ned Custer, începu el, după care prezentată informațiile cele mai importante.

După ce termină, Eve afișă pe ecran fotografia și datele de identificare ale lui Suzanne Custer.

— Văduva are un alibi care încă stă în picioare, spuse. Pe urmă, s-a dovedit că transmisiile prin intermediul link-urilor au fost inițiate din apartamentul ei, iar cei de la informatică au făcut verificarea și au constatat că era vorba de convorbiri live, nu înregistrate. Suzanne Custer nu și-a ucis soțul. Nu doar că nu se afla în încăperea aceea, dar nici din punct de vedere fizic nu era dotată corespunzător pentru a putea comite fapta.

— Prea scundă și prea subțirică, confirmă Baxter în pauza dintre două înghițituri.

— Cercetarea amănunțită și greoaie a detectivului principal și a ajutorului său a arătat că ea nu avea un iubit, o rudă sau un prieten care să-l fi ucis pe Custer în numele soției lui, continuă Eve. Din investigație a rezultat că soția nu dispunea de mijloacele necesare sau de o situație financiară potrivită pentru a angaja pe cineva care să dea lovitura. Văduva, totuși, are parte de o situație financiară bună după moartea lui Custer, și cum soțul o bătea, o înșela și-și ținea pumnii strânși pe lângă punguță, soția are acum și beneficii de ordin emoțional, fizic și practic de pe urma morții lui.

— Dallas, nu avem cum s-o prindem, declară Baxter, ridicând mâinile, în una din ele ținând furculița în care sta înfiptă o bucățică de șunculiță afumată pe grătar. Am cercetat-o deja din toate unghiurile posibile în legătură cu acest asasinat.

— S-a făcut albă ca hârtia.

Trueheart se foi în scaun în clipa în care Eve își îndreptă atenția asupra lui.

— Când eu și detectivul Baxter ne-am dus la ea să-i dăm vestea, nu părea foarte surprinsă să vadă doi polițiști la ușa ei. Părea mai mult obosită și resemnată. Zicea că nu are bani pentru cauțiune. Și când i-am spus că el era mort, s-a făcut albă ca hârtia. Trebuie să recunosc, nu părea că se preface. Părea sinceră.

— Și probabil că așa era. Haideți acum să ne referim la cazul Anders. Peabody și cu mine ne ocupăm de el.

Baxter se duse să-și mai ia o porție de cafea, în vreme ce Eve continuă cu prezentările.

— Cauți o legătură? Întrebă el. Pentru că se pare că ambele victime au fost ucise de un CI, de un partener de sex?

— Ce legătură interesantă, nu? La fel ca și una din greșelile comise. Ava Anders.

Eve ordonă afișarea fotografiei de pe cartea de identitate a Avei și a informațiilor referitoare la Suzanne.

— Și ea are un alibi beton pentru noaptea în care a fost ucis soțul ei. Cu toate că în aparență pare să aibă mai mulți prieteni și mai multe resurse financiare decât Suzanne, nu există probe că ar fi angajat pe cineva pentru comiterea crimei. Cercul ei de prieteni nu pare potrivit pentru o asemenea faptă.

— Și ea pare să aibă avantaje financiare și dacă zgârii puțin pojghița mariajului fericit, descoperind minciuna și manipularea din spatele ei, îți dai seama că iese în avantaj pe mai multe planuri.

Ea se întoarse cu fața spre panou, atentă la datele afișate.

— Cele două doamne au foarte multe în comun, dacă lași la o parte aparențele. Și se și cunosc. Încă o greșeală. Cei doi copii ai lui Suzanne Custer sunt înscriși în programele sportive ale familiei Anders. A participat la câteva seminare și vacanțe de weekend pentru mămici organizate de Ava. A lucrat o vreme și ca voluntar.

— Hmmm, făcu Feeney, iar Eva realiză, privindu-l, că îi picase deja fisa.

— Crezi că doamna Anders s-a inspirat în cazul soțului din ceea ce i s-a întâmplat lui Custer?

Baxter se încruntă, cercetând atent panoul.

— Mica Suzanne a avut ceva noroc, eu de ce nu am? Poate că a vorbit cu un CI ca să-i facă acest serviciu, poate că a plătit pe banii companiei, apoi…

— E vorba de o metodă mult mai simplă, comentă Feeney, mâncând cu poftă încă o porție de carne tocată. Simplitatea e cea mai bună alegere.

Baxter se încruntă, după care…

— Iisuse!

Șocul își făcea efectul, observă Eve, destul de puternic astfel încât Baxter să uite de cafea și de carnea de porc.

— Roarke, ajută-mă, te rog, îi zise ea lui Roarke.

Împreuna, întoarseră spatele panoului spre cameră.

— Ava Anders le cunoaște pe Bebe Petrelli și pe Cassie Cordon. Femeile nu au vrut să intre în planul ei, dar ea a vrut să încerce apa cu degetul. Ava îl cunoaște pe Charles Monroe. Un CI cu licență, fără cazier, unul care e plătit în lire englezești. Dar se folosește de el pentru a justifica perversiunile soțului, pe care ea le detesta. Afirmând că îl iubea în ciuda tuturor acestor lucruri. Ava are de-a face și cu Brigit Plowder, cu Sasha Bride-West. Au alibi. Sunt foarte bune prietene, formând un trio unit.

În vreme ce vorbea, Eve arăta către fiecare fotografie, subliniind fiecare legătură în parte.

— Ava îi cunoaște și pe Edmond și Linny Luce, prieteni cu victima care, la nevoie, pot să depună mărturie că cei doi aveau un mariaj liniștit și fericit. Numai că, dincolo de aparențe, ei nu o simpatizează, nu o simpatizează câtuși de puțin. Ei nu îi pasă de

asta. Nu îi pasă că cineva ar putea să facă legătura între ea, doamna manierată, doamna care face acte de caritate, și femeia aceea mai puțin norocoasă care era înscrisă în programele patronate de ea.

În clipa aceea, așeză degetele pe fotografia lui Ned Custer.

— Este mai mult ca sigură că nimeni nu ar face legătura nemernicul între ăla împuțit și moartea soțului ei, un cunoscut filantrop. Crimele au fost comise la câteva luni distanță, motivațiile și cartierele unde s-au produs fiind diferite.

— Varianta pare viabilă, șopti Peabody cu respirația întretăiată.

— Chiar a fost viabilă, o corectă Eve. Cei doi bărbați au fost uciși.

— Tu crezi că au făcut schimb de asasinate. Să fiu al dracului, adăugă Baxter.

— Sunt convinsă că așa au procedat. Ava plănuiește totul de mult. De cel puțin doi ani de zile, din moment ce eu o bănuiesc de uciderea socrului ei. Dar e posibil ca planul să fie cu mult mai vechi. Imediat după eliminarea socrului.

Eve bătu cu degetele peste fotografia lui Reginald Anders, care era așezată pe panou.

— Miza devenise cu mult mai mare și mai tentantă. Mai mulți bani, mai multă putere, mai mult control. Cred că armura aia începuse s-o strângă al dracului de tare. Zi de zi să fie obligată să-l privească pe soțul ei, să joace rolul nevestei fericite, să-i asculte disertațiile nesfârșite despre sport, despre afacerile și programele lui. Probabil că planificarea crimelor a ajutat-o să depășească aceste momente insuportabile. Apăruse deja luminița de la capătul tunelului.

— Așa este, aprobă Mira în secunda în care Eve se întoarse cu fața spre ea. Pentru o personalitate care are ca obiectiv atingerea unui țel, care privește în perspectivă, planificarea este în fapt o gratificație, un premiu. Pentru cineva care e obișnuit să joace doar roluri pe termen lung, succesul în acel rol îi producea o satisfacție

imensă. Dar tu vorbești aici de ani și ani de zile, Eve. Orice actor, fie el imoral și egocentric, ar avea nevoie de momente de relaș.

— Victima călătorea foarte mult, iar ea îi încuraja aceste călătorii. Adesea se distra în timp ce el era plecat, fără a-i invita la aceste petreceri și pe nepotul lui sau pe prietenii lui apropiați. Ea alege să petreacă în stil propriu. Și îl alege pe Charles. El îi folosește drept paravan, îi apără imaginea, dar să nu uităm să luăm în calcul și partidele excelente de sex, mai ales când ai ocazia să fii la cârma lor. Pentru că clienta e cea care are puterea de decizie în relația cu un CI.

— Dacă ea l-a ucis pe Custer, probabil că l-a și urmărit, punctă McNab. Probabil că soția lui nici nu știa prin ce bar bântuia el în noaptea cu pricina. Și nu cred că Anders a făcut totul dintr-un impuls de moment. Precis că a pus totul la cale.

— Exact. Vom cerceta iar locurile pe unde el obișnuia să bântuie, vom arăta fotografia Avei, și cea în care are părul roșu, generată pe calculatorul lui Yancy. Precis că ea l-a pescuit. O femeie ca ea nu putea lăsa lucrurile la voia întâmplării.

— Așa e, întări Mira.

— Vom descoperi o legătură între ea și cel pescuit. Vom arăta în localurile respective fotografia ei. Nu are alibi pentru noaptea în care Custer a fost ucis, dar trebuie să ne pregătim bine dovezile. Și-a cumpărat peruca, vestimentația potrivită. Vom afla de unde. O să cercetăm în amănunt dosarul legal de moartea socrului ei, ca să descoperim erorile pe care le-a făcut. După aia o înhățăm. O luăm pe sus și apoi o punem la podea. O acuzăm de comiterea a două asasinate și de conspirare la comiterea unuia dintre asasinate de către o altă persoană.

— Suzanne Custer, murmură Baxter.

— Da, ea e acul din carul cu fân și acul cu care vom coase cap la cap toate aceste fapte. Are încredere în tine.

— Mda. Baxter oftă. Da, are.

— O să folosim asta în avantajul nostru. O s-o prindem, Baxter, noi amândoi. O vom prinde în laț fiindcă ea nu are firea Avei.

— A devenit brusc agitată.

Trueheart se uită la Baxter.

— După câteva zile de la comiterea crimei, când ne-am dus să vorbim cu ea, a devenit brusc nervoasă, agitată. Nu voia să stea de vorbă cu noi. Dar am reușit s-o calmăm.

— Da, da. Dar nu a fost de-ajuns, nu aveam nicio dovadă ca să o arestăm. Absolut nimic. Așa că am pus totul pe seama nervilor și a situației. M-a păcălit, fir-ar să fie.

— Acum am pus laba pe ea, îi aminti Eve. Doctore Mira, ne-ai putea prezenta un profil psihologic pentru Suzanne Custer?

— Pe baza celor spuse de detectivul Baxter, aș spune că e o femeie care se crede sau se așteaptă să fie considerată o victimă. Acceptă sau cel puțin se supune atitudinii soțului. Cu toate că își dorește o viață mai bună pentru copiii săi, ea nu reușește să profite de avantajele oferite de programul dedicat femeilor abuzate. E posibil ca ea să nu se considere o femeie aparținând acestei categorii. Nu deține controlul, dar nici nu caută să-l obțină. Din punctul acesta de vedere, până la întocmirea unei analize mai aprofundate, aș spune că ea se teme, dar în același timp caută compania celor care au autoritate asupra ei.

— O femeie care face exact ce i se cere.

— Așa se pare, declară Mira, potrivit datelor pe care le am la dispoziție în acest moment. Dar mi-ar plăcea să-i analizez trecutul, perioada copilăriei.

— Ți-aș rămâne îndatorată dacă ai face asta cât mai repede cu putință. Feeney, McNab, vreau să faceți o verificare a cumpărăturilor făcute on-line. Căutați informații legate de peruca și hainele cumpărate de Ava. Încercați să aflați cât mai multe. Poate că le-a cumpărat cu un an sau doi în urmă. La naiba, ar fi posibil să le fi

luat de acum zece ani. Verificați toate mijloacele de comunicare dintre ea și Suzanne Custer, link-urile sale personale și pe cele care au legătură cu Anders. Vom emite mandate care să ne permită să verificăm și aparatura de comunicație a doamnelor Plowder și Bride-West.

— S-a făcut, răspunse Feeney, mâncând în continuare.

— Trueheart, tu o să faci echipă cu Peabody. Verificați ce a cumpărat Suzanne de la un magazin numit Just Sex. Soțul ei obișnuia să-și facă cumpărăturile acolo, așa că nu ar fi straniu ca, în caz de nevoie, să se fi dus și ea tot acolo. Faceți rost de fișa ei de la clinica în care s-a tratat, la un anume doctor Yin, și de medicația prescrisă. Verificați cursele Autorității de Transport. Probabil că a folosit mijloacele de transport în comun ca să ajungă la locuința familiei Anders și înapoi. Fiind mama a doi copii, cred că folosea cu regularitate metroul, că avea legitimație.

— Doamnă locotenent.

Trueheart ridică mâna, după care o lăsă jos imediat ce Baxter îl lovi cu cotul.

— Nu cred că și-a lăsat copiii singuri acasă. Nu cred că a plecat și și-a lăsat copiii nesupravegheați. Nu e genul acela de femeie.

— Bun. Atunci trebuie să verificăm dacă are o soră sau dacă și-a lăsat copiii în altă parte în noaptea aceea. În cazul în care consultantul civil are puțin timp…

— Consultantul civil poate să sacrifice puțin timp când și când crede, comentă Roarke.

— S-a folosit o telecomandă pentru dezactivarea sistemului de securitate de la locuința familiei Anders. O telecomandă cu rază lungă de acțiune, ilegală. De unde a fost procurată și care dintre cele două asasine a folosit-o? În privința asta nu avem nicio informație certă. Ție îți revine sarcina de a o descoperi.

— Nu-i la fel de distractiv precum vizita la un sex shop, aprecie Roarke, dar și piața neagră are șarmul ei.

— Mult noroc, îi ură Feeney. S-ar putea să existe sute de modele asemănătoare, sau versiuni diferite ale modelului în cauză, care putea fi cumpărat pe parcursul ultimilor ani. Poate fi vorba de un produs artizanal, așa că o să ai ceva bătaie de cap.

Roarke îl privi zâmbind.

— Asta face distracția și mai apetisantă, nu?

— Ia haideți în oraș să ne distrăm puțin. Baxter, declară Eve, după mine, te rog.

— N-aveam nicio șansă să o prind.

Baxter se uita pe geamul portierei, în vreme ce Eve conducea.

— Nu aveai cum s-o prinzi fiindcă nu ea era autorul.

— Era ca și cum ar fi făcut-o, iar eu nu m-am prins nici cât negru sub unghie. Dar pușiul s-a prins. Când ne-am întors la ea acasă, și ea era nervoasă, el s-a prins. Eu nu am văzut, n-am simțit, n-am mirosit nimic.

— Cred că mai bine te-ai întoarce la teancul tău de hârtii. Am auzit că firmele de securitate private sunt tocmai bune pentru polițiștii dați afară.

— N-ai decât să mă pupi, ca să parafrazez o zicală.

Dar nu părea deloc furios.

— Ea e o femeie moale, Dallas. Mira o să-i creioneze profilul psihologic, sau cum s-o numi el, dar o să reiasă că e o fire moale, oarecum rănită, obosită peste măsură. Sfioasă, dacă înțelegi ce vreau să spun. Acum, gândindu-mă la ce ne-ai relatat azi, încerc să mi-o închipui intrând în casa aceea, pompând în Anders cu barbiturice și aranjând scena astfel ca totul să pară o moarte accidentală în timpul unei partide de sex, și nu reușesc.

— O simpatizezi. Ți-e milă de ea.

Pe chipul lui apărură semnele iritării.

— De simpatizat, îi simpatizez pe mulți, iar de compătimit, îi compătimesc pe câțiva. Dar asta nu mă împiedică să recunosc un criminal cu sânge rece când îl am în fața ochilor.

— O iei ca pe ceva personal, Baxter.

— La naiba, așa e.

În timp ce se întorcea cu fața spre Eve, furia ce-l cuprinsese devenea evidentă.

— Și să nu-mi vii acum cu predica aceea de doi bani despre obiectivitate. Tu nu ai fi un polițist al dracului de bun dacă nu ai lua totul ca pe ceva personal.

Eve îl lăsă un minut să fiarbă.

— Ai fi preferat să-ți spun că ai dat-o în bară? Că ți-a scăpat? Că nu ai văzut ceea ce ar fi trebuit să vezi? Nimic nu m-ar face mai fericită decât să pun la punct un nesimțit ca tine, mare admirator și consumator al cărnii de porc, fiindcă asta mi-ar însenina ziua. Dar nu pot. Pentru că tu nu ai dat-o în bară. Nu aveai cum să ratezi ceva care nu făcea parte din scenă, nu aveai cum să vezi ceva care nu exista acolo.

— Dar tu ai văzut-o pe Ava Anders.

— Nu mi-a plăcut chipul ei nesuferit și, ai dreptate, o parte din povestea asta a devenit ceva personal. Nu mi-aș fi dat seama cum s-au petrecut lucrurile dacă tu nu mă sâcâiai în legătură cu cazul Custer. Așa că nu-i cazul să te mai victimizezi și să-ți plângi de milă, Baxter. Acum nu ai vreme de așa ceva.

— Dacă am vorbi de constituția fizică, ai ieși în pierdere.

— Iar tu ai deveni un polițist care se sensibilizează în fața văduvelor neajutorate.

— Mda.

El șuieră scurt.

— Fir-ar ea să fie de Anders, mă simt folosit, așa că baloanele și pălăriile pentru petrecerea aia jalnică le voi cumpăra mai târziu.

— Să nu cumva să uiți tortul.

Ea căută un loc de parcare pe măsură ce se apropia de locuința lui Suzanne Custer.

— O să se sperie, văzând că te însoțesc eu și nu Trueheart. Fiindcă va trebui să ne însoțească la sediul central. Dacă e deșteaptă, s-ar putea chiar să apeleze la avocați. Va trebui să o liniștim. Procedura de rutină.

— Știu cum să fiu un polițist bun.

El coborî, așteptând-o pe Eve pe trotuar.

— Trebuie să-i captez atenția, să n-o agit, pentru început, s-o fac să creadă că sunt puțin supărat că tu insiști în privința investigației de rutină.

— Mă pricep să interpretez rolul polițistului rău, sublinie Eve.

Clădirea era într-o stare deplorabilă, afectată de Războaiele urbane. Pereții, care la origine fuseseră gri, se albiseră din cauza trecerii anilor și a intemperiilor și erau plini de obscenități și de graffiti.

Păși prin intrarea strâmtă și friguroasă și urcară pe treptele ruginite până la etajul trei. Totul avea ecou, observă Eve. Pașii lor înaintând pe trepte, sunetele care se strecurau pe sub uși sau care răzbăteau prin pereți, zgomotele străzii.

Dar nimic din căldura primăvăratică de-afară nu reușea să alunge aerul acela rece.

Baxter ciocăni în ușă. De partea cealaltă se auzea gălăgia produsă de copii și sunetul unei emisiuni difuzate sâmbăta dimineața. Acele desene aiurite care-i făceau pe copii să țipe și să se entuziasmeze, își imagină Eve.

O voce de fetiță care o striga pe mămica ei se auzi atât de tare, încât ai fi zis că ușa aceea era din hârtie.

Zăvoarele fură descuiate, iar ușa scoase un scârțâit hodorogit în momentul în care se deschise.

A fost frumoasă cândva, își zise Eve, la o primă analiză a înfățișării lui Suzanne Custer. Ar fi putut să arate din nou bine, dacă s-ar fi hrănit corespunzător, dacă s-ar fi odihnit și nu ar mai fi fost stresată. Cum Eve nu prea vedea asta în viitorul femeii, era de presupus că zilele bune ale lui Suzanne se încheiaseră de multișor.

Arăta mult prea extenuată, mult prea palidă, mult prea pirpirie, ca și cum carnea de sub piele s-ar fi topit. Părul ei bogat era dat pe spate, iar chipul rămăsese descoperit și fără apărare. Un copilaș, cu ochii rotunzi, probabil băiat, stătea alături de ea.

— Detective Baxter.

— Doamnă Custer. Bună, Todd!

Baxter zâmbi larg și îi dădu un mic brânci copilului.

— Ne uităm la desene animate.

— Am auzit. Bună, Maizie.

Fetița era cu un an sau doi mai mare decât fratele ei, având acea frumusețe delicată pe care o avusese și mama sa în tinerețe. Îi oferi lui Baxter un zâmbet larg și cuceritor.

— Îmi cer scuze.

Suzanne își trecu mâna prin păr, după care se aplecă, înconjurând cu brațul umerii fiului ei.

— În dimineața asta suntem puțin cam dezorganizați. Eu… tocmai strângeam farfuriile după micul dejun, după care îi duc pe copii la antrenament. E… aveți idee… nu o putem lăsa pe mai târziu?

— Mi-e teamă că nu, doamnă Custer.

Eve veni alături de Baxter, trecu ceva mai în față și simți cum el se încruntă, puțin jenat.

— Avem de lămurit câteva lucruri, astfel că va trebui să mergem la sediul nostru central.

— La sediul central? Dar…

— Îmi pare rău, doamnă Custer.

Vocea lui Baxter părea moale precum frișca, deasupra scuzei aceleia patetice.

— Dumneaei e șefa mea, doamna locotenent. Având în vedere că nu am reușit să rezolvăm la timp cazul soțului dumneavoastră, doamna locotenent Dallas vrea să verifice anumite chestiuni procedurale.

— La sediul nostru, zise Eve, scoțând în evidență cele spuse.

— Dar e vorba de copii.

— Eu nu…

— Doamnă locotenent, vă rog.

Baxter o întrerupse pe Eve, după care se încruntă ușor, privind-o pe Suzanne.

— Putem să facem în așa fel încât copiii să ajungă la antrenament sau îi puteți lua cu dumneavoastră, și va avea cineva grijă de ei până ce vom lămuri noi lucrurile. Depinde cum preferați.

— Nu știu. Eu…

— Nu pot să lipsesc de la antrenament.

Uitând de desene, Maizie sări în sus.

— Nu pot. Mami, te rog!

— De ce să nu mă ocup eu de transportul lor? sugeră Baxter. Și să-i rog și pe doi dintre ofițeri să stea cu ei. După care, când terminăm, o să vă ducem noi la stadion. În regulă, doamnă locotenent?

Eve ridică din umeri, ca și cum nu i-ar fi păsat.

— Dacă o faci, fă-o repede. Departamentul a investit destul efort și destui bani în toată povestea asta. Te aștept afară.

— Regret, îl auzi Eve pe Baxter declarând imediat ce ea se îndepărtă. Doamna locotenent ține foarte mult la respectarea procedurilor. O să încerc să grăbesc lucrurile cât pot de mult.

Ajunsă pe trotuar, Eve o contactă pe Peabody.

— Cum stăm?

— Mă înec în jucărele. Habar nu aveam că există atâtea chestii care se pot introduce în diferite orificii ale corpului uman. Unele au mai multe variante și pot fi împachetate și vândute pe post de cadouri. Dacă îți faci un piercing, poți să obții un dispozitiv la prețul de patruzeci de dolari.

— Ce afacere.

— Da, e tentant, într-un fel. McNab ar fi în al nouălea cer. Dar având în vedere că sunt în timpul programului…

— Ești. Însă dacă bați câmpi în continuare, îți promit că ai pe gratis un piercing, imediat ce ajungi la sediu.

— O vânzătoare a recunoscut-o pe Suzanne Custer, se grăbi Peabody să declare. Imediat și-a dat seama că a văzut-o. A zis că și-o amintește pe Suzanne, fiindcă arăta foarte ciudat. A cumpărat câteva articole care par a fi cele pe care le-am găsit noi la Anders acasă. Vânzătoarea nu s-a sinchisit să verifice, dar flirtează cu Trueheart.

— Trueheart flirtează cu vânzătoarea de la sex shop? Ce a făcut Baxter din copilul ăsta?

— Nu, nu, ea e cea care flirtează. El s-a cam înroșit, dar chestia asta ne avantajează de minune.

Peabody rânji.

— E tare drăguț ce se întâmplă. Așa că ea, până la urmă a verificat datele, iar noi am obținut hârtia de care aveam nevoie. Suzanne nu a cumpărat șnururile de la același magazin. Dar a întrebat dacă aveau. Tocmai terminaseră stocul. E un articol foarte căutat, după cum am aflat în cercetarea noastră inițială.

— Verifică toate magazinele apropiate locației respective. Și dacă îți faci cumva vreun piercing, atunci ar fi mai bine să nu fie la vedere.

— Ahhhh, făcu Peabody tocmai când Eve încheia convorbirea.

Când Suzanne fu condusă la sediul central, Eve o lăsă să aștepte și să asude vreun sfert de oră, observând-o prin geamul-oglindă.

— E îngrozită, declară Baxter.

— Perfect. Probabil că nu va dura mult până o vom face să clacheze. Intră mai întâi tu și cere-ți scuze pentru felul cum s-a purtat scorpia aia bătrână.

Ea întoarse capul, când Mira intră în încăpere.

— Pare terminată. Măcinată.

Adoptând o atitudine profesională, Mira păși mai aproape de geamul-oglindă.

— Vinovăția va acționa ca o adevărată armă asupra ei. Iar copiii vor fi punctul său vulnerabil. De tine o să-i fie cel mai frică, îi declară ea lui Eve. De femeia capabilă și puternică, ceea ce ea nu este. De un personaj cu autoritate. Și bănuiesc că asta reprezintă Ava pentru ea. E obișnuită cu violența. Asta nu o va speria cine știe ce. Nici dacă o amenințI, din moment ce e obișnuită cu așa ceva. În afară de asta, e obișnuită cu izolarea, cu lipsa oricărui ajutor. Așa că, dacă îi oferi prietenie, înțelegere și sprijin, o câștigi de partea ta. Cea mai mare realizare a ei sunt copiii. Ar sacrifica aproape orice de dragul lor.

— Trebuie s-o fac s-o toarne pe Ava.

— E musai să creadă că tu ești mai puternică și mai periculoasă decât Ava.

— Chiar sunt, așa că o să creadă chestia asta. Du-te, îi spuse Eve lui Baxter.

— Prietenia pe care i-a arătat-o Ava, continuă Mira, în timp ce Baxter părăsea încăperea, sprijinul, dificultatea acelei însărcinări, dacă într-adevăr lucrurile s-au petrecut astfel, înclină balanța în favoarea Avei. Ava exercită, în clipa de față, o putere covârșitoare asupra ei.

— Știu cum s-o abordez.

Din moment ce Mira tăcea, Eve urmări cum Baxter intră în camera pentru interogatorii, ascultă apoi cum se străduia s-o liniștească, vorbindu-i cu calm.

— Știu bine cum e să cazi mereu, să fii izolată, să rămâi la podea și să crezi că nu poți ajunge mai sus de atât. Și știu și ce ai fi în stare să faci pentru ca să pui capăt acelei situații.

— Ea nu seamănă defel cu tine și nici circumstanțele nu sunt aceleași.

— Nu. Dar știu cum trebuie să mă port cu ea. Lui Baxter îi e milă de ea. Bărbații cumsecade au tendința să compătimească o astfel de femeie.

— Dar tu nu.

— Nu, eu nu. Ar fi putut să renunțe. În orice moment. Să-și facă bagajul, să ia copiii de mână și să plece.

Studiind-o prin geam pe Suzane, Eve nu simți nici cea mai mică urmă de compătimire.

— Tu spuneai că ar fi capabilă să se sacrifice de dragul copiilor ei, dar oare ce le-a oferit? Ce fel de viață le-a dăruit ea dacă, zi de zi, i-a lăsat să vadă că e o femeie slabă care-i permite tatălui s-o pocnească, să plece de acasă și să revină doar atunci când are el chef, să-și cheltuiască banii pe tot felul de porcării și jucărele pentru adulți, în loc să le aducă ceva de mâncare. Chestia asta nu se aranjează dacă îți înscrii copiii într-un program sportiv, doctore Mira. Femeia asta a omorât un bărbat pe care nu-l cunoștea, a curmat viața unui om bun, cel care le-a dat o șansă, o speranță copiilor ei. În loc să plece

departe, a preferat să ucidă. În concluzie, cred că simt și eu ceva pentru ea. Dezgust. Nu am remușcări că va trebui s-o bag după gratii. Dar vreau să mă asigur că Ava Anders va avea exact aceeași soartă.

— Eve.

Mira îi puse palma pe braț, tocmai când ea se pregătea să plece.

— Există o mare diferență între slăbiciune și răutate.

— Da, dar cu siguranță există și multe asemănări.

Eve păși în camera pentru interogatorii.

— Dau drumul la înregistrare. Dallas locotenent Eve și, Baxter detectiv David, interoghează pe numita Custer Suzanne, în legătură cu asasinarea numitului Custer Ned, cazul cu nr. HC-20913, și cu orice alt eveniment sau asasinat care are legătură cu cazul respectiv. Domnule detectiv, i-ați citit drepturile doamnei Custer?

— Nu, doamnă locotenent.

— Citiți-i-le. Pentru a fi consemnate.

El oftă.

— Da, să trăiți. E vorba de o formalitate, doamnă Custer. Aveți dreptul să păstrați tăcerea.

Frica dilată pupilele lui Suzanne, făcând-o să respire precipitat, în timp ce Baxter cita din Codul Miranda revizuit. Eve luă loc la masă, rezemându-se relaxat de spătarul scaunului.

— Ați înțeles care sunt drepturile și obligațiile ce vă revin.

— Da, dar…

— Mă frapează un anumit lucru, Suzanne. Mi se pare al naibii de oportun că tu stăteai acasă și încercai să-l contactezi prin link pe pramatia aia de soț al dumitale, care te înșela la greu, în timp ce o prostituată rămasă încă neidentificată îi tăia beregata. Ce voiai să-l rogi, să-ți cumpere o sticlă cu lapte de soia?

— Nu. El întârziase. Eu am vrut doar să…

— Venea adesea târziu, nu-i așa? Îi lăsai mesaje pe căsuța vocală ori de câte ori se întâmpla să întârzie?

— Nu, dar… îmi promisese. Promisese că nu o să întârzie. I-am spus că o să-l părăsesc dacă nu încetează.

— Nu l-ai fi părăsit niciodată.

Eve permise ca o ușoară tentă de dezgust să răzbată din tonul ei.

— Nu aveai tupeul necesar. Și nici acum nu l-ai avea. Numai că acum el e mort și tu te-ai ales cu o poliță de asigurare destul de consistentă și cu o pensie.

— Doamnă locotenent, lăsați-o mai moale, ce naiba.

Ea îi aruncă lui Baxter o privire furibundă.

— Ai fost tu destul de moale pentru amândoi. Ai găsit un fraier blând, ca detectivul aici de față, ca să comită crima în numele tău, Suzanne? Ai găsit vreun bărbat lângă care să te cuibărești și care să nu te pocnească când are chef, căruia să-i fie milă de tine. Așa că el a făcut chestia asta…

Eve scoase la iveală o fotografie făcută la locul crimei și o aruncă pe masă.

— Ca să poți fi o femeie liberă.

— Nu.

Suzanne închise ochii, preferând să nu privească fotografia.

— Nu-mi doream un alt bărbat. Îmi doream ca soțul meu să fie un om mai cumsecade, un tată mai bun. Copiii mei merită un cămin decent, un tată care să se poarte altfel.

— Cu banii pe care îi vei încasa în curând, vei putea să-i scoți din casa aceea jalnică. Unde ai de gând să-i duci, Suzanne?

— Nu știu. Mă gândeam… adică poate că îi duc undeva în sud, poate în Arkansas, la sora mea. Departe de orașul acesta. Undeva departe. Deocamdată nu mă pot gândi la asta. În altă parte, ca să o luăm de la început. Nu greșesc cu nimic dacă aleg varianta asta.

Ea se uită implorator spre Baxter.

— Nu e nimic rău dacă-mi doresc o viață nouă pentru copiii mei.

— Bineînțeles că nu. Aici nu v-a fost ușor. Ați dus-o greu o lungă perioadă de timp. O să fie bine pentru copii să plece din oraș, undeva, într-un loc cu mai multă vegetație. Familia Anders are programe sportive în întreaga țară.

Ea tresări la numele Anders, ferindu-și privirea.

— Ar fi ideal dacă aș putea să-i înscriu într-o școală bună, în sud, pentru că școlile au propriile lor echipe de sport. Practică o mulțime de discipline sportive.

— Și să renunți la gratuități? o întrebă Eve. La echipamentele sportive, la tabere, la programe, la weekendurile dedicate mamelor. A fost un aranjament extrem de convenabil pentru tine, nu?

Eve deschise un dosar.

— Ai avut parte de niște vacanțe minunate, aici, în programele familiei Anders, nu-i așa?

— Au mai fost și seminarele… și grupurile de sprijin.

— Da, Thomas Anders v-a oferit ție și copiilor multe beneficii. Cu atât mai rău pentru el, nu?

Eve aruncă pe masă o altă fotografie, una unde Thomas Anders era înfățișat mort, în patul său.

Suzanne se feri într-o parte, își lăsă capul între genunchi și începu să geamă.

— Iisuse, doamnă locotenent! Hei, hei, zise Baxter, punând palma pe spatele lui Suzanne. Ia-o încet. Nu e nevoie să te agiți. Îți aduc un pahar cu apă.

— Las-o să verse.

Eve se ridică de pe scaun, după care, lăsându-se pe vine, împinse în sus capul lui Suzanne până ce ochii li se întâlniră.

— Când ai făcut-o nu ți-a fost rău? Nu ți s-au strâns măruntaiele în timp ce i-ai scos pijamaua aia drăguță și moale și i-ai legat mâinile și picioarele? Mâinile ți-au tremurat la fel ca acum când i-ai

legat șnurul în jurul gâtului? El nu ți-a făcut probleme, fiindcă ai avut grijă de asta. L-ai amorțit bine ca să nu fii obligată să-i vezi privirea îngrozită când a început să se sufoce.

— Nu.

Ochii ei erai cei ai un animal încolțit, prins în capcană.

— Eu nu vreau să mai stau aici. Nu știu la ce vă referiți.

— Și totuși ai dat greș. Nu ai strâns șnurul atât de tare cât ar fi trebuit, așa că el s-a chinuit multă vreme înainte de a muri. Nu ai procedat cum te-a instruit ea. Ea a fost foarte precisă, dar tu nu te-ai conformat. Ea a respectat indicațiile în privința lui Ned, tu nu. La ea totul s-a petrecut repede și curat. Tu te-ai încurcat, te-ai înmuiat. Se pare că ea o să scape, iar tu îți vei petrece restul vieții după gratii. O colivie care te va ține departe de lume. Nu-ți vei mai putea vedea copiii niciodată.

— Habar nu am despre ce vorbiți. Domnule detectiv Baxter, vă rog, opriți-o.

— Dallas, pentru Dumnezeu, las-o să-și revină. Suzanne, Suzanne.

El se aplecă și se așeză pe colțul mesei, după care luă mâinile tremurânde ale lui Suzanne în palmele sale și o privi adânc în ochi.

— Noi știm că a fost ideea Avei. Că ea a plănuit totul. Dacă mărturisești, poate că vom reuși să te ajutăm.

— Nu, nu. Voi încercați să mă păcăliți. Vreți să mă trageți de limbă. Ea mi-a spus că voi…

— Ea ți-a spus că vom încerca să te încuiem? termină Eve fraza. Avea mare dreptate. Dar ea ți-a spus că vom încerca să te încuiem în cazul morții lui Ned, însă tu nu ai avut niciun amestec. Nu ai de ce să-ți faci griji. Nu și-a dat seama, nu-i așa? Niciuna dintre voi nu s-a gândit la asta. Eu însă mi-am dat seama ce ați făcut.

Eve îl dădu pe Baxter la o parte, după care își apropie fața de-a lui Suzanne.

— Tu l-ai ucis pe Thomas A. Anders. Cel care a plătit echipamentul sportiv pe care copiii tăi l-au îmbrăcat astăzi. Scorpie egoistă și lipsită de suflet ce ești.

— E o nebunie. Nici măcar nu-l cunosc. Cum să ucizi pe cineva pe care nici măcar nu-l cunoști.

— Așa ți-a spus ea? Că nu vei fi niciodată bănuită. Ei, uite că s-a înșelat din nou, așa e? Greșelile au fost ale ei, toate, iar eu o să vă fac să plătiți pentru ele, pentru fiecare greșeală comisă. O să te bag după gratii, Suzanne. Uită-te la mine!

Trăgând cu putere, ea roti scaunul pe care era așezată Suzanne.

— O să te bag la pușcărie și ea nu va avea cum să mă oprească. Nici nu va încerca fiindcă acum nu-i mai ești de niciun folos. Ea o să se smiorcăie în fața camerelor de filmat, și o să râdă în hohote când nu o va vedea nimeni fiindcă ești mult prea proastă și nu știi să te aperi. Și copiii tăi? O să crească printre străini.

— Nu. Vă rog. Doamne Sfinte.

— Doamnă locotenent, vă rog. Lăsa-ți-o să reflecteze câteva clipe. Suzanne. Trebuie să ne spui totul. Dacă cooperezi, te pot ajuta. O să stau de vorbă cu procurorul.

Baxter se lăsă pe vine și-i strânse palma între degete.

— Poate că ea te-a obligat, te-a influențat, te-a amenințat. Poate că te-a șantajat. Poate ai simțit că nu mai ai scăpare.

— Strâng probe împotriva ei, interveni Eve. Când voi avea suficiente dovezi, o să fie adusă la secție. Ea o să te denunțe pe tine, precis. Dacă reușește să o facă înaintea ta, își asigură spatele. Personal, mi-aș dori ca amândouă să vă petreceți restul vieții voastre mizerabile după gratii. Ai un minut la dispoziție ca să te răzgândești. Unul singur. După aceea, gata, trec la treabă. Vei fi arestată, pentru crimă de gradul I, și nu-ți mai vezi copiii în vecii vecilor.

— Nu faceți asta, vă rog, vă rog. Dumneavoastră nu înțelegeți.

— Nu, tu ești aceea care nu pricepe, femeie jalnică, slabă și netrebnică ce ești. Eu știu ce ai făcut. Știu și cum ai procedat. Știu și de ce ai făcut-o. Așa că ai un minut să ne spui totul, ori dacă nu, te duc cu mâna mea în celulă și te încui acolo.

— Locotenente, locotenente, dați-i o șansă. Lăsați-o să reflecteze un minut. Ajută-ne să înțelegem, îi spuse Baxter lui Suzanne. Eu vreau să înțeleg, fiindcă doar așa te pot ajuta.

— Nu credeam că se va ajunge până acolo! izbucni Suzanne. Nu am crezut că e vorba de ceva real. Și după aceea totul s-a petrecut exact așa. Nu mai știam ce să fac. Ea a spus că trebuie s-o fac.

— Hai, scuipă tot, o repezi Eve. Cine ți-a spus că trebuie s-o faci?

Suzanne strânse iar pleoapele.

— Ava mi-a spus că trebuie să-i ucid soțul fiindcă și ea îl omorâse pe soțul meu. Exact așa cum stabiliserăm.

Suzanne își rezemă capul pe masă.

— Mă simt atât de obosită. Sunt îngrozitor de obosită.

21

Eve ieși din încăpere pentru a o apela pe Cher Reo și pentru a-i da ocazia lui Baxter să rămână câteva minute cu Suzanne, s-o liniștească. Se uită o clipă spre camera de observare, în clipa când dr. Mira ieși de acolo, se opri în fața unui automat și comandă trei sticle cu apă minerală și o doză de pepsi pentru Eve.

După ce încheie conversația, Eve vârî aparatul în buzunar și luă doza.

— Mulțam. Procurorul vrea să prindem peștele cel mare. Ava e peștele acela. Un pește mare și alunecos.

— Și, în comparație cu ea, Suzanne e un nimeni, un nimic. Ea l-a omorât, Eve, asta e un fapt indubitabil. Dar a fost folosită.

— Avea de ales, iar ea a ales.

Eve bău din doza de pepsi.

— Dar și eu vreau peștele cel mare.

— O să supraveghez îndeaproape și restul poveștii. După ce va obține un avocat, s-ar putea să fie solicitată o evaluare psihiatrică.

— N-are decât să-și evalueze capul la o duzină de doctori, dar după ce voi obține mărturia ei. Și încă ceva: sunt conștientă că și eu mă folosesc de ea. Și nu mă deranjează defel.

— N-ar trebui, dar…

— E neputincioasă, moale, o întrerupse Eve. Asta voiai să spui și, într-o oarecare măsură, chiar o compătimești. N-ai decât. Dar eu l-am văzut pe Thomas Aurelious Anders.

Mira aprobă cu o mișcare a capului, după care intră din nou în camera de observare.

Eve se întoarse în camera pentru interogatorii.

— Locotenent Dallas reia interogatoriul, spuse ea pentru a se înregistra. Uite cum facem, Suzanne. Mă asculți?

— Da, vă ascult.

— Procurorul va renunța la acuzația de omor de gradul I, schimbând-o cu acuzația de conspirație la crimă și omor de gradul al II-lea. Asta înseamnă că nu vei fi complet izolată și-ți vei putea vedea copiii.

Lacrimile curgeau ca două pârâiașe din ochii lui Suzanne.

— Câți ani?

— Între cincisprezece și douăzeci de ani.

— Cincisprezece. Oh, Doamne. Vor fi mari deja.

— Peste șapte ani poți beneficia de eliberare condiționată, îi spuse Baxter.

— Dacă nu vei coopera, dacă se ajunge la proces, atunci se va reveni la acuzațiile de bază. Adică vei primi o sentință echivalentă cu suma a două vieți, pe care o vei ispăși consecutiv, într-o izolare completă. Tu alegi.

Eve se așeză pe scaun.

— Copiii mei. Am… am o soră. Pot rămâne în grija surorii mele?

— O să mă ocup de asta. Personal.

Baxter aprobă cu o mișcare a capului.

— O să iau legătura cu sora ta, cu cei de la asistență socială pentru minori.

— Cu ea o să le fie mult mai bine. De mult trebuia să-i iau cu mine și să plec la sora mea.

Își șterse lacrimile cu batista pe care i-o oferise Baxter.

— Dacă făceam asta, totul ar fi fost altfel. Dar nu am făcut-o. Mi-am zis că Ned e tatăl lor, iar ei trebuie să stea lângă tatăl lor. Mi-am

zis: sunt soția lui, trebuie să am grijă de cămin. Dacă procedam altfel, reușeam să rezolv toate problemele. Dar nu am făcut-o și lucrurile s-au înrăutățit pe zi ce trecea. Și după aceea…

— Ai făcut cunoștință cu Ava Anders, punctă Eve.

— Da.

Suzanne închise ochii preț de o clipă, trăgând de câteva ori aer în piept.

— Era bună cu noi, cu noi toate. Mă făcea să simt că pot fi mai capabilă de atât. Că pot să fac mai mult. Că pot fi mai bună. Lui Ned nu-i păsa de program, dar nu se supăra. Spunea doar că îi făcea pe copii să iasă de sub autoritatea lui. Dar uneori, doar din când din când, se ducea la un antrenament sau la un meci. Asta era un lucru bun. Uneori ne scotea la o pizza după aceea. Când făcea asta era mult mai bine. Și ultima dată, ultima dată când m-a lovit, a promis că n-o să se mai întâmple niciodată. Nu m-a lovit câteva săptămâni și părea gata să se țină de cuvânt. Mi-am zis că totul va fi bine de acum încolo. Dar a început să vină târziu acasă și să miroasă a sex.

— Ai vorbit cu Ava despre asta? întrebă Baxter.

— Poftim? Nu… Mai demult, am discutat mai demult. Acum câteva luni. Înainte de reînceperea școlii. Când copiii au fost în tabără și când am participat la acele weekenduri dedicate mamelor, în luna august. Doamne, ce s-a mai enervat Ned că m-am dus, dar m-am simțit foarte bine acolo. Era bine că stăteam o vreme departe de toate necazurile. Am vorbit mai demult, cu Ava, adică.

Luă cana cu apă, sorbi, se opri, apoi sorbi iar.

— Ea era atât de drăguță cu mine. Seara stătea cu mine și vorbeam, vorbeam mult. Ea înțelegea cât de grea era viața mea alături de Ned, fiindcă și ea era rănită de soț. Numai mie mi-a mărturisit lucrul ăsta. O rănea, o obliga să facă anumite chestii, în plus, el se distra cu fete… fete mult prea tinere ca să le supună la așa ceva. Toată lumea îl considera un om extrem de bun.

Lacrimile se revărsară din ochii lui Suzanne, înmuind batista cu care începu să le șteargă.

— Dar era un monstru.

— Așa ți-a declarat ea?

— Îi era frică de el. Știu cum e să-ți fie frică. Am plâns amândouă. Nu mai suporta ceea ce-i făcea și mai ales ceea ce le făcea acelor copii. A spus că el și Ned seamănă. Că într-o zi Ned le va face rău copiilor. Că într-o zi ar putea chiar să o fa… cu Maizie.

Ea strânse pleoapele, străbătută de un fior.

— El nu a… nu a atins-o niciodată pe Maizie în felul ăsta, dar din când în când i-a mai pocnit pe copii. Când făceau rele sau când el era prea amețit de băutură. Eu mi-am zis: ce aș face eu dacă el i-ar face lui Maizie ce le făcea domnul Anders acelor fetițe? Am declarat, da, cred că am spus că l-aș ucide dacă ar atinge-o vreodată în felul ăla.

Vocea ei se frânse, apoi vorbi cu întreruperi și poticneli.

— O să fie prea târziu, mi-a spus Ava ca și cum s-ar fi temut că va fi prea târziu pentru ea. A declarat că mă va ajuta. Că ne-am putem ajuta una pe alta. Că nu vom mai trăi astfel, punând în pericol viața copiilor.

Suzanne se întinse după cana cu apă, frecându-și fruntea cu ea.

— Mi-a vorbit exact așa cum se discuta în cadrul seminarelor și al întâlnirilor de grup, unde ni se spunea că trebuie să fim creative și puternice. Spunea că trebuie să trecem la acțiune ca să schimbăm situația. Ea urma să-l oprească pe Ned, iar eu pe domnul Anders. Și că nu o să descopere nimeni, niciodată.

— Să-l oprești? accentuă Eve.

Suzanne își strânse umerii și privi țintă la blatul mesei.

— Să-l ucid. Urma să-i ucidem. Nu avea să afle nimeni, cum ar fi putut să afle? Pentru că fiecare din noi era nevinovată de crima din propria familie. Ea urma să lovească prima, ca să demonstreze că

era de bună-credință. Trebuia să avem răbdare câteva luni și să avem grijă să luăm legătura una cu alta. După care ea avea să-l oprească pe Ned.

Respiră greu, după care se uită iar spre Eve.

— A spus că-l oprește, nu că-l ucide. Știam că la asta se referea, da, așa e, dar atunci mi se părea în regulă. Avea să-l oprească pe Ned înainte ca el să le facă rău copiilor mei, ca să-mi facă rău mie. După care aveam să așteptăm din nou două, trei luni, iar eu urma să-l opresc pe domnul Anders.

— Ți-a spus și cum anume să procedezi?

Suzanne clătină din cap. Ochii ei pluteau mai departe în lacrimi, dar în spatele lacrimilor era un gol, un gol imens. Obosiți, își zise Eve. Distruși.

— Mi-a spus că știa ca o cale anume, astfel încât totul să pară un accident. Și atunci vor înțelege toți ce fel de om era el în realitate. Ea știa că în adâncul meu eram un om puternic și că eram o fire bună, o mamă bună, o prietenă de nădejde. Știa că o voi salva, în timp ce ea urma să ne salveze pe noi, pe mine și pe copii. Ne-am dat cuvântul una față de cealaltă. Ba chiar am și înregistrat momentul.

— L-ați înregistrat?

— Ea avea un recorder, așa că fiecare și-a înregistrat propria intenție, promisiunea făcută, iar eu mi-am spus numele, după care am jurat pe viața copiilor mei că-l voi ucide pe monstrul de Thomas A. Anders. Că-l voi ucide cu mâna mea, alegând o metodă simbolică, care să facă dreptate. Ea a spus exact același lucru, diferea doar numele lui Ned și faptul că a jurat pe toți copiii lumii.

— Ce teatral.

Pe obrajii lui Suzanne apărură două pete mici de culoare.

— Textul acesta însemna ceva. Era important. Eu m-am simțit importantă. Nu mă mai simțisem niciodată astfel.

— Ce a făcut cu înregistrarea?

— A spus că o va depune în seiful unei bănci. Pentru a fi în siguranță. După ce aveam să-i punem la punct pe Ned și pe domnul Anders, urma s-o distrugem împreună. După aceea nu am vorbit prea mult. O vreme, cel puțin. Ea era foarte ocupată. Când m-am întors acasă și totul se petrecea exact ca de obicei, mi-am zis că totul nu fusese decât o farsă, ceva ireal. Ca o ședință de hipnoză. Poate că asta era ceea ce voiam să cred.

Lăsă capul în jos, după care dădu la o parte șuvițele care-i căzuseră peste obraji.

— Nu mai știu. Dar am alungat gândul acela. Am uitat de întreaga poveste. Aproape de tot. După care, pentru o vreme, relația cu Ned s-a îmbunătățit cât de cât. M-am dus într-o zi la Ava, la birou, și i-am povestit că situația era ceva mai bună. S-a uitat la mine zâmbind și declarând că ca o va îmbunătăți și mai mult.

Înăbușindu-și un hohot de plâns, Suzanne își apăsă palma deasupra buzelor.

— Vă jur că nu m-am gândit, că nu m-am gândit serios la ceea ce discutaserăm noi în seara aceea. Nu m-am gândit la nimic din toate astea, dar Ned începuse iar să-și petreacă nopțile prin oraș, prin urmare, am început din nou să ne certăm. Mi-am spus că de data asta o să-l părăsesc, că acum eram mai puternică datorită Avei.

Începu să respire precipitat.

— Mă simțeam mai puternică datorită Avei și a tot ceea ce-mi oferise ea. Datorită felului în care mă făcuse să mă simt. După aceea, domnii Baxter și Trueheart, ofițerul de poliție, au venit și m-au anunțat că Ned era mort. Mi-au zis că se dusese într-o cameră de hotel cu un CI profesionist și că murise. Nu m-am gândit nicio clipă la Ava și la ce declarase ea în noaptea aceea din luna august. Mi-am zis că s-a întâmplat exact așa cum mi-au povestit ei doi. Că alesese femeia nepotrivită.

— Și, după aceea, ea când a luat legătura cu tine?

— Câteva zile mai târziu.

Suzanne își apasă palmele pe ochi.

— Atunci s-a prăbușit totul. Copiii erau la școală. Eu mă pregăteam să merg la magazin. Întotdeauna merg la cumpărături lunea dimineață, așa că m-am pomenit cu ea lângă mine. Mi-a zis: „Nu te opri, Suzanne. Mergi ca și până acum și nu scoate o vorbă." Am trecut împreună pe lângă alte trei clădiri, după care am traversat și am mai depășit două, trei. Ea era cu mașina, așa că am urcat înăuntru. Când am întrebat-o unde mergem, a declarat că mergem undeva unde vom putea sta de vorbă. I-am zis că trebuie să ajung la magazin, dar ea a pornit motorul. După care a început să vorbească.

Respirația lui Suzanne deveni șuierătoare, iar Baxter împinse sticla cu apă spre ea.

— Ce ți-a spus, Suzanne?

— Mi-a spus că ea și-a îndeplinit partea ce-i revenea din înțelegere și m-a întrebat cum mă simțeam ca om liber. Preț de o clipă, nici măcar nu am fost în stare să vorbesc. Ea era cu totul alta, hmm, nu aș ști cum să vă explic. Râdea, dar nu mai era același om. M-a speriat. Da, m-a speriat. Și am început să plâng.

Și ce e nou în asta, își zise Eve, *femeie slabă, plângăcioasă și nemernică ce ești*.

— Eu am început să spun că nu mi-am dorit să se ajungă la așa ceva. Că nu mi-am dorit-o cu adevărat. Dar era prea târziu, așa mi-a zis ea. Era prea târziu pentru regrete și răzgândiri. Acum îmi venise rândul să trec la acțiune. Ea conducea mai departe fără să mă privească. Mi-a povestit cum îl ucisese pe Ned.

Eve așteptă până ce Suzanne bău puțină apă, după care își șterse iar lacrimile care nu mai aveau niciun rost.

— Am nevoie de detalii.

— O, Doamne.

Bâlbâindu-se, Suzanne își ascunse fața în palme.

— O, Doamne, nu pot.

Impasibilă și rece, Eve dădu la o parte palmele lui Suzanne.

— Ba ai s-o faci. Uite, aici Ava chiar are dreptate. E prea târziu. Dă-mi acele detalii de care am nevoie.

Privind-o fix, tremurând, Suzanne începu să povestească:

— Ea… ea l-a urmărit câteva nopți la rând. A mers după el prin baruri, l-a urmărit cum bea, cum își alege câte-o femeie, două. A spus că l-a studiat, că i-a învățat rutina fiecărei ieșiri… că a aflat care-i era teritoriul. După care a închiriat camere în vreo două locații unde el obișnuia să facă sex, apoi a început să se pregătească. Pregătirea era cheia problemei, spunea ea. S-a îmbrăcat exact ca o târfă fiindcă așa îi plăcea lui. Asta le place aproape tuturor bărbaților. Vă rog, îmi mai puteți aduce puțină apă?

Baxter se ridică și se duse să-i umple din nou cana.

— L-a urmărit, punctă Eve.

— Da, așa cred. A spus că s-a dus lângă el chiar în clipa în care el bea ceva, și i-a declarat că arata exact ca un om care știa să petreacă. A stat câteva clipe lângă el, nu foarte mult, cum a declarat ea apoi, fiindcă nu voia să fie remarcată de cineva. Și-a strecurat palma între picioarele lui și a început să frece. A spus că el a urmat-o ca un câine imbecil. Așa l-a numit.

Suzanne duse la buze cana pe care i-o adusese Baxter, dar mâna îi tremura atât de tare, încât apa se revărsă peste margini.

— După aceea s-au dus într-una din camerele pe care le rezervase. Și când au ajuns sus, el i-a prins sânii în palme, iar ea i-a permis… i-a permis să-i mângâie. Apoi ea i-a zis că trebuie să meargă în baie. Să se aranjeze puțin. Imediat ce a intrat în baie, s-a îmbrăcat cu un costum ca acela pe care-l poartă medicii, și-a pus mănuși și a apucat cuțitul. I-a strigat lui Ned să stea cu spatele la ea. „Stai cu spatele, i-a strigai ea, și închide ochii.” Avea o surpriză grozavă pentru el.

…

— Îmi pare rău că am… am vărsat apă pe masă.

— Termină ce ai de spus, îi ordonă Eva.

— Dumnezeule!

Ca și cum ar fi putut să-și capete astfel echilibrul, Suzanne își înconjură trunchiul cu brațele.

— Mi-a spus că Ned a procedat exact cum i s-a cerut, ca un băiețel ascultător, iar ea a ieșit din baie și a folosit cuțitul. Spunea că el începuse să scoată niște zgomote ciudate, haioase, apucându-se cu mâna de gât și frecându-se, ca și cum ar fi avut mâncărimi. Mi-a povestit că pupilele lui se măriseră, că el încercase să spună ceva. După care se prăbușise la podea, cu sângele țâșnind cu putere. Mi-a spus că el zăcea acolo, iar ea… Doamne, ea i-a… i-a tăiat penisul. Sim… simbolic. A pus totul în punga pe care o adusese cu ea și după ce și-a dat seama că făcuse totul ca la carte, iar el era mort de-a binelea, a ieșit de acolo pe scara de incendiu. A mers mult pe jos. A spus că presimțea că ar fi putut fi prinsă, dar că a continuat să meargă pe jos până la locul în care-și lăsase mașina.

— Ce a făcut cu punga, Suzanne? întrebă Eve. Ți-a spus?

— Punga?

— Cea în care pusese cuțitul.

— Mi-e rău…

— Ce a făcut cu punga?

Suzanne se ghemui.

— A lăsat-o într-un tomberon pentru reciclarea deșeurilor.

— Unde?

— Habar nu am. În drum spre mașina ei.

— Și mașina ei unde era parcată?

— Nu știu. Câteva clădiri mai încolo. Departe de locul unde îl ucisese pe Ned, pentru că poliția nu avea să caute o prostituată atât

de departe. S-a dus acasă, și-a făcut o baie bună, a băut un pahar de coniac și apoi a dormit ca un prunc.

Cu fața pământie, Suzanne se uită din nou la Eve.

— Eu nu am dormit. Cred că de-atunci nu am mai dormit nicio oră așa cum s-ar cădea. Ea a oprit apoi undeva. La Turnpike. Ajunsesem deja în New Jersey. Nici nu știu cum am ajuns acolo. Nu mai plângeam. Mi-era rău, mi se făcuse greață. Asta a enervat-o, dar nu aveam ce face. M-a lăsat să deschid portiera și să vărs chiar acolo, în parcare. Acum mă simt foarte obosită.

— Dallas, începu Baxter, poate că ar trebui…

Eve îl întrerupse cu o mișcare din cap.

— Ce a făcut Ava după ce ți s-a făcut rău?

— A scos mașina din parcare și a dus-o undeva, în spate, acolo unde erau parcate camioanele, după care mi-a spus ce avea să urmeze. Ce aveam eu de făcut, i-am zis că nu pot, dar ea mi-a spus că dacă nu-mi duc misiunea până la capăt, o să pățesc exact ca Ned, că apoi îi va omorî și pe copiii mei. Copiii mei. Cine m-ar fi crezut dacă aș fi mărturisi așa ceva? spunea ea, oare cine mă credeam? Eram un nimeni, pe când ca era o femeie cunoscută și respectată. Aș fi fost arestată, dacă încercam să spun ceva, asta dacă nu mă ucidea ea până atunci. Știa la ce școală învață copiii mei, unde se jucau, unde dormeau. Era bine să nu uit asta.

Suzanne vorbea ca în vis, ca și cum aceste mărturisiri ar fi ajutat-o să intre într-un soi de transă.

— Și, oricum, îmi era mai bine fără el, așa a zis. Nu vedeam că-mi era mai bine fără el? Nu-mi dădeam seama ce a făcut ea pentru mine? A zis că va trebui să aștept o vreme. Că două luni ar fi perioada optimă. Că îmi va da o telecomandă și un cod. Că o să-mi explice cu precizie ce și cum să fac. Mi-a dat și un link. Nu trebuia să-l folosesc deloc. Urma să mă contacteze ea la timpul potrivit. Avea să mă supravegheze. La fel și pe copii. Mi-a spus ce aveam de

făcut și cât de simplu era. Dacă dădeam greș, ea avea la dispoziție înregistrarea, pe care urma s-o trimită la poliție. Sau poate că, într-o bună zi, eu și copiii puteam fi implicați într-un accident. Mi-a zis că ar trebui să-i fiu recunoscătoare. Că mă ajutase s-o iau de la capăt. Dar trebuia să plătesc. Trebuia să-mi îndeplinesc partea mea din înțelegere.

— Explică-ne în ce consta.

— Trebuia să ajung acolo noaptea târziu. După miezul nopții, dar înainte de ora unu. Trebuia să folosesc telecomanda aceea ca să închid sistemul de securitate al casei, după care foloseam codul și intram. Eu… trebuia să merg mai întâi la etaj. Sus pe scară, în dormitor. Ușa urma să fie închisă, iar el să doarmă, cu fața spre ușă. Se presupune că luase deja niște somnifere, fiindcă ea urma să-i înlocuiască vitaminele cu pastilele respective. Trebuia să… eu trebuia să-i scot pijamaua, să folosesc șnurul, cel pe care ea îmi cerea să îl cumpăr, să-i leg cu el gleznele și încheieturile mâinilor. Trebuia să îi administrez și niște pastile pentru erecție și… offf. Doamne, să-i aranjez acele inele pe penis, după care să-l ung cu o loțiune. Să aranjez celelalte jucării sexuale. El avea să se trezească cât de cât și asta era perfect. Pentru că cu urma să văd cum reacționa. Așa era cel mai bine pentru toți. După care urma să-i înfășor șnurul în jurul gâtului și să-l leg cât mai strâns. Și să privesc, să privesc ce se întâmplă, până eram sigură că e mort.

Ea bău din nou, sorbind de trei ori din ceașcă.

— Ar fi trebuit ca după aceea să scot șnurul, dar să-l las acolo. După care urma să cobor la parter, să străbat toată casa, să trec prin bucătărie, să iau cu mine casetele înregistrate de sistemul de securitate. Asta ar fi lăsat impresia că eu am mai fost în casa aceea, că totul nu fusese decât un accident, ca și cum totul s-ar fi petrecut din vina lui. Trebuia să ies din casă, să pun din nou totul în

funcțiune… adică sistemul de securitate, și s-o iau pe jos până la stația de metrou de pe Fifth.

— Dar cum procedai cu înregistrările și cu link-ul?

— Ea urma să ia legătura cu mine la ora două. Până la două, totul ar fi trebuit să fie gata, dar nu a fost. N-am fost în stare să… După aceea m-a sunat și a fost extrem de furioasă. Așa că am făcut-o. Am făcut ceea ce mi-a cerut ea, numai că nu am suportat ideea ca el să fie conștient de ceea ce se întâmplă, așa că am folosit pilulele pe care mi le-a prescris medicul ca să pot dormi, și nici nu am rezistat să-l văd murind, așa că am plecat în fugă.

— Unde sunt link-ul, casetele și telecomanda?

— Trebuia să le las într-un tomberon, pe Fifth. Dar am uitat. Nici nu mi-aduc aminte dacă am mers cu metroul, dar bănuiesc că așa a fost, fiindcă, pe neașteptate, m-am trezit acasă. Mi-am adus aminte de ele abia a doua zi, după ce s-au întors copiii de la școală. Cu o seară în urmă, rămăseseră la o prietenă, fiindcă nu aveam cum să-i las singuri acasă. Și cred că am știut mereu în sinea mea că voi face ceea ce mi-a cerut. Mi-a fost teamă să le arunc într-un tomberon de reciclare, aproape de casa mea. Mi-era frică să le păstrez la mine în casă. Nu știam ce să fac cu ele. Le-am aruncat în debara, fiindcă în clipa aceea nu eram în stare să gândesc.

— Le-ai păstrat?

— Azi aveam de gând să le duc în parc, acolo unde au loc antrenamentele copiilor mei. Voiam să le arunc în tomberonul de acolo. Dar ați venit dumneavoastră.

Eve îi făcu semn lui Baxter, care se ridică și ieși din încăpere.

— Detectivul Baxter a părăsit camera pentru interogatorii. A mai luat legătura cu tine, Suzanne?

— Nu, din noaptea aceea, nu… adică din dimineața aceea. A fost ca un vis. Eu mergeam, mergeam pe drum… după aceea… ea m-a contactat pe link. A zis: „Ei bine?” Iar eu i-am spus că am făcut-o.

Iar ea răspuns: „Ce fată bună, bravo”. Atâta tot. „Ce fată bună”, ca și cum tocmai îmi terminasem temele, l-am ucis. Știu că era un monstru, dar cred că și ea e la fel.

— Așa crezi?

— Acum ce se va întâmpla? Puteți să-mi spuneți ce va urma?

— O să recapitulăm detaliile. Ce fel de vehicul conducea?

— Unul negru.

— Mai gândește-te.

— Negru, lucios. Scump. Nu mă pricep la automobile. Nu am avut mașină niciodată.

— Când ai mers pe jos alături de ea, în ziua aceea când doreai să mergi la magazin, ai văzut cumva și pe altcineva cunoscut?

— Nu am prea multe cunoștințe. Lui Ned nu-i plăcea să…

— Încetează, o repezi Eve pe un ton aspru, iar Suzanne tresări, îndreptându-și spatele. Îi cunoști pe vecini, măcar din vedere, pe cei care vând la magazin, pe prietenii copiilor tăi, pe părinții lor.

— Cred că da. Nu-mi amintesc. Eram așa surprinsă să o văd acolo, iar Ned tocmai…

— Nu a intrat nimeni în vorbă cu tine?

— Numai Ava. Îmi era foarte frig și mă uitam în jos… cum vă uitați dumneavoastră.

Cum te uiți tu, își zise Eve.

— Mașina era parcată pe stradă sau într-o parcare?

— Într-o parcare. Parcare auto.

— În ce parte ați luat-o?

— Ah, hmmmmm… Spre vest, pentru că am pornit-o pe lângă magazin, după care am traversat, imediat ce am depășit câteva clădiri, și am luat-o apoi spre nord. Poate că am luat-o pe autostrada 17. Poate. Nu sunt sigură.

— Și la ce popas v-ați oprit?

— Nu știu, nu știu. Toate arată la fel, nu? Mie îmi era rău.

— Cât ai lipsit de acasă? Să nu-mi spui iar mizeria aia de „nu știu”, Suzanne. La ce oră ai plecat la magazin?

— Pe la nouă și jumătate.

— Și la ce oră ai ajuns acasă?

— Era aproape ora prânzului. A trebuit să iau autobuzul. Ea m-a lăsat la stația din centru, vizavi de tunel, și mi-a dat o cartelă pentru autobuz. A trebuit să mă întorc cu el.

— Cât timp ai așteptat autobuzul?

— Doar câteva minute. Am avut noroc. Am coborât și m-am dus din nou la magazin. Domnul Isaac a zis că nu credea că voi mai veni în ziua aceea.

— Domnul Isaac?

— E patronul magazinului, iar eu îmi fac întotdeauna cumpărăturile în zilele de luni, înainte de ora zece. Mi-a spus că păream obosită, că ar trebui să mă odihnesc puțin și mi-a dat niște dulciuri pentru copii. Uitasem. Mi-a dat niște dulciuri, acadele pentru copii. E un om tare cumsecade. Conduce magazinul împreună cu soția lui. M-am dus acasă, mi-am aranjat cumpărăturile, zicându-mi: „Nimic din toate astea nu s-a petrecut. Nimic nu e real.” După aia mi s-a făcut rău, fiindcă totul nu era altceva decât o mizerie. Trebuia să le povestesc totul copiilor. Dar nu știam cum.

— Când ai fost în vacanța aceea de weekend și ai încheiat înțelegerea cu pricina, unde anume s-a întâmplat totul?

— În apartamentul Avei. Mi-a cerut să urc la ea după ultimul seminar, dar să nu spun nimănui despre chestia asta. Oamenii ar fi devenit geloși. Ea nu voia decât să se relaxeze în compania unei prietene.

Lacrimile îi năvăliră din nou pe obraji.

Eve se mira cum de mai avea puterea să plângă.

— Spunea că noi două eram prietene.

— Ați băut ceva. Ea a comandat băuturile?

— Se aflau deja acolo o sticlă cu vin și un platou pe care erau aranjate fructe și felii de brânză. Totul era atât de plăcut.

— Cât timp ai stat cu ea a sunat sau a venit cineva în apartament?

— Nu. Agățase pe ușă plăcuța cu „nu deranjați" și setase și link-ul tot pe funcția asta. Ca să ne putem relaxa, așa mi-a spus.

Eve o mai încolți o vreme, după care își zise că nu mai avea ce scoate de la Suzanne. Deocamdată.

— Vei fi arestată și se va emite un nou mandat pe numele tău. Ți se va pune la dispoziție un avocat. Mai mult decât ce am obținut pentru tine nu se poate. Să nu te aștepți la mai mult.

Ea se ridică chiar în secunda în care Baxter reveni în încăpere.

— Detectiv Baxter a revenit în camera pentru interogatorii.

Traversă încăperea în direcția lui, iar el i se adresă în șoaptă:

— Am făcut rost de mandatul de percheziție. Vrei să mă ocup personal de asta?

— Nu. Du-o la registratură. Deocamdată am terminat cu ea.

— În timp ce așteptam emiterea mandatului, am contactat-o pe sora ei. E confuză și șocată, exact cum te așteptai. Se pregătește să vină aici și să-i ia pe copii. Cei de la asistența socială au clarificat lucrurile.

— Te-ai folosit de câteva pile.

— Oricum, copiii ăștia vor suferi suficient. Nu e vina lor.

— Condu-o, repetă Eve. O să-i rog pe Peabody și Trueheart să se ocupe de percheziție. Am nevoie de vreo două ore ca să pun totul în ordine. Arestarea asta nu trebuie să ajungă la urechile presei.

Dând din cap, Baxter se îndreptă spre locul unde se afla Suzanne.

— Va trebui să mă însoțești.

Eve așteptă până ce Baxter o conduse pe Suzanne afară din încăpere.

— Interogatoriul s-a încheiat.

După aceea își trecu degetele prin păr.

— Iisuse. Iisuse Hristoase.

Când ieși din încăpere, o găsi pe Mira așteptând-o.

— Nu vreau să aud nimic despre traumele ei emoționale, despre frica ei de persoanele cu oarecare autoritate sau despre remușcările ei blestemate. L-a ucis cu mâna ei pe Thomas A. Anders.

— Da, așa e. Dar asta nu o transformă într-o persoană mai puțin demnă de compătimit. Fie că va sta în închisoare un an sau douăzeci, viața lui Suzanne Custer s-a încheiat în clipa în care Ava Anders a pus ochii pe ea.

— Ia spune-mi și mie: Suzanne Custer era conștientă de gestul ei în clipa în care a înfășurat șnurul ăla în jurul gâtului lui Thomas Anders? Era conștientă legal, mental, ca să nu spun mai mult, și moral de diferența dintre bine și rău?

— Da, era. E vinovată pentru gestul comis și trebuie să plătească pentru el. Există circumstanțe legate de stres, de oboseală, pe care, eu sau orice alt psihiatru, le-aș considera responsabile de diminuarea capacității de a raționa? Da. Dar ea l-a ucis pe Thomas Anders perfect conștientă de gravitatea gestului ei.

— Afirmația asta mi-e suficientă.

— Eve. Ești nespus de furioasă.

— La naiba, bineînțeles că sunt. Regret, dar acum nu aș vrea să-mi analizez propria mea stare psihică. Am de lucru.

Se răsuci pe călcâie, își scoase stația din buzunar și plecă în grabă.

Ajunsă în birou, porni AutoChef-ul și-și comandă o cafea, după care se așeză la birou, și ordonă computerului să alcătuiască o listă cu posibilele parcări și popasuri în care Ava o dusese pe Suzanne. *Bucățele*, cugetă ea. *Bucățele și fragmente*. În vreme ce computerul lucra de zor, ea își întocmi raportul despre interogatoriu, făcu notițe, le adăugă la dosar.

După ce computerul îi dădu variantele posibile, ea studie harta, încercând să calculeze distanțele, să găsească locațiile, străduindu-se să intre în pielea Avei, să vadă lucrurile așa cum le plănuise acesta.

— Da, cred că am reușit. Da, cred că așa e, mormăi ea.

După care se mărgini să se încrunte în clipa în care auzi un ciocănit în ușă.

— Bună ziua, doamnă locotenent. Ea abia dacă-l privi pe Roarke.

— Nu s-a dus prea departe, ci doar suficient de departe. Dar nu-i chiar atât de deșteaptă pe cât se crede. Nu-i cunoaște atât de bine pe cei din jur, așa cum își închipuie ea.

— Sunt convins că ai dreptate.

Se așeză pe colțul biroului ei.

— Ai o clipă?

— Nu prea. Suzanne a spus aproape tot. Dumnezeule, ziceai că ai dat drumul la baraj și s-a revărsat totul. Ava a mizat pe slăbiciunea, pe „micimea" persoanei, am putea spune. A calculat greșit. Pentru că astfel Suzanne a devenit mult mai ușor de manipulat.

— Și aici a calculat greșit, spuse el, aprobând cu o mișcare a capului. Fiindcă tu ești foarte pricepută la capitolul manipulări.

— A contat pe personalitatea ei puternică, pe faptul că putea să-i ordone lui Suzanne să-și ducă misiunea la îndeplinire. Dar nu a știut să-și „ghicească" partenera. A greșit fatal. Știi ce credeau? Că ea și-a închipuit că Suzanne se va simți flatată și fericită că a întâlnit-o, că îi va fi recunoscătoare fiindcă o scăpase de un soț netrebnic și că va face tot ce i se va cere. Sigur, mai avea pregătite și alte planuri, dar nu a reușit să vadă dincolo de aparențe, să vadă că Suzanne e o regină a eșecurilor.

— Ești dură.

— Merită această duritate.

Furia se răscoli în adâncul ei.

— La un moment dat, în orice clipă, de fapt, ea s-ar fi putut opri. Chiar de atunci, din august, când Ava i-a făcut propunerea cu pricina. Din momentul în care Ava i-a declarat că-i va ucide soțul. În orice clipă din aceste două luni din urmă, ea ar fi putut spune „stop". În ora aceea când s-a aflat în locuința familiei Anders. Și acum doar: „Doamne, ce rău îmi pare! Mi-e teamă! Mi-e rău!" Ia să mă scutească.

— Te enervează ceea ce a fost în stare să facă sau faptul că a fost atât de slabă încât a făcut-o?

— Ambele. Și mă bucur că fac parte dintre cei care o vor face să plătească. Că vor plăti amândouă. Ava a obținut ce a vrut, dar a fost nevoie să meargă prea departe pentru asta. Și, în final, a folosit metoda de manipulare greșită. Dacă ar fi apelat la latura moale a lui Suzanne ar fi fost mult, mult mai înțeleaptă. „Te rog, ajută-mă. Tu ești singura în care am încredere, singurul om pe care mă pot baza. Eu am făcut ce am făcut pentru tine, exact cum ți-am promis. Te rog, nu-mi întoarce spatele tocmai acum." În schimb, ea era atât de stresată de crima pe care o comisese cu atâta violență, încât a lovit tare, până și-a rupt „unealta". Eu nu a trebuit decât să aplic alte câteva mici lovituri.

Se ridică de pe scaun, se duse la fereastră și rămase acolo privind afară. Roarke îi oferi câteva clipe de liniște, ca să-și poate pune gândurile în ordine.

— Ce altceva te mai preocupă, Eve? Dincolo de această furie?

— E ceva personal. Pot să-i fac față, dar mă zgândăre, într-un fel. Mira deja mi-a atras atenția, și chestia asta m-a iritat.

— Fiindcă ea vede că o privești pe Suzanne și te gândești la tine. La copilul care ai fost. Izgonit, prins în capcană, neajutorat. Te-ai gândit la calea pe care tu ai ales-o pentru a te salva.

Eve se uită peste umăr.

— Se observă? Ei, uite, și asta mă irită.

— De văzut, vedem eu și Mira. În rest, îți porți cu grijă armura, doamnă locotenent.

— Suzanne nu era un copil, Roarke. Nu era neajutorată sau n-avea de ce să fie astfel. Ea a ales să ucidă, să asculte de cineva care ucisese la rândul său, în loc să înfrunte problema și s-o rezolve.

Asta o macină, Roarke era conștient de lucrul acesta. Faptul că fusese un gest nu neapărat necesar.

— Asta te oftică. Faptul că s-a supus, când avea la îndemână multe alte variante. Că a luat viața unei alte ființe umane, pe care nici măcar nu o cunoștea, numai fiindcă cineva îi ceruse s-o facă. Soțul ei a murit fiindcă ea a ales să rămână cu el în loc să plece în altă parte. Și acum, copiii ei au rămas, practic, orfani.

— Spunea că s-a gândit că acei copii trebuiau să rămână alături de tatăl lor. Că era responsabilitatea ei să rămână alături de el.

— Ah.

În timp ce spunea ce avea de spus, Eve simți cum nodurile din stomac se mai destind puțin.

— Da, m-am gândit la mama ta și la faptul că și ea a gândit la fel. Și că din pricina asta a și murit. Dar la naiba, Roarke, mama ta era atât de tânără și nu cred că ar fi suportat să rămână lângă el foarte mult timp. Nu pot să te privesc și să îmi imaginez așa ceva. Nu pot să mă gândesc la familia de care erai așa de atașat și să-mi închipui că ea ar fi făcut asta. La un moment dat, ea te-ar fi luat de mână și ar fi plecat.

— Mă gândesc la lucrul acesta. Da, uneori, mă gândesc și eu la asta. Și exact asta cred și eu. Dar o spun în fața lui Dumnezeu, nu știu dacă e o binecuvântare sau un blestem faptul că cred același lucru.

— Pentru mine e o binecuvântare, zise ea, privindu-i ochii blânzi.

— Atunci așa va fi și pentru mine. Îți mulțumesc.

— Suzanne Custer a stat acolo și a făcut o înțelegere în timp ce savura un pahar de vin și mânca felii de brânză. Oricât de mult ar nega acum, o parte a ființei ei își dădea seama că povestea aceea era ceva real. Nu a încercat să se retragă până ce Ava nu i-a tăiat beregata soțului ei. Nu s-a dus la Ava a doua zi de dimineață sau măcar după o săptămână ca să-i declare: „Înțelegerea a căzut. Nu pot să fac așa ceva." A lăsat lucrurile în voia lor. Ned Custer era o jigodie, poate că merita să primească vreo două șuturi zdravene peste bijuterii, poate merita să stea o vreme după gratii fiindcă își bătea soția, dar sigur nu merita să i se taie gâtul sau să i se reteze penisul. Dar nevasta, cea care pretinde că acei copii trebuiau să crească lângă tatăl lor, l-a împins spre o moarte îngrozitoare. Așa că nu-mi pare rău pentru ea. Să fiu a naibii dacă îmi va părea rău vreodată.

Roarke se ridică, se duse lângă ea, își puse palmele pe umerii ei și-și lipi buzele de fruntea ei.

— Nu are rost să te înfurii pe tine însăți fiindcă simți ceea ce simți. E doar un strop de milă într-o mare de dezgust.

— Nu merită mila mea.

Eve oftă.

— Sau să-mi pierd vremea biciuindu-mă pentru ceea ce simt, oricât de neînsemnat ar fi acest sentiment. Trebuie să mă apuc serios de treabă.

El îi masă câteva clipe umerii.

— Iar eu am trecut pe-aici, tocmai pentru că mi-am făcut treaba repede și bine și tu mă gonești.

— Ai reușit să afli de unde provenea telecomanda? Deja?

— Da, am reușit. O să beau și eu puțină cafea.

— Cum dracu' ai…

— Îmi dai sau nu cafeaua aia?

— Drăcia naibii.

Se duse și o programă.

— Hai, varsă tot.

— Presupunând că nu te refereai la cafea, așa cum ar fi cazul, tocmai mă întorc de la o întâlnire cu o mai veche… cunoștință. Din întâmplare, omul e specializat în confecționarea unor produse electronice care nu sunt tocmai legale, dacă ne referim la sensul strict al cuvântului.

— Vinde pe piața neagră tot felul de electronice și de aparate de șuntat sisteme de securitate.

— Cam așa ceva. Le asamblează, de obicei pentru anumiți clienți ce reprezintă cincizeci la sută din această piață. E foarte talentat. De fapt, s-ar putea să fie cel mai priceput din New York.

Roarke făcu o scurtă pauză.

— Acum.

— Acum, când tu ai ieșit de pe respectiva piață.

— Nu-i așa că ești deșteaptă? Am început de la vârful lanțului, presupunând că Ava căuta o persoană talentată, eficientă și de încredere, și cu reputația unei persoane discrete, desigur. La urma urmei, l-a ales pe Charles care, în fosta lui meserie, poseda exact aceste calități. Recunosc că nu mă așteptam să nimeresc din prima. Dar exact așa s-a întâmplat.

— Acest tip, cunoștința ta, a creat și i-a vândut această telecomandă Avei.

— Acum trei luni a primit un pachet la firma sa înființată cu acte în regulă.

— Paravanul lui.

— Te prinzi al naibii de repede. Pachetul conținea o comandă pentru confecționarea unui produs foarte special. Conținea și datele sistemului de securitate care trebuia „învins" cu ajutorul aparatului respectiv. Mi-a mărturisit că fusese impresionat de cât de bine se documentase potențialul său client. Și, adăugă Roarke, zâmbind, de

suma frumușică depusă ca plată. Avea să primească încă o sumă la livrarea aparatului, ultima plată urmând să i se facă atunci când clientul se va declara satisfăcut de produsul primit.

— Așa obișnuiește el să facă afaceri?

— Așa se pare.

Roarke îi mângâie ușor gropița din bărbie.

— Dar un lucru pot să spun, și anume că cererea era puțin cam stranie. Suma oferită era și ea neobișnuit de mare. Așa că a acceptat comanda.

— El nu a văzut-o niciodată. Nu a avut contact direct cu ea.

— Nu. A confecționat aparatul cerut și, conform indicațiilor, l-a depus într-o cutie specială unde se găsea și cea de-a doua plată.

— Ar fi putut lua țeapă.

— Nu un tip ca el sau cel puțin nu cu una, cu două. Miroase de la o poștă polițiștii și capcanele. Îi place să știe cu ce fel de persoană are de-a face, așa că a supravegheat discret cutia cu pricina.

Eve zâmbi larg.

— S-ar putea să-mi placă tipul ăsta, la urma urmei.

— Chiar cred că ți-ar plăcea. Oricum, femeia care a preluat telecomanda nu semăna, după descriere, cu Ava, dar a livrat obiectul, împreună cu câteva haine de la curățătorie, acasă la familia Anders. Cea de-a treia plată a fost efectuată și ea, conform promisiunii. Cunoștința mea nu s-a mai gândit cine știe ce la subiectul în cauză până în momentul în care a aflat de uciderea lui Thomas Anders. Asta nu i-a picat bine.

— Da, să te gândești că poți fi considerat complice îți cam dă fiori. O să depună mărturie?

— Asta va depinde de câteva aspecte. Imunitate, posibilitatea de a rămâne anonim, omul are o afacere de apărat, și o sumă considerabilă de bani.

— O să pregătesc terenul. Poate că nu vom avea nevoie de el, dar e bine să am totul pregătit.

Eve luă cana lui de cafea și bău din ea.

— Tu ești mereu de folos.

— Și mereu nerăbdător să fiu folosit.

— Am rugat-o pe Peabody să se ocupe de altceva. Ce ar fi să vii cu mine până în New Jersey?

— Folosit peste graniță. Cum aș putea rezista unei asemenea invitații?

22

— Mda. Avem de-a face cu cei care vă interesează pe voi, cu vânzători ilegali, cu hoți de mașini, cu violatori, cu vagabonzi, declară, ridicând din umeri, bodyguardul care lucra la firma NJTP și care avea un ecuson pe buzunarul cămășii pe care scria Vince. E multă agitație pe aici, mai ales între miezul nopții și șase dimineața. Eu lucrez pe timpul zilei. Am o vârstă.

— Mă interesează un eveniment petrecut în timpul zilei, îi reaminti Eve. O anumită zi, cu vreo două luni în urmă.

— Avem camere de luat vederi care supraveghează toate parcările, terenurile din împrejurimi, magazinele. Nu le putem folosi și pentru toalete, deși acolo avem cea mai intensă „activitate".

El se trase de nas, învârtindu-se în scaunul său.

— Însă ștergem înregistrările după șaptezeci și două de ore. Nu mai avem nimic de acum două luni.

— Ai două luni de când lucrezi aici, Vince?

— Sigur. În iunie împlinesc doisprezece ani de când lucrez aici.

— Îți amintești de două doamne, într-o mașină lungă neagră, una dintre ele a deschis portiera pasagerului și a vomitat.

El o privi rapid, zâmbind larg și amar.

— Iisuse, măi, newyorkezilor, știți voi câți vomită prin parcări și prin alte văgăuni? Că o fac unde nu te aștepți?

— Pariez că nu e agitație mare pe acolo între ora zece și unsprezece, în cursul săptămânii, într-o zi în care nu este vacanță.

Ea scoase din buzunar o fotografie.

— Așa arată cea care a vomitat.

El se uită la fotografie se scarpină pe coapsă apoi pe frunte.

— Nu-mi spune nimic. Are o față comună.

— Dar ea?

Vince se scărpină și mai abitir, studiind fotografia Avei.

— Parcă îmi aduce aminte de cineva. Ea era la volan, așa-i? Un Mercedes negru,frumos, un model cu două portiere în partea din spate.

— Îți amintești?

— Da, acum că mă gândesc mai bine. Blonda asta din poză nu părea o turistă învederată, iar cele două nu au coborât deloc ca să meargă la toaletă. De obicei femeile arareori uită să meargă la toaletă înainte de a intra în zona pentru relaxare. Cealaltă a deschis portiera, a vomitat, iar eu mi-am zis: „S-a dus micul dejun." Mi-aduc aminte fiindcă m-așteptam să meargă la toaletă, pentru ca cea căreia îi era rău să se spele. Dar blonda a cotit-o pur și simplu în zona pentru camioane, parcându-și mașina acolo. Am anunțat femeia de serviciu că e nevoie de puțină curățenie, după care mi-am turnat puțină cafea. Nu știu cât de mult au stat acolo sau când au plecat.

Imediat ce reveniră în mașină, Roarke își întinse picioarele.

— O să ratezi un drum până la toaletă?

— Ha-ha. Mi-aș putea închipui că Ava a stat chiar aici cu Suzanne. În popasul Alexander Hamilton, aproape de Tumpike. Dar cine dracu' era Alexander Hamilton ăsta și de ce popasul ăsta de lângă Tumpike îi poartă numele?

— Ah…

— Las-o baltă. Deci era vorba de un Mercedes model nou, sedan, pe numele Avei Anders. Discuția asta cu Vince confirmă data, ora…

și o să fac o cercetare retroactivă, fiindcă pariez că Mercedesul acesta avea un scanner printre dotări. El nu poate confirma ce s-a vorbit, dar va confirma că Suzanne și Ava au trecut pe aici. Cum va explica ea chestia asta?

— Găsește ea ceva. Hamilton a fost unul dintre Părinții Fondatori ai Americii și a fost primul secretar al Trezoreriei.

— Cine? Hmmm?

— Tu ai întrebat, declară Roarke, vârând iar în buzunar computerul său portabil. Acum încotro?

Eve îl privi câteva secunde, încruntându-se.

— Tu asta faci toată ziua, te joci cu chestia aia?

— Printre multe altele. Ce altceva ai vrea să afli?

— Totul. Mergem la piață, să mai găsim câte ceva.

Ea răspunse la link.

— Dallas.

— Am găsit-o. Punga era într-adevăr în debara, zise Peabody. Un link, câteva dischete de la sistemul de securitate și o telecomandă a naibii de grea, alături de o pijama bărbătească de culoare bleu, medicamente și câteva seringi cu presiune.

— Bagă-le în pungă, sigilează-le. Vreau ca șirul acesta de probe să fie unul impecabil. Roagă-i pe Feeney și pe McNab să se pună pe treabă și să cerceteze conținutul. Eu sunt pe teren, mai trebuie să vizitez încă două locații.

— S-a prăvălit cerul peste ea, comentă Roarke.

— O să-și angajeze un avocat mare, gras și șmecher. De fapt, o turmă de avocați mari, grași și șmecheri. Genul acela de oameni care ascund mizeriile, care le aruncă, care bat mereu monedă pe suspiciune. Nu am probe suficiente. Pot să îi arunc în față că ea și Suzanne au fost în New Jersey la câteva zile după ce Custer a fost asasinat. Dar asta nu dovedește nimic. Ceea ce a găsit Peabody dovedește doar că Suzanne a fost acasă la Anders, demonstrând

destul de clar că ea e cea care l-a ucis. Avem și mărturia ei. E ca și închisă. Cunoștința ta poate declara că telecomanda aceea a fost dusă acasă la familia Anders. Nu poate să dovedească însă că Ava însăși a primit-o. Da, am ca dovadă minciunile ei, faptul că a avut de-a face cu un CI, am ca dovadă moartea socrului ei, pot să-i determin pe cei de la poliția locală să redeschidă cazul cu pricina. Am linkul acela. Probabil că bateriile nu mai funcționează, și când se întâmplă asta conversațiile, transmisiile se șterg automat. Am nevoie de mult mai mult.

Rotofeiul și veselul domn Isaac îi oferi și el câteva informații.

— Perioada care a urmat după moartea soțului ei, nu? Da, îmi amintesc foarte bine. Ce întâmplare îngrozitoare! Ea vine aici lunea, pe la 9:30, lunea, biata doamnă Custer. Dar în ziua aceea, la câteva zile după moartea soțului, am văzut-o luând-o la dreapta, în timp ce-și căra sacoșa cu cumpărături.

— Era singură?

— Nu. Am vrut să ies, să strig după ea, gândindu-mă că a uitat în ce parte trebuie s-o pornească. Din cauza necazului cu soțul ei. Apoi am observat că era însoțită de cineva. De o doamnă extrem de elegantă. Purta o haină foarte frumoasă, cu blană în jurul gâtului, declară Isaac, gesticulând cu brațele în partea din față a șorțului pentru a arăta exact cum arăta aceasta. O haină lungă, neagră, cu margine îmblănită de culoare maro. Tare drăguță. Pe femeia aceea cred că am mai văzut-o o dată sau de două ori în viața mea, dar haină ca aceea nu.

— O mai văzuserăți pe femeia aceea?

— O dată sau de două ori. Îmi cunosc vecinii, cartierul, oamenii.

— Ea e femeia?

Eve îi dădu fotografia Avei.

— Da, da, ea e doamna cu care era biata doamna Custer în dimineața aceea. Ce păr frumos mai avea. Da, îmi amintesc, era o zi

însorită, iar soarele părea că răsare chiar din părul ei. Purta ochelari de soare. Cum v-am spus deja, era o zi însorită, însă ea radia. Sunt convins că femeia din fotografie era ea. Au trecut chiar prin fața mea. Doamna Custer părea extrem de tristă și de obosită. După vreo două ore, s-a întors singură. Poate că trecuseră mai mult de două ore, eram tare aglomerați. Biata doamnă Custer, mi-am zis eu, arată ca și cum ar fi plâns. I-am dat niște dulciuri pentru copii.

Apoi ea se îndreptă spre o parcare: una mică, foarte scumpă, pe două niveluri.

— Genul acesta de parcare nu cred că mai are înregistrări din urmă cu două luni, îi aminti Roarke. Și nu cred că în registrele lor se notează numărul mașinii, producătorul sau modelul. Cred că notează momentul sosirii și al plecării, plata și poziția.

— Precis că pentru locurile rezervate au și numărul și producătorul și modelul mașinii. Nu cred că Ava a bântuit pe aici, căutând cu disperare un loc de parcare. Un om care plănuiește totul nu acționează astfel. Sigur a rezervat un loc. Scannerul citește numărul rezervării.

— Ei, da, aici ai dreptate.

— La fel cred că a procedat și cu Custer. Cred că s-a gândit la binele ei, nicio clipă nu i-a dat prin cap că noi vom ajunge până la faza aceasta. Dacă reușesc să stabilesc că mașina ei a fost acolo, ori dincolo, asta va atârna în balanță. Tocmai ai primit o nouă însărcinare.

— O să discut cu proprietarii parcării. Dacă aș avea numărul ei de la mașină, aș rezolva și singur.

— Un „lanț" curat. O să mergem pe drumul cel mai lung. Eu mă ocup de condus. Tu dă-i bătaie.

Se închise douăzeci de minute în biroul ei de la sediul central. Închise ușa, se izolă de restul lumii, după care se așeză, cu picioarele

pe birou, și închise ochii, rememorând fiecare oprire, etapă și rută folosită.

Își aruncă ochii la ceas și apoi dădu un telefon.

— Doamnă Horowitz, sunt locotenent Dallas. Am câteva întrebări pentru dumneata.

— Desigur.

— Doamna Anders participă la o mulțime de evenimente - baluri, petreceri și așa mai departe. A participat vreodată la evenimente unde a trebuit să se costumeze, baluri mascate, rochii extravagante, chestii de genul acesta?

— În octombrie, în fiecare an, are loc o gală unde vestimentația e una specială.

— Unde își păstrează perucile?

— Toate costumațiile cumpărate sau făcute de comandă se păstrează într-o debara la etajul trei.

— Are și o perucă de culoare roșie?

— Cred că are mai multe, în diverse culori și stiluri. Nu am mai fost acolo de ceva vreme.

— Vă mulțumesc.

Eve încheie convorbirea, după care o sună pe Reo.

După aceea convocă întreaga echipă.

În sala de conferințe, Eve se plimba de colo-colo, în vreme ce Baxter își savura cafeaua, iar Roarke își făcea de lucru la computerul său portabil. Peabody, care nu părea să-și fi făcut niciun piercing într-un loc vizibil, sosi odată cu Trueheart. Trebuia să sosească și informaticianul. După el intră Cher Reo, blonda aceea drăgălașă cu vorbirea tărăgănată specifică sudiștilor, dar cu gheare nemiloase atunci când se afla în sala de tribunal.

— Bună ziua, gașcă.

Ea o salută pe Eve cu o mișcare a capului.

— Ia să auzim marea veste.

— Încă nu suntem toți. Feeney…

Eve miji ochii spre el în clipa în care intră grăbit urmat de McNab.

— Ai întârziat.

— Voiai să mă grăbesc sau să fac totul cum trebuie?

— Voiam informațiile. Să vedem cum stăm, cei de la informatică mai întâi.

Feeney își scoase agenda. Dispozitivul pentru pastile, aparținând victimei, a fost deschis și reprogramat în dimineața în care Ava Anders a plecat spre Santa Lucia. Amprentele ei însă nu se găsesc nici în interior, nici în exterior. Link-urile de la birourile Anders Worlwide. În ultimele șase luni, nu s-au înregistrat transmisii către și de la Suzanne Custer. Aceeași situație se constată și în cazul link-urilor personale și la cele de acasă, la care noi am avut acces. Pe dischetele de la sistemul de securitate recuperate din apartamentul lui Suzanne Custer nu e înregistrată nicio activitate ieșită din comun, stranie. Telecomanda recuperată din același loc este un produs deosebit. Executată special pentru a manevra sistemul de securitate de la locuința familiei Anders. Am descoperit că a fost folosită de două ori. Prima dată cu șase săptămâni în urmă, și a doua oară în dimineața în care domnul Anders a fost ucis.

— Probabil că Ava a testat-o.

— Așa cred. Link-ul avea dischetele nefuncționale. Oricum, genul acesta de link-uri nu păstrează transmisiile mai mult de douăzeci și patru de ore. Dacă o fac, în orice caz, acesta era un model ieftin.

— Vrei să spui că rezultatul e zero?

— Nu, n-am spus că e zero.

Feeney își întinse picioarele, încrucișându-le la nivelul gambelor.

— Fiecare înregistrare electronică lasă o urmă, o imprimare. Ceva. Mergem direct la ele, apoi le „rafinăm". O să obținem ceea ce ai putea numi niște ecouri. Da, link-ul acela e o mizerie, dar și

mizeriile ca acelea pot fi manipulate. Trebuie să procesăm „ecourile", să le întoarcem pe-o parte și pe alta. Găsim noi ceva. Dă-ne o zi, două.

— Perfect. Peabody?

— Jucăriile pentru adulți se potrivesc cu cele de la locul crimei, fie că au fost cumpărate de Suzanne Custer, fie de Ned Custer, mai înainte. În afară de șnururi, totul a fost cumpărat de ea de la magazinul Just Sex. Șnururile le-a luat tot ea, cu bani cash, de la Bondage Baby. Tot doamna Custer a cumpărat, cu rețetă eliberată de medic, lotrominafina, pastilele pe care le-am găsit în dormitorul lui Thomas Anders, alături de șase seringi. Patru seringi s-au găsit în apartamentul doamnei Custer, împreună cu un tub de tranchilizante pe jumătate folosite. Am prins-o deja.

— Și încă cum, comentă Reo, crimă de gradul II.

— E pe merit, îi spuse Eve. În timpul interogatoriului, Suzanne Custer a declarat că Ava Anders a fost cea care a propus ca fiecare dintre ele să-l ucidă pe soțul celeilalte. Ba mai mult, Anders a înregistrat promisiunea fiecăreia dintre ele.

— Asta-i o tâmpenie, punctă McNab. De ce să te incriminezi singur făcând această înregistrare?

— În cazul în care Ava și-a înregistrat propria promisiune, precis că a șters-o de ceva vreme. Dar pun pariu că pe a lui Suzanne a păstrat-o la loc sigur.

— În cazul acesta, nu mai pare un gest chiar atât de tâmpit.

— La trei zile după moartea lui Ned Custer, Anders i-a luat urma lui Suzanne Custer, într-o dimineață de luni, zi în care obișnuia să meargă la cumpărături. Doamna Custer și doamna Anders au fost văzute împreună, iar azi au fost identificate de patronul magazinului, Isaac Jerome.

Eve îi făcu semn cu degetul lui McNab înainte ca acesta să dea replica.

— E o tâmpenie, așa e, dar avem de-a face cu o femeie care nu a crezut absolut deloc că noi vom face legătura între ea și Suzanne Custer. Și dacă o întrebam? I-ar fi fost foarte simplu să declare că venise să-i prezinte condoleanțe. Așa că vom merge mai departe. Suzanne Custer a declarat că doamna Anders a informat-o că îl ucisese pe Ned Custer, și că i-a dat toate detaliile cu privire la asta. Și că venise vremea ca ea să-și îndeplinească, la rându-i, promisiunea, cât de curând. Potrivit celor spuse de Custer, Anders a folosit amenințări și un ton dur pentru a obține acordul ei, în timp ce se deplasau cu mașina în New Jersey, către un popas. Un bodyguard a identificat-o, de asemenea, pe doamna Anders și mașina acesteia, întărind astfel declarația doamnei Custer. În ziua aceea, Anders i-a oferit lui Custer link-ul și i-a spus cum anume va trebui să procedeze pentru a-l ucide pe Thomas Anders.

— O mulțime de „ea a spus", „ea a declarat", Dallas, comentă Reo.

— Da, astfel că va trebui să validăm cele declarate de Suzanne Custer. Avem nevoie de clarificarea acelor ecouri, Feeney. Custer nu a aruncat link-ul, așa cum îi ceruse Anders, și nici telecomanda sau dischetele. Anders a mințit în privința deviațiilor sexuale ale soțului ei.

— Dovedește-o, îi ceru Reo.

— Asta e sarcina ta. Dar cu toate astea, le-a mărturisit doamnei Custer și lui Bebe Petrelli că Thomas Anders era un deviat sexual și un pedofil. I-a spus asta și unei anume Cassie Gordon. Dar nu există probe care să justifice acest lucru. De fapt, totul înclină spre o mare minciună. Ava Anders folosea de câteva luni serviciile unui CI. Nu există dovezi că Thomas Anders ar fi apelat la serviciile unor CI sau că ar fi avut aventuri extraconjugale, așa cum pretinde Ava. Hai s-o lăsam pe ea să dovedească, adăugă Eve. După ce a fost anunțată că soțul ei a murit, continuă Eve, Ava a comandat un mic dejun copios,

pe care l-a și mâncat, după care s-a îmbrăcat și s-a aranjat cu meticulozitate. Nu și-a trezit prietenele, preferând să revină singură acasă.

— Nu-mi place femeia asta.

Reo își examina unghiile.

— Nu-mi place deloc, deloc.

— Te alături nouă. Să revenim în urmă cu două luni. Ultima persoană în compania căreia a fost văzut Ned Custer a fost o femeie înaltă, cu păr roșu, genul prostituată profesionistă. De la bar a plecat împreună cu victima la un motel ieftin, după care, la plecare, nu a mai ieșit pe ușa din față. Ava i-a mărturisit lui Suzanne că, după ce i-a tăiat beregata soțului ei și s-a asigurat că el a murit, a fugit pe scara de incendiu. Posedă mai multe peruci în nuanțe de roșu.

— Oferă-mi ceva palpabil, insistă Reo. Circumstanțele sunt potrivite, dar…

— Automobilul înregistrat pe numele Avei Anders a fost parcat la opt clădiri distanță spre nord și la o clădire distanță spre est față de locul în care Ned Custer a fost trimis pe lumea cealaltă, declară Roarke, fără să ridice privirea. Vehiculul avea loc de parcare rezervat în perimetrul respectiv, în parcarea cu pricina, pe o perioadă de două săptămâni. A fost folosit de trei ori, ultima dată în noaptea crimei. A intrat în parcare la 10:12 p.m. și a ieșit la ora 2:08 a.m.

— Bine, e un amănunt interesant.

În ochii lui Reo se aprinse o scânteie.

— Dar cum dovedim că ea se afla la volan?

— Pentru că chiar era acolo, la dracu', se răsti Eve. Pentru că atât în seara aceea cât și în alte zece zile anterioare, Thomas Anders era plecat din oraș, așa că ea putea să plece și să se întoarcă când avea chef. Fiți atenți la date. Ea și-a ucis socrul și după aceea a lovit iar.

— S-a stabilit că moartea lui Reginald Anders a fost un accident.

Reo ridică imediat mâna.

— Hei, nu-mi tăia capul, eu spun ce s-a stabilit. Tu ai redeschis cazul, iar eu înclin să cred că ea a fost cea care l-a omorât, fiindcă nu-mi place de femeia asta. Dar în clipa asta, avem doar cazul unui bătrânel care a alunecat în timp ce își făcea duș.

— Dar nu ne vom opri aici. Ea a angajat un decorator cu o săptămână înainte ca Reginald Anders să cadă. La scurt timp după aceea, ea și bătrânul au avut o scurtă conversație între patru ochi, în biroul lui, în legătură cu faptul că ea folosea veniturile firmei, ale programelor promovate, în scopuri personale. Nu a ieșit prea fericită de la discuția aceea. Și după declarația administratorului casei, discuțiile referitoare la redecorare s-au purtat la două săptămâni după moartea socrului, cu toate că ea vorbise și înainte cu o firmă de specialitate. O să spui că unii soți se amestecă în chestii de genul acesta, în porcăria asta cu decorarea, declară Eve, anticipând ce ar fi vrut să spună Reo. Dar de ce ar fi făcut ea una ca asta? Fiecare declarație referitoare la mariajul lor, la domnul Anders demonstrează că el era o fire tolerantă. Cred că nu i-ar fi păsat câtuși de puțin.

— Atunci ce rost ar fi avut să aștepte momentul în care să-i spună? întrebă Reo. Da, e cam aiurea, dar, de regulă, așa sunt și avocații apărării.

— Era cadoul pe care și-l oferea singură. Nu l-a scos la iveală până nu l-a aranjat pe bătrân. Până ce povestea asta nu a fost rezolvată. După câteva săptămâni, îl angajează pe Charles Monroe, spunându-i uneia din amicele sale, așa, dintr-odată, că ea și soțul ei erau incompatibil sexual. Demarează programul dedicat mămicilor și începe să aleagă. Aici se apropie de Petrelli, a cărei familie are legături strânse cu crima organizată. Dă de înțeles că doamna Petrelli ar putea găsi o cale s-o apere de Anders, despre care afirmă că e un pervers. Dar nu ține. Se apropie de doamna Cordon, un CI

înscrisă și ea în program, cerându-i detalii despre persoane cu deviații sexuale. După care o găsește pe Suzanne Custer.

— Suzanne a fost momeala perfectă, punctă Baxter.

— Detectivul Yancy a generat pe calculator un portret în care Ava apare în stilul și cu culoarea aceea de păr despre care au vorbit martorii în cazul Ned Custer, adăugă Eve. O să găsim pe cineva care să-și aducă aminte de ea la bar și apoi la motelul ăla de doi bani.

— Așa să faceți, pentru că mi-ar plăcea la nebunie s-o prind în laț.

Reo își închise agenda.

— Poți să-mi faci rost de o mărturisire?

— Asta și intenționăm. Trebuie să o scoatem cumva din apartament, astfel încât să putem lua peruca fără ca ea să bage de seamă. Feeney, vreau să-mi faci rost de un link la fel ca acela al lui Suzanne. Avem deja mărturiile ei înregistrate. Vreau să-i aud vocea pe link. Baxter, te rog să discuți din nou cu Suzanne, ca să te asiguri că ea e absolut convinsă de ceea ce i-a spus Ava în dimineața în care Thomas Anders a fost ucis. Peabody, tu pune vreo doi oameni de-ai noștri în civil prin apropiere. Roarke, vezi dacă acea cunoștință a ta poate veni până aici. Nu va trebui să declare absolut nimic. Reo îi va asigura imunitatea, iar eu voi autoriza două facturi.

— Dar de ce să-i acord imunitate?

— O să discutăm și despre asta. Vreau ca Petrelli și Gordon să fie chemate la secție, și la fel cel care lucra la motel în noaptea cu pricina. Trueheart, pe tine o să te trimit să o aduci pe Ava.

El clipi ca și cum i-ar fi intrat ceva în ochi.

— *Pe mine*?

— Dacă te vede pe tine, nu se va îngrijora. Ești prea tânăr și prea drăguț și, în plus, o să-ți ceri scuze. Dacă cere un avocat, n-are decât să o facă, deși nu cred. Nu imediat. Mai ia pe cineva cu tine. Un polițist tânăr. O să-ți comunic eu când trebuie să te duci, cum trebuie să o abordezi. Tu de ce zâmbești? îl întrebă ea pe Roarke.

— Ce show interesant pui la cale!

— Da, așa e, deci să ne ocupăm de muzică și de dans.

Lui Trueheart nu-i fu greu să pară stânjenit și pus pe scuze. Cu toate că împrumutase ceva și din firea lui Baxter, el avea o atitudine naturală, de băiat dispus să-ți sară în ajutor. Tânăr și proaspăt și, pentru un ochi nepăsător sau cinic, nu prea deștept. Ava vedea, de fapt, doi bărbați tineri, chipeși, doi polițiști care se bâlbâiau, care păreau a se rușina de ceea ce aveau de făcut.

— Îmi pare foarte rău, doamnă.

Trueheart zâmbi jenat.

— Știu că vă deranjăm, mai ales într-un asemenea moment delicat, dar doamna locotenent…

— Da, e un moment tare nepotrivit, tare greu. Nu prea văd de ce ar trebui să vă însoțesc în oraș. De ce nu vine doamna locotenent aici?

— Ahhh, ar veni, doamnă, dar are o ședință cu domnul comandant și cu șeful poliției, în legătură cu, hmmm… relația cu mass-media în privința cazului pe care-l anchetăm.

— Cam este trasă la răspundere.

Cel de-al doilea polițist vorbi exact așa cum fusese instruit.

— Ei, termină.

Trueheart se încruntă, reducându-l la tăcere.

— Eu cred că domnul Tibble, șeful nostru, vrea să vă ceară personal scuze pentru tot ce s-a publicat în presă. Așa că ne-a trimis pe noi să vă luăm și să vă conducem până la sediul central.

— Tinere, am înțeles că tu urmezi niște ordine, dar nu cred că te aștepți ca eu să mă înghesui pe bancheta din spate a unei mașini de poliție, ca să adaug și umilirea asta la toate celelalte.

— Ah, ei bine, ummm…

Trueheart aruncă o privire spre colegul lui, care ridică neajutorat din umeri.

— Dacă preferați, puteți comanda un taxi, cred… nu știu. Aș putea să sun eu și să comand…

— Prostii, prostii. O să iau mașina mea. Pot să circul când vreau și unde vreau, nu-i așa? Nu sunt arestată, așa-i?

— Oooo, Dumnezeule, doamnă, nu. Adică da, doamnă, puteți circula liber. Putem să vă urmăm cu mașina noastră. Sunt convins că nu-i nicio problemă și aș putea să vă obțin un permis de parcare în zona VIP, pentru vizitatori. Credeți că așa e în regulă?

— Măcar atât să faceți și voi și, în plus, vă mulțumesc. Acum o să vă rog să așteptați afară până mă…

— Nu i-ai citit din Codul Miranda Revizuit. Cel de-al doilea ofițer rosti fraza pe care o avea de spus.

Trueheart roși, mutându-se de pe un picior pe altul.

— Nu știu ce ar trebui să facem…

— Sergentul mi-a dat câteva șuturi în fund, îmi cer iertare, chiar ieri, pentru că m-am abătut de la regulă. Nu vreau s-o sfeclesc din nou.

— Bine, bine. Îmi pare foarte rău, doamnă Anders, dar va trebui să vă citim drepturile înainte să plecăm, din moment ce veți merge la doamna locotenent, să stați de vorbă despre caz.

— E doar o formalitate, adăugă Trueheart, însoțindu-și vorbele de un zâmbet sincer, timid, nervos. Sunteți de acord?

— Bine, bine, bine.

Ava flutură din braț spre el.

— Grăbește-te. Nu vreau ca mașina de poliție să zăbovească o după-amiază întreagă în fața casei mele.

— Da, doamnă. În fine. Aveți dreptul să nu spuneți nimic.

Ca să dea importanță momentului, Trueheart scoase la iveală un carnet pe care era imprimat codul, după care citi concentrat la maximum. Spera că nu părea prea teatral.

— Hmmm. Ați înțeles care vă sunt…

— Par o idioată? îl repezi Ava. Sigur că am înțeles. Acum, valea, vin și eu în câteva minute.

— Da, doamnă. Mulțumim, doamnă.

După ce i se trânti ușa în nas, Trueheart se întoarse înapoi la mașina de serviciu împreună cu colegul său.

— Dallas e un geniu, unul de neîntrecut, declară el, după care porni stația. Aici Trueheart, locotenente.

La sediul central, Eve își pregătea o cafea.

— Trueheart o escortează cu mașina poliției. Vreau ca mașina ei să fie amprentată imediat ce ajunge în parcare.

— Ei, se pare că i-ai cam citit gândurile, zise Peabody. Știai că avea de gând să vină aici cu mașina ei.

— Nu ar fi scăpat ea prilejul să-l vadă pe șeful poliției târându-se în genunchi în fața ei, și să mă epateze. În plus, nu ar intra într-o mașină alb cu negru decât cu cătușe la mâini și târâtă cu de-a sila. Oricum, dacă lăsa mașina acasă, cei de la amprentare și-ar fi făcut datoria chiar la fața locului. Mandatul emis de Reo ne dă acest drept. Vreau ca totul să meargă ceas. Fiecare să-și facă datoria.

Cu toate că revizuia în minte fiecare detaliu, Eve se întoarse spre colega ei.

— Trebuie să discut cu ea între patru ochi, înțelegi?

— Mda. Iar eu știu ce am de făcut. Trimit doi oameni să se ocupe de amprentare, să pună în aplicare mandatul și să meargă la ea acasă, ca să ia perucile. Totul pare ca o provocare, dar fără să existe pericol pentru producerea unor răni fatale. Totul e la nivel psihic!

— O s-o sucim, iar și iar. O să o sucim până va plesni.

Eve se uită spre panoul unde erau înșirate datele referitoare la anchetă. Pașii, etapele, fragmentele și părțile acestui caz. Acum venise vremea ca totul să fie pus în ordine, formând un tot unitar.

— Locotenente.

Roarke o studie din prag.

— Mă duc să fac ultimele verificări, zise Peabody, ieșind din încăpere.

— Ava e pe drum. Vine cu propriul automobil.

— Ai bănuit deja asta. Toate personajele par la locul lor, în scenă. Dar știi bine că vei avea de-a face cu avocații aceia grași și mari, din cauza capcanei pe care ai pregătit-o.

— Mda. E destul de inteligentă pentru a apela la un avocat, dar și suficient de arogantă pentru a nu apela de îndată la unul. Însă până la urmă o va face. La sfârșit va urla că vrea un avocat.

Și pentru prima oară, Eve trebui să admită că acel țipăt va fi ca un cântec pentru urechile ei.

— Dar pentru început va fi zguduită, destul de zguduită și tulburată astfel încât să-și dorească să mă pună la punct.

— Așa cum a încercat și Magdalena. Nu avea rost să nege.

— Dar, în final, a rămas cu buza umflată… Nu mă sprijin pe ideea asta, dacă asta te îngrijorează.

Când el se apropie, susținându-i privirea cu ochii aceia de un albastru intens, trecând cu degetul peste gropița ei din bărbie, ea oftă, ridicând din umeri.

— Bine, poate așa, puțin. Dar nu sunt supărată pe tine pentru asta… adică din pricina ei.

El se aplecă și o sărută cu mare blândețe.

— Nu ți-ai dat seama ce fel de om este până nu ți s-au deschis ochii. Bărbatul trebuie să ia atitudine în fața unui anumit gen de femeie. Thomas Anders nu a observat ani de zile anumite lucruri în privința Avei. A trăit alături de ea, dar nu a văzut-o. Nu și-a dat

seama cine era cu adevărat. Nu sunt supărat pe el pentru asta. El a iubit-o. Sunt furioasă că ea s-a folosit de asta, ea s-a folosit de el. Că a folosit pe oricine avea la îndemână, fără pic de conștiință. Ca să se joace și să obțină avantaje. Pentru asta l-a și ucis. Ca să se joace și să aibă avantaje.

— Și dacă nu-mi dădeam seama, dacă nu aș fi fost ajutat să văd, dacă circumstanțele ar fi fost diferite, Maggie ar fi făcut la fel cu mine.

— De ce să împărți lumea cu cineva, când poți s-o ai doar pentru tine?

— Ai dreptate. Da, la un moment dat, m-ar fi omorât și pe mine. Din fericire, m-am însurat cu cel mai bun polițist din oraș și am beneficiat de cea mai bună protecție.

— Din fericire, știi să-ți porți singur de grijă. Thomas Anders nu a fost în stare.

Eve se apropie apoi de panou, privind la fața zâmbitoare a Avei, la chipul ei lipsit de orice urmă de grijă.

— Lucrul acesta mă doare. Mă doare fiindcă Anders era un om cumsecade, care-și iubea soția și care-și folosea banii pentru a face bine altora. El a murit, viețile acelor oameni sunt distruse sau, cel puțin, sunt cu totul altfel, și asta fiindcă ea voia ca totul să-i aparțină. De asta… o s-o strivesc, fiindcă nu e altceva decât un păianjen oribil.

— Locotenente.

Peabody băgă capul pe ușă.

— Ava a sosit în secunda asta în parcare.

— Ridicați cortina, spuse Roarke.

23

După părerea lui Roarke, secțiile de poliție tindeau să devină niște locuri zgomotoase, confuze, aglomerate. Sediul central era un astfel de loc, cu multe culoare comune care o luau în sus și în jos, alcătuind un labirint în care polițiștii, suspecții, victimele și avocații ori cei din echipa tehnică se ciocneau unii de alții sau se strecurau printre ceilalți, într-o continuă mișcare și sporovăială.

Și cu toate astea, coregrafia impusă de Eve se desfășură ca la carte. Poate că mulți dintre „actori" habar nu aveau că interpretează un anumit rol, așa că reacțiile lor erau foarte firești.

Urmări, stând într-o cameră de observație, alături de Feeney și de regizor în persoană, cum Trueheart și colegul lui, amândoi părând la fel de integri și de inofensivi ca o plăcintă cu mere, o escortează pe Ava în lift, și apoi mai departe.

— E mai rapid și mai puțin aglomerat, explică Trueheart pe un ton politicos, dacă de aici încolo folosim scara rulantă, doamnă Anders.

În timp ce ei urcau, alții coborau. Un bărbat aflat la capătul de jos al scării, îmbrăcat într-un tricou pătat și o pereche de pantaloni soioși, pe care Roarke l-ar fi ghicit de la o poștă că era polițist, se întoarse și strigă:

— Ia uite, ia uite! Ea e. Ea e barosana care a rămas cu Cuss. Salutare!

Ava se apropie mai mult de chipul agreabil al lui Trueheart.

— Ne scuzați, zise el. Pe aici ajung tot felul de oameni.

În capătul scării rulante, el o conduse câțiva pași spre următoarea, chiar în momentul în care un polițist o conducea pe Bebe Petrelli spre scara care ducea la parter. Reacția pe care Roarke o observă pe chipul celor două fu una de neprețuit. Pe ambele fețe se citea șocul, după care pe fața lui Petrelli apăru tulburarea, în timp ce furia întunecă imediat chipul Avei, chiar și după ce polițistul o conduse repede pe doamna Petrelli mai întâi la stânga și apoi drept înainte.

Mici fisuri în mască, notă Roarke. După care urcară pe următoarea scară rulantă. De data asta Baxter tocmai o conducea pe Cassie Gordon pe scara de alături. Privirea lui Cassie se înălță, recunoscând-o.

— Ia te uită! Hei, Ava!

În vocea lui Cassie se ghici apoi acel umor mortal și pătrunzător:

— Hei! Ce faci aici?

Ava privi în urmă, măsurând-o pe Cassie cu o privire de gheață.

— Regret. Te cunosc?

— Sigur, dar, la urma urmei, eu sunt una din alte mii. Ce mai faci?

— Vă rog să mă scuzați. Sunt grăbită. Putem să terminăm odată? îi ceru ea lui Trueheart.

— Da, doamnă, aproape am ajuns. Pe aici.

În mod deliberat o făcu să străbată departamentul Omucideri, acolo unde vânzătorul de la sex shop stătea afară, pe o bancă, flancat de doi polițiști. El se holbă la ea în clipa în care se apropie. Fisurile măștii deveniră mai pronunțate în secunda în care obrajii Avei se îmbujorară.

— Intrați.

Trueheart deschise ușa camerei pentru interogatorii A.

— O s-o anunț pe doamna locotenent că ați sosit. Vreți să vă aduc ceva de băut? Poate o cafea.

— Aș prefera ceva dulce și rece. Un pahar de *ginger ale*[5].

— Da, doamnă.

Aflată în camera de supraveghere, Eve își vârî degetele mari în buzunare.

— Gata, își pune masca. Știe că îi urmărim reacțiile. Orice persoană inteligentă, și ea are destul creier, știe cum se procedează în cazul unui interogatoriu.

— E cam speriată.

— Mda, dar mai mult nervoasă. Asta o s-o dea gata. Ei, a venit vremea să-i dăm cuvenitul șut în dos.

— Vrei să te sărut pe creștet?

— Vrei să aduc vorba de pijamalele pe care le-ai purtat când ai fost bolnav?

— Asta-i răutate. Fă-mă să mă simt mândru. Hai, du-te și eviscerează peștele.

Eve nu voia s-o lase pe Ava să aștepte prea mult timp. Trebuia să profite de acea stare de spirit, de acele mici accese de furie. Intră în camera pentru interogatorii, ducând cu ea o mulțime de dosare și adoptând o atitudine corespunzătoare.

— Doamnă Anders.

— Locotenente. M-am săturat de incompetența și neîndemânarea dumitale. Vreau să-l văd pe șeful tău.

— O să ajungem și acolo. Porniți înregistrarea. Dallas locotenent, Eve o interoghează pe Anders, Ava în legătură cu cazul nr. HA 32003, referitor la Anders Thomas A., și la alte evenimente sau infracțiuni/crime care au legătură cu cazul de față.

Eve se lăsă pe un scaun.

— Avem foarte multe de lămurit, Ava.

---

[5] *ginger ale* - băutură răcoritoare cu ghimbir, carbonatată, asemănătoare cu Schweppes.

— Eu vreau să lămuresc felul în care tu și acest departamentul al vostru ați tratat cu mass-media.

Eve se mărgini să surâdă.

— Aceste ultime două zile au fost pentru mine deosebit de interesante. Dar pentru tine?

Văzând privirea împietrită a Avei, zâmbetul lui Eve deveni și mai larg.

— Nu am prea des de-a face cu așa ceva, așa că o să te las pe tine să lămurești lucrurile. Erai gata-gata să scapi. Precis că acum stai și te întrebi cum voi reuși să te acuz de comiterea unei crime.

— Ce lucru groaznic îmi spui. E calomniator de-a dreptul. Nu eu l-am omorât pe Tommy. Eu îmi iubeam soțul. Când a murit, eu eram plecată din țară, și o știi foarte bine.

— N-are rost să faci pe timida sau pe indignata. Te cunosc.

Eve se aplecă spre ea.

— Am știut cine ești de când te-am zărit prima oară. Ești alunecoasă, lacomă, o femeie care nu valorează doi bani și căreia îi pasă doar de ea însăși. Dar tu ai avut minte, Ava, și, în plus, ai fost o fire răbdătoare. Prin urmare, acum depinde cum vrei să joci. Am să-ți dau o idee la care să reflectezi. Suzanne Custer.

— Numele acesta ar trebui să însemne ceva pentru mine?

— Ia gândește-te. Gândește-te că în clipa în care o vom aduce la secție, îi vom da șansa să scape. Ea va avea șansa să negocieze, să conducă „ostilitățile" încotro va avea chef. Personal, cred că va profita de asta ca de șansa vieții ei.

— Locotenent Dallas, nu am idee ce încerci să faci, dacă nu cumva vrei să agiți presa mai mult decât ai făcut-o deja. Cred că într-un fel mă învinovățești pe mine pentru asta, pentru faptul că ai fost admonestată fiindcă nu ai știut cum să te descurci. A fost stabilit, fără urmă de îndoială, că eu mă aflam în Santa Lucia în clipa în care Tommy a fost ucis.

— Dar nu erai în Santa Lucia atunci când i-a fost tăiată beregata lui Ned Custer.

— Nu cunosc pe nimeni cu acest nume. Ce legătură are cu mine?

— Negi că o cunoști pe Suzanne Custer?

— Cunosc foarte multă lume.

Ea se opri, prefăcându-se că stă pe gânduri, încruntată.

— Suzanne? O, da, sigur. O cunosc din vedere. E una dintre mămicile care sunt înscrise în programele noaste.

— E aceeași Suzanne Custer al cărei soț a fost ucis într-un motel frecventat de prostituate situat în Alphabel City, acum două luni de zile.

— Ce îngrozitor.

Ava își duse mâna la gât.

— Biata Suzanne. Încerc să nu urmăresc relatările din presă despre acte de violență. Îmi pare îngrozitor de rău pentru cele întâmplate, dar nu înțeleg ce legătură are asta cu mine sau cu Tommy al meu.

— Asta te face să te întrebi ce ar declara Suzanne dacă ar avea ocazia.

Peabody intră, aducând cu ea o perucă roșie, sigilată într-o pungă. Făcu semn către Eve, după care plecă.

— Ia te uită. Ce drăguț.

Eve ridică punga ceva mai sus.

— O cunoști?

— Presupun că e una din perucile mele, pentru că am și eu una identică. Sau aveam. Din când în când, particip la baluri mascate. Aș vrea să știu cum de a ajuns în posesia voastră.

— Prin emiterea unui mandat de percheziție. Dă-mi voie să pomenesc iar de Ned Custer, de un bar și de un motel cu reputație dubioasă. Ia privește aici, Ava. Ești o femeie care face impresie. Înaltă și cu o constituție solidă.

Deschizând dosarul, Eve extrase de acolo o fotografie prelucrată de unul dintre artiștii care lucrau cu poliția. Părea ștearsă, chiar uzată, exact așa cum îi solicitase ea.

— Pari chiar drăguță cu peruca asta roșcată, imortalizată de o biată cameră de supraveghere. Dar poate că nu e tocmai potrivită pentru înrămat, adăugă ea în vreme ce Ava se uita atentă la fotografie. Însă fiecare fotografie spune o poveste. Iar în cazul acesta e chiar o poveste pe placul meu. L-ai agățat pe Custer într-un bar, l-ai dus la motel, i-ai tăiat gâtul, i-ai tăiat și penisul și pe-aici ți-e drumul. De ce? Aici va trebui să mă ajuți. De ce o femeie de rangul tău s-ar încurca cu unul de teapa lui Custer, după care l-ar ucide?

— Nu prea am cum să vă ajut din moment ce acest „de ce" nu există. E o nebunie.

— Poate că lucrurile nu au decurs așa cum ai sperat. El nu era un bărbat calm și civilizat ca Charles Monroe. Poate că voiai să-ți iei revanșa, văzând care erau înclinațiile soțului tău. Hai, ajută-mă. Te-am prins, Ava.

Eve bătu cu degetul în fotografie.

— Te am în bar cu Custer. În motel cu Custer. Ori mă ajuți, și astfel te ajuți și pe tine, ori dacă nu, o rog pe Suzanne să relateze restul poveștii.

— Nu e ce credeți voi. Nu e deloc așa cum credeți voi.

Trueheart intră, aducând un pahar de plastic plin cu *ginger ale* și gheață.

— Permiteți. Îmi cer scuze că a durat atât.

Eve așteptă ca Trueheart să iasă din birou, iar în timpul acesta Ava sorbi din pahar.

Da, gândești, își zise Eve. Te gândești cum să-ți joci rolul. Dar știu deja în ce fel vei juca.

— Suzanne… îmi pare rău pentru ea. Am vrut să o ajut.

— Omorându-l pe nenorocitul ei de bărbat? Iisuse, cine dracu' nu ar fi profitat de o prietenă ca tine?

— Dumnezeule, Dumnezeule, nu.

Ava își apăsă palma în dreptul inimii. În locul verighetei, care nu mai era la modă, strălucі un rubin.

— M-am interesat de soarta ei și era frustrant că nu făcea nimic ca să-i fie mai bine. Știu că pare un gest nebunesc, prostesc, da, știu, dar am aranjat un fel de intermediere între ea și soțul ei.

— Ce fel de intermediere? Asta implica cumva și castrarea?

— Nu fi așa oribilă și crudă! Voiam să ajut. De ce să mai fi conceput acest program dedicat mamelor dacă nu voiam să ajut?

— Ce ai făcut? Ca să ajuți?

— M-am dus în barul acela în care-și petrecea vremea și l-am ademenit, da, poți considera că l-am ademenit, în camera aceea oribilă de motel. Suzanne era acolo. Era un fel de a-l prinde în acțiune, de a-l face să-și recunoască propriile fapte. Am plecat imediat ce a venit ea, ca să îi las între patru ochi.

— …

— De atunci nu am mai văzut-o. Nu m-a mai căutat, iar când am apelat-o eu, de câteva ori, nu mi-a răspuns. Mi-am închipuit că lucrurile nu au ieșit așa cum am sperat noi două. Dar nu știu dacă… Dacă ea l-a ucis, locotenente, dacă așa s-a întâmplat, atunci a fost în legitimă apărare. Precis așa a fost.

— Dă-mi voie să recapitulez. Te îmbraci ca o prostituată, te duci la bar și apoi la motel însoțită de Ned Custer doar ca să-i faci un favor nevestei lui?

Ava ridică bărbia în aer.

— Nu apreciez insinuările și atitudinea pe care o adopți.

— Oooo, Iisuse, te rog să mă ierți.

— Locotenente, e ușor să te implici în viața acestor femei, să-ți pară rău pentru ele. Suzanne voia cu disperare să-și salveze căsnicia,

familia. Era atât de convinsă că, dacă-l prindea în postura aceea, el urma să accepte un ajutor specializat. Și da, recunosc, mi s-a părut o provocare extrem de interesantă. Așa suntem noi, cei de la Anders. Eu și Tommy am crezut mereu în implicare. Am comis o mare greșeală. Și uite că omul acela a murit.

Ea își acoperi fața cu mâinile.

— Bun, haide să clarificăm lucrurile, oficial. Declari că te-ai întâlnit cu Ned Custer într-un bar, anul acesta, pe data de 20 ianuarie, după care ați mers la motel.

— Da, da, ca să ne întâlnim cu Suzanne. Da, el era furios, așa e, dar ea m-a rugat să plec. Să-i las singuri ca să poată sta de vorbă. Nu trebuia să plec. Acum îmi dau seama.

Ca și cum ar fi implorat înțelegere, Ava întinse palmele spre Eve.

— Cum să-mi treacă prin minte că vrea să-l ucidă? Zicea că vrea să-și salveze mariajul, cum să mă gândesc că vrea să-l ucidă?

— Da, e greu. Nu aveai de unde să știi.

— Mă simt îngrozitor din cauza asta. Mi-e rău de-a dreptul. Dar Suzanne, o, Doamne, probabil că ea a fost…

De data asta intră Baxter, care aduse cu sine alte pungi cu probe. El șopti, aplecându-se spre Eve:

— Doamna Custer e pe drum.

— Mulțumesc. Ei, ia te uită ce mai avem aici. O telecomandă confecționată pe piața neagră. Și dischetele de la sistemul de securitate luate de la tine de acasă.

Eve ridică link-ul.

— O porcărie ieftină. Seringi, medicamente pentru potență, barbiturice. Toate au fost confiscate din apartamentul lui Suzanne Custer.

— Dumnezeule, Dumnezeule, asta e… asta se folosește ca să manipulezi sistemul de securitate al casei?

Vocea Avei scăzu, devenind o biată șoaptă.

— Atunci când Tommy… Suzanne? O, Doamne, Suzanne l-a ucis pe Tommy?

— Pun pariu că da.

— Dar, dar de ce? De ce? Copiii ei erau înscriși în program. Eu și Tommy… Nu. Nu. Nu.

Cu palmele la tâmple. Ava clătină din cap. Eve consideră gestul drept o exagerare.

— Nu din cauza celor întâmplate soțului ei. Nu pentru că eu am procedat astfel în noaptea aceea! Nu, te rog, să nu fie asta cauza.

— Ba da, tocmai de aceea.

— Doamne, cum aș putea să mi-o iert?

Plânse amar, cu sughițuri.

— E vina mea. Doar vina mea. Ooo, Tommy, Tommy.

— Vrei să-ți acord un minut. Ava?

Eva se aplecă, bătând-o pe mână.

— E un moment dificil. Îmi pare rău că am fost așa dură cu tine la începutul interogatoriului. Trebuia să găsesc o motivație.

— Nu contează, nu mai contează. E vina mea. Dacă nu aș fi fost de acord cu ideea aceea prostească în legătură cu soțul lui Suzanne, dacă nu m-aș fi dus cu ei în camera aceea îngrozitoare, Tommy ar fi fost acum în viață.

— Aici ai dreptate. Dar uite cum facem. Mă asculți, Ava? Poți să te aduni? E OK?

— Da. Îmi pare rău. O să încerc, o să încerc. A fost un adevărat șoc.

— Ei, iată încă unul. Suzanne Custer nu a fost niciodată în acel motel împreună cu tine și cu soțul ei.

— Bineînțeles că a fost. Am văzut-o cu ochii mei. Am stat de vorbă cu ea.

— Ea se afla în apartamentul ei, la câteva clădiri distanță de locul acela, lăsând mesaje pe link-ul soțului ei, căruia tu îi tăiai beregata.

În timp ce tu ieșeai din baie, protejată de o uniformă specială, având în mână un cuțit cu lama de șase centimetri și repezindu-te să-i tai beregata, ea se afla acasă, plimbându-se neliniștită de colo-colo, încercând să dea de el. În vremea asta tu îl priveai cum sângerează după ce îi tăiaseși penisul, după care te-ai furișat pe fereastră. Ai zburat practic zece clădiri mai încolo, luând-o spre parcarea auto unde îți lăsaseși mașina, un Mercedes cu numărul de înmatriculare New York, A AVA, pe un loc special rezervat.

Ce plăcere, cugetă Eve. Era o plăcere tulburătoare să privești în acele clipe chipul Avei.

— Știm timpul sosirii și pe cel al plecării. Mașina a ieșit din parcare la douăzeci și unu de minute după ce s-a comis crima. Și încă un amănunt. Da, te-ai protejat, dar nu ai luat în considerare cât de murdare sunt ferestrele într-un motel de categoria aceea, cam cât de supărătoare sunt încuietorile lor și nici faptul că mizeria de pe pervaz se va imprima pe vârful pantofilor tăi. O să-i analizăm, Ava, și eu pariez pe ei.

Eve ridică din umeri.

— Nu va fi foarte greu, din moment ce ai recunoscut, și s-a și înregistrat această declarație, că ai fost acolo.

— Dar ți-am spus de ce, și că el era viu când am plecat. Ce motiv aș fi avut eu să-l ucid? Să-l… să-l mai și mutilez pe deasupra? Nici măcar nu-l cunosc.

— Deja ai recunoscut de ce. Dacă Ned Custer nu ar fi fost ucis, Tommy nu ar fi murit. Vezi ăsta?

Eve bătu cu degetul în link.

— O porcărioară ieftină, cum spuneam. Mulți cred că mizeriile astea nu păstrează înregistrările transmisiilor efectuate. Dar ce zici de nătărăii aia de la departamentul de informatică? Sunt niște magicieni.

Eve se aplecă, zâmbind fericită.

— Ce fată bună. Îți amintești când i-ai spus asta lui Suzanne, de pe țărmul însorit al stațiunii Santa Lucia, după ce ea ți-a raportat că a făcut ceea ce-i ceruseși? Vrei să asculți?

Eve apăsă pe unul din butoane acelui link, și vocea Avei se răspândi în aer, însoțită de câțiva paraziți.

— Ce fată bună.

— Mai trebuie să curețe puțin înregistrarea, dar am vrut s-o asculți îndată ce a fost gata. Ce drăguț din partea ta s-o mângâi așa pe căpșor pe Suzanne.

— E ridicol, iar tu ești jalnică. E evident că Suzanne l-a omorât pe soțul ei, dar și pe al meu. Cred că e foarte bolnavă. Cât despre link, eu am vorbit cu ea de câteva ori în ultimele luni.

— Din Santa Lucia? Informaticienii au reușit să stabilească cu exactitate de unde provenea transmisia.

— Nu-mi amintesc. S-ar putea.

Ei, devenea și mai plăcut, cugetă Eve, văzând cum pulsul bătea cu repeziciune în vena de la gâtul Avei.

— Ceva mai devreme ai declarat că nu ai vorbit și nu ai contactat-o pe Suzanne din seara când a murit soțul ei.

— E posibil să mă fi înșelat.

— Nu, de fapt ai mințit. Ai căzut în capcana acestor minciuni. Da, planul era unul bine făcut, sigur, îți acord acest credit. Dar nu ai putut să te abții să nu-l complici. Trebuia să-l elaborezi, să-ți întărești imaginea de soție iubitoare și loială, prezentându-l în schimb pe soțul tău mult mai defavorabil decât ar fi meritat în realitate. Trebuia să-l faci să plătească pentru anii în care a trebuit să joci rolul soției iubitoare. El nu a angajat niciodată un CI, o prostituată profesionistă, nu a avut niciodată aventuri și nu ți-a cerut niciodată să te dedai la perversiuni sexuale.

— Nu ai cum să dovedești sau să infirmi ceea ce se petrece în intimitatea dormitorului unui cuplu.

— Mda, așa ți-ai zis tu. Nu-i rău. Dar pot dovedi că nimeni dintre cei care l-au cunoscut sau au făcut afaceri cu el nu poate certifica cele pretinse de tine. Pot dovedi că, în dimineața zilei în care te pregăteai să pleci în Santa Lucia, i-ai înlocuit vitaminele pe care el le înghițea în fiecare seară. Pot dovedi că ai pus la cale un plan alături de Suzanne Custer, astfel încât fiecare să-l elimine pe soțul celeilalte. Pot dovedi că ai încercat să te apropii de alte două femei, inoculându-le aceeași idee, după care te-ai hotărât s-o alegi pe Suzanne.

— Toate astea nu înseamnă nimic, nu înseamnă că…

— N-am terminat, punctă Eve. Am cum dovedi că socrul tău, a cărui moarte o voi pune tot pe seama ta în scurt timp, era foarte supărat fiindcă te foloseai de fondurile destinate programelor caritabile.

— Ridicol.

Dar ea tresări.

— E o idee nebunească.

— N-ai decât să-ți menții părerea, o invită Eve. Uciderea lui Reginald Anders ți-a servit ca punct de plecare pentru planul pe termen lung. Pot dovedi nu doar că ai stat de vorbă cu Suzanne, că ai contactat-o după moartea lui Ned Custer, ci și că ai parcat la câteva blocuri distanță de locuința ei, pe un loc de parcare rezervat, ca și data trecută, și te-ai întâlnit cu ea pe stradă, unde ați fost văzute împreună, de mai mulți martori. O haină neagră cu garnitură de blană. Acum avem și această probă la dosar. Pot dovedi că ai condus-o la un popas aflat în apropiere de Turnpike, unde din nou ați fost văzute împreună.

— Mă șantaja.

— Ah, scutește-mă.

— După ce și-a ucis soțul, mă șantaja. Mi-a spus că o să anunțe poliția, că o să le declare că am avut o aventură cu soțul ei, că știa de

întâlnirea noastră din seara aceea. Eram îngrozită. Ne-am întâlnit în ziua aceea, în apropierea locuinței ei, ca să-i dau ultimii bani pe care îi datoram. Am mers cu mașina la popasul acela situat la marginea orașului și i-am dat banii. I-am zis că aceia aveau să fie ultimii bani pe care îi primește și s-a înfuriat. De aceea cred că l-a ucis pe Tommy.

— Cât a cerut? Repede, repede, zise Eve, văzând că Ava ezită. Cât?

— Două sute de mii de dolari.

— Vezi, cred că ai fost șocată. O sumă prea mare pentru ca să nu bată la ochi, prea mare pentru tine ca să nu lase urme.

— Am vândut câteva bijuterii.

— Nu, Ava, nu.

Oftând, Eve se aplecă spre ea.

— Acum mă dezamăgești. Te credeam mai bună de atât. Știi că putem verifica acest amănunt. Înainte de toate, dacă ne uităm puțin în urmă, Suzanne nu avea nici inteligența, nici tupeul de a șantaja pe cineva. Dacă ne uităm și mai în urmă, ea nu numai că nu era în cameră când Ned a ajuns acolo, dar pe deasupra, e și mult prea scundă ca să fi putut comite crima în maniera aceea. Așa rezultă din amprentele și rănile care erau destul de adânci. Dar tu puteai foarte bine să comiți asasinatul. Așa demonstrează declarațiile martorilor, amprentele și propria ta mărturie cum că ai fost la locul faptei.

— Ea nu a venit. Nu a venit așa cum stabiliserăm, și el m-a atacat.

— Cine? Ce ar fi să fim mai exacte, din moment ce ne confruntăm cu o situație încâlcită.

Ava luă iar paharul de plastic și bău.

— Ned Custer te-a atacat?

— Da. Voia să facem sex, eu i-am spus că Suzanne e pe drum, el s-a înfuriat și m-a atacat. Am fost îngrozită, mi-a fost teamă, trebuie să înțelegi. Avea de gând să mă violeze, așa că am luat cuțitul.

— De unde?

— De…

— Repede!

Eve se răsti la Ava, iar ea tresări din nou.

— De unde ai luat cuțitul?

— De la el. El avea cuțitul. M-a amenințat cu el și ne-am luptat. Eu mi-am ieșit din minți, mă temeam pentru viața mea.

— L-ai ucis pe Ned Custer?

— Da, da, dar în legitimă apărare. Parcă era nebun, agita cuțitul în aer, țipa. Mi-a rupt hainele. Eram îngrozită.

— Da, admit partea cu vinovăția, dar nu și pledoaria. Și nici juriul nu va ține seamă de pledoaria ta. Există o dovadă de netăgăduit, Ava. L-ai atacat pe la spate.

— Ne-am luptat.

— O singură tăietură, precisă. Nu există răni sau alte dovezi că ar fi avut loc o confruntare corp la corp, nici pe trupul lui, nici în camera de la motel. Ai făcut o treabă excelentă.

— Vreau un avocat. Acum.

— Desigur. Dar până să ne ocupăm de asta, zise Eve, apucându-se să strângă dosarele și pungile de plastic în care se aflau probele, mă duc să stau puțin de vorbă cu Suzanne.

— A fost ideea ei.

— Îmi pare rău. Ava. Ai cerut un avocat, e dreptul tău, așa că nu-ți mai pot lua alte declarații până nu…

— Dă-l dracului de avocat. Nu vreau niciun afurisit de avocat. Am nevoie de ajutorul tău. Nu ești funcționar public? Nu e de datoria ta să ajuți pe cineva care are necazuri? Nu de aceea ești plătită?

— Din câte știu, da. Și ca să se consemneze și în înregistrare, renunți iar la dreptul de a avea un avocat?

— Da, da, da. Ideea a fost a ei. Eu mă supărasem cu Tommy din cine știe ce fleac și am băut. Ea a venit la mine în cameră, în vacanța aceea de weekend, și am început să vorbim.

Respirația Avei deveni una precipitată. Eve își imagină cum încearcă să gândească cu repeziciune.

— Suzanne a zis că am fi mult mai fericite dacă am scăpa de soții noștri. În starea în care eram, am fost de acord. Și după aia i-a venit ideea că fiecare ar putea să-l ucidă pe soțul celeilalte. Era o nebunie ori, cel puțin, așa mi se părea mie. Am vorbit și am tot vorbit, făcând planuri. Am râs pe seama asta. Era o glumă, nimic mai mult. Eu eram beată criță, mă simțeam aiurea, ridicolă și tristă, și am tot râs de acele speculații care alcătuiau planul nostru. Însă, după câteva săptămâni, a venit la mine și mi-a zis că a sosit momentul. Eu, bineînțeles, am fost oripilată. I-am spus că nu e în toate mințile dacă-i umblă prin creier o asemenea idee. Că e nebună dacă își închipuie că eu vreau într-adevăr ca Tommy să fie ucis. Ea era… hotărâtă. Dacă nu făceam așa cum am promis, atunci ea chiar îl omora pe Tommy. Nu aveam să aflu cum și când, dar de omorât, îl omora. Vorbea serios. Cu cât protestam, imploram, țipam mai tare, cu atât devenea mai încăpățânată, mai amenințătoare. Am făcut ce-am făcut ca să-mi salvez soțul, să-i salvez viața.

— Încerci marea cu degetul în secunda asta, dar îți mulțumesc pentru acel „Am făcut ce am făcut", și pentru că ai mărturisit acel plan inițial.

— A fost al ei! A fost planul ei!

— N-avea cum să însceneze plecarea din propriul apartament. Privește aici.

Ea arătă către pungile cu probe.

— Nu tu i-ai spus să scape de astea? Dar ea nu a făcut-o, ci le-a dus la ea acasă și le-a dosit în debara. Ți-ai ales drept parteneră o femeie nu prea isteață. Ava… sau o nebună, depinde cum privești

lucrurile. Dar și tu ai făcut mai multe greșeli. Ambii soți uciși în timpul unor partide de sex? Nu eu sunt proasta, dintre noi două. Tu ai fost suficient de proastă și de arogantă, încât să te grăbești să dai presei declarații cât mai suculente care să te pună într-o lumină favorabilă. Asta e o regulă din publicitate. Orice poveste e o bună poveste. Dar tu ai greșit, începând cu moartea socrului tău.

— Nu vei reuși niciodată să dovedești acest lucru. Nimic din toate astea. Dovezile tale sunt doar simple speculații.

— O, am mai mult de atât. Plus mărturisirile tale.

— Mi-ai răstălmăcit vorbele. M-ai păcălit, mi-ai pus cuvintele în gură. Și nici nu mi-ai citit drepturile înainte de a începe acest interogatoriu.

— A făcut asta agentul Trueheart și s-a consemnat deja. Asta ne acoperă pe amândoi, Ava.

Eve rânji.

— Ei, poate că nu l-ai recunoscut pe cel care stă afară de vorbă cu Roarke. Dar e genul de afacerist care-și ia măsuri de precauție. Ai trimis pe una dintre mămicile voluntare să ia telecomanda, dar eu am un martor credibil care a urmărit-o până la tine acasă, acolo unde a adus-o. Pentru mine e o nimica toată. Dar pentru tine?

Eve clătină din cap, luându-și dosarele și pungile.

— Ucigașă idioată și demnă de milă.

Ava țâșni de pe scaun precum un val care urcă spre cer, împingând masa într-o parte. „Pielea" aceea falsă pe care o îmbrăcase ani de zile se zdrențuise brusc, după cum observă Eve.

— Idioată? Mai vedem noi cine e idioata până diseară, ticăloaso. Nimeni nu va crede o iotă din toate astea. Eu am prieteni. Prieteni puternici care vor spulbera interogatoriul ăsta ridicol.

— Doamnă, tu nu ai niciun prieten. Puteai să ai. Dar ai avut un soț bun și decent care te-a iubit.

— Ce dracu' știi tu despre asta? Ce știi? Șaisprezece ani din viață dăruiți unui bărbat care era obsedat de golf și de meciurile de box, de copiii care nu erau ai lui. Eu am câștigat tot ceea ce am.

— Dar mariajul nu înseamnă ceva.

— Tu te-ai măritat pentru bani. Cine ești tu ca să dai lecții?

— Eu m-am căsătorit cu un bărbat. Un bărbat adevărat. N-ai cum să înțelegi și nu vei înțelege niciodată. Femeile de felul tău nu sunt în stare să priceapă așa ceva. Mă îndrept spre ușă.

În clipa când aceasta se deschise, îi pasă dosarele și pungile cu probe polițistului care aștepta afară, după care reveni înăuntru.

— Ava Anders ești arestată pentru uciderea lui Ned Custer și pentru conspirație la asasinarea lui Thomas A. Anders. Celelalte acuzații implicite…

— Fă-mi rost de un pârlit de avocat. Adu-l aici pe procuror, în secunda asta, la dracu'. O să ajungă la o înțelegere cu mine în caz că o denunț pe insecta aia.

— Poți obține avocatul acela, dar procurorul a făcut deja o înțelegere cu Suzanne Custer, chiar în dimineața asta.

Eve zâmbi larg.

— O chestie psihologică.

Anticipase momentul. Doamne, cât se rugase să facă asta în timpul interogatoriului. Anticipă că atât polițistul din fața ușii, cât și cei care se aflau în camera de supraveghere vor sta deoparte, exact așa cum le ceruse, în clipa în care Ava se repezi asupra ei.

Se feri din fața acelor gheare, astfel că unghiile acelea lungi și frumoase abia dacă reușiră s-o atingă, zgâriind-o ușor sub maxilar. Primi însă primul ghiont care o izbi de perete.

Restul avea să arate și mai bine pe înregistrarea video. Eve pară următorul atac al Avei, lovind-o cu cotul în stomac, după care urmă un upercut puternic.

Se uită atent la femeia care zăcea inconștientă pe podea, la picioarele sale.

— Cred că celelalte acuzații ți se vor aduce la cunoștință după ce te trezești. Mă îndrept spre ușă.

Păși peste trupul Avei.

— Să iei încă un coleg și s-o duceți la Registratură după ce-și recapătă cunoștința. Am solicitat un avocat, așa că ai grijă să i se permită contactarea lui.

— Am înțeles, să trăiți. Doamnă locotenent, cam sângerați.

— Mda.

Eve își trecu ușor degetul peste zgârieturi.

— Și toate astea într-o singură zi. Interogatoriul s-a încheiat.

Reo fu prima care ieși din camera de observație și supraveghere.

— Ei, ți s-a părut suficient de reușit? întrebă Eve.

— Și încă cum. Avocații ei vor plânge ca niște bebeluși, te asigur. Acum e rândul meu să mă distrez. Tu te-ai distrat destul.

— Se vede?

— Da, noi, cei care te iubim și te cunoaștem, vedem. Trebuia s-o pui la podea înainte să te zgârie.

Eve lăsă capul într-o parte, atingându-se ușor cu degetul peste zgârieturi.

— Juriul o să adore aceste urme, în caz că se va ajunge până acolo. Leag-o fedeleș, Reo. Acum vreau să mă relaxez puțin, dar după aceea o să mă gândesc cum s-o vâr într-o celulă cu pereții de beton, de unde să nu mai poată comunica cu nimeni.

— Fac orice pentru o bună prietenă. Ar fi cazul să mă apuc de treabă.

— Peabody, te ocupi de întocmirea documentelor, de acord?

— Sigur, a fost distractiv spectacolul, așa că toată hârțogăraia aia va fi ca un soi de premiu fiindcă mi s-a dat voie să asist.

Eve vru să-și continue drumul, dar Baxter i se așeză în cale. După care îi întinse mâna. Oarecum derutată, ea i-o strânse.

— E o zi mare, zise el.

Ea aprobă dând din cap.

— Da, e o zi mare. Până luni ești liber.

— Rezolv întâi treaba asta și după aceea îmi iau liber.

Eve o luă repede spre birou, dorindu-și cu ardoare o cană cu cafea. Gândindu-se la Tibble, dar mai ales la soția acestuia, se decise să-l sune pe comandantul Whitney și să-i relateze tot ceea ce se petrecuse. După care avea să-i paseze lui sarcina de a spune și altora. Pentru orice eventualitate.

— Așază-te, îi ordonă Roarke, intrând în birou cu o cutie de prim ajutor.

— Ascultă, asistent Studly…

— O să ne jucăm mai târziu de-a asistenta Studly și pacientul sexy. Acum așază-te acolo ca să-ți doftoricesc zgârieturile. Pisicile sălbatice pot avea tot soiul de microbi.

— Ea e destul de afurisită.

Eve se așeză, după care duse degetul în dreptul capului și bătu ușor.

— Trebuia s-o pocnesc și eu. Dacă am lovit-o până am scos-o din circuit, atunci ar fi trebuit să mă aștept la asta.

— Nu prea cred.

— Când am parat prima oară, am făcut-o pentru copiii lui Suzanne, când i-am dat un cot în măruntaie, atunci a fost pentru mine. Iar lovitura de grație a fost pentru Tommy Anders.

În timp ce-i dezinfecta rănile, Roarke se uită adânc în ochii ei.

— A meritat fiecare lovitură și tot ceea ce i-ai pregătit pentru viitor, i-ai înșiruit destule.

— Mda, și încă am fost indulgentă. Dar mi-a plăcut cum se tot „contorsiona", schimbându-și relatarea. Era greu să reziști acelor

vibrații. Se pricepe să întocmească planuri, dar nu face nici două parale când e vorba să susțină un anumit lucru. O să le fie foarte greu avocaților ei, fiindcă s-a contrazis de mai multe ori în timpul unui singur interogatoriu. În plus, în clipa asta nu-și mai permite să angajeze o armată de avocați.

— Ooo?

— Nu capătă nimic în urma morții soțului ei, pentru că e acuzată de conspirație pentru comiterea unui asasinat. Asta îi ia toate drepturile. Și dacă putem să redeschidem și cazul Hampton, atunci va pierde și tot ce-i revenea în urma decesului socrului ei. Așa că-i va rămâne mult mai puțin bănet de risipit pe avocați. În fine.

— În fine.

El se aplecă, sărutând-o ușor.

— Gata. Așeză apoi cutia de prim ajutor pe biroul ei. Ce zici, ai de gând să vii acasă?

— Da, imediat ce-l contactez pe Whitney și-l pun la curent. Cred că Nadine va avea dureri de cap din pricina mea. Mă gândeam că poate îmi faci cinste cu o friptură suculentă.

— Poate reușesc.

— Roarke.

— Eve.

Dialogul o făcu să surâdă, dar privirea ei rămase la fel de sobră, oglindindu-se în ochii lui.

— Ai auzit ce-a declarat, că m-am măritat de dragul banilor?

— I-ai dat replica, și încă una excelentă.

— Da, dar știi că unii așa gândesc.

— Eve…

— Unii așa gândesc, și-și imaginează că au dreptate. Dar noi doi, tu și cu mine, știm că nu e așa.

— Sigur că da, o știm.

O ridică de pe scaun, de această dată sărutând-o lung, pasional și oarecum misterios.

— Știm amândoi că ne-am căsătorit pentru plăcerea de a face sex.

— Ei, de-aia nu mă supăr eu când unii cred că am făcut-o de dragul banilor, pentru că în cazul acesta motivația nu mai e una atât de intimă. Îți mulțumesc pentru îngrijirile acordate.

— Aș spune că aș face-o oricând, dar se vede treaba că ocaziile sunt destul de dese.

Ea zâmbi larg, după care se așeză din nou pe scaun pentru a-l contacta pe comandant.

Roarke se așeză, la rândul lui, pe unul dintre scaunele pentru oaspeți. Își scoase apoi computerul portabil, amuzându-se copios în timp ce verifica numărul acțiunilor pe care Ava Anders le deținuse până nu demult. Ideea de a le cumpăra i se păru o provocare meritorie.

Urmând să le transfere de îndată pe numele lui Eve Dallas.

SFÂRȘIT

Scanare și prelucrare digitală

de

Anonim

2025